STAR WARS

COMANDOURILE REPUBLICII

TRIPLU ZERO

A DOUA CARTE DIN SERIA COMANDOURILE REPUBLICII

LEGĂTURA OFICIALĂ CU INCITANTUL JOC VIDEO STAR WARS

KAREN TRAVISS

KAREN TRAVISS

RĂZBOIUL CLONELOR
COMANDOURILE REPUBLICII
TRIPLU ZERO

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Karen Traviss
The Clone Wars – Republic Commando: Triple Zero
2006

Karen Traviss

Karen Traviss este o autoare de science-fiction din Wiltshire, Anglia. Este autoarea seriei Wess'Har şi a scris materiale conexe bazate pe seria Star Wars, Gears of War, Halo, G.I. Joe şi cea mai nouă serie Nomad, în colaborare cu Nick Cole şi Jason Anspach. Munca ei traversează diverse forme de media, inclusiv romane, povestiri, benzi desenate şi jocuri video.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Prolog

Introducerea sub acoperire a unui comando al Republicii pe Fest, în sectorul Atrivis, Inelul Exterior, la zece luni după Geonosis

Jurnalul privat al soldatului RC-8015 – Fi

Trebuie să vezi partea amuzantă a lucrurilor în armată. Cred că au un adevărat simț al umorului cei de la Achizițiile de Apărare.

— Deci, întreb eu. Cu cât timp în urmă ai depus cerere pentru o armură *neagră* invizibilă?

— Şapte luni standard, spuse Darman, uitându-se din compartimentul pentru echipaj al navei de luptă spre o câmpie neîntreruptă de zăpadă. Zăpadă albă. Vântul înghețat biciuieşte rafale de zăpadă în compartimentul deschis. De când ne-am întors de pe Qiilura.

— Şi tocmai acum ne-o dau? Ca să facem un raid pe Fest? Întreaga planetă e acoperită cu zăpadă de la un pol la altul.

Îl pot auzi pe pilotul navei de luptă râzând prin circuitul de comunicare. Nu se poate abține.

— Vrei să împrumuți armura mea? E albă şi frumoasă.

Da, ne-au desfăşurat în armura neagră Katarn. Va fi nevoie de o lovitură directă de tun laser ca să facă o gaură prin noi, dar ar fi fost frumos să avem confortul camuflajului când ajungem la sol.

Până şi Atin râde. Nu însă şi Niner, care încearcă să-i ia locul sergentului Kal şi să se asigure că totul va fi bine. Este îngrijorat că nu mai avem noroc în această misiune. La fel şi eu. Pierderile din Comandourile Republicii în primul an de război sunt de 50%. Astăzi trebuie să ne infiltrăm într-o fabrică Separatistă care dezvoltă un nou supermetal numit *phrik* – orice-o fi – şi să facem o mică operațiune de *diminuare a activelor*, cunoscută în branşă sub numele de *aruncarea în aer*. Nu este o misiune complicată: evităm droizii, intrăm, punem încărcături în uzina de prelucrare şi în turnătorie, evităm droizii, ieşim. Şi apoi apasăm detonatorul.

Unul dintre frații Căpitanului Ordo din trupele Null ARC a găsit acest loc: *Unitățile de Informații ale Clonelor*, aşa le numesc ei. Trebuie să-i scriu cândva să îi mulțumesc *di'kut*-ului. Aşa că încerc să fac echipa să râdă, pentru că ne distrage atenția de la calcularea şanselor.

— Bine, spun eu. Ce ne dorim cu toții cel mai mult în acest moment?

— O friptură Roba, spune pilotul.

— Haine albe de camuflaj, spune Niner.

— O felie foarte groasă de *prăjitură uj*, spune Atin.

Darman se opreşte pentru o clipă.

— Să revăd o veche prietenă.

Eu? Aş vrea să mă întorc la cazarma Companiei Arca de pe Coruscant. Vreau să văd Coruscantul înainte să mor, iar până acum nu am văzut aproape nimic din acel loc. Cineva mi-a promis odată că o să-mi facă cinste cu o bere acolo.

Pilotul zboară la câțiva metri deasupra zăpezii, ducându-ne printr-o trecătoare îngustă pentru a nu fi detectați. Acum sunt numai munți şi râpe. Şi zăpadă.

— Am contact vizual cu fabrica, spune pilotul. Şi nu o să vă placă.

— De ce? întreabă Niner.

— Pentru că sunt foarte mulți droizi de luptă acolo.

— Sunt făcuți din *phrik*?

— Nu prea cred.

— Nicio problemă, atunci, spune Niner. Hai să le stricăm întreaga zi.

Nava de luptă încetineşte suficient de mult pentru ca noi să putem sări şi să ne strecurăm prin zăpada până la genunchi pentru a ne poziționa la adăpostul unei ridicături. Nimic nu se compară cu un salut rapid de la un lansator de rachete Plex pentru a le arăta droizilor cine e şeful. Nu, cu siguranță nu sunt făcuți din *phrik*.

Reîncarc Plexul şi continui să transform droizii în şrapnel în timp ce Darman şi Atin se îndreaptă spre un teren mai înalt pentru a ajunge la fabrică.

Da, o bere bună pe Coruscant – pe *Triplu Zero*[1]. Visele de genul ăsta te fac să mergi mai departe.

[1] Triplu Zero – denumire folosită de soldați pentru a se referi la Coruscant.

Capitolul 1

Găseşte-l pe Skirata. El e singurul care îi poate convinge pe aceşti oameni. Şi nu, nu am de gând să distrug un întreg bloc de barăci doar pentru a neutraliza şase ARC-uri. Aşa că adu-mi-l pe Skirata: nu poate să fi călătorit prea mult.

Generalul Camas, Directorul Forţelor Speciale, către Forţa de Securitate Coruscant, de la Controlul Incidentelor de Asediu, Cazarma Comandamentului Brigăzii de Operaţiuni Speciale, Coruscant, la cinci zile după Bătălia de pe Geonosis

Tipoca City, Kamino, cu opt ani înainte de Geonosis

Kal Skirata comisese cea mai mare greşeală din viața sa, şi făcuse câteva destul de mari la vremea lui. Kamino era umed. Iar umezeala nu îi ajuta deloc glezna zdrobită. Nu, era mai mult decât umed: nu era nimic altceva decât o mare bătută de furtună de la un pol la altul, şi îşi dorea să fi aflat asta înainte să răspundă ofertei lui Jango Fett de a fi repartizat pe termen lung şi profitabil într-o locație pe care vechiul său camarad nu o precizase exact. Dar asta era cea mai mică dintre grijile sale acum.

Aerul mirosea mai degrabă a spital decât a bază militară. Nici locul nu arăta ca o cazarmă. Skirata se sprijinea de balustrada lustruită care era tot ce-l despărțea de o cădere de patruzeci de metri într-o cameră suficient de mare pentru a înghiți un crucişător de luptă şi a-l face pierdut. Deasupra lui, tavanul boltit şi iluminat se întindea la fel de mult ca abisul de dedesubt. Perspectiva căderii nu-l îngrijora nici pe jumătate cât faptul că nu înțelegea ceea ce vedea acum.

Caverna – de o curățenie chirurgicală, din duroțel şi permasticlă lucioase – era plină de structuri care păreau aproape fractale. La prima vedere, păreau toroizi uriaşi stivuiți pe piloni; apoi, pe măsură ce privea, toroizii se transformau în inele mai mici de containere din permasticlă, cu alte containere în interiorul lor, iar în interiorul acestora...

Nu, nu se întâmplă aşa ceva.

În interiorul tuburilor transparente era un fluid, iar în interiorul acestuia era *mişcare*. Îi trebuiră câteva minute de privit şi concentrare asupra unuia dintre tuburi pentru a-şi da seama că înăuntru era un corp şi că era viu. De fapt, în fiecare tub se afla câte un corp: rânduri şi rânduri de corpuri mici, corpuri de copii. *Bebeluşi.*

— *Fierfek*[2], spuse el cu voce tare.

Crezuse că venea în această gaură părăsită de Forță pentru a antrena trupe de comando. Acum ştia că intrase într-un coşmar. Auzi cizme în spatele lui pe pasarela portalului şi se întoarse brusc pentru a-l vedea pe Jango venind încet spre el, cu bărbia coborâtă ca un reproş.

— Dacă te gândeşti să pleci, Kal, ştii care e înțelegerea, spuse Jango şi se sprijini de balustrada de lângă el.

— Ai spus...

---

[2] Fierfek – cuvânt în argou Hutt care însemna "malefic" sau "blestem", dar era acceptat în mod obişnuit ca însemnând "otravă" de către rasele care nu vorbeau limba Huttă, cel mai adesea Trandoshanii. În timpul Războiului Clonelor, a fost adoptat de comandourile de clone ca înjurătură.

— Am spus că vei antrena trupe de forţe speciale, şi aşa va fi. Doar că se întâmplă să le crească.

— Ce?

— Clone.

— Cum naiba ai ajuns să te implici în asta?

— Cinci milioane de credite direct şi câteva în plus pentru că mi-am donat genele. Şi nu te uita şocat. Şi tu ai fi făcut la fel.

Piesele se aşezară la locul lor pentru Skirata dar se lăsă oricum să fie şocat. Războiul era un lucru. Ştiinţa ciudată era o cu totul altă problemă.

— Ei bine, eu îmi voi respecta partea mea de înţelegere.

Skirata îşi ajustă lama de cincisprezece centimetri, cu trei feţe, pe care o ţinea mereu ascunsă în mâneca jachetei. Doi tehnicieni Kaminoani se plimbau cu seninătate pe podeaua instalaţiei de sub el. Nimeni nu-l percheziţionase şi se simţea mai bine pentru că avea câteva arme la îndemână pentru a le putea folosi cu uşurinţă, inclusiv micul blaster de rezervă ascuns în carâmbul cizmei sale.

Şi toţi acei copii mici în tancuri…

Kaminoanii dispărură din peisaj.

— Oricum, ce nevoie au chestiile astea de o armată?

— Nu au nevoie. Şi nu e nevoie să ştii toate astea acum. Jango îi făcu semn să-l urmeze. În plus, eşti deja mort, îţi aminteşti?

— Aşa mă simt, spuse Skirata.

El era unul dintre *Cuy'val Dar* – literalmente, *cei care nu mai există*, o sută de soldaţi experţi cu o duzină de specialităţi care răspunseseră la chemarea secretă a lui Jango în schimbul multor credite… atâta timp cât erau pregătiţi să dispară complet din galaxie.

Îl urmă pe Jango pe coridoarele neîntrerupte din duraplast alb, trecând ocazional pe lângă câte un Kaminoan cu gâtul său lung şi cenuşiu şi capul ca de şarpe. Se afla aici de patru zile standard, uitându-se pe fereastra cabinei sale la oceanul nesfârşit şi zărind ocazional *aiwha*[3] care se ridicau din valuri şi zburau prin aer. Tunetul era complet redus la tăcere de izolaţia fonică, dar fulgerele deveniseră un puls enervant de neregulat în colţul ochiului său.

Skirata ştiu din prima zi că nu-i vor plăcea Kaminoanii. Ochii lor galbeni şi reci îl deranjau şi nu-i plăcea nici aroganţa lor. Se holbau la mersul lui şchiopătat şi îl întrebau dacă îl deranjează să fie *defect.*

Coridorul străjuit de ferestre părea să se întindă pe toată lungimea oraşului. Afară era greu de văzut unde se termina orizontul şi unde începeau norii de ploaie.

Jango se uită înapoi să vadă dacă ţinea pasul.

— Nu-ţi face griji, Kal. Mi s-a spus că e vreme senină vara – pentru câteva zile.

Desigur. Era cea mai mohorâtă planetă din galaxie, iar el era blocat pe ea. Şi glezna lui era în pericol. Ar fi trebuit să investească în repararea ei chirurgicală. Când – *dacă* – ar fi scăpat de aici, ar fi avut resursele necesare pentru a lua cel mai bun chirurg pe care îl putea cumpăra cu credite.

Jango încetini cu tact.

— Deci, Ilippi te-a dat afară?

— Da.

---

[3] Aiwha – numite şi balene zburătoare – specie de cetacee înaripate negânditoare, originare de pe Kamino. Erau folosite ca animale de povară de către Kaminoani. Kaminoanii erau numiţi în mod dispreţuitor "momeală-de-aiwha" de către trupele de clone.

Soția lui nu era Mandaloriană. El sperase că îi va îmbrățișa cultura, dar nu o făcuse: întotdeauna urâse să-şi vadă omul plecând în războiul altcuiva. Certurile începuseră când a vrut să-i ia pe cei doi fii ai lor în luptă cu el. Aveau opt ani, suficient de mari pentru a începe să învețe meserie; dar ea refuzase, şi în curând Ilippi, băieții şi fiica lui nu îl mai aşteptaseră când el se întoarse din ultimul război. Ilippi divorțase de el în stilul *Mando*, la fel cum se căsătoriseră, printr-un jurământ scurt, solemn şi privat. Un contract era un contract, scris sau nu.

— Este bine că am o altă misiune care să-mi ocupe timpul.

— Ar fi trebuit să te căsătoreşti cu o fată *Mando*. *Aruetiise*[4] nu înțeleg viața unui mercenar. Jango făcu o pauză, ca şi cum ar fi aşteptat un argument, dar Kal nu-i dădu niciunul. Fiii tăi nu mai vorbesc cu tine?

— Nu prea des. *Deci am eşuat ca tată. Nu te mai da mare*. Evident că nu împărtăşesc viziunea *Mando* asupra vieții, aşa cum nu o face nici mama lor.

— Ei bine, acum nu vor mai vorbi deloc cu tine. Nu aici. Niciodată.

Oricum, nimănui nu părea să-i pese că el dispăruse. Da, era ca şi mort. Jango nu mai spuse nimic şi merseră în tăcere până când ajunseră la un hol circular mare din care ieşeau camere ca nişte spițe ale unei roți.

— Ko Sai spuse că ceva nu e în regulă cu primul lot de clone de test, spuse Jango, introducându-l pe Skirata înaintea lui într-o altă cameră. Le-au testat şi nu cred că vor face față. I-am spus lui Orun Wa că îi vom oferi beneficiul experienței noastre militare şi vom arunca o privire.

Skirata era obişnuit să evalueze luptători – şi luptătoare, dacă tot veni vorba. Ştia de ce este nevoie pentru a face un soldat. Se pricepea la asta; a fi soldat era viața lui, aşa cum era pentru toți *Mando'ade* – toți fiii şi fiicele de pe Mandalore. Cel puțin ar fi existat o oarecare familiaritate de care să se agațe în acest ocean sălbatic.

Era doar chestiunea de a sta cât mai departe de Kaminoani.

— Domnilor, spuse Orun Wa pe tonul său liniştit.

Le ură bun venit în biroul său cu o înclinare grațioasă a capului, iar Skirata observă că avea o aripioară osoasă proeminentă care îi traversa partea superioară a craniului din față în spate. Poate că asta însemna că Orun Wa era mai în vârstă, sau dominant, sau ceva de genul acesta: nu semăna cu celelalte exemplare de *momeli de aiwha* pe care le văzuse Skirata până atunci.

— Întotdeauna cred că trebuie să fim sinceri cu privire la eşecurile dintr-un program. Apreciem Consiliul Jedi ca pe un client.

— Nu am nimic de-a face cu Jedii, spuse Jango. Sunt doar un consultant pe probleme militare.

Oh, gândi Skirata. *Jedi. Grozav.*

— Aş fi totuşi mai fericit dacă mi-ați confirma că primul lot de unități este sub standardul acceptabil.

— Adu-le, atunci.

Skirata îşi băgă mâinile în buzunarele jachetei şi se întrebă ce avea să vadă: slabă îndemânare la tragere, rezistență slabă, lipsă de agresivitate? Nu şi dacă astea erau clonele lui Jango. Era curios să vadă cum ar fi putut greşi Kaminoanii să producă luptători pe baza acelui şablon.

Furtuna se izbea de geamul din oțel transparent, ploaia izbindu-se în valuri şi apoi încetinind din nou. Orun Wa se dădu înapoi cu o mişcare grațioasă a brațelor,

---

[4] Aruetiise – străin, uneori trădător.

ca un dansator. Şi uşile se deschiseră.

Şase băieţei identici – de patru, poate cinci ani – intrară în cameră. Skirata nu era un om care să cadă uşor pradă sentimentalismului, dar asta îşi făcu treaba foarte bine. Erau copii: nu soldaţi, nu droizi şi nici *unităţi.* Doar nişte copii mici. Aveau părul negru şi creţ şi erau îmbrăcaţi cu toţii în tunici şi pantaloni identici de un albastru închis. Se aşteptase la bărbaţi în toată firea. Dar asta era destul de rău.

Îl auzi pe Jango inspirând brusc.

Băieţii se strânseră laolaltă, iar asta îi sfâşie inima lui Skirata într-un mod la care nu se aşteptase. Doi dintre copii se strângeau unul pe celălalt, privindu-l cu ochi imenşi, întunecaţi, fără să clipească: un altul se deplasă încet în faţa trupei strânse, ca şi cum i-ar fi barat calea lui Orun Wa şi i-ar fi protejat pe ceilalţi.

Oh, chiar asta făcea. Îşi apăra fraţii. Skirata era devastat.

— Aceste unităţi sunt defecte şi recunosc că poate am făcut o greşeală când am încercat să îmbunătăţim şablonul genetic, spuse Orun Wa, complet indiferent la vulnerabilitatea lor.

Skirata îşi dădu seama repede că Kaminoanii dispreţuiau tot ceea ce nu se potrivea cu idealul de perfecţiune al societăţii lor intolerante şi arogante. Deci... credeau că genomul lui Jango nu era modelul perfect pentru un soldat fără o mică ajustare. Poate din cauza naturii sale singuratice, ar fi fost un soldat de infanterie prost. Jango nu era un jucător de echipă. Şi poate că ei nu ştiau că imperfecţiunea era adesea cea care le dădea oamenilor un avantaj.

Privirile copiilor săgetau între Skirata, Jango, uşă, şi în jurul camerei, ca şi cum ar fi verificat dacă exista o scăpare sau o cale de a cere ajutor.

— Savantul şef Ko Sai îşi cere scuze, la fel ca şi mine, spuse Orun Wa. Şase unităţi nu au supravieţuit incubaţiei, dar acestea s-au dezvoltat normal şi păreau să îndeplinească specificaţiile, aşa că au fost supuse unor instruiri şi încercări rapide. Din păcate, testele psihologice indică faptul că sunt pur şi simplu prea puţin fiabile şi nu reuşesc să îndeplinească profilul de personalitate necesar.

— Care anume? spuse Jango.

— Că pot executa ordinele. Orun Wa clipi rapid: părea stânjenit de eroare. Vă pot asigura că vom aborda aceste probleme în actuala serie de producţie Alfa. Aceste unităţi vor fi recondiţionate, bineînţeles. Mai doriţi să întrebaţi ceva?

— Da, spuse Skirata. Ce vreţi să spuneţi prin *recondiţionate*?

— În acest caz, *terminate.*

Urmă o tăcere lungă în camera blândă, paşnică, cu pereţi albi. Răul trebuia să fie negru, negru ca jetul, şi nu blând. Apoi Skirata înţelese ce însemna *terminat* şi instinctul reacţionă înaintea creierului său.

Pumnul lui încleştat apăsă pe pieptul lui Orun Wa într-o secundă, iar chestia josnică şi nesimţitoare îşi smuci capul înapoi.

— Dacă te atingi de vreunul dintre copiii ăia, ciudatule, te jupoi de viu şi te dau de mâncare la *aiwha*...

— Uşurel, spuse Jango, apucându-l de braţ pe Skirata.

Orun Wa stătea în picioare clipind la Skirata cu acei îngrozitori ochi galbeni reptilieni.

— Asta nu este necesar. Ne pasă doar de satisfacţia clienţilor noştri.

Skirata îşi auzea pulsul bătându-i în cap şi tot ce-şi dorea era să-l sfâşie pe Orun Wa. Una era să omori pe cineva în luptă, dar nu exista onoare în a distruge copii neînarmaţi. Îşi smulse braţul din strânsoarea lui Jango şi făcu un pas înapoi în

fața copiilor. Erau complet tăcuți. Nu îndrăzni să se uite la ei. Se fixă asupra lui Orun Wa.

Jango îl apucă de umăr şi îl strânse suficient de tare încât să-l doară. *Nu. Lasă asta în seama mea.* Era gestul lui de avertizare. Dar Skirata era prea furios şi dezgustat ca să se teamă de mânia lui Jango.

— Ne-ar prinde bine nişte *jokeri*, spuse Jango cu grijă, trecând între Skirata şi Kaminoan. E bine să ai câteva surprize în mânecă pentru inamic. Cum sunt cu adevărat aceşti copii? Şi câți ani au?

— Aproape doi ani standard de creştere. Extrem de inteligenți, devianți, tulburați – şi imposibil de comandat.

— Ar putea fi ideali pentru munca de informații.

Era o cacealma pură: Skirata putu să vadă mica contracție musculară din maxilarul lui Jango. Şi el era şocat. Vânătorul de recompense nu putea ascunde asta de vechiul său asociat.

— Eu zic să le păstrăm.

Doi ani? Băieții păreau mai în vârstă. Skirata se întoarse pe jumătate să îi verifice, iar privirile lor se fixară pe el: era aproape o acuzație. Aruncă o privire în altă parte, dar făcu un pas înapoi şi puse mâna discret în spatele lui pentru a-şi aşeza palma pe capul băiatului care îi apăra pe frații săi, doar ca un gest neputincios de mângâiere. Dar, în schimb, o mână mică se strânse în jurul degetelor lui.

Skirata înghiți în sec. *Au doi ani.*

— Pot să-i antrenez eu, spuse el. Cum îi cheamă?

— Aceste unități sunt numerotate. Şi trebuie să subliniez că nu răspund la comenzi. Orun Wa insistă ca şi cum ar fi vorbit cu un Weequay deosebit de prost. Controlul nostru de calitate le-a desemnat în *Clasa Null* şi doreşte să înceapă…

— Null? Adică *fără utilizare*?

Jango inspiră discret, dar audibil.

— Lasă asta în seama mea, Kal.

— Nu, nu sunt *unități*. Mâna micuță îl strânse cu putere. Se întinse înapoi cu cealaltă mână şi un alt băiat se lipi de piciorul lui, agățându-se de el. Era jalnic. Şi îi pot antrena.

— Nu este înțelept, spuse Orun Wa.

Kaminoanul făcu un pas sinuos înainte. Erau nişte creaturi atât de grațioase, dar erau dezgustătoare la un nivel pe care Skirata pur şi simplu nu-l putea înțelege.

Şi atunci, băiețelul care îl apucase de picior smulse brusc blasterul de rezervă din cizma lui Skirata. Înainte ca acesta să poată reacționa, puştiul i-l aruncase celui care se agățase de mâna lui, aparent îngrozit. Băiatul îl prinse rapid şi îl îndreptă cu amândouă mâini spre pieptul lui Orun Wa.

— *Fierfek*. Jango suspină. Pune-l jos, puştiule.

Dar băiatul nu avea de gând să îl lase în jos. Stătea chiar în fața lui Skirata, absolut calm, cu blasterul ridicat la unghiul perfect, cu degetele aşezate exact cum trebuie, cu mâna stângă sprijinind-o pe cea dreaptă, total concentrat. Şi mortal de serios. Skirata simți cum îi cade falca un centimetru. Jango îngheță, apoi chicoti.

— Cred că asta îmi dovedeşte punctul de vedere, spuse el, dar încă avea ochii fixați pe micul asasin.

Puştiul declanşă siguranța. Părea să verifice dacă blasterul era oprit.

— E în regulă, fiule, spuse Skirata, cât de blând putu.

Nu-i păsa deloc dacă băiatul îl prăjea pe Kaminoan, dar îi păsa de consecințele

pe care trebuiau să le suporte puştii. Şi fu instantaneu şi total mândru de ei toţi.

— Nu e nevoie să tragi. Nu-l voi lăsa să se atingă de niciunul dintre voi. Dă-mi înapoi blasterul.

Copilul nu se clinti; blasterul nu se clinti. Ar fi trebuit să fie mai preocupat de jucăriile de pluş decât de o împuşcătură curată în acest stadiu al vieţii sale tinere. Skirata se ghemui încet în spatele lui, încercând să nu-l sperie şi să nu-l facă să tragă. Dacă băiatul era cu spatele la el… atunci avea încredere în el, nu-i aşa?

— Haide… lasă-l jos, băiat bun. Acum dă-mi blasterul. Îşi păstră vocea cât de blândă şi calmă putea, când de fapt era împărţit între a aplauda şi a face el însuşi treaba. Eşti în siguranţă, îţi promit.

Băiatul făcu o pauză, cu ochii şi ţinta încă fixate amândouă pe Orun Wa.

— Da, domnule.

Apoi coborî arma pe lângă el. Skirata îşi puse mâna pe umărul băiatului şi îl trase înapoi cu grijă.

— Bun băiat. Skirata îi luă blasterul dintre degetele mici şi îl luă în braţe. Îşi coborî vocea până la o şoaptă. Bine lucrat, de asemenea.

Kaminoanul nu arătă niciun fel de furie, ci doar o dezamăgire galbenă şi detaşată, clipind.

— Dacă asta nu demonstrează instabilitatea lor, atunci…

— Ei vin cu mine.

— Asta nu este decizia ta.

— Nu, este a mea, îl întrerupse Jango. Şi au ceea ce le trebuie. Kal, scoate-i de aici şi eu voi rezolva asta cu Orun Wa.

Skirata şchiopătă spre uşă, asigurându-se totuşi că se afla între Kaminoan şi copii. Se afla la jumătatea coridorului cu escorta lui bizară de mici *abateri* înainte ca băiatul pe care îl purta să se zvârcolească inconfortabil în braţele lui.

— Pot să merg, domnule, spuse el.

Era perfect articulat, fluent – un mic soldăţel mult peste vârsta lui.

— Bine, fiule.

Skirata îl coborî pe podea, iar copiii se aşezară în spatele lui, ciudat de liniştiţi şi disciplinaţi. Nu i se păreau periculoşi sau devianţi, decât dacă socoteai că furtul unei arme, fentarea şi aproape împuşcarea unui Kaminoan sunt lucruri *deviante*. Skirata nu o făcu. Copiii încercau doar să supravieţuiască, aşa cum avea datoria să facă orice soldat. Şi păreau să aibă patru sau cinci ani, dar Orun Wa spusese cu siguranţă că aveau doi ani. Skirata vru brusc să-i întrebe cât timp petrecuseră în acele groaznice şi sufocante cuve de oţel transparent, rezervoare reci şi dure care nu semănau deloc cu confortul întunecat al unui pântec. *Trebuie să fi fost ca şi cum s-ar fi înecat. S-au putut vedea unul pe celălalt în timp ce pluteau? Au înţeles ce li se întâmplă?*

Skirata ajunse la uşile încăperii sale sumbre şi îi pofti înăuntru, încercând să nu aibă acele gânduri. Băieţii se aliniară automat la perete, cu mâinile împreunate la spate, şi aşteptară fără să li se spună.

Am crescut doi fii. Cât de greu poate fi să am grijă de şase copii pentru câteva zile?

Skirata îi aşteptă să reacţioneze, dar ei pur şi simplu se uitau la el ca şi cum ar fi aşteptat ordine. Iar el nu avea niciunul. Ploaia biciuia fereastra care se întindea pe toată lăţimea peretelui. Fulgerele se aprinseră. Cu toţii tresăriră, dar rămaseră tăcuţi.

— Să vă spun ceva, spuse Skirata, nedumerit. Arătă spre canapea. Luați loc acolo şi vă aduc ceva de mâncare. Bine?

Copiii făcură o pauză şi apoi se aşezară pe canapea, înghesuindu-se din nou. I se părură atât de complet dezarmanți, încât trebui să iasă rapid în zona bucătăriei pentru a-şi aduna gândurile în timp ce plesnea o *prăjitură uj* pe o farfurie şi o tăia grosier în şase bucăți. Dacă aşa avea să fie timp de ani de zile...

Eşti blocat, amice. Ai luat creditele. Şi asta e toată lumea ta pentru viitorul apropiat... sau poate pentru totdeauna.

Ploaia nu înceta niciodată. Şi era blocat cu o specie pe care o detesta extrem de mult şi care credea că e în regulă să se debaraseze de *unități* care se întâmplau să fie copii vii, care vorbeau şi mergeau. Îşi trecu degetele prin păr şi fu deznădăjduit, cu ochii închişi, până când, deodată, îşi dădu seama că cineva se holba la el.

— Domnule? spuse băiatul.

Era micul şi curajosul trăgător de elită. Poate că era identic cu frații săi, dar manierele sale erau deosebite. Avea obiceiul de a strânge un pumn în dreptul său, în timp ce cealaltă mână era relaxată.

— Putem să folosim baia?

Skirata se ghemui, cu fața la nivelul celei a puştiului.

— Bineînțeles că puteți. Era destul de patetic: nu semănau deloc cu ceea ce fuseseră odinioară propriii lui fii vioi şi turbulenți. Şi eu nu sunt *domnule.* Nu sunt ofițer. Sunt sergent. Poți să-mi spui *sergent*, dacă vrei, sau poți să-mi spui *Kal.* Toți ceilalți o fac.

— Da... Kal.

— Este acolo. Te poți descurca singur?

— Da, Kal.

— Ştiu că nu ai un nume, dar cred că ar trebui să ai unul.

— Eu sunt *Null Unsprezece.* N-1-1.

— Ți-ar plăcea să ți se spună Ordo? A fost un războinic Mandalorian.

— Noi suntem războinici Mandalorieni?

— Sigur că da.

Puştiul era un luptător înnăscut. În orice sens al cuvântului.

— Îmi place numele ăsta. Micul Ordo privi podeaua cu gresie albă pentru o clipă, ca şi cum ar fi evaluat riscurile. Ce înseamnă *Mandalorian*?

Dintr-un motiv anume, asta îl duru cel mai tare. Dacă aceşti copii nu-şi cunoşteau cultura şi nu ştiau ce făcea pe cineva să fie un *Mando*, atunci nu aveau niciun scop, nicio mândrie şi nimic care să-i țină pe ei şi clanul lor împreună atunci când *acasă* nu însemna o bucată de pământ. Dacă erai un nomad, națiunea ta călătorea în inima ta. Şi fără inima *Mando*, nu mai aveai nimic – nici măcar sufletul – în orice nouă cucerire care urma după moarte. Skirata ştiu în acel moment ce trebuia să facă. Trebuia să-i împiedice pe aceşti băieți să devină *dar'manda*, veşnicii *Oameni Morți*, oameni fără un suflet *Mando.*

— Văd că trebuie să vă învăț multe. Da, era datoria lui. Şi eu sunt Mandalorian. Suntem soldați, nomazi. Ştii ce înseamnă aceste cuvinte?

— Da.

— Isteț băiat. Bine, mergeți şi vă aranjați în baie, apoi vă vreau pe toți aşezați înapoi pe canapea în zece minute. Atunci vom stabili numele tuturor. Ai înțeles?

— Da, Kal.

Aşa că Kal Skirata – mercenar, asasin şi tată ratat – petrecu o seară

furtunoasă pe Kamino împărțind *prăjitura uj* cu şase băieți periculos de inteligenți care puteau deja să mânuiască arme de foc şi să vorbească ca nişte adulți, învățându-i că proveneau dintr-o tradiție războinică şi că aveau o limbă şi o cultură şi multe motive de mândrie. Şi le explică faptul că nu există un cuvânt Mandalorian pentru *erou*. Doar scursurile aveau propriul lor cuvânt: *Hut'uune*.

Existau foarte mulți *hut'uune* în galaxie, iar Skirata îi număra cu siguranță printre ei şi pe Kaminoani. Copiii – care acum încercau să se obişnuiască să fie Ordo, A'den, Kom'rk, Prudii, Mereel şi Jaing – stăteau şi devorau atât noua lor moştenire, cât şi prăjitura dulce şi lipicioasă, cu ochii ațintiți asupra lui Skirata în timp ce el recita liste de cuvinte Mandaloriene, iar ei i le repetau.

Trecu prin cele mai comune cuvinte, cu greu. Habar n-avea cum să-i învețe o limbă pe copiii care vorbeau deja fluent Bazica. Aşa că enumera pur şi simplu tot ce-şi amintea care părea util, iar micuții Null ARC ascultau, cu fețele încruntate, tresărind la unison la fiecare fulger. După o oră, Skirata simți pur şi simplu că *amețea* nişte copii foarte speriați şi foarte singuri. Aceştia doar se holbau la el.

— Bine, e timpul să recapitulăm, spuse el, epuizat de ziua proastă şi de conştientizarea faptului că în față se întindea un număr neştiut de zile ca aceasta. Îşi ciupi podul nasului într-un efort de concentrare. Puteți să numărați de la unu la zece pentru mine?

Prudii – N-5 îşi întredeschise buzele pentru a respira rapid şi, brusc, toți şase vorbiră deodată.

— Solus, t'ad, ehn, cuir, rayshe'a, resol, e'tad, sh'ehn, she'cu, ta'raysh.

Burta lui Skirata se răsuci pentru scurt timp şi rămase uimit. Copiii ăştia absorbeau informațiile ca un burete. *Le-am spus numerele doar o singură dată. Doar o singură dată!* Memoria lor era perfectă şi absolută. Se hotărî să fie atent la ce le spunea pe viitor.

— Asta da inteligență, spuse el. Sunteți nişte băieți foarte speciali, nu-i aşa?

— Orun Wa spuse că nu putem fi măsurați, spuse Mereel, total lipsit de mândrie, şi se cocoță pe marginea canapelei, legănându-şi picioarele aproape ca un copil normal de patru ani.

Poate că toți arătau identic, dar caracterele lor individuale păreau distincte şi... evidente. Skirata nu era sigur cum reuşise, dar acum putea să se uite la ei şi să vadă că erau diferiți, se distingeau prin mici variații ale expresiilor faciale, ale gesturilor, ale încruntărilor şi chiar ale tonului vocii. Aparența nu era totul.

— Vrei să spui că ai obținut un punctaj prea mare pentru ca el să conteze?

Mereel aprobă grav din cap. Un tunet plesni platforma oraşului: Skirata îl simți fără să-l audă. Mereel îşi trase din nou picioarele şi se strânse într-o clipă lângă frații lui.

Nu, Skirata nu avea nevoie de un *hut'uunla* Kaminoan pentru a-i spune că aceştia erau copii extraordinari. Puteau deja să mânuiască un blaster, să învețe tot ce le spunea şi să înțeleagă prea bine intențiile Kaminoanilor: nu era de mirare că *momelile de aiwha* se temeau de ei. Şi ar fi fost cu adevărat nişte soldați fenomenali – dacă ar fi putut doar să urmeze câteva ordine. Avea să lucreze la asta.

— Mai vreți nişte *uj*? spuse el.

Toți aprobară din cap cu entuziasm la unison. Era o uşurare. Cel puțin asta îi dădea câteva minute de răgaz de la atenția lor tăcută şi neîncetată. Mâncară, toți adulți în miniatură. Nu pălăvrăgeau deloc şi nu aveau o stare de spirit ridicată.

Şi tresăreau la fiecare fulger.

— Vă e frică? întrebă Skirata.

— Da, Kal, spuse Ordo. Este greşit?

— Nu, fiule. Deloc. Era un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a-i învăța. Nicio lecție nu va fi irosită cu ei. Să-ți fie frică este în regulă. Este modul în care corpul te pregăteşte să te aperi şi tot ce trebuie să faci este să te foloseşti de ea şi să nu o laşi să te folosească. Înțelegi asta?

— Nu, spuse Ordo.

— Bine, gândeşte-te că eşti speriat. Cum este?

Ordo se defocaliză uşor, ca şi cum s-ar fi uitat la ceva pe un afişaj pe care nu-l avea.

— Rece.

— Rece?

A'den şi Kom'rk intervenіră.

— Şi țepos.

— Bine... bine. Skirata încercă să-şi imagineze la ce se refereau. *Ah. Descriu senzația de adrenalină care le inundă corpul.* E în regulă. Trebuie doar să vă amintiți că este sistemul vostru de alarmă şi că trebuie să îl luați în seamă. Erau de aceeaşi vârstă cu copiii de oraş de pe Coruscant care se chinuiau să mâzgălească litere dezlânate pe flimsi. Şi el era aici, învățându-i psihologia de luptă. Îşi simțea gura ciudat de uscată. Aşa că îți spui: *Bine, mă pot descurca. Corpul meu este acum pregătit să alerge mai repede şi să lupte mai bine, iar eu voi vedea şi auzi doar cele mai importante lucruri pe care trebuie să le ştiu pentru a rămâne în viață.*

Ordo trecu din nou de la privirea întunecată cu ochii mari la defocalizarea uşoară pentru o clipă şi aprobă din nou din cap. Skirata aruncă o privire către ceilalți. Aveau aceeaşi concentrare tulburătoare. Îşi stivuiseră farfuriile cu grijă pe măsuța joasă de alături. Nici măcar nu-i observase că o făcuseră.

— Încercați să vă gândiți la frica voastră data viitoare când va fi un fulger, spuse Kal. Folosiți-o.

Se întoarse în zona bucătăriei şi scotoci prin dulapuri în căutarea unei alte gustări care să îi țină în priză, pentru că păreau înfometați. În timp ce se întorcea în camera principală cu o tavă albă cu felii de mâncare care arătau chiar mai puțin apetisante decât tava însăşi, cineva sună la uşă.

Nullii intrară imediat în defensivă. Ordo şi Jaing flancară uşa, cu spatele lipit de perete, iar ceilalți patru se adăpostiră în spatele mobilei rare. Skirata se întrebă pentru o secundă ce program de învățare rapidă îi învățase asta – sau cel puțin spera că fusese învățat rapid. Le făcu semn să se îndepărteze de uşă. Ei ezitară o clipă până când el scoase pistolul său Verpin; apoi se arătară mulțumiți că avea situația sub un oarecare control.

— Mă speriați, spuse Skirata încet. Acum dați-vă înapoi. Dacă cineva vă caută, trebuie să treacă mai întâi de mine, iar eu nu am de gând să las să se întâmple asta.

Chiar şi aşa, reacția lor îl determină să se dea la o parte în timp ce lovea panoul pentru a deschide uşile. Jango Fett stătea pe coridorul de afară, cu un copil mic şi somnoros în brațe. Capul creț al băiatului se odihnea pe umărul lui. Părea mai tânăr decât Nullii, dar avea aceeaşi față, acelaşi păr, aceeaşi mânuță care strângea țesătura tunicii lui Jango.

— Încă unul? spuse Skirata.

Jango aruncă o privire către pistolul Verpin.

— Începi să devii nervos, nu-i aşa?

— Kaminoanii nu-mi îmbunătăţesc dispoziţia. Vrei să îl iau eu?

Îşi băgă pistolul în centură şi întinse braţele pentru a-l lua pe băiat. Jango se încruntă uşor.

— Acesta este fiul meu, Boba, spuse el. Îşi trase capul pe spate pentru a privi cu afecţiune chipul copilului adormit. Acesta nu era Jango pe care Skirata îl cunoştea de odinioară; acum era pură indulgenţă paternă. Încercam doar să-l liniştesc. Te-ai instalat deja? I-am spus lui Orun Wa să stea departe de tine.

— Suntem bine, spuse Skirata. Se întrebă cum avea de gând să pună întrebarea, şi decise că a o rosti pe nerăsuflate era probabil o cale la fel de bună ca oricare alta. Boba arată exact ca ei.

— Aşa e. Şi el a fost clonat din mine.

— Oh. Oh.

— El a fost preţul meu. Valorează mai mult pentru mine decât creditele. Boba se agită, iar Jango îşi ajustă cu grijă strânsoarea asupra puştiului. Mă voi întoarce într-o lună. Orun Wa spune că va avea nişte candidaţi la trupele de comando pregătiţi pentru noi, ca să ne uităm la ei, precum şi la restul lotului Alfa. Dar spune că i-a făcut puţin mai... de încredere.

Skirata avea mai multe întrebări decât părea prudent în acele circumstanţe. Era firesc ca un *Mando'ad* să-şi dorească un moştenitor mai presus de orice, iar adopţia era ceva obişnuit, aşa că folosirea clonei nu era... cu mult diferită. Dar trebuia să întrebe un lucru.

— De ce aceşti copii par mai bătrâni?

Jango îşi comprimă buzele într-o linie subţire de dezaprobare.

— Ei le accelerează procesul de îmbătrânire.

— Oh, *fierfek*...

— Vei avea o companie de o sută patru soldaţi din trupele de comando în cele din urmă, şi ar trebui să fie mai puţin problematici decât Nullii.

— Bine.

Va primi ajutor? Existau asistenţi Kaminoani care să se ocupe de treburile de rutină, cum ar fi hrănirea lor? Şi cum se vor descurca cu ei sergenţii de instrucţie care nu erau Mandalorieni? Stomacul i se strânse, apoi afişă o figură curajoasă.

— Mă pot descurca cu asta.

— Da, îmi voi face şi eu partea mea. Trebuie să antrenez o sută. Jango aruncă o privire către Nulli, care acum priveau cu grijă de pe canapea, şi începu să se îndepărteze. Sper doar că nu sunt ca mine la vârsta aceea.

Skirata apăsă comenzile, iar uşa suspină şi se închise.

— Bine, băieţi, e timpul să vă culcaţi, spuse el.

Trase pernele de pe canapea şi le întinse pe podea, acoperindu-le cu mai multe pături. Băieţii îi dădură o mână de ajutor, cu un sentiment sinistru de scop adult care ştia că îl va bântui pentru tot restul zilelor sale.

— Mâine vom face rost de un apartament decent, bine? Cu paturi adevărate.

Avea senzaţia că puştii ar fi dormit afară, pe pista de aterizare plină de ploaie, dacă le-ar fi cerut asta. Nu păreau deloc imposibil de manevrat. Se aşeză pe scaun şi îşi puse picioarele pe un taburet. Kaminoanii făcuseră tot posibilul să pună la dispoziţie mobilier potrivit pentru oameni, lucru care i se părea o concesie rară, având în vedere aroganţa lor xenofobă generală. Lăsă luminile aprinse, la intensitate redusă, pentru a linişti temerile Nullilor.

Aceştia se aşezară, trăgându-şi complet păturile peste cap. Skirata îi privi până

când părură că adormiră, își așeză pistolul Verpin pe raftul de lângă scaun, apoi închise ochii pentru a se lăsa copleșit de vise. Se trezi de câteva ori cu o tresărire explozivă a mușchilor, semn sigur că trecuse de oboseală și intrase în epuizare, apoi căzu într-un puț negru nesfârșit. Adormi, sau cel puțin așa credea el.

O greutate caldă apăsa pe el. Ochii i se deschiseră brusc și își aminti că era blocat pe o planetă veșnic înnorată, care nici măcar nu părea să se afle pe hărțile stelare, unde specia locală credea că uciderea copiilor umani era doar un *control al calității.* Chipul micuț și afectat al lui Ordo se uita la fața lui.

— Kal…

— Ți-e frică, fiule?

— Da.

— Haide, atunci.

Skirata își schimbă poziția și Ordo se i urcă în poală, îngropându-și fața în tunica lui ca și cum nu ar mai fi fost niciodată ținut în brațe sau mângâiat. Nu mai fusese, bineînțeles.

Furtuna se întețea.

— Fulgerul nu te poate răni aici.

— Știu, Kal. Vocea lui Ordo era înăbușită. Nu voia să-și ridice privirea. Dar e ca și cum ar exploda bombele.

Skirata avu de gând să-l întrebe la ce se referea, dar știu într-o clipă că asta l-ar fi înfuriat suficient de tare încât să facă o prostie dacă ar fi auzit răspunsul. Îl îmbrățișă pe Ordo și simți inima băiatului bătând cu putere de groază.

Ordo se descurca destul de bine pentru un soldat de patru ani.

Mâine ar putea învăța să fie *eroi.* În această seară aveau nevoie să fie *copii,* să fie reasigurați că furtuna nu era un câmp de luptă și că nu aveau de ce să se teamă.

Fulgerul lumină camera cu o lumină albă, scurtă și feroce: Ordo tresări din nou. Skirata își puse mâna pe capul băiatului și îi ciufuli părul.

— Este în regulă, *Ord'ika*, spuse el încet. Sunt aici, fiule. Sunt aici.

* * *

Opt ani mai târziu: Comandamentul Brigăzii de Operațiuni Speciale a Forțelor Speciale, Coruscant, la cinci zile după Bătălia de pe Geonosis

Skirata fusese reținut de ofițerii Forțelor de Securitate de pe Coruscant și, pentru prima dată în viața lui, nu opuse rezistență. Din punct de vedere tehnic, fusese arestat. Iar acum era cel mai ușurat om din galaxie, dar și cel mai fericit. Sări din speederul de patrulare al poliției și tresări la durerea ascuțită din gleznă când atinse solul. Avea să rezolve asta mai devreme sau mai târziu, dar acum nu era momentul potrivit.

— Uau, uită-te la asta, spuse pilotul. Acolo țin închise echipele de operațiuni speciale. Ești sigur că sunt doar șase?

— Da, șase sunt prea mulți, spuse Skirata, pipăindu-și discret buzunarele și mânecile pentru a se asigura că uneltele asortate meseriei sale erau la locul lor și gata de utilizare. Era doar un obicei. Dar probabil că sunt speriați.

— Sunt speriați? Pilotul strâmbă din nas. Hei, știi că Fett e mort? Windu l-a omorât.

— Știu, spuse Skirata, luptându-se cu impulsul de a-l întreba dacă știa ce se întâmplase cu micul Boba. *Dacă puștiul era încă în viață, are nevoie de un tată.* Să

sperăm că Jedii nu au o problemă cu toți *Mando'ade*.

Pilotul închise trapa, iar Skirata şchiopătă pe pista de aterizare a cazărmii. Generalul Jedi Iri Camas, cu mâinile în şolduri şi cu hainele sale maro fluturând în vânt, privea într-un mod pe care Skirata îl putea descrie doar ca fiind suspicios. Doi soldați clone aşteptau cu el. Skirata se gândi că Jediul ar trebui să-şi tundă părul lung şi alb: nu era practic şi nici potrivit pentru un soldat să poarte părul până la umeri.

— Mulțumesc că ai răspuns, sergent, spuse Camas. Şi îmi cer scuze pentru modul în care te-ai întors. Îmi dau seama că acum contractul dumneavoastră s-a încheiat, aşa că nu ne datorați nimic.

— Nu este o problemă, spuse Skirata.

Observă scuturile de asalt rezistente la blastere ridicate peste intrarea principală: patru echipe de comandouri Republicane stăteau în spatele lor, cu puştile DC-17 pregătite. Aruncă o privire spre acoperiş: erau două echipe de lunetişti de comando răspândite de-a lungul parapetului. Da, dacă o trupă de comandouri de recunoaştere avansată de clasă Null nu voiau să coopereze, atunci ar fi fost nevoie de o mulțime de oameni la fel de duri pentru a-i convinge să se răzgândească. Şi ştia că nimeni din trupele de comando nu ar fi fost fericit să primească ordinul de a face încerca acea convingere. Erau frați, chiar dacă trupele ARC erau oameni destul de diferiți în sufletul lor.

Skirata îşi băgă mâinile în buzunarele jachetei şi se concentră asupra uşilor.

— Deci, ce a început toate astea?

Camas clătină din cap.

— Sunt programați să fie răciți acum că s-au întors de pe Geonosis, pentru că nimeni nu-i poate comanda.

— Eu pot.

— Ştiu. Te rog, fă-i să se retragă.

— Sunt chiar mai dificili decât soldații ARC obişnuiți din lotul Alfa, nu-i aşa?

— Ştiu asta, sergent.

— Deci ați vrut cele mai dure trupe pe care le puteați cumpăra pentru a înfrunta inamicul, iar apoi v-ați speriat când s-a dovedit că sunt prea dure.

— Sergent…

— De fapt, sunt un civil în acest moment.

Camas respiră în tăcere.

— Poți să-i faci să se predea? Au închis toată cazarma.

— Pot. Skirata se întrebă dacă soldații clone se uitau în lateral la el sau în direcția în care păreau a fi orientați. Nu-ți puteai da seama niciodată cu căştile pe cap. Dar nu o voi face.

— Chiar nu vreau să am pierderi. Te aştepți la o plată mai mare?

Skirata era un mercenar, dar sugestia îl insulta. Totuşi, nu se putea aştepta ca Cineva precum Camas să ştie ce simțea pentru băieții lui. Făcu un efort să nu se enerveze.

— Înrolează-mă în Marea Armată a Republicii şi dă-mi înapoi băieții. Apoi vom vedea.

— Ce?

— Sunt îngroziți de frig, asta-i tot. Trebuie să înțelegi ce li s-a întâmplat când erau copii. Camas îi aruncă o privire ciudată. Şi nici să nu vă gândiți la influențarea minții, domnule General.

Skirata nu dădea doi bani pe salariu. Opt ani petrecuți pe Kamino antrenând forțele speciale pentru armata de clone a Republicii îl făcuseră bogat, iar dacă voiau să mai *apese* pe el cu mai multe credite, era în regulă; avea să le folosească. Dar ceea ce-şi dorea cel mai mult în acel moment şi ceea ce îl făcuse fericit să vină cu ofițerii în loc să le arate cât de îndemânatic era cu un cuțit de luptă, nu era să fie în siguranță într-o viață civilă molcomă atunci când băieții lui luptau într-un război disperat şi sângeros. Trebuia să se întoarcă alături de ei. Nici măcar nu avusese ocazia să-şi ia rămas bun când fuseseră brusc îmbarcați pentru Geonosis. Rezistase cinci zile mizerabile fără ei, zile fără scop, zile fără familie.

— Foarte bine, spuse Camas. Statutul de consilier special. Pot să autorizez asta, presupun.

Skirata nu putea vedea fețele soldaților în spatele vizoarelor, dar ştia că îl urmăreau cu atenție. Recunoscu câteva dintre schemele de vopsea de pe armurile lor Katarn: Jez din echipa Aiwha-3, Stoker din Gamma şi Ram din Bravo de pe acoperiş. *Echipe incomplete: pierderi mari pe Geonosis, deci*. Inima i se scufundă.

Începu să meargă înainte. Ajunse la scuturi, iar Jez îşi atinse mănuşa de cască.

— Mă bucur că te-ai întors atât de repede, sergent.

— Nu am putut sta departe, spuse Skirata. Eşti bine?

— E de râsul curcilor, slujba asta.

Camas strigă:

— Sergent? Sergent! Dacă deschid focul…

— Atunci deschid focul. Skirata ajunse la uşi şi se întoarse cu spatele câteva clipe, fără teamă. Avem o înțelegere? Sau vreți să stau ascuns acolo cu ei? Pentru că eu nu voi ieşi decât dacă le garantați că nu se vor lua măsuri disciplinare.

Lui Skirata i se păru că ar fi putut fi Camas cel care să tragă asupra lui chiar atunci. Se întrebă dacă comandourile sale s-ar supune acelui ordin dacă ar fi fost dat. Nu l-ar fi deranjat dacă ar fi făcut-o. Îi învățase să-şi facă treaba, indiferent de propriile sentimente.

— Aveți cuvântul meu, spuse Camas. Considerați-vă în Marea Armată. Vom discuta mai târziu despre modul în care te vom desfăşura pe tine şi pe băieții tăi. Dar mai întâi hai să-i readucem pe toți la normalitate, te rog.

— Vă voi aduce minte până la ultimul cuvânt, domnule General.

Aşteptă la uşi câteva clipe. Cele două foi de duroțel armat se despărțiră încet, iar el intră, uşurat, şi în sfârşit, din nou acasă. Nu, Camas trebuia neapărat să înțeleagă ce li se întâmplase acestor bărbați în tinerețe. Trebuia, dacă voia să facă fața războiului care se declanşase acum. Nu se va purta doar pe planeta cuiva. Va fi purtat în fiecare colț al galaxiei, în fiecare oraş, în fiecare casă. Era un război nu doar al teritoriilor, ci şi al ideologiilor. Şi era în totalitate în afara filozofiei Mandaloriene a lui Skirata: dar era războiul lui, indiferent de asta, pentru că oamenii lui erau instrumentele acestui război, fie că le plăcea sau nu. Într-o zi, le va da înapoi ceea ce Kaminoanii şi Republica le furaseră. Îşi jură asta.

— *Ord'ika*! strigă el. Ordo? Iar ai fost un băiat obraznic, nu-i aşa? Vino aici…

Capitolul 2

Da, ştiu că ar trebui să dirijez lupta de pe navă. Da, ştiu că am putea reduce suprafaţa lumii Dinlo la zgură topită de pe orbită. Dar putem extrage mai mult de o mie de oameni, iar asta merită făcut. Am cerut voluntari şi am obţinut întregul echipaj al navei şi fiecare om din Compania Improcco, şi nu doar din supunere oarbă. Lăsaţi-mă să încerc.

Generalul Etain Tur-Mukan, într-un apel către Generalul Iri Camas, Comandamentul Grupului de Luptă, Coruscant, în copie către Generalul Vaas Ga, Comandantul *Batalioanelor Sarlacc*, *Regimentul 41 Infanterie de Elită*, Dinlo

Nava de asalt a Republicii, *Neînfricatul*, apropiindu-se de Dinlo, Frontiera Bothană dinspre Teritoriile de Expansiune, la 367 de zile după Geonosis

Generalul Etain Tur-Mukan privi ştirile HNE[5] cu sentimente amestecate. Pe de o parte, evenimentele de acasă o întristau: pe de altă parte, îi aminteau despre ce era vorba în război.

— *Cincisprezece soldaţi şi douăsprezece membri ai personalului civil de sprijin sunt raportaţi morţi după a doua explozie de astăzi, de data asta la o bază logistică a Marii Armate a Republicii. Niciun grup nu a revendicat încă responsabilitatea pentru atac, dar un purtător de cuvânt al forţelor de securitate a declarat astăzi că apropierea primei aniversări de mâine a bătăliei de la Geonosis este semnificativă. Asta ridică numărul total de decese în atacurile teroriste aparent Separatiste din acest an la trei mii patruzeci de morţi. Senatul s-a angajat să le distrugă reţelele…*

Comandantul clonă Gett stătea lângă ea, cu mâinile împreunate la spate, în timp ce aşteptau pe platforma repulsoare care muta cutiile de muniţie din magazie pe puntea hangarului.

— Nu e un mod bun de a muri, spuse el.

Etain se întoarse să se uite la trupele din jurul lor.

— Nici ăsta nu este.

Erau gata de plecare. *Neînfricatul* se afla la o jumătate de oră de Dinlo şi piloţii de nave de luptă veneau pe coridorul de la şedinţa de zbor pentru a-şi efectua verificările preliminare, cu căştile cu ornamente galbene ţinute sub un braţ. Cu toţii ţineau căştile exact în acelaşi mod, fără îndoială rezultatul unui exerciţiu minuţios. Generalul Etain Tur-Mukan remarcase acest lucru. Se dădu la o parte de la trapă pentru a-i lăsa să treacă şi primi un salut de la fiecare în momentul în care trecea. Unul aruncă o privire la arma oarecum neconvenţională pe care o purta ea pe umăr şi zâmbi. Apoi indică uriaşa puşcă LJ-50 care aproape că o făcea să pară pitică.

— Chestia aia se aprinde în albastru, Generale?

— Doar dacă eşti în faţa ţevii, soldat, spuse ea, şi îi oferi cel mai liniştitor zâmbet al ei.

Ştia că le era frică, pentru că un soldat pe nume Darman o învăţase că numai idioţii nu se temeau de luptă. Frica era un atu, un stimulent, un instrument. Acum

---

[5] HNE – HoloNet News and Entertainment – HoloNet Ştiri şi Divertisment.

ştia cum să o folosească, chiar dacă nu o îmbrățişa. Astăzi trebuia să spună asta *Companiei Improcco*. Ei ştiau deja asta, dar era prima ei misiune înpreună, iar ea învățase că puțină deschidere cu trupele ducea departe. Şi voia ca ei să ştie că ea îi vedea ca nişte ființe umane. Întâlnirea pentru prima dată cu comandourile Republicii pe Qiilura fusese o revelație dureroasă pentru ea.

— Sunteți de acord cu asta, doamnă General?

Gett părea să fie capabil să ghicească aproape tot timpul ce gândea, iar ea se întrebă pentru scurt timp dacă telepatia se afla în mixul lor genetic. Apoi îşi aminti că bărbații care arătau toți la fel învățau să fie foarte sensibili la micile indicii de comport.

— Avem un DC-15, dacă preferați. Frumoasă piesă de echipament.

LJ-50 era obositor de grea. Îşi dezvoltase muşchii brațelor în ultimul an, dar tot era nevoie de ceva putere.

— Nişte domni foarte competenți m-au învățat să folosesc o puşcă de şoc, spuse ea. M-au convins să-mi păstrez sabia de lumină pentru lupta corp la corp. În plus, LJ are o rază de acțiune de patru metri la o distanță de treizeci de metri. Cred foarte mult în eficiență în detrimentul stilului.

Gett zâmbi. Cunoştea poveştile despre *Misiunea Qiilura*. Toți le ştiau, se părea. Bârfele călătoreau cu viteza luminii într-o comunitate închisă şi avuseseră luni de zile să se răspândească.

— Înțeleg că Omega sunt bine şi sunt în *TIOPS* pe Inelul Exterior chiar acum.

— E drăguț din partea ta să verifici pentru mine, Comandante. Dar trebui să îl întrebe. Ce este *TIOPS*?

— Căpitanul Ordo se asigură că acordă prioritate grijilor tale. Îşi coborî vocea. *Operațiuni de Interzicere a Traficului*. Abordarea navelor cu *băieți răi*.

— Mulțumesc. Nu l-am întâlnit niciodată pe Ordo, dar pare să aibă foarte multă grijă de mine.

— Este unul dintre luptătorii Null ARC ai lui Kal Skirata.

— Oh, iarăşi Kal…

— Nu l-ai întâlnit niciodată, nu-i aşa?

— Nu, dar sper să îl întâlnesc. Am impresia că merge în spatele meu de mult timp. Se uită prin hangar şi observă că încă lipsea un pluton. Avea să aştepte. Avea nevoie ca ei toți să audă ce avea de spus. Îi invidiez capacitatea de a inspira oamenii.

Gett nu spuse nimic. Tact, poate, sau pur şi simplu nu avea nimic de adăugat; Etain se temea că încă îşi proiecta propriile îndoieli asupra celorlalți. Acum era Cavaler Jedi. Îşi trecuse *testele* pe Qiilura cu Maestrul Arligan Zey, lucrând sub acoperire cu el pentru a mobiliza coloniştii împotriva rămăşițelor ocupației Neimoidiene şi Trandoshane. Fusese o muncă tăcută, sumbră, secretă şi, chiar dacă pe planetă se stabilise acum o garnizoană a Republicii, ea încă mai simțea că populația în scădere a nativilor Gurlanini şi fermierii umani erau pe cale să intre în coliziune. Republica le promisese Gurlaninilor că va îndepărta colonia umană de pe lumea lor. Până acum, nu o făcuse. Ar fi fost un simplu caz de promisiuni încălcate – ca multe altele din istoria galaxiei – dacă Gurlaninii nu ar fi fost o rasă de prădători care îşi schimbau forma, lucrând ca spioni pentru Republică. Acesta fusese târgul: ar fi oferit abilitățile lor unice de spionaj dacă fermierii ar fi încetat să alunge prada care constituia hrana Gurlaninilor. În ceea ce-i privea pe nativi, asta însemna îndepărtarea aşezărilor umane de pe Qiilura. Etain ştia că Gurlaninii puteau deveni duşmani răi. Erau mai mult decât capabili să ucidă fermieri, aşa cum dovediseră

atunci când se răzbunaseră pe informatorii de pe Qiilura. Dar războiul era pe primul loc, iar diplomaţia trebuia să treacă în plan secund.

— Totul este prezent şi corect acum, doamnă General, spuse Gett.

Acţionă comenzile platformei repulsor şi aceasta îi ridică la aproximativ un metru deasupra punţii, astfel încât compania adunată de 144 de soldaţi clone să o poată vedea şi auzi clar. Nu se auzea niciun zgomot, în afară de pocnetul ocazional al plăcilor de armură când un soldat se apropia prea mult de altul, sau de dregerea liniştită a glasurilor. Nimeni nu discuta.

Gett încă folosea rutina.

— Companieee… drepţi!

Sunetele armurilor şi al puştilor care se loveau cu putere de plăcile de piept fu un zgomot sincron. Etain aşteptă câteva clipe şi se concentră asupra proiectării vocii ei în întreaga cavernă a hangarului. Nu fusese antrenată ca ofiţer. Nu îi venea natural. Aveau nevoie să fie unul, totuşi, la fel cum Darman o făcuse să fie atunci când se aşteptase ca toţi Jedii să fie comandanţi competenţi. Inspiră încet şi simţi cum vocea i se ridică din stomac prin piept.

— Pe loc repaos, spuse ea. Şi daţi *găleţile* jos.

Pocnetul şi şuieratul căştilor care erau scoase era ceva mai puternic decât luarea poziţiei de drepţi. Nu se aşteptaseră la asta. Se holba la feţele identice, căutând în Forţă să înţeleagă cine ar putea fi şi care le era starea de spirit, aşa cum făcuse cu Echipa Omega. Era o tapiserie complexă şi, da, exista frică; exista şi un sentiment intens de apartenenţă şi concentrare. Şi nu mai era nici urmă de copilul plin de speranţă care o zăpăcise atât de mult când îl simţise pe Darman cu mult înainte să-l poată vedea pentru prima dată. Clonele creşteau repede şi învăţau şi mai repede. Un an la război – un război adevărat, nu doar un antrenament fatal de realist – îi făcuse mult mai înţelepţi cu lumea şi mai puţin idealişti.

— Avem două batalioane blocate pe Dinlo, zise ea. Aţi văzut ordinul de operaţiune. Le deschidem calea de ieşire tăind liniile de droizi pentru ca ei să poată ajunge la punctul de extracţie. Veţi avea sprijin aerian, dar ne vom baza predominant pe abilităţile voastre de infanterie.

Făcu o pauză. Ei ascultau atenţi. Orice concentrare pe care o aveau părea să nu vină de la ea, ci de la ceva din interiorul lor.

— Nu am de gând să vă ţin vreo discurs despre glorie, pentru că aici este vorba de supravieţuire. E prima mea regulă ca Jedi, ştiţi asta? Supravieţuirea. Şi aşa ar trebui să fie şi pentru voi. Nu vreau sacrificii sălbatice. Vreau să ieşim din misiunea asta cu cât mai mulţi dintre voi şi cu cei din *Regimentul 41* în viaţă – nu pentru că sunteţi *bunuri* pe care trebuie să le folosim din nou, *ci pentru că nu vreau să muriţi.*

Simţea cum tăcerea se schimba, nu în calitate, ci în realizarea care tremura aproape imperceptibil prin Forţă. Nu aşa erau obişnuiţi să se vadă pe ei înşişi.

— Nici noi nu stăteam chiar la coadă pentru a muri, doamnă, spuse un pilot, cu o cizmă pe treapta care ducea spre cabina de pilotaj.

Urmă o undă de râs, iar Etain râse şi ea.

— Voi încerca să-mi ţin sub control direcţia de tragere, atunci, spuse Etain, şi mângâie arma de şoc. Aruncă o privire la antebraţul lui Gett; el îl înclină astfel încât ea să poată vedea ceasul. Rampele vor coborî în douăzeci şi patru de minute. Liber.

Oamenii se despărţiră, punându-şi căştile la loc şi împărţindu-se în plutoane şi echipe pentru a porni ordonat spre navele care le fuseseră repartizate. Escadrila de nave de luptă LAAT/c fusese desfiinţată pentru a crea spaţiu pentru trupe pe punţile

de marfă. Gett îşi inspectă interiorul căştii, ţinând-o în ambele mâini înmănuşate.

— Nu ar trebui să vă doriţi ca *Forţa să fie cu ei*, doamnă General?

Etain îl plăcea pe Gett. El nu o trata ca pe un geniu militar omniscient, ci ca pe o altă fiinţă blocată într-un loc greu, fără prea multe opţiuni. Auzea un sunet slab care venea de la transmisia audio a căştii lui; când se concentră, putu auzi cântecul, aşa că întinse mâna spre cască. O încercase odată pe cea a lui Atin şi fusese uimită de mulţimea de date pe care le arunca asupra purtătorului. Cu casca ţinută aproape de cap, putu distinge voci puternice de bărbaţi – un cor – care cântau un imn pe care îl auzise pe alocuri, dar pe care rareori avusese ocazia să-l asculte: *Vode An*.

Cântau, în intimitatea comunicaţiilor de pe cască, retrăgându-se în lumea lor, aşa cum făcuse din când în când şi Echipa Omega. Nu se auzea nimic în afara căştilor, bineînţeles, şi se simţea ciudat de exclusă. Dar nu erau fraţii ei, oricât de mult şi-ar fi dorit să facă parte din ceva mai mare decât ea, chiar mai mult decât din Ordinul Jedi. Se pregăteau de luptă.

Bal kote, darasuum kote,
Jorso'ran kando a tome…

Suna mai puţin marţial şi mai mult ca o lamentaţie pentru urechile ei în acel moment. Va trebui să-i ceară Generalului Jusik o traducere. El era un foarte bun vorbitor de *Mando'a*. Îi înmână casca lui Gett şi îi mulţumi din cap.

— Nu doar de Forţă avem nevoie cu noi astăzi, Comandante, spuse ea. Este vorba de un echipament fiabil şi de informaţii precise.

— Întotdeauna este aşa, Generale, spuse el. Întotdeauna.

Îşi puse casca la loc şi sigilă gulerul.

Ea ştiu fără să întrebe că începuse şi el să cânte, complet tăcut pentru ea, dar într-o singură voce cu fraţii lui.

* * *

Cartierul general al Brigăzii de Operaţiuni Speciale, Coruscant, la douăzeci de minute după explozia de la *Depozitul Bravo Cinci*, la 367 de zile după Geonosis

Căpitanul Ordo avea nevoie de Generalul Bardan Jusik, şi încă repede. Acesta nu răspundea la comunicator. Acest lucru îl irită pe Ordo, pentru că un ofiţer trebuia să fie contactabil în orice moment. Iar aceasta era exact genul de urgenţă care dovedea acest lucru. Ordo aşeză motocicleta speeder Aratech cu două locuri în faţa uşilor principale – suficient de departe pentru a nu le obstrucţiona, aşa cum impuneau măsurile de siguranţă – şi coborî pe pasajul principal care ducea spre sălile de şedinţe şi de operaţiuni.

— Locaţia pentru Generalul Jusik, te rog, îi spuse droidului administrator care opera releele de comunicator din zona holului.

— Se întâlneşte cu Generalul Arligan Zey şi cu Căpitanul de trupe ARC Maze în biroul Comandantului, domnule, pentru a discuta situaţia muniţiei de calibru mare.

— Mulţumesc, zise Ordo. Spune-le simplu *bombe*, da? De aceea sunt şi eu aici.

— Nu puteţi…

Dar putea; şi o făcu.

— Am luat la cunoştinţă.

Lumina roşie de deasupra uşilor biroului îi spuse lui Ordo că Generalul nu voia să fie întrerupt. Se aştepta ca sensibilitatea Forţei Jedi să-l detecteze venind şi

să deschidă acele uşi, dar ele rămaseră închise, aşa că Ordo se folosi pur şi simplu de lista de cinci mii de coduri de securitate pe care o memorase pentru o eventualitate ca aceasta. Nu le-ar fi încredințat niciodată unui datapad. Skirata îl învățase că, uneori, nu puteai să-ți iei în luptă decât propriul creier şi propriul corp.

Ordo îşi scoase mai întâi casca, o politețe pe care îl învățase Skirata, şi introduse codul pe panoul lateral. Uşile se despărțiră şi el se îndreptă spre masa de şedință, o bucată de piatră şlefuită, de un albastru închis, unde Zey, Jusik şi Căpitanul ARC al lui Zey, stăteau şi se holbau la el, sincer surprinşi.

— Bună dimineața, domnilor, spuse Ordo. Îmi cer scuze că vă întrerup, dar am nevoie de Generalul Jusik chiar acum.

Fața subțire şi palidă a lui Jusik, cu barba blondă şi răvăşită, era imaginea unei jene îngrozite. Ordo bănuia că toți Jedii îl simțeau venind, dar asta nu părea să le atenueze niciodată surpriza atunci când sosea cu treburi urgente.

Jusik nu se mişcă destul de repede. Ordo făcu un gest spre uşă.

— Căpitane, nu se obişnuieşte să întrerupem şedințele de urgență, spuse Zey cu grijă. Generalul Jusik este specialistul nostru în artilerie şi...

— De aceea am nevoie de el chiar acum, domnule. Sergentul Skirata vă transmite complimentele sale, dar ar dori ca Generalul să i se alăture la locul incidentului, având în vedere că el este expertul în explozibili şi că abilitățile sale ar fi mai bine folosite în chestiuni practice decât în discuții.

— Cred că sergentul dumneavoastră ar trebui să lase toate astea în seama Securității de pe Coruscant, spuse Căpitanul Maze, care în mod clar nu înțelegea suficient de bine situația.

Un soldat ARC obişnuit şi tipic. Un ARC tipic de încăpățânat.

— Nu, spuse Ordo. Nu este posibil. Dacă aş putea să vă grăbesc un pic, Generale Jusik, am un speeder chiar afară. Şi vă rog să nu uitați să vă lăsați comunicatorul activ pe viitor. Trebuie să fiți contactabil în orice moment.

Maze se uită la Zey, iar Zey clătină discret din cap. Ordo îl prinse pe Jusik de cot şi îl grăbi pe culoar.

— Îmi pare rău că v-am mustrat în fața lui Zey, domnule, spuse Ordo, împrăştiind droizii şi câte un soldat clonă ocazional în timp ce se grăbeau înapoi prin pasaj. Dar sergentul Skirata este livid.

— Ştiu, ar fi trebuit să las...

— Vreți să pilotați, domnule? Ştiu că vă place.

— Da, te rog...

Zgomotul rapid al cizmelor din spatele lui îl făcu pe Ordo să se oprească şi să se întoarcă exact în momentul în care Căpitanul Maze întinse mâna pentru a-l bate pe umăr. El devie brațul Căpitanului ARC şi îl dădu într-o parte. Maze se reechilibră.

— Ascultă, Null, nu ştiu cine se crede sergentul tău, dar trebuie să te supui unui General atunci când...

— Nu am timp pentru asta.

Ordo îşi ridică pumnul cu putere şi fără avertisment chiar sub bărbia lui Maze, trântindu-l de perete. Bărbatul înjură şi nu căzu la pământ, aşa că Ordo îl lovi din nou, de data aceasta în nas – întotdeauna suficient de demoralizant pentru a opri pe cineva, dar nimic care să provoace daune serioase, nimic care să provoace dureri de durată. Nu ar fi făcut niciodată rău unui frate dacă ar fi putut să se abțină.

— Şi eu nu primesc ordine decât de la Kal Skirata.

Jusik şi Ordo sprintară restul drumului până la speeder pentru a recupera

timpul pierdut.

— Ordo...

— Da?

— Ordo, tocmai ai strivit un soldat ARC.

— Ne-a întârziat.

— Dar l-ai lovit. De două ori.

— Nu am făcut niciun rău permanent, spuse Ordo, ridicându-şi *kama*[6] pentru a aluneca pe scaunul din spatele lui Jusik. Îşi sigilă casca. Nu-i poţi convinge pe cei din Alpha ARC de nimic prin argumente raţionale. Sunt la fel de obtuzi şi impulsivi ca şi Fett, crede-mă.

Jusik păru perplex în timp ce porneau la drum. Duse motocicleta speeder într-o ridicare verticală şi o întoarse la capătul urcării. Părul lui, legat la spate într-un smoc, biciui viziera lui Ordo în derapaj, iar acesta îl dădu la o parte într-o tăcere iritată. Era timpul ca băiatul să şi-l împletească sau să-l tundă scurt.

— Încotro, Ordo?

— Manarai.

— Informează-mă, spuse Jusik.

— Forţa de Securitate de pe Coruscant se chinuie. Dacă intri chiar acum şi foloseşti Forţa cât timp scena incidentului este proaspătă, am putea obţine ceva.

Jusik viră la dreapta pentru a evita o spiră subţire şi îşi mestecă buza inferioară. Părea să fie capabil să zboare fără să gândească.

— Am verificat datele de şase sau şapte ori şi nu văd niciun model consistent în niciunul dintre dispozitive. Nici materialele, nici metoda de construcţie, nimic. Doar că toate sunt dispozitive foarte complexe şi greu de reglat.

Ordo clipi pentru a-şi comuta casca audio pentru a filtra zgomotul vântului. Data viitoare, avea să rechiziţioneze un speeder cu cupolă.

— Întotdeauna explozibili.

— Poftim?

Ordo îşi reglă volumul.

— Am spus *întotdeauna explozibili.*

— Armele chimice şi biologice au o utilitate limitată pe o planetă cu mai mult de o mie de specii diferite. Lucrurile care explodează, însă, sunt garantate să rănească fiecare rasă.

— Aş crede asta dacă aceste dispozitive ar fi folosite la întâmplare. Dar nu se întâmplă aşa. Toate ţintesc Marea Armată. Oameni.

— Eşti sigur că de mine ai nevoie pentru asta? întrebă Jusik. Nu sunt la fel de priceput cu Forţa vie ca alţii.

— Vrei să te întorci la întâlnirea aceea plăcută?

— Nu.

Jusik se uită înapoi peste umăr cu un zâmbet larg. Ordo învăţase să nu-i mai spună să ţină ochii drept înainte, dar tot era enervant să priveşti un Jedi cum navighează doar cu ajutorul simţurilor sale în Forţă.

— Nu am văzut niciodată pe cineva să treacă aşa peste Zey.

— Pur şi simplu trebuia să o fac, domnule. Fără supărare.

— Te superi dacă te întreb ceva, Ordo?

---

[6] Kama – accesoriu de armură din piele flexibilă purtat la centură. Inspirată de echipamentul Gărzii Soarelui de pe Thyrsus, dar adaptată pentru a fi purtată de războinicii Mandalorieni, kama a devenit un articol de îmbrăcăminte tradiţională şi un simbol recunoscut al culturii Mandaloriene.

— Dă-i drumul.

— De ce mă tolerezi? Nu-l bagi deloc în seamă pe Zey. Sau pe Camas. Sau pe oricine altcineva, de fapt.

— Skirata te respectă, iar eu am încredere în judecata lui.

— Oh. Jusik nu păru să se aştepte la acest răspuns. Eu... şi eu am o foarte mare stimă pentru sergentul nostru.

Ordo remarcă folosirea cuvântului *nostru*. Şi asta îl făcea pe Jusik diferit, în ceea ce-l privea pe *Kal'buir* – *Tata Kal*: îşi arunca soarta alături de oamenii lui. Dar, aşa cum spusese *Kal'buir* în particular, puteai să pui un ofițer Weequay în fruntea armatei de clone şi tot ar fi luptat bine. O armată de trei milioane de oameni, cu foarte puțini ofițeri Jedi, trebuia să se autoconducă. Ordo era obişnuit să se conducă singur. Totuşi, Jusik nu întrebase niciodată dacă Ordo îl considera comandantul său.

Probabil că ştia, şi nu avea nevoie să i se reamintească faptul că Ordo răspundea doar în fața singurului om care se pusese fizic între el şi moarte o dată, de două ori, de mai multe ori decât era decent să numere: Kal Skirata. Şi, deşi Ordo ştia că un ofițer detaşat şi lipsit de sentimente era cel care câştiga războaie şi salva cele mai multe vieți, inima îi spunea că un sergent care era gata să moară pentru a-şi proteja oamenii primea de la ei până la ultima picătură de sudoare şi sânge, şi ei o dădeau cu bucurie.

— Cred că de data asta chiar ai putea avea probleme cu Zey, Ordo.

— Şi ce crezi că va face în legătură cu asta?

— Nu ți-e teamă?

— Nu de când cu Kamino.

Dacă Jusik înțelese asta, nu o arătă.

— Este adevărat că fratele tău Mereel a deturnat un transportor către Kamino?

— Se numeşte *întărirea țintelor*, Generale. Provocarea securității pentru a o îmbunătăți. Asta facem noi.

Era o minciună, dar nu în întregime: Nullii încercau să nu scoată activele Marii Armate de pe câmpul de luptă decât dacă era absolut necesar, iar în acel caz *Kal'buir* spusese că era. Comandamentul Jedi închidea ochii la nereguli, dacă le depista, pentru că echipa Null producea rezultate de neegalat. Nu, Zey nu se va atinge de el. Dacă era atât de prost încât să încerce, avea să învețe o lecție dură.

— Generale, îți aminteşti când ai fost luat de lângă părinții tăi?

Jusik aruncă o privire în stânga sa şi, câteva clipe mai târziu, o patrulă a Forțelor de Securitate apăru în flancul lor, coborî o aripă în semn de recunoaştere şi se lăsă din nou sub ei.

— Doar ne verifică pentru a fi siguri că suntem cine cred ei că suntem, spuse Jediul, evitând întrebarea. Nu poți avea încredere că totul este ceea ce pare a fi în zilele astea.

— Într-adevăr.

— Sper că Forțele de Securitate nu se simt jignite de intervenția noastră.

Ordo îşi spori strânsoarea.

— Nu e vina lor că nu se pot descurca.

— Sunt foarte competenți.

— Sunt competenți la apărare. Nu sunt obişnuiți să atace. Noi putem gândi ca un inamic mai bine decât ei.

— Voi puteți. Mă tem că eu nu voi reuşi niciodată.

— Am fost antrenat să ucid şi să distrug prin orice mijloace posibile. Bănuiesc că ați fost antrenat să vă supuneți unor reguli.

— De fapt, da.

— Ce anume? Vă supuneți regulilor?

— Nu, îmi amintesc cum am fost luat de lângă familia mea. Pur şi simplu am fost luat. Nu îmi amintesc de familia mea, totuşi.

— Ce te face să fii atât de ataşat de noi? Ordo îşi alese cuvintele cu precizie, ştiind ce însemna *ataşamentul* pentru un Jedi. Oricum ştia răspunsul. Şi asta nu te îngrijorează?

Jusik se opri o clipă şi apoi se întoarse cu un zâmbet neliniştit. Jedii nu trebuiau să simtă emoții puternice, cum ar fi răzbunarea, dragostea sau ura. Ordo putea vedea acum în fiecare zi acel conflict pe fața băiatului. Iar Jusik era un băiat: Ordo avea aceeaşi vârstă fizică ca şi Generalul – douăzeci şi doi de ani – dar se simțea cu o generație mai în vârstă, în ciuda faptului că se născuse cu doar unsprezece ani în urmă. Iar Jedii îşi trăgeau puterea din lucrurile care lui îi sfâşiau inima, la fel ca şi Kal Skirata. El şi Jusik erau opuşi în atât de multe privințe şi totuşi atât de asemănători în altele.

— Ai un sentiment atât de pasional de apartenență, spuse Jusik în cele din urmă. Şi nu te plângi niciodată de felul în care eşti folosit.

— Păstrează-ți compasiunea pentru trupe, spuse Ordo. Nimeni nu se foloseşte de noi. Iar un simț clar al scopului este un punct forte.

Partea sudică a depozitului logistic era un pustiu de metal sfărâmat şi moloz. Din aer, arăta ca un şantier abandonat, cu un gard perimetral viu colorat. Pe măsură ce Jusik cobora, perimetrul se detalia în mulțimi reținute de un cordon al Forțelor de Securitate. Baza de aprovizionare a Marii Armate se afla chiar la granița unei zone civile, separată doar de o bandă de platforme de aterizare, cu niveluri de depozitare operate de droizi. Era evident că fusese un dispozitiv mare. Dacă aceeaşi bombă ar fi explodat în inima civilă a Coruscantului, victimele s-ar fi ridicat la mii.

— Ce au găsit de văzut? întrebă Jusik.

Îi fu greu să găsească un spațiu unde să aterizeze şi trebui să aterizeze în afara cordonului de securitate. Era în mod clar jignit de privitori şi nu aşteptă ca Ordo să îi deschidă calea prin mulțime. Pentru un om liniştit, Jusik putea cu siguranță să se facă auzit.

— Cetățeni, dacă nu aveți contribuții de adus aici, pot să vă sugerez să eliberați zona în cazul în care mai există un al doilea dispozitiv pregătit să detoneze?

Ordo fu impresionat de viteza cu care majoritatea mulțimii se topi. Curioşii care se împotriveau rămaseră în grupuri mici.

— Nu vreți să vedeți asta, spuse Jusik.

Întârziații făcură o pauză, apoi se îndepărtară. O navă de sprijin pentru incidente trecu şi pluti pentru o clipă lângă Jusik. Pilotul se aplecă puțin în afara trapei.

— Nu am mai văzut niciodată influența minții în acțiune, domnule. Mulțumesc.

— Nu foloseam Forța, spuse Jusik.

Ordo găsea în fiecare zi un nou motiv să-l placă pe acest Jedi. Lua războiul la fel de personal ca şi *Kal'buir*.

Un bărbat subțirel, în tunică gri, le făcu semn cu mâna din cordonul interior, unde aştepta un grup mare de civili şi camere plutitoare. Căpitanul Jaller Obrim nu

mai purta însemnele Gărzii Senatoriale. Ordo îl cunoştea bine: de când lucraseră împreună cu Echipa Omega la asediul portului spațial, Obrim îşi ocupase tot mai mult timpul cu sarcini de combatere a terorismului. Acum era detaşat la Forțele de Securitate, dar tot nu păreau capabili să-l convingă să poarte uniforma albastră.

— Puteți influența presa să plece, domnule General? spuse Ordo. Sau trebuie să o fac eu manual?

Echipa de investigații criminalistice a Forțelor de Securitate încă îşi alegea o cale lentă şi atentă printre dărâmăturile de la intrarea în *Depozitul Bravo Opt* când Ordo şi Jusik ajunseră la cordon. La zece metri distanță de cordonul interior se afla un ecran de plastoid alb cu însemnele Forțelor de Securitate Coruscant scris pe suprafața sa: cele mai grave resturi fuseseră ferite de camerele de luat vederi şi de ochii curioşilor.

Era o muncă sumbră pentru poliția civilă. Ordo ştia că nu aveau nici expertiza, nici numărul necesar pentru a face față la ceea ce se întâmpla în ultima vreme. Şi cum să facă față lucrurilor pe care le vedeau, dacă nu fuseseră antrenați încă din copilărie să le facă față, aşa cum fusese el? Pentru o clipă îi fu milă. Dar era de lucru.

Ordo porni proiecția vocală a căştii sale cu o mişcare rapidă a ochilor.

— Aveți grijă la spate, vă rog.

Un echipaj *HNE* şi o duzină de alți reprezentanți ai presei – unii *umezi*, cum numea Skirata formele de viață organice, alții *tinichele* – sau droizi – formau un public precaut pentru urmările macabre ale exploziei. Se despărțiră instantaneu, chiar înainte să se uite în jur şi să-l vadă pe Ordo păşind spre ei. Apoi se îndepărtară şi mai mult. Un soldat ARC făcea o figură impunătoare, iar un Căpitan – marcat în stacojiul strălucitor care, în subconştient, spunea pericol pentru multe specii umanoide – elibera o cale mare.

Obrim dezactivă o secțiune a cordonului pentru a-i lăsa să treacă pe Jusik şi Ordo.

— Acesta este Generalul Bardan Jusik, spuse Ordo. Este unul dintre noi. Poate să meargă şi să evalueze locul?

Obrim îl privi pe Jusik de sus în jos cu aerul unui om care credea mai mult în datele concrete decât în Forță.

— Bineînțeles că poate. Aveți grijă la indicatoarele de probe, domnule.

— Voi fi precaut, spuse Jusik, împletindu-şi degetele în fața lui pentru a face acea mică plecăciune Jedi pe care Ordo o găsea fascinantă. Uneori Jusik era unul dintre băieți, iar alteori era antic, înțelept şi sobru, o cu totul altă creatură. Nu voi contamina probele.

Obrim îl aşteptă să se îndepărteze şi se întoarse spre Ordo.

— Nu că ar conta. Criminalistica nu ne duce nicăieri. Poate că avem nevoie ca *Trupa Mistică* să ne dea un ajutor. Ce mai faci, oricum?

— Sunt concentrat. Foarte concentrat.

— Da, şi şeful tău este destul de concentrat. Poate blestema şi un Hutt, omul ăsta.

— Mă tem că ia toate pierderile ca pe ceva personal.

— Înțeleg ce vrei să spui. Apropo, îmi pare rău pentru băieții tăi. Îl afectează văzându-i venind şi plecând, nu-i aşa?

Skirata era adâncit în conversație cu un ofițer al Forțelor de Securitate, capetele lor aproape atingându-se, vorbind cu voci joase şi agitate. Se întoarse în timp ce Ordo se apropia. Fața lui era cenuşie de furie reprimată.

— Cincisprezece morți. În mod clar, lui Skirata nu-i păsa de victimele civile, de perturbarea traficului sau de pagubele structurale. Arătă spre un fragment mare de armură albă de picior din molozul a ceea ce fusese un post de securitate. O să smulg măruntaiele unor *chakaar*[7] pentru asta.

— Când îi vom găsi, mă voi asigura că ești primul la rând, spuse Obrim.

În acel moment, niciunul dintre ei nu putea face mare lucru, în afară să lase echipa de la locul faptei, formată în mare parte din Sullustani, să își facă treaba. Skirata, mestecând viguros acea rădăcină dulce-amăruie de *ruik* pe care o îndrăgise de curând, stătea cu pumnii în buzunarele jachetei, privindu-l pe Jusik pășind delicat printre bucățile de moloz. Jediul se oprea din când în când pentru a închide ochii și a rămâne complet nemișcat. Expresia lui Skirata era una de apreciere rece.

— Este un copil bun.

Ordo aprobă din cap.

— Vrei să am grijă de el?

— Da, dar nu în detrimentul propriei tale siguranțe.

După câteva minute, Jusik se întoarse spre cordon, cu brațele încrucișate.

— N-ai găsit nimic? spuse Skirata, ca și cum s-ar fi așteptat ca Jusik să se apropie ca un strill de vânătoare care se agățase de o urmă de miros.

— Foarte multe. Jusik închise ochii pentru o secundă. Încă mai pot simți perturbarea în Forță. Pot simți distrugerea, durerea și frica. Ca pe un câmp de luptă, de fapt.

— Și?

— Ceea ce nu pot să simt este ceea ce mă deranjează.

— Ce anume?

— Răutatea. Inamicul este absent. Inamicul nu a fost niciodată aici, de fapt.

* * *

Nava de Interdicție a Traficului Z590/1 a Grupului de Protecție a Flotei Republicii, aflată la intersecția hiperspațială Corelliană-Perlemiană, la 367 de zile după Geonosis

Lui Fi chiar nu-i plăceau operațiunile la zero-G.

Își scoase casca cu o grijă lentă și își puse o mână pe chingile de prindere care îl împiedicau să se îndepărteze de peretele etanș al navei utilitare anonime care fusese personalizată pentru echipele de abordaj înarmate. Dacă se mișca un pic prea repede, plutea în derivă. Deriva îl făcea să se simtă… îngrețoșat.

Darman, Niner și Atin nu păreau deloc deranjați de asta; nici pilotul, care, din motive pe care Fi nu le înțelesese încă, era numit *Sicko*[8].

Sicko opri motoarele. Micul TIV[9] nemilitar, nemarcat, aparent neimpresionant – un simplu *ambalaj*, așa cum îl etichetaseră piloții – rămase cu motoarele la ralanti în apropierea unui punct de ieșire de pe ruta hiperspațială, cu panourile cabinei de pilotaj pâlpâind cu o duzină de afișaje de arme. Din exterior, arăta ca o navetă utilitară ponosită. Sub rugină, însă, era o platformă de asalt compactă care își putea face loc cu forța pe orice navă. Fi credea că operațiunile de interzicere a traficului erau un eufemism minunat pentru *deturnare militară de mare capacitate*.

---

[7] *Chakaar* – hoț, jefuitor de morminte.
[8] Sicko – nebunul.
[9] TIV – navă de interdicție a traficului.

— Îmi place un abordaj *nedorit* pentru a începe ziua, zise Sicko. Eşti bine, Fi?

— Sunt bine, minți Fi.

— Nu o să vomiți, nu-i aşa? Tocmai am curățat cuşca asta.

— Dacă reuşesc să mă descurc cu rațiile, mă descurc cu orice.

— Să-ți spun ceva, amice, pune-ți *găleata* la loc şi ține-ți rațiile pentru tine.

— Pot să țintesc drept.

Fi învățase abilitățile de manevră în zero-G târziu în viață – chiar înainte să împlinească opt ani şi şaisprezece săptămâni, nu cu mult timp înainte de Geonosis – şi nu-i venea la fel de natural ca celorlalți soldați antrenați special pentru sarcini în spațiul cosmic. Se întrebă de ce ceilalți trecuseră prin acelaşi antrenament cu mai multă toleranță decât el.

Niner, aparent impenetrabil la orice greutăți, cu excepția faptului că-şi vedea echipa îmbrăcată necorespunzător, se holba la palma mănuşii ca şi cum ar fi vrut să se activeze holocomunicatorul montat pe încheietura mâinii pentru a apela Cartierul General.

Echipa purta acum versiunea invizibilă neagră mată a armurii Katarn, care îi făcea şi mai vizibil diferiți de restul echipelor de comando ale Republicii. Niner spuse că era *bine*, chiar dacă îi făcea ținte destul de vizibile pe Fest, lumea acoperită de zăpadă. Fi bănuia că îi plăcea mai mult pentru că îi făcea să pară, de asemenea, foarte amenințători. Droizilor nu le păsa, dar cu siguranță dădeau fiori *umezilor* – organicilor – când îi vedeau. Dacă îi vedeau, bineînțeles. De obicei, nu aveau ocazia.

Un pocnet ocazional al dinților indica faptul că Niner era supărat. Era şi obiceiul lui Skirata.

— Ordo este întotdeauna punctual, spuse Fi, încercând să-şi ia gândul de la stomacul care i se agita. Nu te nelinişti, sergent.

— Este prietenul tău..., îl tachină Darman.

— Mai bine să-l am ca prieten decât ca duşman.

— Ooh, te place. Te întâlneşti cu ofițerii ARC de la *Brigada Nebună*, nu?

— Avem o înțelegere, spuse Fi. Eu nu râd de *fusta* lui, iar el nu-mi smulge capul.

Da, Ordo se ataşase de el. Fi nu înțelesese pe deplin acest lucru până când Skirata nu îl luă deoparte şi îi explicase exact ce se întâmplase cu Ordo şi ai lui pe Kamino când erau copii. Aşa că atunci când Fi se aruncase peste o grenadă în timpul unei operațiuni antiteroriste pentru a-i înăbuşi detonarea, Ordo îl marcase ca pe cineva care şi-ar asuma orice risc îngrozitor de mare pentru a-şi salva camarazii. Nullii ARC erau psihotici – *nebuni*, după cum spunea Skirata – dar erau de o loialitate de nezdruncinat atunci când aveau chef.

Iar atunci când nu aveau chef, erau *moartea instantanee ambulantă*.

Fi bănuia că Ordo se plictisea de moarte, fiind blocat în Cartierul General de pe Coruscant pentru cea mai mare parte a ultimului an, fără nimic de omorât în afară de timp. Aşa că Fi se holba şi el la mănuşa lui Niner, dorindu-şi ca stomacul să-i stea pe loc. La ora 09:00, ora de pe *Triplu Zero*, exact la momentul potrivit, palma lui Niner izbucni într-o lumină albastră.

— RC-1309 acceptă legătura, domnule, spuse Niner.

Legătura criptată era foarte clară. Ordo strălucea într-o holoimagine albastră, aparent aşezat în cabina de pilotaj a unei nave de poliție, cu casca lângă el pe scaunul alăturat. Dar nu părea plictisit. Îşi strângea şi desfăcea un pumn.

— *Su'cuy*[10], Omega. Cum merge treaba?

— Suntem gata de plecare, domnule.

— Sergent, ultimele informații pe care le avem sunt că nava suspectă a părăsit Cularin cu destinația Denon şi se îndreaptă spre poziția voastră. Vestea proastă este că pare să călătorească împreună cu mai multe nave legitime ca *perdea de fum*. Transportul comercial de marfă devine foarte nervos din cauza pirateriei, aşa că acum se formează în convoaie.

— Putem elimina ținta, spuse Niner.

— Ar fi foarte ciudat să decomprimăm un cargobot civil în acest moment. Va fi vorba de nava *Gizer L-6*.

— Am înțeles.

— Şi avem nevoie de *di'kute* în viață. Fără fantezii, fără dezintegrări, fără accidente.

— Nici măcar o palmă bună? întrebă Fi.

— Folosiți laserul PEP[11] şi păstrați-l non-letal dacă puteți. Cineva este foarte dornic să aibă o discuție sinceră cu ei. Ordo făcu o pauză, cu capul înclinat în jos pentru o secundă. Vau s-a întors.

Fi nu se putu abține să nu se uite la Atin şi observă că şi Darman făcuse la fel. Atin avea bărbia înfiptă în marginea căptuşită a plăcii toracice şi îşi scărpina cu nesaț cicatricea care pornea de sub ochiul drept şi trecea prin gură până în partea stângă a maxilarului. Era o linie albă subțire acum, o amintire slabă a rănii roşii şi crude care fusese când Fi o văzuse prima dată: şi Fi îşi dădu seama brusc de ceva ce nu-şi dăduse seama până atunci. *Cred că ştiu cum s-a ales cu cicatricea asta.*

Atin era din compania de instrucție a sergentului Walon Vau, nu din cea a lui Skirata. Şi, de-a lungul lunilor, pe măsură ce numărul victimelor creştea şi mai multe echipe parțiale erau regrupate cu oameni din alte companii, cu toții făcuseră schimb de poveşti. Poveştile despre Vau nu stârniseră deloc râsul.

— Eşti bine, *ner vod*?

— Bine, spuse Atin. Îşi ridică privirea, cu maxilarul fix. Deci, câți bandiți nu vom fenta, dezintegra sau vorbi aspru cu ei, atunci, Căpitane?

— Cinci, conform celor mai bune informații, spuse Ordo.

— Vom presupune zece atunci, spuse Niner.

Ordo se opri o clipă, ca şi cum ar fi crezut că Niner putea recurge la sarcasm. Fi putu să vadă asta în felul în care umerii lui se încordară. Ordo era genul de om pe muchie de cuțit. Dar Niner fusese pur şi simplu literal, aşa cum avea tendința să fie atunci când lucrurile deveneau intense. Întotdeauna voia să dea dovadă de prudență.

Ordo, evident, ştia asta: deci nu reacționă.

— Apropo, Generalul Tur-Mukan operează în jurul sectorului Bothan şi pare să facă față, conform Comandantului Gett, spuse el. Şi încă mai are în dotare puşca de şoc, aşa că lecția nu a fost irosită.

— Este mai bună decât să învârtă bățul strălucitor, spuse Fi, făcându-i cu ochiul lui Darman. Ar fi amuzant să o revedem, nu-i aşa, *Dar*?

Darman zâmbi enigmatic. Atin privea uşor defazat la peretele despărțitor, cu maxilarul încleştat. Fi se gândi că era timpul ca *băieții răi* să iasă din hiperspațiu şi să-şi ia gândul de la lucrurile individuale care îl frământau, printre care se număra

---

[10] *Su'cuy* – salut.
[11] PEP – proiectil cu energie pulsată.

şi stomacul lui.

— Ordo terminat, spuse holograma albastră, iar mănuşa lui Niner nu mai ținea nimic în aer.

Darman îşi pregăti casca, resetând afişajul cu o împunsătură a degetului.

— Bietul *Ord'ika*.

Îi spunea după porecla afectuoasă pe care Skirata o folosea în particular, un nume de copil, *Micul Ordo*. În public, se foloseau strict *Căpitane* şi *sergent*. Iar pe fratele tău îl puteai striga *vod'ika* în stilul Mandalorian, dar nimeni altcineva nu putea, şi niciodată nu o făceau în fața străinilor.

— Cine ar vrea să se ocupe de *dosare* când restul echipei tale este plecată să salveze galaxia?

— Ei bine, am auzit că Kom'rk este pe Utapau, iar Jaing a dat lovitura şi a plecat într-o drumeție cu prejudicii extreme în sectorul Bakura, spuse Fi.

— *Fierfek*.

— Cunoscându-l, o face de dragul de a se distra. Iar în ceea ce-l priveşte pe Mereel – ei bine, de ce l-a trimis Kal pe Kamino?

Niner pocni iritat din nou.

— Mai e cineva cu care vrei să discuți informații clasificate, Fi?

— Îmi pare rău, sergent.

În cabină se făcu din nou linişte. Fi îşi strecură casca la loc, îşi sigilă gulerul şi se concentră asupra orizontului artificial din afişaj pentru a-şi convinge stomacul care era direcția *în sus*. Armura Mark III Katarn avea acum mai multe îmbunătățiri şi era clasificată ca fiind rezistentă de la blastere până la proiectilele de tun uşor. Fiecare operațiune era plină de noi surprize de la Achizițiile Marii Armate – ca o zi de naştere, după cum spunea Skirata, deşi Fi, ca toți frații săi, nu sărbătorise niciodată vreuna. Acum aveau chiar şi proiectile neletale cu energie pulsată, sau PEP, pentru DC-17, care nu omorau țintele, dar cu siguranță le făceau *ochii să lăcrimeze*. Era kitul poliției pentru controlul revoltelor, un laser cu fluorură de deuteriu: probabil că doar ar fi enervat un Wookiee, dar îi *rezolva* pe umanoizi pentru scurt timp.

Fi se concentră asupra pictogramelor din afişajul său şi clipi una dintre ele în acțiune, trimițându-i aer rece pe față. Asta îi calmă greața. Apoi îşi izolă canalul audio şi accesă o piesă de muzică *glimmik*[12] deosebit de zgomotoasă.

Niner intră pe canalul de comunicații.

— Acum ce asculți?

— Opera Mon Calamari, spuse Fi. Îmi îmbunătățesc mintea.

— Mincinosule. Te văd cum dai din cap pe ritm.

Relaxează-te, sergent. Te rog.

— Vrei să asculți?

— Sunt destul de bine dispus, mulțumesc, spuse Niner.

Darman clătină din cap, iar Atin ridică privirea.

— Mai târziu, Fi.

Sicko aruncă o privire peste umăr, exclus din conversația echipei de către comunicatorul lor securizat de la cască la cască. Dar, în mod evident, putu vedea limbajul corporal care indica faptul că discutau. Fi trecu pe frecvența lui cu câteva clipiri îndreptate spre senzorul din interiorul vizorului său.

— Dar tu, *ner vod*? Vrei nişte muzică?

---

[12] Glimmik – gen muzical cunoscut pentru sunetul său zgomotos, frenetic şi ritmul zdrobitor.

— Nu, mulțumesc. Sicko avea cam acelaşi accent neutru ca majoritatea clonelor din trupele de infanterie. Învățaseră Bazica din instructajul fulger şi fuseseră rareori expuşi la străini cu accente interesante. Dar e decent din partea ta că te oferi.

— Oricând.

Comandourile îşi datorau viețile curajului acestor piloți – Echipa Omega fusese extrasă de mai multe ori sub focuri grele datorită abilității lor uimitoare – iar piloții TIV erau cei mai îndrăzneți dintre toți. Orice prăpastie între trupele de clone, specialişti şi unitățile de comando de elită fusese acum măturată de greutățile comune şi acum erau *an vode – frați cu toții.* Fi era fericit să le facă pe plac.

Opri transmisia muzicală şi trecu din nou la comunicatorul deschis al echipei. Aşteptarea îl rodea acum. Dacă…

— Am primit semnal, spuse Sicko. Ar trebui să iasă din hiperspațiu în orice moment. Trei contacte.

Trecu afişajul de urmărire de pe consola sa într-o holoproiecție, astfel încât să poată vedea impulsurile de culoare care reprezentau navele – fără contururi sau forme, doar o serie pâlpâitoare de numere şi coduri într-o parte, aşteptând nava pe care să o marcheze.

— Interceptare în două minute. Toate ar trebui să fie la mai puțin de un minut distanță.

— Adu-ne pe partea noastră dreaptă, te rog, spuse Niner.

— Iată… Nava L-6 iese prima.

Sicko apăsă o tastă de pe consolă şi Fi auzi cum brațele de prindere se extind şi se retrag ca un atlet care îşi flexează muşchii înainte de un eveniment. Afişajul detectă nava, apoi o alta.

— Dar şi al doilea profil arată ca un L-6…

— *Informațiile* au spus…

— Se pare că *Informațiile* sunt ocazional cunoscute ca fiind mai puțin de sută la sută precise…

Atin suspină un *ffft* de dispreț.

— Crezi? Fi îl putu vedea pe Atin că verifica datele de configurare ale navelor prin intermediul afişajului său. Mă bucur că sunt protejat împotriva şocurilor.

— Dar ne plac informațiile, spuse Fi. *Nu, nu din nou. Să fie corect de data asta.* Sergentul Kal nu ne-a citit niciodată poveşti de adormit copiii, aşa că informațiile ne satisfac nevoia înnăscută de fantezie eroică copilărească.

— Întotdeauna este aşa? întrebă Sicko.

— Nu, azi e destul de liniştit. Darman îşi strângea pe placa toracică o armă cu încărcătură magnetică – *convingătorul pentru trapă*, cum îi plăcea să o numească. Deci, vom sări peste prima *ladă* sau ce?

— Să jucăm după cum ne cântă, spuse Niner, care părea întotdeauna să recurgă la vocea lui Skirata sub presiune. Apăsă pe butonul de eliberare a legăturilor sale. Să vedem cum reacționează când ne apropiem. Puneți-vă căştile, domnilor, şi să trecem la treabă.

— Imediat, spuse Sicko. Şi dacă nu-i pot dezactiva motorul, aruncă în aer conducta de energie de navigație. Accesul ar trebui să fie în afara compartimentului tehnic, dar uneori se află în interiorul peretelui etanş din stânga, la trei metri de trapă. Aşa că prăjiți chestia aia nenorocită, da? Altfel, o să ne tragă prin zece sisteme stelare.

Apoi, pilotul aruncă TIV-ul într-un ruliu de nouăzeci de grade şi constelațiile

aparent fixe pe care le urmărise Fi se înclinară în fața ochilor săi. Înțelese instantaneu de ce i se spunea omului *Sicko*. Fi apucă instictiv un dispozitiv de reținere şi rucsacul său lovi peretele etanş.

— Oh, *fierfek*...

— Uaaau!

— Uhhh...

Fi putu vedea prin fereastra cabinei de pilotaj în timp ce se stabiliza lângă trapă. Un cargobot asemănător cu o cutie – da, un *Gizer L-6* – apăru din neantul negru.

— Interziceți-l, spuse Niner.

Fi se întinse spre comenzile pachetului său propulsor, atârnând chiar lângă Darman în cădere liberă. Sicko propulsă TIV-ul într-o apropiere frontală lentă şi făcu un tirbuşon lent pentru a se alinia şi pentru a aduce trapa de la capul punții pe partea dinspre stânga a cargobotului, cu luminile de aterizare aprinse. Cargobotul încetini şi el. Darman stătea pregătit, cu degetele flexate pe comenzile pachetului propulsor de la centură. El avea să fie primul care să iasă, distrugând comenzile trapei atunci când mantaua antiexplozivă se sigila de corpul navei-țintă, dându-se la o parte pentru a-i lăsa pe ceilalți să intre în forță. În timp ce TIV-ul se deplasa sedentar de-a lungul flancului cargobotului, luminile de aterizare scoaseră în evidență emblema portocalie strălucitoare pe care scria *CONTAINERELE VOSHAN*.

— Oops, spuse Sicko. Se pare că e unul legal.

— Înapoi, atunci, spuse Niner. Dacă cealaltă navă vede asta, am pierdut...

O străfulgerare îi atrase atenția lui Fi în acelaşi timp cu a celorlalți. A doua navă se îndrepta spre ei.

— Încă un *L-6*, spuse Sicko. Te rog, nu lăsa să fie trei.

Primul *L-6* îşi schimbă brusc cursul cu o ardere rapidă. Probabil că îşi făcuse o idee greşită despre nava mică şi ponosită dintr-o zonă a spațiului care era frecvent populată de pirați. Unul dintre lonjeroanele sale se roti la nouăzeci de grade aproape instantaneu, apărând pe ecranul TIV-ului pe curs de coliziune.

— Abandonați, abandonați, abandonați! strigă Sicko. Atenție, atenție, atenție...

Fu întrerupt de un țipăt de aliaj sfâşiat care cutremură TIV-ul şi, dintr-o dată, nu mai era entuziasmul strâns în stomac al unui abordaj, ci lupta disperată pentru a supraviețui. Impactul învârti TIV-ul şi ultimul lucru pe care îl văzu Fi în timp ce se rostogolea involuntar, fu că Sicko trăgea de manşă şi lovea o ardere stabilizatoare a motoarelor pentru a opri rotirea. Fi şi echipa nu mai puteau face nimic. Totul depindea de pilot. Fi ura de fiecare dată acel moment de realizare neajutorată. Afişajul din casca sa tremura ca un holofilm ieftin de contrabandă, în timp ce lovea peretele frontal mai tare decât credea că este posibil în zero-G.

— Atenție! Răspund cu foc.

Şi apoi apăru lumina: o lumină alb-albastră strălucitoare. Ploaia fierbinte instantanee de fragmente ciupi şi ciuguli pe înveliş. Sicko neutralizase racheta care se apropia. Al doilea *L-6* porni şi intră în hiperspațiu într-o explozie de lumină.

— Ce zici de asta, spuse Sicko şi lovi cu putere pumnul pe consolă. Spuma este desfăşurată... breşa în fuzelaj este securizată.

— Ce-i asta? spuse Fi, brusc rece ca gheața şi concentrat, şi nu mai avea deloc greață.

— MBR.

— Ce?

— *Marele Buton Roşu*. Sigiliul de urgenţă al corpului navei.

Rămăşiţele rachetei cargobotului se rostogoleau încet în depărtare, lăsând în urmă vapori. Era genul de autoapărare pe care multe cargoboturi simţeau nevoia să o aibă în acele zile: războaiele creau oportunităţi utile pentru comunitatea criminală.

Niner suspină.

— Oh, *fierfek*, acum toată lumea ştie că suntem aici…

— I-a luat cineva numărul de înmatriculare? spuse Fi. Maniacul.

— Da, şi mai mulţi maniaci o să apară în scurt timp. Sicko îşi întoarse capul spre citirea scanerului. Următorul e aşteptat în şaizeci de secunde… şi următorul două minute mai târziu, cred. Sper că nu va cere ajutor, altfel va trebui să plecăm de aici foarte repede.

— Spune-mi că nu vor observa această mică *ceartă*.

— Nu vor observa această mică *ceartă*.

— *Vor'e*[13], frate.

— Cu plăcere. Pilotul nu îşi luă ochii de pe scaner. Sunt oricând bucuros să mint un camarad, dacă asta îl face să se simtă mai bine – poftim…

Următorul cargobot ieşi din hiperspaţiu la o distanţă de o mie cinci sute de metri stânga de prova, iar pilotul său îi observase cu siguranţă. Fi ştia asta pentru că imediat arcul luminos al tunului laser rase tija elint[14] montată pe nasul TIV-ului, chiar în momentul în care Sicko trase o salvă susţinută în unitatea de propulsie de sub bord a cargobotului. Acesta încă mai arunca resturi când Sicko întoarse TIV-ul şi se roti înapoi sub cargobot pentru a aduce TIV-ul, complet inversat, să se odihnească trapă în trapă cu ţinta. Şi cargobotul schilodit nu mai putu face nimic în privinţa asta. Sicko era prea aproape, sub raza minimă de acţiune a tunurilor sale şi acum părea să călărească un tigru Ralltiiri foarte furios.

— Aici coborâţi. Vocea lui Sicko era doar puţin tremurată. Sfârşitul liniei.

— Staţi pe loc! spuse Niner. Mantaua ieşi din carcasa trapei TIV-ului şi se etanşă bine de corpul cargobotului, în timp ce braţele de prindere o ţineau în siguranţă. Lumina de egalizare a presiunii pâlpâi roşie şi trapa interioară antiexplozie a TIV-ului se deschise, apoi cea exterioară. Dar, daţi-i drumul!

Darman plesni încărcăturile pe cadrul trapei cargobotului, trapa interioară se închise din nou şi un vuiet înfundat vibră prin TIV.

Cum reuşise Sicko să aducă TIV-ul lângă trapa din stânga fără să izbească nava – sau să smulgă capul de punte al TIV-ului – Fi nu avea să înţeleagă niciodată, dar asta făceau piloţii de trupe, iar el era admirativ faţă de ei. Trapa interioară se deschise din nou. Darman aruncă înăuntru două detonatoare paralizante – care orbeau şi asurzeau – şi Niner fu primul care intră în navă.

— Porniţi, porniţi, porniţi…

Fi, călare pe un val de adrenalină, plonjă după el, cu arma DC-17 setată pe modul blaster. TIV-ul şi Sicko îi zburară din minte din acel moment, iar timpul nu se mai supuse regulilor şi fu prins într-o fracţiune de secundă infinită, cu încetinitorul, în timp ce echipa pătrundea prin trapă şi gravitaţia artificială a navei *L-6* îl izbi cu putere pe punte. Impactul îi trecu prin tălpile cizmelor. Alergă câteva secunde înainte ca percepţia să i se sincronizeze cu gravitaţia şi corpul lui să spună *Îmi amintesc asta*. Dar nu erau multe locuri unde să alergi pe un cargobot *L-6*. Era o cabină de

---

[13] *Vor'e* – mulţumesc.

[14] Tijă elint – tijă de interferenţă electronică – tip de antenă folosit pentru a bruia comunicaţiile.

pilotaj şi câteva cabine înşurubate pe o cutie de duroțel. Atin înaintă şi pur şi simplu deschise focul cu noul laser PEP al *Deece*-ului, doborând doi oameni într-un val de şoc masiv de sunet şi lumină, în timp ce ieşeau din cabina din stânga trăgând cu blasterele. Vizorul anti-strălucire al lui Fi se întunecă instantaneu. Chiar şi cu armura, simți şocul energiei dezlănțuite a PEP-ului. Cu toții o simțiră.

Fi alergă pe lângă Atin, care se lăsase în genunchi pentru a le pune cătuşele şi a-i percheziționa pe bărbați, de la încheieturi până la glezne, în timp ce aceştia se zbăteau să respire, gemând. Un PEP era ca şi cum ai fi fost lovit în piept de mai multe proiectile plastoide deodată. De obicei, arma nu era letală. De obicei.

Doi doborâți, mai sunt trei – probabil.

Uşile cabinei de pilotaj nu se deschiseră când Niner se dădu înapoi şi apăsă pe comenzi. Atin îl prinse din urmă pe Fi şi rămaseră în picioare, recăpătându-şi răsuflarea. Niner îi făcu semn lui Darman să se poziționeze la uşile cabinei de pilotaj.

— Păcat că PEP-ul nu funcționează prin pereți etanşi.

— Confirmat, încă sunt trei înăuntru, spuse Darman, trecând senzorul cu infraroşu din mănuşă în sus şi în jos pe cusătura uşilor. Nimic în cabina din stânga.

Informațiile avuseseră dreptate, pentru prima dată: erau cinci bandiți la bord.

— Încurajează-i să iasă afară, *Dar*, spuse Niner, verificând setarea PEP-ului de pe *Deece*-ul său. Aruncă o privire la citirea energiei. Chestia asta chiar mă sperie.

Darman derulă o panglică de încărcătură termică adezivă şi o presă în jurul punctelor slabe ale uşilor. Apoi împinse detonatorul în materialul moale şi îşi înclină capul într-o parte, ca şi cum ar fi calculat.

— Atâta agitație pentru a intra şi acum pur şi simplu trecem prin ele. *Dezamăgitor,* cred că este cuvântul potrivit...

Urmă un zgomot surd cu ecou şi un țipăt de metal care vibră pe punte. Pentru o secundă, Fi crezu că detonatorul se declanşase prematur şi că totul fusese o păcăleală a percepției sale distorsionate de adrenalină şi că era mort, dar că încă nu ştia acest lucru. Dar nu era detonatorul. Fi se uită la Niner, Niner se uită la Atin, iar Fi văzu în icoana punctului de vedere al lui Darman că se uita la un fragment de flimsi care trecea pe lângă el ca şi cum ar fi fost smuls de un vânt brusc.

Era purtat de un curent de aer. Un curent de aer care scăpa în spațiu. Fi simți cum îl trage curentul şi cu toții căutară instinctiv un punct sigur care să-i ancoreze.

— Breşă în fuzelaj, spuse Fi, cu brațele strânse în jurul unui stâlp. Verificați garniturile costumului.

Trecură la o verificare automată şi îndelung exersată a sistemelor costumelor lor. Armura Katarn era izolată în vid. Senzorul mănuşii lui Fi confirmă că încă era etanş, iar degetele ridicate de la restul echipei indicară că şi integritatea costumelor lor rezista. Vâltoarea temporară de aer care se scurgea se domolise.

— Sicko, recepționezi? spuse Niner.

Fi avu acelaşi gând şi, judecând după respirația rapidă de pe comunicatorul comun, la fel şi Atin şi Darman. Decompresia se făcea prin trapă. Şi asta însemna că sigiliul format de TIV fusese rupt. Pe comunicatorul lor nu se auzeau decât statică şi sunetul propriei respirații şi al înghițiturilor.

— *Fierfek*, spuse Atin. Orice ar fi, a dispărut.

Niner îi făcu semn lui Darman să rămână lângă trapa cabinei de pilotaj şi îi făcu semn lui Fi să îl urmeze.

— Să vedem dacă se poate repara ceva. Voi doi rămâneți acolo.

— Ei bine, probabil că acum am pierdut doi prizonieri, spuse Darman. Mai

bine să ne asigurăm că nu i-am pierdut şi pe ceilalţi.

Nu se ştia ce dislocase TIV-ul şi dacă aveau să întâlnească pe cineva care să-i abordeze pentru a se ocupa de ei. Se întoarseră pe culoar până la trapa de intrare, cu armele ridicate, şi nu văzură niciun semn de la cei doi prizonieri pe care îi lăsaseră încătuşaţi, nici de la altcineva. Iar trapa – de aproximativ doi metri pe doi – era larg deschisă, cu un vid cu urme de stele vizibil dincolo.

Fi se prinse de bara dintr-o parte a acesteia şi se aplecă puţin. Era o modalitate bună de a-ţi zbura capul, dar decise că urgenţa situaţiei o justifica. Nu era nici urmă de TIV. Nu era nici urmă de nimic. Se trase înapoi în interior. Cel puţin gravitaţia încă funcţiona. Niner verifică senzorii de mediu de pe placa antebraţului.

— Atmosfera a dispărut complet.

— Trebuie să aibă un sistem de spumă în chestiile astea.

— Da, dar dacă ne-ai avea pe noi alergând prin nava ta, ai sigila corpul navei şi ne-ai ajuta?

— Carlinga este etanşă? întrebă Fi.

— Nu vom şti cu siguranţă până când nu se vor răci şi nu îi vom mai putea detecta în infraroşu. Niner îşi aprinse lanterna tactică şi începu să caute panourile de pe peretele frontal. Şi până atunci vom fi şi noi nişte cuburi de gheaţă.

Armura Katarn – chiar şi versiunea Mark III – era bună împotriva vidului doar douăzeci de minute fără o rezervă de aer. Iar ei nu se gândiseră că vor fi expuşi atât de mult timp.

Dintr-un motiv oarecare, Fi era distras de soarta lui Sicko. Era un lucru ciudat de descoperit atunci când tu însuţi erai în criză de timp. Dar Sicko spusese că toate conductele de energie erau dirijate printr-un panou aflat la trei metri de... *Aici.* Fi ejectă vibrolama din placa de articulaţii şi deschise panoul. Niner stătea în spatele lui şi îşi îndreptă lumina lanternei spre masa încastrată de cabluri, ţevi şi fire.

— Acela este etichetat ca fiind un perete de izolaţie, spuse Niner.

— Da, dar unde o să coboare?

Se uitară în sus, la capul de punte, după urmele de pereţi etanşi. Erau cel puţin trei pe care le puteau vedea în spatele pasajului.

— Hai să jucăm la sigur şi să ne retragem cel mai aproape de cabina de pilotaj, spuse Niner.

— Am putea distruge tot panoul de aici şi să oprim totul. Inclusiv gravitaţia. Minunat. De obicei, asta declanşează izolarea de urgenţă.

Niner îşi puse mănuşa pe lângă cască. Era un obicei nervos al lui, la fel ca şi modul în care devenea din ce în ce mai iritabil cu Fi, pe măsură ce nivelul său de stres atingea cote maxime.

— Darman, recepţionezi asta?

— Deja sunt la jumătatea drumului spre voi, spuse vocea lui Darman.

Cronometrul lui Fi spunea că mai aveau la dispoziţie cincisprezece minute pentru a face asta să funcţioneze.

— Bine, dacă *Dar* distruge asta de la distanţă şi activează peretele etanş de urgenţă, atunci vom fi blocaţi între el şi trapa cabinei de pilotaj.

— Şi dacă există atmosferă acolo, putem să o deschidem şi să ne apropiem de ceilalţi trei *hut'uune*.

— Sau, spuse Fi, vom descoperi că este în vid, şi atunci vom fi complet terminaţi.

— Vom fi la fel dacă nu o facem, spuse Darman, apărând lângă umărul lui Fi

cu o panglică de detonator termic. Plecați. Întoarceți-vă acolo şi aşteptați-mă în timp ce setez cronometrul.

— Ar trebui să chemăm un *Zero Roşu*.

— Să aşteptăm până când vom şti dacă va mai rămâne ceva din noi care să merite să fie salvat, spuse Niner, tropăind înapoi prin pasaj.

Fi îl privi plecând, ridică din umeri către Darman, apoi mângâie capacul larg deschis al panoului de control.

— Mulțumesc, Sicko, spuse el.

Capitolul 3

Cu mult regret. Nu se poate. Deja suntem angajați.

Semnal transmis de Comandantul navei de asalt *Neînfricatul*, la primirea cererii de retragere pe Skuumaa şi de anulare a extracţiei batalioanelor Sarlacc

Factorul reprezentat de vântul rece în compartimentul deschis pentru trupe al unei nave de luptă LAAT/c care zbura cu cinci sute de kilometri pe oră dădea de gândit, dar la fel era şi cu vuietul asurzitor al aerului, cu picajele şi schimbările traiectoriei de zbor, în timp ce pilotul se mişca pentru a împiedica focul artileriei antiaeriene de la sol să se fixeze pe ei.

Etain îşi dădu seama de ce armura şi costumul sigilat al soldaților era o idee bună. Ea nu avea decât hainele sale Jedi şi precauția plăcilor de armură din partea superioară a corpului, care nu făceau mare lucru singure pentru a izola împotriva vântului. Invocă Forța pentru a o ajuta să reziste la explozia de gheață şi se asigură că linia de siguranță era bine agățată de balustrada pereților etanşi.

— Vei fi în *dwang*[15] când te vei întoarce la Cartierul General, Generale, spuse sergentul clonă cu un zâmbet, punându-şi casca şi sigilând-o.

Porecla lui era *Lățosul*. Îşi făcu un punct de vedere să-l întrebe de ce.

— Chiar nu am văzut semnalul, spuse ea cu grijă. Sau cel puțin m-am uitat la el un pic prea târziu.

Vocea lui ieşi acum din unitatea de proiecție a căştii anonime.

— A fost foarte amuzant să semnalizați: *Cu mult regret. Nu se poate.*

— Amuzant? Oh…

Urmă o pauză înghețată.

— Este modul în care refuzi o invitație de socializare, un *CPCD. Cer Plăcerea Companiei Dumneavoastră*. Răspunzi: *Cu mult regret, nu se poate*.

Da, era într-adevăr în *dwang*, după cum spunea el. Nu era pe deplin la curent cu toate acronimele şi jargonul care apăruseră în ultimul an. Abia reuşea să țină pasul cu inventivitatea trupelor de clone: capacitatea lor extraordinară de a-şi însuşi limbajul şi obiceiurile şi de a le modela după nevoile lor dăduse naştere peste tot la subculturi de identitate. Aproape că simțea că are nevoie de un droid de protocol.

Dar ştia ce era un *larty*. Darman spusese că LAAT/i – sau, în acest caz, varianta mai mare de marfă – era cea mai frumoasă navă imaginabilă atunci când aveai nevoie urgentă de un transport pentru a scăpa de probleme. Cu siguranță aşa se simțea acum. *Cu mult regret, nu se poate. Cum am putut fi atât de proastă?* Deci trupele au crezut că era o *gură-bogată* precum Fi, înflorind puțin bravada. În schimb, ea fusese pur şi simplu ignorantă în ceea ce priveşte jargonul în evoluție rapidă şi îl folosise cu nepăsare.

— Sunt sigură că mă vor ierta dacă reuşim să ne facem treaba, sergent.

Vocea ei fu înecată de vuietul şi nota de cădere a motoarelor V-19 *Torrent*, în timp ce două dintre navele de luptă treceau pe lângă ei şi dispăreau în depărtare. Se duceau pentru a *înmuia* pozițiile droizilor care se aflau pe terenul puternic împădurit

---

[15] Dwang – eufemism pentru excremente.

unde erau blocate ambele *Batalioane Sarlacc* şi exista o panglică îngustă de țărm de deltă unde piloții puteau ateriza. Droizii, aşa cum remarcase odată Darman, erau vai de capul lor în pădurile dense. Aşa spera Etain să fie şi acum.

Nava de luptă coborî brusc, acum la nivelul copacilor, iar imaginea dungată a frunzelor verzi îi arătă cât de repede zburau. Un alt *larty* apăru pe partea lor stângă. Erau treizeci şi patru de nave de luptă undeva prin apropiere, înşirate într-o formație liberă, îndreptându-se spre zona de extracție.

— Trei minute, doamnă General, spuse interfonul pilotului din cabina de pilotaj. Se auzi un pocnet şi o flacără explodă la dreapta lor. Primim ceva atenție din partea antiaerienei tinichelelor, aşa că vom mai coborî puțin. Țineți-vă bine.

Asta abia dacă o făcea să mai tresară acum. Ajunsese la nivelul de saturație al adrenalinei în care era perfect conştientă de fiecare pericol, dar funcționa la un nivel automat primitiv de rațiune rece şi nedureroasă – era prea speriată ca să intre în panică, aşa cum descrisese fenomenul unul dintre soldații clone.

Trei minute deveniseră trei ore care deveniseră trei secunde.

Salvele roşii de blaster trase de droizi luminară linia copacilor în timp ce nava se înclina pentru a se întoarce într-o coborâre în spirală. Etain nu gândi, nu simți ci pur şi simplu sări ultimii zece metri de pe puntea deschisă după echipa de patru soldați clone care se coborau rapid şi peste sergentul lor. Abilitățile de Forță îi erau foarte utile în cele mai improbabile momente.

Ateriză în fața plutonului şi ridică puşca de şoc – cu o mână pe alimentator şi cealaltă pe mâner – pentru a mătura marginea pădurii din fața ei. Simțea alte nave de luptă aterizând în jurul lor, ridicând pământul şi frunzele, dar nu vedea decât ceea ce era în față – cam două plutoane de clone Sarlacc care schimbau focuri cu super droizii de luptă la marginea luminişului – şi echipa ei de o parte şi de alta a ei.

O împrăştiere de zece grenade cu impuls electromagnetic din partea plutonului şi o salvă de la arma ei făcură ca jumătate din super droizii de luptă să se oprească. Erau momente ca acesta când tânjea după comoditatea comunicatorului unei căşti, în loc de unul legat de braț în locul nepotrivit: Forța nu prea dădea specificații precum *puterea unui super droid de luptă se închide atunci când este la douăzeci al sută din capacitate*. Şi era atât de mult haos şi durere în Forță în acel moment, încât nu putea să o valorifice pentru a se concentra. Aşa că făcu ceea ce fusese antrenată să facă fără să se gândească de când avea patru ani. Luptă.

Alergă, cu echipa copiindu-i ritmul şi trase un flux albastru în linia de droizi, într-o tăcere ciudată, până când *Lățosul* îşi activă proiectorul de voce şi ea îl auzi spunând:

— Se adună pe toată linia țărmului. Îmi pare rău, doamnă General! Acum sunt găuri mari în liniile droizilor.

— Nu am legătură de comunicații, spuse ea, fără să gândească.

Puşca cu şoc se îngreuna şi rămânea fără alimentare: indicatorul de putere se apropia din nou de zero. Încă două rafale doborâră trei super droizi de luptă şi un copac mic.

— Câți mai sunt?

— Controlul aerian avansat spune că două sute de super droizi de luptă şi tancuri care vin la douăzeci de grade, cu patru nave *Torrent* pe capul lor…

Mai multe V-19 țipară la joasă înălțime deasupra capului lor şi o minge de foc alb cu margini galbene lumină pădurea, aruncând brusc în contrast puternic siluetele copacilor şi oamenii care alergau. Comandantul grupului aerian de pe

Neînfricatul avea cu siguranță controlul asupra realității situației. Nu era de mirare că toată lumea iubea piloții.

Lățosul se lăsă la pământ şi începu să tragă din poziția culcat spre fluxul de super droizi de luptă care veneau spre zona de aterizare a navelor de luptă. Etain îl urmă fără să stea pe gânduri. El asculta datele din cască, judecând după felul cum dădea din când în când din cap cu emfază.

— *Bataliaonele Sarlacc* au străpuns linia droizilor de-a lungul țărmului, doamnă General, iar *Neînfricatul* îndreaptă restul navelor de extracție spre nord.

— Vreo veste de la Generalul Vaas Ga?

Lățosul tăcu pentru o clipă, cel puțin pentru ea.

— E la un kilometru spre nord cu Comandantul Gree, solicitând lovituri aeriene.

Două nave de luptă se apropiară suficient de mult pentru a ajunge în vederea periferică a lui Etain şi noduri de oameni se desprinseră dintre copaci, unii purtând camarazi răniți între ei. Etain spera ca singurul droid medical IM-6 de pe fiecare *larty* să poată face față triajului a zeci de oameni deodată. O navă de luptă se aşeză din nou în unghi drept față de linia copacilor, cu trapa din stânga închisă ermetic şi primind de la droizi salvele care împrăştiau scântei în timp ce îşi îndrepta laserele cu fascicule compozite asupra super droizilor de luptă.

Artileristul din stânga – oribil de expus în bula de oțel transparent aşezată pe aripă – trăgea asupra droizilor la înălțimea taliei. Etain văzu mişcare şi siluete cu armură albă alergând în spatele navei şi dispărând, probabil prin partea din stânga a compartimentului pentru trupe. Torentul de lasere cu fascicule compozite era ca un cadru înghețat în fluxul său neîntrerupt şi constant. Pentru o clipă, Etain gândi cu încetinitorul: folosirea tunului din față şi desfăşurarea armamentului mai greu şi mai *urât* – rachetele cu rafale de radiații – ar cauza pierderi grele în rândul trupelor din acea poziție. Gura îi era uscată, inima îi bătea atât de repede încât abia putea distinge între bătăi, şi totuşi putea opri cronometrul pentru a gândi aceste lucruri ciudate.

Deschise din nou focul. Îşi ținu degetele strânse pe trăgaci până când arma de şoc muri în mâinile ei.

— Uau, tinichelele sparg pe aici…

Concentrarea ei se îngustă. Nu-i mai vedea pe cei cinci bărbați din jurul ei decât ca pe nişte neclarități albe şi vortexuri de energie brută în Forță. Droidul de luptă din frunte ajunse la poziția lor, iar ea pur şi simplu învârti puşca moartă într-un arc condus de Forță direct în pieptul chestiei, zdrobind aliajul şi trimițând în aer ansamblul capului scufundat al droidului. Brusc, fu conştientă de energia albastră din spatele următorului droid ca un fundal continuu, deşi trebuiau să fie rafale întrerupte de focuri DC-15. Lăsă să-i cadă puşca şi îşi scoase sabia de lumină, pentru că nu mai avea nimic altceva. Lama de lumină albastră prinse viață şi nu-şi amintea deloc să fi atins comanda. Îşi mătură brațul într-un arc de cerc curat care doborî muntele de metal fără picioare, înclinându-se ca un copac doborât într-o parte a ei, căzând pe brațul de tragere şi tremurând în timp ce propria armă care se descărca îl făcea bucăți. Şrapnelul fierbinte sfârâi pe hainele şi pielea ei, dar nu simți nimic. Şi acum era în picioare, cu sabia în ambele mâini, imediat lângă următorul droid. Îi văzu pe doi dintre membrii echipei ei explodând din poziția culcat, în timp ce *Lățosul* se ridicase în genunchi pentru a trage o grenadă într-o duzină de super droizi de luptă care înaintau. Droizii continuară să avanseze. La fel şi soldații clone. La fel

şi ea. *Suntem toți la fel. Nici unul dintre noi nu gândeşte. Doar reacționăm.*

Respinse un baraj de foc roşu, învârtindu-se şi mişcând sabia fără vreo decizie conştientă. Fiecare şuvoi de energie care se ciocnea de sabie era şi primul şi ultimul: ea continua, şi continua, blocând fiecare lovitură ca şi cum nu s-ar fi terminat niciodată. Şi următorul droid ajunse asupra ei. Ea îl tăie, iar cablurile şi fragmentele de aliaj o împroşcară. O mănuşă albă îi prinse umărul şi o trase într-o parte.

— Încetează, Generale, nava e gata să se ridice.

Lățosul aproape că trebui să o tragă de pe grămada de droizi sfărâmicioşi şi să o împingă în fugă spre nava de luptă.

— Am făcut tot ce am putut aici şi cala e plină. Duceți-vă! Fugiți!

Ea luă puşca de şoc în timp ce alerga înapoi, orbită de adrenalină. Dar la platforma navei de luptă se opri, cu un picior pe marginea balustradei, ca să se uite înapoi şi să numere oamenii care treceau pe lângă ea. Unu-doi-trei-patru soldați şi *Lățosul*. Toți erau prezenți. Sări înăuntru exact când o mână blindată o apucă pe a ei şi o trase la bord. Habar n-avea cine era soldatul. Dar acum era unul dintre ei.

Nava de luptă se ridică pe verticală atât de repede, încât stomacul ei se prăbuşi înapoi la nivelul solului. Pădurea şi câmpia fertilă a deltei de pe Dinlo se micşorară sub navă şi dispărură. Trapele compartimentului alunecară şi se închiseră brusc.

Apoi se afla într-un *depozit* de armuri arse şi murdare, cu miros de sânge şi carne pârjolită. Mecanismele ei primare de supraviețuire cedară în fața dezamăgirii cutremurătoare. *Lățosul* îşi scoase casca şi ochii lor se întâlniră, un moment ciudat care era aproape o privire în oglindă: ea ştia că şocul cu ochii larg deschişi de pe fața lui era exact ceea ce vedea el în ai ei. Instinctiv, amândoi întinseră mâna pentru a-şi încleşta antebrațele, iar prinderile lor se blocară pentru o secundă sau două. *Lățosul* tremura şi el. Apoi se despărțiră şi se întoarseră. Făceau totul sincronizat.

Da, gândi Etain. *Suntem la fel, cu toții.*

Era foarte, foarte linişte, odată ce blocă zgomotul propulsiei navei de luptă, în timp ce aceasta zbura cu 660 de kilometri la oră înapoi spre *Neînfricatul*. Şi nu, droidul IM-6 nu se putea descurca cu patruzeci de oameni înghesuiți într-un hangar modificat potrivit pentru treizeci, nu şi dacă un sfert dintre ei erau răniți.

Apoi, când Etain ascultă mai atentă şi când adrenalina îi scăzu, îşi dădu seama că hangarul nu era atât de liniştit pe cât crezuse. Se auzea o respirație zdrențuită şi gemete înăbuşite de durere şi – cel mai rău – scâncete incoerente, care atingeau crescendo-ul unui singur țipăt înăbuşit şi se stingeau din nou.

Îşi croi drum prin compartiment, trecând de oamenii care se ghemuiau sau îngenuncheau. Sprijinit de peretele etanş, un soldat clonă era ținut în poziție aşezată de un frate. Coiful şi platoşa toracică îi fuseseră scoase, iar Etain nu avu nevoie de niciun droid medical pentru a-i oferi un pronostic pentru o rană toracică ce producea sânge pe buze.

— Medic? Ea se întoarse brusc. Medic! Dă-i acestui om primul ajutor, acum!

Droidul medical apăru ca de nicăieri, ridicându-se brusc dintr-un nod de soldați unde lucra în mod evident. Cei doi fotoreceptori gemeni ai lui se îndreptară spre ea.

— Generale!

— De ce nu este îngrijit acest om?

— *Triaj X*, spuse droidul, coborând din nou în covorul neîntrerupt de soldați pentru a-şi relua primul ajutor.

Etain ar fi trebuit să ştie. Simbolul X roşu strălucea pe umărul său. Spera că

omul nu auzise, dar probabil că ştia oricum, pentru că acesta era modul lipsit de sentimentalism în care Kaminoanii antrenaseră clonele. *Cod de triaj X: rănit prea grav. Nu se aşteaptă să supravieţuiască în ciuda intervenţiei. Concentraţi resursele pe codul 3, apoi pe codul 5.*

Trase aer în piept şi îşi reaminti că era un Jedi şi că a fi Jedi însemna mai mult decât să mânuiască o sabie de lumină. Îngenunche lângă el şi îl apucă de mână. Strânsoarea pe care i-o întoarse era surprinzător de puternică pentru un muribund.

— Este în regulă, spuse ea.

Se întinse în Forţă pentru a simţi rănile, pentru a le modela în mintea ei, sperând să încetinească hemoragia şi să ţină ţesuturile sfărâmate împreună până când nava andoca. Dar de îndată ce alcătui în mintea ei dimensiunea vătămării ştiu că nu-l va salva. Îşi jurase să nu mai folosească niciodată influenţa minţii asupra clonelor fără consimţământul lor: îi uşurase durerea lui Atin şi îi dăduse încredere lui Niner când avea cea mai mare nevoie, ambele nesolicitate, dar de atunci o evitase. Clonele nu erau oricum slabe la minte, indiferent ce credeau oamenii. Dar acest om era pe moarte şi avea nevoie de ajutor.

— Eu sunt Etain, spuse ea. Se concentră asupra ochilor lui, văzând în spatele lor cumva într-un vârtej fără nicio culoare, şi vizualiză calmul. Întinse mâna spre soldatul care îi susţinea umerii şi murmură *medicamente*. Ştia că aceştia transportau seringi de unică folosinţă cu analgezice puternice: Darman le folosise în faţa ei de mai multe ori. Nu ai de ce să te temi. Care este numele tău?

— Fi, spuse el, şi asta o şocă pentru scurt timp, dar erau mulţi bărbaţi numiţi *Fi* într-o armată cu numere în loc de nume. Fratele lui refuză în tăcere şi ridică seringile folosite: îl umpluseră deja cu puţinul pe care îl aveau. Mulţumesc, doamnă.

Dacă putea influenţa gândurile, putea influenţa şi sistemele de endorfine. Îşi puse fiecare fărâmă din voinţa ei în asta. *Durerea dispare. Medicamentul funcţionează. Simţi asta?* Dacă Forţa avea vreo valabilitate, trebuia să-i vină acum în ajutor. Îi studie faţa, iar muşchii maxilarului i se relaxară puţin.

— Cum este?

— Mai bine, mulţumesc, doamnă.

— Ţine-te bine. S-ar putea să te simţiţi puţin somnoros.

Strânsoarea lui era încă puternică. Ea îl strânse înapoi. Se întrebă dacă el ştia că ea minţea şi doar alegea să creadă minciuna pentru confortul lui. Soldatul nu mai spuse nimic, dar nu mai ţipă din nou, iar faţa lui părea liniştită. Îi sprijini capul pe umărul ei, cu o mână între capul lui şi peretele despărţitor, iar cealaltă încă o strângea pe al lui, şi păstră acea poziţie timp de zece minute, concentrându-se asupra imaginii unui gol rece şi palid. Apoi el începu să tuşească sufocat. Fratele său îi luă cealaltă mână, iar Fi – o amintire dureroasă a unui prieten pe care nu-l mai văzuse de luni de zile şi pe care s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată – spuse:

— Sunt bine.

Strânsoarea lui slăbi.

— Oh, doamnă, spuse fratele său.

Etain fu conştientă într-un mod detaşat de faptul că îşi petrecu următoarele douăzeci de minute vorbind cu fiecare soldat din acel hangar, întrebându-i cum îi chema, întrebând cine se pierduse şi întrebându-se de ce se holbau mai întâi la pieptul ei şi apoi la faţa ei, aparent nedumeriţi.

Îşi duse mâna la obraz. O ustură. Îl perie şi un fragment de aliaj se desprinse pe mâna ei, plin de sânge proaspăt şi strălucitor. Nu simţise până atunci schijele. Se

îndreptă spre un petic verde familiar în pădurea de armuri albe şi murdare.

— *Lățosule*, zise ea, amorțită. Nu te-am întrebat niciodată. Unde îngropăm oamenii? Sau îi incinerăm, ca pe Jedi?

— Nici una, nici alta, de obicei, Generale, spuse *Lățosul*. Nu vă faceți griji pentru asta acum.

Se uită în jos la roba ei bej şi observă că era mai mult decât murdară: era presărată cu arsuri, de parcă ar fi sudat neglijent, iar de la umărul drept şi până la centură era o pată ovală de sânge roşu închis, care se uscase deja.

— Maestrul Camas o să mă *prăjească*, spuse ea.

— Ne poate prăji şi pe noi, atunci, spuse *Lățosul*.

Etain ştia că se va gândi cândva la răspunsul abil eludat la întrebarea ei, dar în acel moment mintea ei era în altă parte. Se gândi la Darman, conştientă brusc că ceva nu era în regulă: dar ceva era întotdeauna în neregulă pentru comandourile aflate în misiune, iar Forța era clară că Darman era încă în viață.

Dar celălalt Fi – soldatul – nu era. Etain se simți ruşinată de temerile ei personale şi plecă în căutarea oamenilor pe care îi mai putea ajuta.

* * *

Locul crimei de la *Depozitul Bravo Opt*, Manarai, Coruscant, la 367 de zile după Geonosis

Skirata lua fiecare victimă clonă ca pe un afront personal. Frustrarea lui nu îl viza pe Obrim: cei doi bărbați se respectau reciproc în maniera unor profesionişti cu vechime, iar Ordo ştia asta. Spera doar ca Obrim să ştie că *Kal'buir* nu vorbea întotdeauna serios în legătură cu lucrurile rele pe care le spunea.

— Deci când au de gând oamenii tăi să se dea jos de pe fundurile lor şi să ne spună cum a ajuns dispozitivul aici? spuse Skirata.

— În curând, spuse Obrim. Holocamera de securitate a fost distrusă în explozie. Aşteptăm o imagine de rezervă de la satelit. Nu va fi la fel de clară, dar cel puțin o avem.

— Îmi pare rău, Jaller, spuse Skirata, încă nervos, cu ochii fixați pe dărâmături. Fără supărare.

— Ştiu, camarade. Nu mă supăr.

Era un alt motiv pentru care Ordo îl adora pe sergentul său: era arhetipul *Mando'ad*. Idealul unui bărbat Mandalorian era să fie tatăl ferm, dar iubitor, fiul respectuos care învață din fiecare experiență grea, războinicul loial mai degrabă principiilor personale constante decât guvernelor şi steagurilor mereu schimbătoare.

Ştia, de asemenea, când să îşi ceară scuze. Şi părea epuizat. Ordo se întrebă când va înțelege că nimeni nu se aştepta ca el să țină pasul cu soldații tineri.

— Ai putea să mă laşi pe mine să fac asta.

— Eşti un băiat bun, *Ord'ika*, dar trebuie să o fac eu.

Ordo puse o mână pe spatele lui Skirata şi una pe cel al lui Obrim pentru a-i conduce pe amândoi puțin mai departe de locul distrugerii, nerăbdător să facă să nu fie evident în fața acelor *aruetiise* – non-Mandalorienii, străinii, uneori chiar şi trădătorii – că sergentul său avea nevoie de alinare. Aşteptarea era cel mai rău lucru pentru starea de spirit a lui *Kal'buir*.

Comunicatorul lui Obrim ciripi.

— Începe, spuse el. Ne transmit imaginea. Să o mutăm pe legătura lui Ordo.

Imaginile apărură ca un holo aerian albastru granulat care se ridica din palma mănuşii lui Ordo, şi o reluară de câteva ori. Un transportor de livrări se apropia de barieră şi i se făcea semn să aterizeze. Apoi scena erupea într-o minge de lumină urmată de valuri de fum şi de o ploaie de moloz. Explozia aruncă în aer pereţii din oţel transparent şi granit ai depozitului de aprovizionare *Bravo Opt* de cincisprezece ori înainte ca Ordo să vadă destul.

— Se pare că dispozitivul a venit cu acel transportor de livrare, spuse Obrim. Unele dintre resturile recognoscibile împrăştiate în jurul locului exploziei au confirmat faptul că fusese un transport prins în explozie.

— Nimeni nu fuge. Deci pilotul era înăuntru şi... Se opri pentru a se uita în jos la datele care se încărcau în propriul datapad. Primesc confirmarea că a fost o livrare de rutină şi că pilotul era un şofer civil obişnuit. Nimic care să sugereze că a fost o misiune sinucigaşă, totuşi. Doar o cursă de rutină cu nişte provizii suplimentare nedorite.

— Putem să ne uităm din nou la înregistrările din zilele precedente? spuse Ordo. Doar pentru a vedea dacă cineva a făcut vreo recunoaştere a navelor şi a mişcărilor înainte de asta?

— Avem arhivele pentru zece zile. Nu vor fi mai bune din punct de vedere al unghiului şi al clarităţii decât acestea.

— Le voi lua totuşi.

Ordo se uită la Skirata, care era tăcut şi vizibil furios, dar în mod clar gânditor. Ordo cunoştea prea bine acea defocalizare calculată.

— Bine, cea mai bună pistă pe care o avem în acest moment este să urmărim în sens invers – de la lanţurile confirmate de aprovizionare cu explozibili, spuse Kal.

— Omega e în cursul unei *operaţiuni de interzicere a traficului* în acest moment, spuse Ordo. S-ar putea să se întoarcă cu nişte suspecţi pe care să îi prelucreze Vau.

— Eu trebuie să închid ochii la asta, nu-i aşa? spuse Obrim, un om care lăsa impresia că ar fi dat foarte mult să se întoarcă în prima linie, în loc să-i supravegheze pe alţii. Pentru că suspecţii ar trebuie să fie partea mea de treabă. Dar am o problemă enervantă cu vederea în ultima vreme.

— O afecţiune pe termen lung? întrebă Skirata, dându-l pe Ordo la o parte din calea lui cu o palmă uşoară pe antebraţ.

— Atât de permanentă pe cât vrei tu să fie, Kal.

— Atunci fă-o incurabilă pentru moment.

Skirata îşi croi drum pe lângă echipa de criminalişti, care încă mai punea holoetichete de marcare în diverse puncte dintre dărâmături: holoetichete roşii pentru părţi ale corpului, albastre pentru dovezi anorganice. Ordo se întrebă dacă civilii care se holbau din spatele barierei vor vedea ceva despre asta în buletinul *HNE*.

Skirata făcu o pauză şi se aplecă spre un tehnician Sullustan care scana cu senzorii printre dărâmături, stând pe coate şi genunchi.

— Îmi puteţi da numerele armurilor când le găsiţi?

— Numerele? Sullustanul se aşeză pe călcâie şi îl privi cu ochii rotunzi, negri şi lichizi. Explică-mi.

— Micile etichete cu senzori care identifică soldatul. Pe plăcile de pe piept. Skirata ţinea degetele şi degetul mare puţin depărtate pentru a indica mărimea. Trebuie să fie cincisprezece pe aici, pe undeva.

— Putem cere asta de la administrator pentru tine, Kal, spuse Obrim. Nu-ţi face griji pentru toate astea.

— Nu, nu e vorba să le contabilizez. Vreau o bucată din armura lor. Ca să ne prezentăm respectul, în stilul *Mando*.

Ordo observă expresia nedumerită a lui Obrim.

— Corpurile sunt irelevante pentru noi.

Obrim aprobă din cap cu gravitate şi îi conduse în spatele unui alt ecran plastoid unde echipa de ofiţeri de criminalistică aflaţi de la locul faptei asambla şi înregistra fragmente de aliaj şi alte materiale abia identificabile pe o masă cu trei picioare.

— Puteţi prelua toate astea dacă doriţi.

Skirata îi făcu semn lui Ordo să se îndrepte spre masă.

— Este treaba lui Ordo, dar mă bucur ca oamenii tăi să prelucreze datele. Am încredere în sârguinţa Sullustanilor.

Poate că era doar Skirata cel care se complăcea în munca inofensivă a inimii şi a minţii. Dar părea să facă minuni cu ofiţerii de criminalistică. Unul dintre ei îşi ridică privirea.

— Este bine de ştiut că serviciile militare de informaţii respectă Forţele de Securitate Coruscant.

— Nu mi s-a mai spus niciodată că sunt de la serviciile militare de informaţii, spuse Skirata, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama că asta făcuse în fiecare clipă încă de la cinci zile după Geonosis.

Ordo întinse o mână către cel mai apropiat ofiţer şi înclină un deget pentru a face un gest către datapadul lor.

— Veţi avea nevoie de asta, spuse el, şi se conectă cu propriul său datapad. Iată cele mai recente date despre dispozitivele explozive improvizate.

Da, unitatea antiteroristă a Forţelor de Securitate Coruscant şi echipa bine închegată a lui Skirata deveniseră într-adevăr foarte apropiate în ultimul an. Trecerea prin canalele oficiale de autorizare de securitate ale Republicii nu îi făcea decât să piardă timp, şi exista întotdeauna şansa ca funcţionarii publici să se comporte ca nişte proşti mărunţi la fel ca în întreaga galaxie şi să marcheze datele ca fiind *strict secrete* din propriile lor mici motive plictisite. Ordo nu avea timp pentru aşa ceva. Verifică dacă datele fuseseră transferate în totalitate când hololegătura de pe partea interioară a plăcii antebraţului său se activă din nou şi mâna i se umplu de o mică scenă de haos albastru. Pentru o fracţiune de secundă crezu că era o imagine din afişajul căştii sale, dar era externă, şi era Echipa Omega.

— Aici Omega – *Zero Roşu*, *Zero Roşu*, *Zero Roşu*, terminat.

Holoimaginea îi arăta pe cei patru presaţi lângă un perete despărţitor, cu câte un fragment ocazional de resturi plutind la vedere. Oricum, erau cu toţii în viaţă.

Skirata se răsuci la auzul vocii lui Niner şi al codului de care se temeau cu toţii: *Zero Roşu, cerere de extracţie imediată.* Ordo trecu instantaneu şi fără să gândească conştient la procedura de urgenţă, captând coordonatele din mesaj şi ridicând datapadul pentru ca Skirata să poată vedea numerele şi să deschidă un comunicator cu Flota. Limbajul lor se schimbă: vocile lor deveniră monotone şi liniştite, şi alunecară într-un discurs minimalist, direct. Echipa de ofiţeri de criminalistică rămase încremenită să privească.

— Situaţia, Omega.

— Ţinta a fost abordată. Decompresie neplanificată, iar pilotul nostru şi TIV-ul lipsesc. Nu avem energie, dar nici victime în echipă.

— Flota, aici Skirata, avem un *Zero Roşu*. Extragere rapidă, vă rog, pe aceste

coordonate. Pilotul a căzut, deci nu putem confirma locația.

— Aşteaptă, Omega. Cerem ajutorul Flotei acum. E timpul să trecem la faza critică?

— Avem zece minute dacă nu reuşim să deschidem trapa asta, şi probabil trei ore dacă reuşim.

Skirata se opri, cu comunicatorul încă ținut la gură. Obrim privi micile siluete holografice albastre cu expresia unui om care îşi dădea seama de ceva teribil.

S-ar putea să-i privim în timp ce mor.

— Continuă, spuse Ordo.

— Trei suspecți sunt de cealaltă parte a trapei şi acum nu o mai pot deschide nici dacă ar vrea. Darman va trebui să o arunce în aer.

— Într-un spațiu închis?

— Avem armura.

Ei bine, asta era adevărat: Fi rezistase în armura Mark II la o explozie de contact cu o grenadă.

— Nu aveți de ales, nu-i aşa?

— Am avut şi zile mai rele, spuse Fi vesel.

Ordo ştia că vorbea serios. Simțea cealaltă parte din el, pe *Ord'ika* care voia să plângă pentru frații săi, dar acum era foarte distant, ca şi cum ar fi fost într-o altă viață: era o detaşare rece şi absolută în cochilia fizică în care se afla acum mintea lui.

— Fă-o, spuse el.

— *Zero Roşu* a fost transmis tuturor navelor Marii Armate aflate în distanța de atac, spuse Skirata.

Ordo nu voia ca el să urmărească hololegătura, în caz că lucrurile nu ar fi mers conform planului, şi îi întoarse spatele. Dar Skirata îl întoarse de braț şi intră în câmpul vizual al holoreceptorului, astfel încât echipa să-l poată vedea.

— Sunt aici, băieți. O să vă întoarceți acasă, bine? Stați liniştiți.

Skirata emana certitudine, indiferent cât de imposibilă suna acea asigurare în realitatea rece. Dar Ordo îi simțea neputința totală şi o împărtăşea: Omega se afla la ani-lumină de sistemul Coruscant, mult dincolo de capacitatea sergentului de a păşi în persoană în linia de tragere. Cei doi soldați se întoarseră împreună pentru a proteja holoimaginea, iar apoi Obrim se apropie, blocând diplomatic vederea propriei echipe.

— Băiatul tău Fi, spuse el. Băieții mei încă mai vor să-i cumpere băutura aia.

Oamenii lui Obrim fuseseră cei pe care Fi îi salvase de grenadă. Şi era probabil ca Jaller Obrim să fie mai fie niciodată atât de sentimental în mod deschis.

— În cinci, spuse Darman. Patru…

Ca o dramă pe HoloNet al cărei buget nu cumpărase nici măcar un decor decent, imaginea din mâna lui Ordo arătă echipa care se ghemuia pe peretele frontal îndepărtat, apucând conductele pentru a se ancora în caz de zero-G, cu capetele strânse la piept şi se cocoşându-se. Imaginea dispăru în timp ce Niner – a cărui mănuşă purta evident holograma – îşi îngropă şi el capul.

— Trei, doi, start!

Imaginea se transformă într-o minge de lumină albastră, iar explozia tăcută păru şi mai mult ca un holofilm de proastă calitate a cărui pistă audio cedase. Holoimaginea se întunecă pentru o clipă, apoi pachetele propulsoare ale echipei se aprinseră şi înaintară cu puştile ridicate, iar imaginea se rupse în mişcări aleatorii sălbatice cu încă două străluciri orbitoare.

— Bine, avem trei bandiți doborâți, nu morți, nu *fragmentați*, dar nici foarte fericiți, spuse vocea lui Fi, în mod clar uşurată. Şi avem oxigen.

— Bună treabă, Omega. Skirata închise ochii pentru o clipă. Îşi ciupi podul nasului suficient de tare încât să lase un semn alb temporar. Acum luați-o uşor până ajungem la voi, bine?

Fața lui Obrim era cenuşie.

— Aş vrea ca publicul să realizeze ce fac băieții ăştia, spuse el. Uneori urăsc secretul ăsta nenorocit.

— *Shabu'droten*[16], mormăi Skirata şi plecă.

Nu, nu-i păsa deloc de public.

— Ce înseamnă asta? întrebă Obrim.

— Nu vrei să ştii, spuse Ordo, meditând la analiza firavă a lui Jusik asupra Forței din jurul locului exploziei.

Inamicul nu a fost niciodată aici.

Deci… poate că nu fusese nimeni care să privească.

Nu era nimeni care să aştepte exact momentul cel mai *bun* pentru a detona dispozitivul de aproape. Detonarea de la distanță a unui dispozitiv în mişcare necesita unul din două lucruri: fie o vedere foarte bună a țintei, fie, dacă ținta nu era vizibilă, un orar precis, astfel încât teroristul să ştie exact unde ar putea fi dispozitivul la un moment dat. Iar asta însemna fie o cunoaştere foarte bună a logisticii Marii Armate, fie – dacă teroristul dorea să vadă întreaga zonă, nu doar baza imediată – acces la holorețelele de securitate. Ordo simți o claritate rece şi bruscă instalându-se în stomac, un sentiment satisfăcător de a fi aflat ceva nou şi valoros.

— Domnilor, spuse el. Cred că avem o cârtiță.

* * *

Nava de război *Neînfricatul*: puntea hangarului

Lățosul ținu strâns brațul superior al lui Etain până când simți decelerarea şi zgomotul surd prin tălpile cizmelor, în timp ce nava de luptă andoca în hangarul *Neînfricatului*. Până când ea se clătină pe marginea compartimentului pentru trupe, fiind cumva mai precaută să sară un metru decât zece, Gett îi aştepta, cu o expresie atent absentă.

— Generalul a avut chef să facă şrapnel, spuse *Lățosul* aprobator. Sunteți moartea instantanee pentru droizi, nu-i aşa, doamnă?

Fără cască, îşi coborî vocea în timp ce-şi apropia capul de cel al lui Gett, dar ea încă îl auzea. Auzi cuvintele *a fost dur*.

— Ar fi bine să vă curățăm, spuse Gett. Mă tem că va fi proverbialul *interviu fără cafea* când ne vom întoarce la Flotă.

Comandantul Gree trecu şchiopătând pe lângă ei împreună cu Generalul Vaas Ga, amândoi arătând murdari de fum şi epuizați.

— Oh, eu nu prea cred, spuse Vaas Ga. Foarte bine lucrat. Mulțumesc, *Neînfricatule*.

— Lasă-mă să mă plimb puțin, te rog, Comandante.

Etain privi puntea hangarului, acum aglomerată de nave de luptă care debarcau oameni. Echipele medicale interveniseră deja. Mirosul de vopsea arsă şi de

---

16 *Shabu'droten* – lume de *rahat*.

ulei de lubrifiere îi distrase atenția.

— Vrea cineva să-mi dea numerele?

Gett aruncă o privire spre panoul de pe antebrațul stâng.

— *Compania Improcco* – patru morți în misiune, cincisprezece răniți, total întorşi – o sută patruzeci din o sută patruzeci şi patru. *Batalioanele Sarlacc A* şi *B*, o mie cincizeci şi opt extraşi – nouăzeci şi patru morți, două sute cincisprezece răniți. Niciun dispărut în misiune. Douăzeci de nave *Torrent* au fost desfăşurate şi s-au întors toate. Asta înseamnă şapte virgulă cinci la sută pierderi, iar cele mai multe dintre ele au fost în timpul angajamentului în sine. Aşa că aş numi asta un rezultat bun, doamnă General.

Lui Etain îi păreau o mulțime de morți. Şi aşa era. Dar majoritatea reuşiseră să scape. Trebuia să fie mulțumită cu asta.

— Înapoi spre *Triplu Zero*, atunci.

Îi spusese inițial *Zero Zero Zero* – argoul de stradă –, dar soldații îi explicaseră că era confuz şi că pe comunicator nu ar fi fost clar dacă se referea la *Coruscant* sau pur şi simplu folosea tripla repetare militară standard a datelor importante. Hotărî că oricum îi plăcea mai mult *Triplu Zero*. O făcea să se simtă parte din cultura lor.

— Şi chiar la timp.

— Foarte bine, Generale, spuse Gett. Anunță-mă când vrei să te speli şi voi chema un steward.

Etain nu voia să se întoarcă singură în cabina ei, nu acum. Exista o oglindă pe peretele etanş deasupra micului bazin, iar ei încă nu-i plăcea ideea de a se privi în ochi. Se plimbă prin hangarul aglomerat. Rezervoarele de bacta urmau să fie ocupate în totalitate în timpul călătoriei spre casă. Iar soldații clone din *41 Elita* care încercau să găsească un loc unde să doarmă câteva ore păreau o rasă diferită de cei patru *aproape băieți* care o introduseseră în mod dur pe Qiilura în ceea ce însemna *comandă nedorită*.

Bărbații se schimbaseră într-un an, iar aceşti soldați din jurul ei erau bărbați. Oricare ar fi fost puritatea naivă a scopului – această glorie – care îi animase când părăsiseră Kamino pentru ultima oară, fusese ştearsă de experiența amară. Văzuseră, trăiseră, îşi pierduseră frații, vorbiseră şi comparaseră notițe. Şi nu mai erau aceiaşi. Glumeau, bârfeau, evoluau în mici subculturi şi jeleau. Dar nu aveau să aibă niciodată o viață dincolo de luptă. Şi asta i se părea greşit.

Etain putea să *simtă* şi să *guste* asta în timp ce se plimba pe puntea hangarului, căutând alți soldați pe care ar putea să-i ajute. Sentimentul de copil care o dezorientase atât de mult atunci când îl întâlnise prima dată pe Darman pe Qiilura era total absent. Existau două nuanțe ale existenței care îi colorau Forța în acel hangar vast: resemnare şi un sentiment simultan copleşitor de sine şi de comunitate.

Etain se simți irelevantă. Clonele nu aveau nevoie de ea. Erau încrezători în propriile capacități, foarte centrați pe identitățile în care evoluaseră, în ciuda credinței Kaminoane că erau unități previzibile şi standardizate, şi erau legați irevocabil unii de alții. Putea auzi conversațiile tăcute. Din când în când se auzea câte o vorbă în *Mando'a*, pe care puțini soldați obişnuiți o învățaseră vreodată, dar care cumva curgea prin rândurile lor din surse precum Skirata şi Vau. Se agățau de ea. Ştiind ce ştia despre Mandalorieni, avea sens. Era singurul raționament care putea avea sens atunci când luptai pentru o cauză în care nu aveai absolut niciun interes. Era respectul de sine al unui mercenar – intern, inatacabil şi bazat pe îndemânare şi camaraderie.

Dar mercenarii erau plătiți şi, în cele din urmă, se întorceau acasă, de oriunde s-ar fi aflat. Un soldat îl aştepta răbdător pe medic. Avea un semn de triaj pe placa de umăr: *numărul 5, răniți ambulanți.* Avea sânge pe armură de la o rană de şrapnel la cap. Îşi ținea casca în poală, încercând să o curețe cu o bucată de cârpă. Etain se ghemui şi îi mângâie brațul.

— Generale? spuse el.

Încetase de mult timp să le mai observe înfățişarea, încât îi trebuiră câteva secunde să vadă chipul lui Darman în cel al lui. Erau identici, desigur, cu excepția celor o mie şi unu de mici detalii care îi făceau pe toți absolut unici.

— Te simți bine?

— Da, doamnă.

— Cum te cheamă, şi nu vreau numărul, bine?

— Nye.

— Ei bine, Nye, poftim.

Întinse sticla de apă. În afară de cele două săbii – a ei şi a Maestrului ei mort –, puşca de şoc şi comunicatorul, sticla cu apă era singurul obiect pe care îl avea la ea.

— Nu mai am nimic altceva ce pot să-ți dau. Nu pot să te plătesc, nu pot să te promovez, nu pot să-ți ofer câteva zile de odihnă şi nici măcar nu te pot decora pentru curaj. Îmi pare sincer rău că nu pot. Îmi pare rău că sunteți folosiți în acest fel şi aş vrea să pot pune capăt acestei situații şi să vă schimb viața în bine. Dar nu pot. Tot ce pot face este să vă cer iertare.

Nye păru uimit. Se uită la sticlă şi apoi luă o înghițitură lungă din ea, expresia lui fiind brusc una de uşurare fericită.

— Este… în regulă, doamnă General. Mulțumesc.

Apoi fu brusc conştientă de faptul că pe puntea hangarului se făcuse o linişte deplină – ceea ce nu era puțin lucru, având în vedere spațiul vast şi numărul de oameni înghesuiți în el – şi că toată lumea asculta. Audiența neaşteptată chiar îi făcu fața să ardă, iar apoi o mică undă de aplauze trecu printre rânduri. Nu era sigură dacă asta însemna că erau de acord sau că pur şi simplu îl susțineau pe un ofițer care – acum că avea o luciditate jenantă a minții – arăta ca un coşmar ambulant şi era clar că avea probleme în a face față urmărilor bătăliei.

— Cafea şi haine de schimb, doamnă General, spuse Gett, apărând de nicăieri deasupra ei. Te vei simți mult mai bine după câteva ore de somn.

Gett era un comandant amabil şi un ofițer de marină perfect competent. El conducea nava. Era, din toate punctele de vedere, ofițerul comandant. Ea nu era. Şi dacă el s-ar fi născut într-o familie de pe Coruscant, Corellia sau Alderaan, ar fi avut o carieră strălucitoare. Dar fusese născut într-un tanc de pe Kamino, aşa că viața lui scurtată artificial va fi foarte diferită din această cauză.

Când se va întoarce, îl va căuta pe Kal Skirata şi îl va ruga să o ajute să înțeleagă totul. Va găsi Echipa Omega şi le va spune față în față cât de mult ține la ei, înainte să fie prea târziu. Îi va spune asta lui Darman, mai presus de toate. Nu încetase niciodată să se gândească la el.

— Ați vorbit serios, Generale, spuse Gett, îndreptând-o înapoi spre cabină.

— Oh, da. Da.

— Mă bucur. Oricât de neputincioasă te-ai simți, solidaritatea înseamnă foarte mult pentru noi.

Dintr-o dată îşi dorea să-l vadă pe Gett plecând acasă, într-o casă plină de familie şi prieteni, şi se întrebă dacă dorea asta pentru el sau pentru ea.

— Am fost cândva învățată să văd, atunci când eram legată la ochi, spuse ea. A fost o lecție mult mai importantă decât mi-am imaginat vreodată. Pe atunci am crezut că era doar un mod de a învăța să lovesc cu sabia folosind doar Forța. Acum ştiu ce scop avea Forța. Să privesc dincolo de chipuri.

— Dar nu vei schimba nimic dacă te învinovățeşti.

— Nu. Ai dreptate. Dar nu voi schimba nimic nici dacă mă prefac că nu am nicio responsabilitate.

În acel moment, ştiu la fel de sigur cum ştiuse vreodată ceva, că Forța o ridicase dintr-o existență, o întorsese şi o depusese pe o altă cale. Ea putea schimba lucrurile. Nu le-ar fi schimbat imediat şi nu le-ar fi putut schimba pentru niciunul dintre bărbații de aici, dar ar fi putut schimba cumva viitorul pentru oameni ca ei.

— Dacă vă consolează cu ceva, doamnă General, nu sunt sigur ce am fi făcut dacă nu am fi făcut asta, spuse Gett. Şi ajungi să auzi o mulțime de glume bune.

Îşi atinse degetele pe frunte şi o lăsă să intre în cabina ei.

Chiar şi înconjurați de durere şi moarte, chiar şi aşa, ei găseau motive de râs. Gett avea acel umor discret, inventiv şi ireverențios care părea comun oricui în uniformă: *dacă nu puteai să suporți o glumă, probabil că nu ar fi trebuit să te înrolezi.* Auzise de mai multe ori Echipa Omega citând replica lui Skirata. Trebuia să fii capabil să râzi, altfel lacrimile te răneau. Etain se holbă la sângele uscat de pe haina ei şi, deşi amintirea o îngrozea, nu se putea hotărî să-l şteargă prin clătire. Băgă veşmântul sub salteaua patului ei, închise ochii şi apoi nici măcar nu-şi mai aminti să se fi întins.

Se trezi cu o tresărire. Se trezi iar apoi nava îşi schimbă cursul şi prinse viteză: simți clar asta. Dar nu de aceea se trezise. Fusese o tulburare în Forță. *Darman.* Putea să simtă o vibrație foarte uşoară care îi spunea că motoarele *Neînfricatului* erau împinse la maxim.

Se ridică şi îşi trecu picioarele peste marginea patului, frecându-şi o crampă dureroasă de la gambă. Un set de haine curate era agățat pe un cuier în spatele uşii de la trapa cabinei ei. Nu avea nicio idee de unde le luase echipajul, dar se spălă şi se uită în sfârşit la oglinda mică pentru a vedea fața zgâriată, cenuşie şi îmbătrânită rapid a unei străine. Dar cel puțin acum putea să-şi întâlnească proprii ochi.

Îşi trase hainele curate pe ea şi tocmai îşi băga în buzunar atât propria sabie, cât şi pe cea a Maestrului Fulier – pe care o purta întotdeauna cu ea din pur sentimentalism şi din prudență pragmatică – când auzi zgomotul unor cizme care păşeau pe coridorul de afară. Cineva bătu în trapă. Ea o deschise uşor folosind Forța. Era liniştitor să ştie că nu era prea doborâtă ca să facă asta.

— Generale? spuse Gett. Îi întinse o cană de cafea, remarcabil de relaxat pentru un om a cărui navă era în mod clar condusă de o nouă urgență. Îmi cer scuze că vă deranjez atât de repede.

— Foarte amabil din partea ta, Comandante. Luă cafeaua şi îşi văzu mâinile tremurând. Am simțit ceva. Ce s-a întâmplat?

— Mi-am luat libertatea de a face ceva, doamnă General. Sper că nu vă veți supăra, dar am trecut peste ordinele dumneavoastră.

Nu-şi putea imagina că asta ar fi deranjat-o vreodată. Îi ordonase cândva lui Darman să facă asta dacă simțea vreodată că o dădea în bară. Clonele îşi cunoşteau meseria mult mai bine decât o va face ea vreodată.

— Gett, ştii că am încredere implicită în tine.

El avea un zâmbet dezarmant, nu foarte diferit de cel al lui Fi, dar cu mai puțin

sentiment că încerca cu disperare să îi bucure pe toți.

— Am deviat nava spre sectorul Tynna. Am primit un apel *Zero Roşu* şi m-am gândit că ați vrea neapărat să răspundeți. O zi sau două în plus nu va face nicio diferență în ceea ce priveşte rata de supraviețuire a victimelor.

Zero Roşu. O comandă de urgență pentru ca toate navele să răspundă la un dezastru de un anumit tip, ceva foarte grav, într-adevăr. Nici măcar extragerea de pe Dinlo nu fusese un semnal *Zero Roşu*.

— Şi eu aş da întotdeauna prioritate maximă unui *Zero Roşu*. Bună decizie, Gett.

— Mă gândeam eu. El o privi cum îşi bea cafeaua şi întinse mâna pentru a lua cana. Mai ales că este de la Brigada Omega. Sunt într-un *dwang* foarte adânc, Generale.

Darman, gândi ea. Până la urmă, Forța se asigura întotdeauna că ea primea cele mai importante informații. *Dar*.

Capitolul 4

Echipa Delta către Operațiunile Speciale ale Flotei. Răspundem la Zero Roşu. Poziția: sectorul Chaykin. Timpul estimat de sosire: 1 oră standard şi 40 de minute. Putem ajuta medical şi cu oxigen. Atenție: Ne desfăşurăm cu o navă Neimoidiană rechiziționată. Nu are capacitate defensivă. Repet: armament negativ. Sfătuim cu tărie orice navă a Marii Armate să verifice transponderul înainte să deschidă focul. Fiți conştienți că traficul Separatist în sector a crescut în ultimele 20 de minute ca răspuns la mişcările Flotei. Pregătiți-vă pentru o companie nedorită.

Semnal primit la Operaţiunile Speciale ale Flotei. Transmis la Informaţiile Militare de N-11 Căpitanul Ordo şi confirmat. Navele care răspund acum: *Neînfricatul*, *Majestic*, şi naveta inamică rechiziţionată. Recomandat să presupunem că inamicul s-ar putea opune extracţiei

367 de zile după Geonosis

Era frig şi întuneric beznă în cabina de pilotaj, dar cu siguranță era mai bine decât să fii mort.

Fi îşi menținu temperatura costumului la minimul necesar pentru a economisi energie. Îşi aprinse pentru scurt timp lanterna şi îi verifică pe suspecții legați şi care zăceau tremurând pe punte: un om şi – lucru tulburător – doi Nikto. Fi nu mai văzuse Nikto decât în baze de date dedicate identificării celei mai bune părți a anatomiei lor spre care să țintească pentru a-i opri mortal. Erau duri. Informațiile spuneau că puteau învinge un Jedi. Se zvonea chiar că aveau o armă care putea devia şi distruge o lamă de sabie de lumină. Poate că Jedii trebuiau să se echipeze cu lasere PEP, atunci. Şi toți prizonierii fuseseră testați pozitiv pentru reziduuri de explozibil când Darman îşi trecuse senzorul peste ei. Cu aceste informații şi cu datele puternic criptate de pe datapadurile lor, cei trei păreau numai buni pentru a fi *morți pe deplin*, cum ar spune Skirata. Dar era cale lungă de la a fi mulțumiți că răpiseră pe cine trebuia până la a extrage efectiv informații utile de la ei.

Fi îşi luă pătura termică de supraviețuire din *plastifolie* din rucsac şi o împături cu grijă peste om, căci părea să fie mai afectat de frig decât cei doi Nikto. Să pierzi un suspect din cauza hipotermiei după ce te-ai chinuit atât de mult să îl prinzi nu era o opțiune. Înfăşurarea unui corp nu era o manevră uşoară în zero-G, dar cel puțin nu se mai simțea rău. Pătura ultrauşoară continua să se îndepărteze de fiecare dată când bărbatul tresărea. Fi oftă şi apelă la soluția sa universală pentru orice problemă, o rolă de bandă adezivă groasă, şi îşi agăță piciorul în jurul unei balustrade pentru a nu mai pluti în timp ce rupea bucăți din ea. Lipi pătura de suspect cu bandă adezivă, apoi fixă suspecții legați de punte cu şi mai multă bandă adezivă. Era uimitor cât de utilă putea fi banda adezivă.

— Să nu cumva să-mi ceri să te învelesc şi să-ți citesc o poveste.

Omul se uită țintă la el. Avea acum un ochi frumos învinețit de la faptul că i se împotrivise lui Darman un pic prea viguros.

— Niciodată nu au finaluri fericite.

Pe legitimația omului scria Farr Orjul, dar nimeni nu o lua prea în serios. Avea

în jur de treizeci de ani: păr blond fin, trăsături ascuțite, ochi albaştri foarte palizi. Cei doi Nikto pretindeau că sunt M'truli şi Gysk, sau cel puțin aşa spuneau licențele lor de miner, pentru că niciunul dintre suspecți nu vorbea. Procedurile standard de operare spuneau că trebuiau să împiedice prizonierii să vorbească între ei înainte de procesare. Dar procedurile nu prevăzuseră mica complicație de a rămâne fără aer înainte să poată fi găsit un anchetator.

Niner îşi întoarse uşor capul spre Orjul.

— Poți să vorbeşti cu noi. Sau poți aştepta până când te va aşeza sergentul Vau la o ceaşcă bună de cafea şi te va ruga să-i spui povestea vieții tale. Este un bun ascultător. Şi chiar vei dori să vorbeşti cu el.

Nu primi niciun răspuns. În afară de înjurăturile şi grohăiturile scurte de durere pe care le emiseseră când Omega luase cu asalt cabina de pilotaj şi îi *supusese* – Fi iubea eufemismul militar – niciunul dintre suspecți nu rostise vreun cuvânt, nici măcar numele, gradul sau numărul de serie. Şi, bineînțeles, nici cei doi care erau înghețați undeva în vidul spațiului nu aveau de gând să ofere prea multe răspunsuri de bună voie.

— Să încerc să scot nişte informații de la aceşti domni, în cazul în care taxiul nu ajunge aici înainte să se termine aerul nostru? întrebă Fi.

— Noi nu suntem antrenați să interogăm prizonieri, spuse Niner.

Fi se apropie de om. Nu ştia ce simțeau sau de ce se temeau cei doi Nikto, şi bănuia că nu erau prea multe, dar ştia destule despre vulnerabilitățile propriei sale specii.

— Aş putea improviza.

— Nu, vei ricoşa în pereții etanşi, vei consuma prea mult oxigen, iar apoi va trebui să îi tăiem pentru a păstra rezervele pentru noi. Pot aştepta. Vau nu pleacă nicăieri şi nici ei nu pleacă.

Niner era înclinat în scaunul pilotului, cu centura de reținere cuplată şi privea drept înainte. T-ul iluminat în albastru al vizorului său se reflecta în refeastra transparentă, făcându-l să arate ca un droid. Fi nu era sigur dacă Niner spunea pur şi simplu lucruri reci şi brutale pentru a-i intimida pe prizonieri sau nu. El nu era pe deplin sigur dacă glumea cu adevărat în unele momente.

Războiul nu era nimic personal. Dar, cumva, Fi simțea altceva despre oamenii care nu purtau o puşcă şi care nu ucideau în luptă cinstită. Erau un inamic invizibil. *Fierfek*, chiar şi droizii stăteau în picioare acolo unde îi puteai vedea.

Îşi scoase asta din minte cu un efort conştient, şi nu doar pentru că Ordo insistase să aibă prizonieri nevătămați. Ştia cum să ucidă şi ştia cum să reziste la durere, dar nu era sigur cum să o provoace în mod deliberat.

Dar era destul de sigur că Vau ştia. Îi va lăsa lui sarcina asta.

Darman se poziționase lângă peretele despărțitor, cu picioarele întinse. Părea adormit. Cu brațele încrucişate, cu capul plecat, pictograma punctului său de vedere din afişajul lui Fi arăta doar o imagine a centurii şi a poalelor sale. Darman putea să doarmă oriunde şi oricând. La un moment dat tresări, ca şi cum cineva i-ar fi spus ceva, dar nu se auzea nimic pe comunicator.

Atin, prins cu centura de siguranță pe scaunul copilotului, lucra la sortimentul de datapaduri, datastick-uri şi flimsi pe care le luase de la suspecți – morți şi vii – şi introducea sonde în porturile de date, făcând ceea ce părea să-i placă cel mai mult: să pirateze, să spargă şi, în general, să dezmembreze lucruri. Din când în când, Niner întindea mâna pentru a apuca oricare dintre premiile sale care pluteau libere.

Fi se propulsă înainte cu o împingere uşoară împotriva punţii şi îi oferi rola de bandă adezivă. Atin reuşi să zâmbească şi prinse componentele rătăcitoare pe partea lipicioasă, fixând celălalt capăt pe placa antebraţului stâng al lui Niner.

— Fi, ştii că nu vorbesc serios, nu-i aşa? spuse brusc Niner. Când mă iau de tine din cauza unor lucruri. Doar mă descarc.

Asta îl luă pe Fi prin surprindere.

— Sergent, cred că primul lucru pe care l-ai făcut vreodată a fost să mă *trosneşti* puţin, atunci când ne-am întâlnit prima oară, şi încă suntem fraţi, nu-i aşa? Eşti exact ca sergentul Kal. Nici el nu a vorbit serios.

— Ai văzut în ce stare era pe holocomunicator?

— Părea destul de epuizat.

— Bietul *Buir*. Nu încetează niciodată să-şi facă griji.

Fi făcu o pauză. Era prima dată când îl auzea pe Niner folosind cuvântul *buir* în mod deschis: *tată*. Fi prefera să-i vadă pe toţi îngropându-şi temerile în glume proaste. Altfel era prea crud.

Am putea fi morţi în două ore. Ei bine, am mai trecut prin asta de câteva ori…

Ridică din umeri, căutând cu disperare cealaltă parte din el care avea întotdeauna pregătit răspunsul comic.

— Nu ştiu ce părere ai tu, *vode*, dar eu plănuiesc să mă întorc la bază pentru că Obrim încă îmi datorează o băutură.

— Şi *alune warra* gratis. Deci Darman nu dormea. *Fierfek*, tot am sentimentul ăsta ciudat că este cineva aici lângă mine.

— Sunt eu, *Dar*. Dar nu-mi cere să te ţin de mână.

— *Di'kut*. Îşi desfăcu braţele încet şi se întoarse spre Atin. *At'ika*, dacă nu poţi decripta acele date, de ce nu încerci să trimiţi toată memoria pe holocomunicator aşa cum este?

— Asta este ceea ce fac, spuse Atin fără să ridice privirea.

Singura lumină din compartiment era acum strălucirea albastră a căştilor lor. Fi observă că Atin îşi pusese filtrul de vedere pe timp de noapte pentru a vedea micile porturi de pe plăcuţele de date.

— Ai dreptate. Nu pot sparge criptarea, dar pot descărca datele pe comunicator şi îl pot lăsa pe Ordo să se joace cu ele dacă pot trece peste sistemul anti-manipulare. Altfel, va şterge tot ce e aici. În zece minute, poate? Nu mă las învins de asta.

Niner se ridică uşor de pe scaun şi îi dădu lui Atin o bătaie pe umăr în timp ce plutea pe lângă el.

— O să ţin holocomunicatorul deschis. Oricum, e timpul să actualizez Flota cu privire la rata noastră de derivă.

Nu mai aveau nimic de spus în acest moment. Iar legătura era un consum de energie pe care ar putea să îl regrete mai târziu dacă lucrurile nu vor merge chiar aşa cum sperau. Dar Fi înţelese. Kal Skirata ar fi înnebunit dacă nu ar fi putut să fie cu ochii pe ei într-un moment ca acesta. Era ceea ce spunea mereu când lucrurile deveneau dificile: *Sunt aici, fiule*. Simţea că trebuie să fie acolo pentru ei. Şi întotdeauna era. *Buir* era exact cuvântul potrivit. Fi habar n-avea cum reuşise să-şi păstreze credinţa cu mai mult de o sută de clone de antrenat pentru comandouri.

Legătura se transformă din nou în lumină albastră. Ordo apăru, în armură completă şi cu privirea departe de cameră. Trebuie să se fi întors la Cartierul General al Flotei, ca să fie cu casca pe cap în felul acesta, iar unitatea holocomunicator

trebuie să fi fost aşezată pe biroul său.

— Aici Omega, spuse Niner. Căpitane, vă deranjează dacă ținem legătura deschisă până la noi ordine?

Ordo se uită în jur, iar vocea lui Skirata interveni din afara câmpului de captare video:

— Ți-aş da un şut în *shebs* dacă n-ai face-o, *ad'ike*. Sunteți bine?

— Plictisit, sergent, spuse Fi.

— Ei bine, nu te vei mai plictisi mult timp. *Majestic* şi *Neînfricatul* sunt pe drum, Vor ajunge în mai puțin de două ore...

— Bună treabă, spuse Niner.

— ...dar probabil că veți primi ajutor mai repede, pentru că Echipa Delta este în tranzit.

— Oh, n-o să mai scăpăm de glumele lor...

— Încă nu i-ai întâlnit, fiule.

— Am auzit destule.

— Băieți duri şi nepoliticoşi, spuse Fi. Şi destul de plini de ei înşişi.

— Da, dar au oxigen, o navă funcțională şi abia aşteaptă să ajungă primii la voi. Aşa că purtați-vă frumos cu ei.

Skirata veni în raza vizuală a holocomunicatorului şi se aşeză pe biroul lui Ordo, legănându-şi un picior, cel rănit. Arăta aşa cum arăta întotdeauna la exercițiile de antrenament: încruntat, concentrat şi mestecând constant ceva.

— Oh, şi să nu deschideți focul. Pilotează o navă Separatistă.

— Cum au pus mâna pe ea? Nu că tunul de pe *lada* asta ar funcționa, oricum.

— Ei bine, nu cred că pilotul Separatist a fost dornic să se despartă de ea, dar poate că au promis că o vor duce înapoi când vor termina.

Fi interveni din nou.

— Îl caută cineva pe Sicko, sergent? Pilotul nostru TIV?

— Da. Vă vom ține la curent. Skirata aruncă o privire la Ordo ca şi cum ar fi spus ceva. Atin, fiule, ştii că Vau s-a întors, nu-i aşa?

Atin se opri o secundă, apoi continuă să bată cu o sondă pe măruntaiele unui datapad dezmembrat. Aprobă din cap pentru el însuşi.

— Da, domnule sergent. Am aflat.

— Te întorci la Cartierul General al Brigăzii când te scoatem de acolo, dar stai departe de el, bine? M-ai auzit?

Fi era fascinat. Atin nu spusese niciodată un cuvânt despre Vau, în afară de faptul că era dur, dar reacțiile lui erau grăitoare.

Nici măcar nu se uitase spre holoimagine.

— Îți promit, sergent. Nu-ți face griji.

— O să fiu şi eu prin preajmă ca să mă asigur.

Atin inspiră audibil, un semn care de obicei însemna că era fie exasperat, fie că îşi îngropa furia. Fi se hotărî să nu întrebe care dintre ele.

Niner detaşă emițătorul holo de pe placa antebrațului, desfăcu micul disc din interiorul secțiunii de la încheietura mâinii şi îl lipi cu o bucată de bandă adezivă pe raftul plat care se întindea de-a lungul consolei cargobotului. Holoimaginea lui Ordo şi Skirata era tăcută, la fel ca şi Omega. Nu mai era nimic de discutat. Simpla existență a acelei legături vizuale era suficientă pentru a-i linişti pe toți.

Urmă o jumătate de oră lungă şi tăcută. Poate că Darman dormea sau poate că nu dormea, dar Fi bănuia că doar se gândea. Estimarea de zece minute a lui Atin se

terminase oarecum, dar el continua, cu capul plecat, complet concentrat. Atin era exact ceea ce spunea numele lui. Nu *încăpățânat*, aşa cum se traducea cuvântul în Bazică, un refuz clar de a se schimba; ci *Atin* în sensul *Mando'a* – tenace, curajos de perseverent, semnul distinctiv al celui care nu se dădea niciodată bătut şi nu ceda.

În cele din urmă lăsă să-i iasă o gură de aer.

— Am rezolvat. Se aplecă înainte pentru a conecta portul la holocomunicator. Se descărcă acum. Plus profilul de explozibili al lui Dar şi câteva imagini ale prizonierilor. Îmi pare rău că nu am făcut poze cu cei morți, dar oricum nu ar arăta prea drăguț acum. Sunt toate ale tale, Căpitane.

— Aşa te vreau băiete, spuse Skirata.

Ei bine, acum chiar era băiatul lui. Nu mai era din trupele lui Vau. Se aşezară cu toții şi se relaxară cât putură de bine. Fi putea auzi asta în casca lui. Respirau la unison acum, încet şi superficial.

Ordo dispăru din holoimagine, fără îndoială pentru a duce datele prețioase în altă parte pentru a fi piratate. Skirata rămase pur şi simplu acolo unde se afla, întorcându-se din când în când pentru a verifica un ecran din spatele lui.

După o oră, vorbi din nou.

— Actualizează poziția şi mişcarea preconizată, Omega. *Neînfricatul* ajunge în patruzeci şi trei de minute, *Majestic* în cincizeci şi nouă... Delta în treizeci şi cinci.

— Sunt atât de competitivi şi de *macho*, spuse Fi. Va trebui să-i învățăm cum să se relaxeze.

Se auzi un scurt bufnit de amuzament din partea lui Darman şi apoi toată lumea tăcu din nou. Cei trei prizonieri se mişcau din când în când: omul Farr Orjul tremura incontrolabil de frig, în ciuda faptului că era înfăşurat ca o bucată de nerf prăjită în toate cele patru pături de urgență ale echipei. Pe peretele despărțitor de lângă Fi se formase condens, iar el îşi trecu vârful degetului înmănuşat peste el, făcând umezeala să se adune şi să curgă. Era foarte bine că energia electrică a navei era oprită. Ar fi intrat în scurtcircuit până acum.

Şi tocmai când lucrurile mergeau atât de bine – având în vedere circumstanțele – Skirata sări în picioare de pe birou şi ieşi în grabă din imagine. Când se întoarse câteva secunde mai târziu, era clar că ceva mersese *osik'la*, cum spunea el întotdeauna – foarte rău.

— Omega, ai companie. Există o navă Separatistă pe un curs de interceptare cu voi, neidentificată, dar înarmată şi care merge repede. Ai energie pe care să o poți redirecționa către tunuri? Sunteți siguri că este deconectată?

Niner înghiți în sec. Problema cu comunicatorul de cască partajat era că auzeai fiecare reacție a fratelui tău, chiar şi pe cele pe care chiar nu le doreai. Era unul dintre motivele pentru care îşi verificau reciproc citirile biosemnelor doar atunci când era nevoie.

— Am făcut să explodeze toate releele de putere pentru a declanşa pereții etanşi de urgență, sergent. E moartă.

Skirata făcu o pauză pentru o clipă.

— Timpul lor estimat de sosire la această viteză este de treizeci şi cinci de minute. *Ad'ike*, îmi pare rău...

— E în regulă, sergent, spuse Niner. Acum părea calm. Spune-i doar Echipei Delta să nu se oprească pentru o cafea, bine?

Adrenalina lui Fi îi inundă gura cu o senzație familiară de furnicături, iar un duş rece de gheață îi curse în muşchii picioarelor. Nu te puteai apăra de tunuri cu

un DC-17, nu într-o secțiune sigilată şi schilodită a unei nave care plutea încet în derivă. Fi nu mai fusese neajutorat de multă vreme. Ştia că nu se va descurca bine.

Darman îşi ridică brusc privirea. Nu reacționase deloc la vestea sumbră până atunci. Se întoarse cu fața la Fi, doar o lumină albastră fantomatică în formă de T de cealaltă parte a cabinei de pilotaj.

— Nu vreau să mai arunc apă rece pe această petrecere, spuse el. Dar s-a gândit cineva la secvența logică a acestei extracții? Pentru că pun pariu că Delta a...

* * *

***Neînfricatul*, timp până la țintă: douăzeci de minute**

Comandantul Gett se aplecă asupra soldatului din sala de operațiuni, cel pe care îl numea *Peewo*. Lui Etain îi luase ceva timp să-şi dea seama că el îi numea *Peewo* pe toți cei care făceau gărzi la acea consolă; era pur şi simplu un acronim pentru *ofițer principal de arme*. Numele bărbatului era de fapt Tenn.

Fața lui Tenn era total concentrată, fiind pusă în evidență de lumina galbenă a ecranelor din fața lui.

— Iat-o, spuse el.

Nava Separatistă – care apărea pe ecranul de urmărire ca un puls roşu care se deplasa vizibil – se afla acum în raza lor de scanare. Cea a lui Omega nu era, deşi Tenn programase un marker albastru care corespundea ultimei lor poziții şi deviației proiectate.

— Câte minute mai avem în spatele lor? întrebă Etain.

Dacă lui Tenn nu-i plăcea să aibă un Comandant şi un General care-i suflau în ceafă, nu dădea niciun semn în acest sens. Etain îi admira abilitatea de a ignora distragerile, chiar şi fără vreun mic ajutor cu Forța din partea ei. Nu părea să aibă nevoie de el.

— Cinci, poate patru dacă vitezele se mențin constante.

— Acum, ce e asta? spuse Gett.

O țintă mai mică apăruse pe ecran, mai întâi roşie, apoi albastră, apoi roşie intermitentă cu o etichetă pe care scria *NECONFIRMAT*.

— Profilul de propulsie este Separatist, dar scanarea detectează probabil un transponder codificat al Marii Armate, spuse Tenn. Cred că putem ghici cine se află pe scaunul pilotului acolo.

— Nu cumva Delta efectua o acțiune asupra *Procurorului*? întrebă Gett.

— Înțeleg că nu se aşteptau la vizitatori.

— Delta nu depune rapoarte complete de contact? îi întrerupse Etain.

— Nu cu mai multe detalii decât trebuie, din câte am înțeles, spuse Gett. *Operațiuni clandestine*. Cred că şi-au pierdut obiceiul de a vorbi cu forțele regulate. Poate că Generalul Jusik ar putea avea o vorbă cu ei.

Delta, ca şi Omega, făcea parte din batalionul lui Jusik, Comandamentul Zero Cinci, care era unul dintre cele zece din Brigada de Operațiuni Speciale comandată de fostul Maestru al lui Etain, Arligan Zey. Cu un an în urmă, fuseseră două brigăzi; pierderile de vieți omeneşti le înjumătățiseră efectivele.

Şi, ca toate echipele de comando, Delta era complet autonomă şi opera în mare parte fără comandă, primind doar sprijin din partea serviciilor de informații şi un obiectiv general. Era genul de comandă ideală pentru un General foarte inteligent, dar lipsit de experiență. Şi nu exista o altă modalitate pentru un Jedi să conducă

cinci sute de oameni din forțele speciale: clonele conduceau clone, aşa cum făceau în Marea Armată. Aşa că Delta făcea mai mult sau mai puțin ce le plăcea în cadrul planului general de luptă. Din fericire, părea să le facă plăcere să fie fulminant de eficienți, o calitate pe care Etain o remarca şi o respecta la fiecare soldat clonă pe care îl întâlnea.

— Dă-mi o legătură cu ei, Comandante, spuse ea. Trebuie să le vorbesc. La fel ca şi dumneavoastră. Nu am nicio idee despre cum vor juca jocul ăsta.

Gett ridică doar sprâncenele şi se întoarse către ofițerul de semnale pentru a solicita o legătură securizată prin Flotă. Dură treizeci de secunde. Mai aveau optsprezece minute până la țintă. Timpul se scurgea. Tenn îşi mută puțin scaunul pentru ca Gett să poată plasa holotransmițătorul pe consolă, unde puteau vedea atât legătura, cât şi ecranul de urmărire.

— Delta, aici Generalul Tur-Mukan, de pe *Neînfricatul*.

Imaginea care străluci în fața ei arăta un bărbat într-o armură familiară Katarn, ghemuit cu un DC-17 pe coapse. Lumina albastră distorsiona culoarea naturală, dar petele întunecate de pe armura lui sugerau semne de identitate roşii sau portocalii.

— RC-unu-unu-trei-opt, doamnă General, recepție.

Era timpul pentru nume.

— Tu eşti Boss.

— Da, doamnă General, Boss. Timpul estimat de sosire este de paisprezece până la cincisprezece minute.

— Nu aveți niciun fel de armament, nu-i aşa?

— Nu, şi suntem conştienți că avem o altă navă Separatistă chiar în *shebs*, care are. Boss păru să se controleze. Îmi cer scuze pentru limbaj, Generale. Dar voi sunteți cei care transportați tunurile.

— Boss, cum plănuieşti să execuți asta?

— Să ajungem primii acolo, să-i scoatem repede şi să plecăm şi mai repede. De obicei, asta funcționează destul de bine.

Ea se enervă, dar ştia că nu era corect față de el.

— Ai putea fi mai precis?

— Bine, ajungem lângă el, accesăm cabina de pilotaj, o sigilăm împotriva vidului şi extragem personalul.

— Accesul înseamnă o explozie, da?

— Nu. De obicei, lui Scorch i-ar plăcea la nebunie asta, dar acum e o treabă de tăiat dacă îi vreți pe prizonieri în viață, pentru că asta ar însemna o decompresie instantanee. Dacă nu-i vreți în viață, atunci e mai uşor. Omega are suficient aer, aşa că toate costumele lor sunt bune pentru încă douăzeci de minute în vid. În acest caz, vom arunca în aer fereastra cabinei de pilotaj şi îi vom trage afară.

Boss avea casca uşor înclinată într-o parte, ca şi cum i-ar fi cerut să ia o decizie de comandă. Aşa era. Era vorba de obiectivul misiunii versus siguranța Echipei Omega. *Şi despre asta este vorba în a comanda*. Etain bănui că acela era momentul în care, în sfârşit, încetase să se mai joace de-a Generalul.

Omega nu trebuia să supraviețuiască, dar câțiva terorişti care puteau deține cheia unei rețele teroriste mai largi, da. Accesarea cu grijă a cabinei de pilotaj cu echipament de tăiere ar fi luat mai mult timp – timp care ar fi putut însemna că nava Separatistă ar fi ajuns înainte ca Omega să fie în siguranță.

Alegerea ei personală fu imediată. Dar ezita în privința celei profesionale. Era

conştientă că Gett îi aruncase o privire şi apoi se uită în jos la ceva de un interes *copleşitor* de pe punte.

Boss dădea dovadă de o diplomație neobişnuită pentru o echipă care avea reputația de a fi lipsită de subtilitate. Nu era orb. O putea vedea la fel de bine cum şi ea îl vedea pe el şi probabil că vedea o copilă depăşită de situație.

— Generale, am vorbit cu Niner, spuse el. E clar. Cu toții sunt clari. Nu am mai fost atât de aproape să punem mâna pe nişte jucători cheie de foarte, foarte mult timp, şi probabil că asta i-a costat şi viața pilotului lor. Trebuie să facem o prioritate din recuperarea prizonierilor. Cu toții cunoaştem jocul. Este un risc şi pentru noi. S-ar putea să fim cu toții omorâți.

— Ştiu că ai dreptate, spuse Etain. Dar, din punctul meu de vedere, niciunul dintre voi nu este dispensabil. Şi ştiu că vei face tot ce poți pentru a-i scoate în viață.

— Generale, aveți vreun ordin şi, dacă da, care este? Să extragem Omega şi să abandonăm prizonierii? Sau ce?

Ea simți cum îi cade stomacul. Era relativ uşor să fii comandantul care ținea în brațe un soldat în timp ce murea. Era mult, mult mai greu să stai acolo şi să spui *Da, salvează trei terorişti şi lasă-mi prietenii să moară – lasă-l pe Darman să moară – dacă de asta e nevoie*. Oare îl întrebaseră pe Skirata? El ce spusese?

Gett îi atinse brațul şi îi arătă ecranul de urmărire, ridicând trei degete. Erau la trei minute în urma navei Separatiste. Se apropiau de ei.

— Extrageți prizonierii, spuse Etain. Îi ieşi pe gură înainte să poată gândi. Şi noi vom fi chiar în spatele vostru.

* * *

Cargobot comercial fără nume, plutind în derivă la trei mii de kilometri în partea centrală a nodului Perlemian: *Zero Roşu*, timp estimat de prim răspuns: şase minute

Fi îşi studie datapadul şi se gândi la scurta şi intensa sa carieră de un an ca soldat de comando de elită. Luptase pe Geonosis. Distrusese o bază de cercetare Separatistă, aproape că îl omorâse pe iubitul său sergent Kal şi pusese capăt carierelor a optzeci şi cinci de Separatişti şi a mai multor droizi decât se obosise să numere. Şi îi privase pe Separatişti de o mulțime de bunuri, de la depozite de aprovizionare până la o navă capitală şi o escadrilă de nave de luptă care nici măcar nu avusese şansa să zboare la prima sa ieşire.

O parte fusese amuzantă, cea mai mare parte fusese o muncă grea şi sinistră, şi toate fuseseră înspăimântătoare. Iar acum, veselia se terminase; probabil că avea să moară. Şi nu voia ca Skirata să fie martor la asta. Îşi ridică privirea de la ordinele de operațiune de pe datapadul său şi văzu că holoimaginea lui Skirata era încă la fel ca în cea mai mare parte a celor două ore. Sergentul Kal aştepta. Nu voia să plece.

Niner continua să privească fereastra. Apoi dădu să se ridice în poziție verticală, fiind împiedicat de centura de reținere. Fi verifică pictograma punctului său de vedere şi văzu că îşi activase vizorul electrobinocular.

— Contact vizual, zise Niner încet. *Fierfek*, este într-adevăr o *ladă* Separatistă. Neimoidiană.

Întreaga echipă făcu manevre pentru a putea vedea la ce se uita.

— Era şi timpul, spuse Niner. Delta, aici Niner. Ai fost în vizită?

— Boss pe recepție. Îmi pare rău, a trebuit să oprim şi să cerem indicații. Avea

o voce foarte asemănătoare cu cea a lui Atin, dar cu un accent mai puternic. Băieții mei vă vor arăta cum se face o extracție în mod corespunzător, aşa că luați notițe pentru că s-ar putea să clipiți şi să o ratați. Este o navă Separatistă cu rachete pe țeavă la vreo trei minute în spatele nostru.

— Putem aduce nişte prieteni?

— Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Ne vom alinia cu cabina voastră de pilotaj, vom pune un sigiliu de izolare pe fereastră, iar Scorch va tăia prin ea. Apoi vă transferați rapid, iar noi vom merge cu *Neînfricatul* să luăm o cafenea, prăjituri şi aplauze pentru eroi. Ați înțeles?

— Am înțeles.

— Îmi plac reuniunile emoționale, spuse Fi. Şi aplauzele pentru eroi.

— Boss, Separatistul se apropie îngrozitor de repede. Era o altă voce: Fi nu putu să identifice pe niciunul dintre ei. S-ar putea să fie nevoie să batem recordul galactic.

— Cât de aproape? Destul de aproape încât să mă enerveze?

— Ar putea lansa o rachetă în două minute şi ne-ar pârjoli fundurile.

— Bine. Este aproape. Omega, l-ai auzit pe om. Boss părea imperturbabil. Pudrați-vă nasurile şi pregătiți-vă de petrecere.

Fierfek, gândi Fi. Se rostogoli cu grijă pentru a-l desprinde pe Orjul de pe punte şi a-l trage în picioare pentru o ieşire grăbită cu ajutorul pachetului propulsor.

Prizonierul uman se uită direct la el. Şi apoi vorbi.

— Chiar nu te pricepi prea bine la asta, nu-i aşa?

— Acum te-ai hotărât să devii vorbăreț.

— Vom fi cărbuni în câteva minute, iar asta îmi dă o oarecare satisfacție.

— Bine, acum sunt foarte motivat să te prezint sergentului Vau.

— Hei, termină, spuse Darman. Unul dintre Nikto încercase să-l înjunghie cu coarnele sale în timp ce îl ridica, pregătit pentru a scăpa. *di'kut* nerecunoscător. Îşi coborî casca cu putere în fața lui, într-o lovitură de cap perfectă; doar scaunul pilotului îi împiedică să fie catapultați de inerția impactului. Darman se uită în jur la celălalt Nikto. Vrei şi tu?

— *Udesii*, băieți, *udesii*. Niner îşi ridică *Deece*-ul. Avem nevoie doar de unul dintre voii în viață, aşa că următorul care va părea un risc pentru siguranță nu va pleca acasă. Bine?

Mica navă de asalt Neimoidiană le umplea acum câmpul vizual, în timp ce venea să se cuibărească parțial pe fereastra cargobotului. Fi privea, hipnotizat. O trapă se deschise şi ceva care amintea în mod îngrijorător de un vierme cu gura lată ieşi şi aspiră oțelul transparent. O lumină albastră familiară se profila din întunericul gurii. Prin vizieră, Fi văzu o cască foarte asemănătoare cu a lui şi un gest exagerat cu degetul mare în sus.

— Îndepărtați-vă şi priviți cum lucrează un profesionist, spuse o voce fără trup prin comunicator.

Pentru o secundă, Fi crezu că Scorch ataşa o încărcătură de cadru. *Da, asta e inteligent, dar nu prea cred*. Dar inelul mare din aliaj se aşeză perfect pe placă şi începu să strălucească cu un foc alb. Degetul mare ridicat al lui Scorch deveni un gest brusc de *dați-vă din cale*.

— Scorch, mai bine mai devreme decât mai târziu, bine? spuse vocea lui Boss.

— Un minut, cel mult.

— Nu avem un minut…

— Ce vrei să fac, să mestec prin fereastră?

Placa de oțel transparent se distorsionă în timp ce rama fierbinte ardea prin ea din exterior. Niner luă holocomunicatorul şi îl fixă la loc pe placa antebrațului său.

Atin îndesă plăcuțele de date şi uneltele în centură.

— Să vă spun ceva, n-ar fi mai bine să plutim aici şi să ne panicăm incoerent în timp ce aşteptăm? spuse Fi.

— Bună idee, spuse Scorch, impasibil.

— Foarte bună idee, chestia cu panicatul, spuse Boss. Ghiciți ce tocmai am văzut pe ecran în stânga noastră...

* * *

***Neînfricatul*, Sala de Operaţiuni, timp estimat de sosire: două minute**

Nava de asalt trebuia să decelereze pentru a ieşi din hiperspațiu şi a deschide focul. Asta costa timp critic. Etain privi în timp ce Tenn făcea calcule rapide pentru a vedea dacă puteau găsi acea soluție de tragere critică unică care să echilibreze pierderea de viteză cu lansarea rachetelor şi care nu numai că ar fi recuperat acele secunde, dar ar fi doborât nava Separatistă înainte să aibă şansa să ţintească spre Echipa Omega.

Sala de Operațiuni era plină de armuri albe şi totuşi absolut tăcută, în timp ce echipajul *Neînfricatului* privea ecranul de urmărire de pe peretele frontal. Acesta oglindea ceea ce Tenn, Gett şi Etain puteau vedea în format mai mic pe consolă.

Tenn nu părea să fi clipit în ultimele trei minute.

— Soluție de tragere, Generale. Mâna lui se odihnea pe tasta de tragere, cu privirea sudată de ecran. Țintă obținută. Este cea mai bună soluție pe care o vom primi şi fereastra noastră este de zece secunde, altfel vom distruge şi Echipele Omega şi Delta. Acum, doamnă General?

Etain se uită la Gett, mintea ei simțind parțial undele din Forță. Iar Forța era de acord cu Tenn, până în ultima secundă.

— Dă-i drumul, Tenn.

— Da, doamnă. Cheia făcu un mic zgomot de tăietură când o apăsă. Foc unu, foc doi. Rachete lansate...

Două dâre uriaşe de energie sălbatică se îndepărtară cu viteză de nava de asalt în decelerare şi se duseră în gol. Etain simțea îndeajuns dezastrul iminent în Forță: nu voia să şi asiste la el. Îşi puse mâinile peste nas şi închise ochii pentru o secundă, apoi se obligă să se uite din nou la ecran. Ecranul de urmărire arăta rachetele ca nişte linii albe constante. Păreau să se suprapună peste punctul de lumină roşie pulsantă care era nava de luptă Separatistă. Toate urmele dispărură în acelaşi timp.

— Lovitură reuşită, spuse un soldat de la o altă stație. Confirmare vizuală. Țintă este distrusă.

— Şi cine altcineva? întrebă Comandantul Gett.

* * *

— Uaaau...!

Fi nu fu sigur dacă fusese propriul strigăt de şoc sau vocea lui Scorch în comunicatorul său, dar văzu mingea de flăcări albe şi aurii care se extindea spre ei, conturând secțiunea de navă Neimoidiană care era parțial ascunsă de scut, şi se feri

instinctiv. O grindină de resturi plouă pe fereastră. Ceva mare şi metalic alunecă de-a lungul carcasei cargobotului cu un țipăt lung şi surd. Fi se îndreptă de spate în timp ce ciocănitul dispăru şi se transformă într-un zăngănit ocazional, ca nişte pietre aruncate pe un acoperiş. Apoi se opri complet.

— *Fierfek*, spuse Scorch. Ei bine, dacă ar fi adăugat doar o urmă de *maraniu* la focos, ar fi ars într-un purpuriu foarte frumos.

— *Neînfricatul*, *Neînfricatul*, *Neînfricatul* cheamă Delta. Sunteți bine, repet, sunteți bine? Răspundeți.

Un dreptunghi mare de sticlă înmuiată fierbinte se desprinse încet de pe fereastră, ajutat de pumnul lui Scorch, şi pluti într-o coliziune tăcută, cu încetinitorul, cu tetiera scaunului pilotului.

— Aici Delta, *Neînfricatule*. Tocmai extrag Omega şi încărcătura.

Fi se luptă să se abțină să nu sune gâfâit şi tremurat. Ar fi dezamăgit echipa.

— Mă bucur că Marina este aici, spuse el. Pentru că dacă ar fi depins de voi, Delta, am fi fost deja o centură de asteroizi.

Vizorul lui Scorch apăru în sfârşit prin deschizătură, urmat de brațul său, şi făcu un gest inconfundabil de nemulțumire.

Fi simți cum gura i-o luă pe dinainte, alimentată de şoc.

— Eroul meu! În sfârşit ai reuşit!

— Vrei să te întorci pe jos până la bază?

Niner îl ridică pe Orjul cu o mână, înfăşurat, şi îl alinie cu deschiderea.

— Fi îşi va odihni acum gura şi mă va ajuta să *duc gunoiul*.

— Împachetat în ambalaj de cadou? Auu, n-ar fi trebuit. Scorch se trase un pic mai departe în tubul de acces şi rămase nemişcat la 135 de grade, evaluându-i pe cei trei prizonieri legați. Mai întâi picioarele, vă rog. Dacă *di'kut*-ul încearcă să dea din picioare, i le pot rupe. Nu vreau să ne fie străpuns tubul.

Se dovedi mai greu decât se aşteptaseră. Dar până când al doilea Nikto fu înfipt în tubul de legătură ca o torpilă, aerul cald de pe nava Neimoidiană deturnată îşi făcu loc în cabina cargobotului şi îl făcu pe Fi să se simtă mult mai confortabil. Se dădu la o parte pentru a-i lăsa pe Atin şi apoi pe Darman să se îndrepte spre tub.

Scorch îl trase pe Darman la bord de chingile sale. Fi aşteptă ca bocancii lui să dispară şi apoi se rostogoli pentru a privi în susul deschizăturii, într-un cerc de lumină slabă.

— Următorul!

Fi se alinie şi apoi împinse cu o singură cizmă. Când trecu prin trapa deschisă la celălalt capăt, simți cum gravitația artificială îl prinde şi se rostogoli pe punte cu un zgomot de plăci de armură. Îi trebuiră câteva secunde ca să se ridice în picioare. Niner se ciocni cu el din spate. Nu era o navă foarte mare.

Boss – cu armura pătată cu vopsea portocalie cojită – trânti trapa în spatele lui Niner şi o sigilă. Niner se holbă la el ca şi cum nu ar fi fost sigur ce ar trebui să se întâmple în continuare, apoi cei doi bărbați îşi dădură pur şi simplu mâna şi se bătură pe spate.

— Îți place cum am amenajat? spuse Boss, dându-şi jos casca. Puntea de zbor arăta de parcă cineva o dezmembrase: panourile fuseseră smulse, firele atârnau de capul de punte, iar în consolă erau nişte fante goale, unde unitățile fuseseră fie scoase, fie nu fuseseră instalate. Bine, poate că este puțin cam elementară, dar noi o numim *casă*.

— Ai furat asta?

— Nu, ne-au lăsat să o luăm la o plimbare de probă. Boss făcu un gest spre restul echipei sale vopsite în culori strălucitoare. Fixer, Sev, şi îl cunoaşteți deja pe Scorch. Salutați-i pe băieții în negru plictisitor.

— Mersi, *vode*, spuse Fi. Se întrebă de ce nu se alătura şi Atin; se întorsese cu spatele şi părea să se intereseze din punct de vedere tehnic de o porțiune de conductă. Vreo veste despre Sicko?

— Dacă ăsta e pilotul tău, *Majestic* a fost deviată acum. I-au detectat baliza şi asta e tot ce ştim. Boss se uită la cei trei prizonieri, aliniați pe punte ca nişte cadavre. Le dădu fiecăruia dintre ei câte o împunsătură cu cizma. Ar fi bine să meritați efortul.

Fi îşi dădu jos casca şi inhală aerul *aproape* proaspăt. Cu excepția lui Scorch, toți îşi scoseseră căştile. Delta era una dintre cele mai puțin de o duzină de echipe care supraviețuiseră intacte de la *decantare*, o adevărată *capsulă*, aşa cum o numeau Kaminoanii, şi păreau să creadă că asta îi făcea o elită în cadrul elitei. Fuseseră crescuți şi antrenați împreună şi nu luptaseră niciodată alături de altcineva în afară de frații lor. Era un lux de care se bucurau puține echipe. Fi bănuia că asta însemna că nu se lucrau bine cu ceilalți. Îşi amintea prea bine cât de feroce era competiția şi cât de închisă în sine fusese propria lui capsulă şi cât de mult îi fusese afectată încrederea în sine atunci când îşi pierduse frații pe Geonosis şi apoi fusese lăsat în grija lui Niner.

— Vă descurcați bine pentru o echipă de *corcituri*, spuse Sev, iar Fi alese să nu reacționeze. Ştia că era pe pilot automat acum şi că ar trebui să tacă. Privirea lui Niner îl ajută să se hotărască. Presupun că nu ați cercetat nava aia, nu-i aşa?

— Nu cu o decompresie rapidă pe cap, spuse Niner. Se spunea că transporta explozibili.

— Bine, o să fim acoperiți de Separatişti în orice moment, aşa că hai să ducem *lada* asta în hangarul *Neînfricatului* şi apoi pot distruge cargobotul. Dacă e ceva util în el, măcar să nu ajungă la Separatişti.

Darman alunecă pe punte lângă un perete despărțitor, iar Niner se aşeză lângă el. Erau aproape la bordul *Neînfricatului*, iar asta însemna că erau aproape de casă, adică în cazarma *Companiei Arca* şi – în sfârşit – de un somn bun după două luni de patrulare. Fi nu avea niciodată destul. Niciunul dintre ei nu avusese vreodată. Iar oboseala te putea face periculos de neatent.

— Deci, Atin…, spuse Sev. Venise în spatele lui Atin şi stătea suficient de aproape pentru a fi enervant. Atin nu se întoarse. Sergentul Vau a cerut din nou să te vadă, *vod'ika*.

— Eu nu sunt *fratele tău mai mic*, spuse Atin încet. Stătea cu spatele la Sev. Eu doar lucrez cu tine.

Ah, deci exista o oarecare istorie între cei doi. Fi se încruntă, apoi se alie cu fratele său adoptiv. Putea vedea că perspectiva de a-l reîntâlni efectiv pe Vau stârnea în el ceva care nu-i era tipic lui Atin.

Sev nu se lăsă.

— Eu nu uit, să ştii.

De data asta, Atin chiar se întoarse, față în față cu Sev, atât de aproape încât Fi crezu că placidul său frate chiar avea să o ia razna pentru prima dată. Se pregăti să intervină.

— E treaba mea, spuse Atin. Nu te băga în asta.

Sev se uită fix în fața lui.

— Iar neînțelegerile rămân *în interiorul* companiei.

Atin își agăță degetele de gâtul combinezonului și îl trase în jos, spre stânga, până la marginea armurii, expunându-și clavicula. Avea o mulțime de cicatrice albe, în relief. Nimeni nu le băgase prea mult în seamă pentru că rănile din timpul antrenamentelor și luptelor erau atât de frecvente încât rareori stârneau comentarii.

— Te-ai ales cu ceva mai rău de atât? Ai stat o săptămână în bacta?

Atin părea pe punctul de a răbufni, iar Fi făcu un pas înainte pentru a interveni. Apoi Niner traversă cabina din trei pași și se puse între cei doi bărbați. Fu nevoit să-i despartă punându-și brațele între ei și lovindu-i cu plăcile de braț. Dar privirea neîntreruptă a lui Sev era încă fixată pe Atin, ca și cum Niner nu ar fi fost acolo.

— Cred că trebuie să ajungem cu toții la o înțelegere camaraderească, spuse Niner, blocându-l pe Sev cu corpul său. Rezolvați la cazarmă, dacă nu te deranjează, *ner vod*.

Sev avea o privire criminală. Ochii lui erau încă fixați pe cei ai lui Atin.

— Oricând, *vod'ika*.

— Bine, voi doi puteți acum să tăceți. Și tu, Fi. Stai jos. Cu toții am avut o zi proastă, așa că haideți să reducem testosteronul și să jucăm frumos.

Sev își depărtă mâinile de pe lângă corp într-un gest de supunere reticentă și se duse să se așeze lângă Scorch în cabina de pilotaj. Boss nu scosese niciun cuvânt, dar Niner îi apucă pe Fi și pe Atin de umeri și îi împinse mai departe.

— O să-mi spuneți despre ce este vorba.

— Nu, nu o să o fac, sergent. E ceva personal.

— Nu există nimic personal în ceea ce privește această echipă. Mai târziu, bine? Nu vă las să vă certați ca niște civili. Dacă e o ceartă între voi doi, o rezolvăm cu toții împreună. Ați înțeles?

— Da, sergent.

Niner își accentuă avertismentul cu o împunsătură în pieptul lui Atin și se duse înapoi pentru a sta alături de Boss în timp ce Scorch aducea nava lângă *Neînfricatul* și începea să negocieze cu controlorul de zbor cum ar putea face loc în hangar pentru ei. Fi așteptă alături de Atin în cazul în care acesta se hotăra să reia mica lui discuție cu Sev. Nu-l văzuse niciodată pe Atin înflăcărat, nici măcar sub cea mai mare presiune, dar acum părea gata să lovească pe oricine. Și chiar și un Weequay fără creier ar fi putut să-și dea seama că avea ceva de-a face cu Vau.

— *At'ika*, vrei să-mi spui cândva despre asta?

— Nu chiar. Atin îl bătu pe Fi pe umăr. Trebuie să mă ocup eu însumi de asta mai devreme sau mai târziu.

Fi se uită la Sev și primi o privire goală, care nu era nici măcar ostilitate, ci doar absența a ceva camaraderesc. Nu avea să fie un pachet de râsete dacă aveau să lucreze din nou împreună. Nici Fi nu crezuse că se va înțelege cu Niner de la prima întâlnire. Dar nu fusese niciodată ceva la Niner care să-l facă pe Fi să vrea să-i dea un pumn în față și să termine odată cu el, doar pentru a economisi timp.

Avea să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Fi știa asta.

Nu avusese niciodată o neînțelegere, darămite o ceartă, cu un frate până atunci. Asta îl făcea să se simtă neliniștit. Își distrase atenția cu visele unui duș fierbinte, mâncare caldă și luxul a cinci ore de somn neîntrerupt.

Capitolul 5

Pentru Ofițerul Comandant al Operațiunilor Speciale, Cartierul General Coruscant: Comandantul Grupului de Protecție a Flotei.

Regret să vă informez că am recuperat epava navei TIV Z590/1 şi corpul pilotului CT-1127/549. Controlul Traficului de pe ruta Perlemian raportează că un cargobot civil Republican numit Cristalul Nova a consemnat că a tras asupra unei nave pe care a descris-o ca fiind pirat care îi ataca convoiul pentru a o desprinde de pe cocă. De asemenea, regret că, din cauza restricțiilor de securitate, nu pot spune Punctului de Control la Traficului că nava a ucis un pilot al forțelor speciale aflat în serviciul activ, astfel că Punctul de Control îl consideră erou pe comandantul navei Cristalul Nova.

De la *Majestic*, lângă Kelarea: la 367 de zile după Geonosis

Cartierul general al Flotei, Coruscant, ora 06:00, la 368 de zile după Geonosis: prima aniversare a bătăliei

Skirata ieşi din holul Operațiunilor Flotei şi pătrunse într-o dimineață răcoroasă şi umedă de care nu se aştepta să se bucure. Totul se terminase, pentru moment. Omega supraviețuise, iar acum se întorceau acasă. Aveau nevoie de o pauză de la desfăşurarea continuă în zonele ostile şi era sigur că era nevoie de ei aici. Forțele De Securitate Coruscant nu putea face față unei mari operațiuni de teroare în sistemul Capitală, nici măcar cu Obrim prin preajmă.

Întrebarea era cum să treacă asta pe lângă Arligan Zey. Jediul era reticent în a angaja oameni în ceea ce el vedea ca fiind muncă de securitate într-un moment ca acesta. Dar Ordo şi Nullii erau ideali pentru asta – dacă aveau şi câteva comandouri desfăşurate. Skirata rămase câteva clipe pe trepte inspirând aerul curat, cu ochii înțepeniți de oboseală, şi îşi trecu degetele prin tunsoare. Acum putea să doarmă.

Omega era în siguranță; Ordo era aici cu el; iar cei cinci frați ai săi raportaseră, fiind bine şi în siguranță. Mereel era pe Kamino. Dacă Zey fusese auzit murmurând că Nullii erau armata particulară a lui Skirata, nu se înşelase pe deplin.

Mai erau încă nouăzeci dintre oamenii pe care Skirata îi antrenase de mici în serviciul activ, şi îşi făcea griji şi pentru ei. Dar Omega devenise acum familia lui cea mai apropiată la fel de mult ca şi cei şase Null ARC. Ar fi mutat galaxia pentru ei dacă ar fi fost nevoit.

Fântâna de marmură cu nervuri aurii din centrul pieței îl chema. Se opri când trecu pe lângă ea şi pur şi simplu se aplecă şi îşi scufundă capul în apa înghețată, ținându-l acolo pentru câteva momente dureros de răcoritoare înainte să se ridice brusc şi să-şi scuture apa ca un câine.

Câțiva pietoni matinali se holbară la el, iar el le întoarse privirea până când îşi văzură de treaba lor. Rar se întâmpla ca cineva să îl observe măcar: îşi făcuse un obicei din a trece neobservat. Dar astăzi nu-i păsa. Aveau ei vreo idee despre ce se întâmpla în întreaga galaxie pe sute de câmpuri de luptă? Rezistă impulsului de a-i apuca, de a-i scutura şi de a-i face să asculte ce se întâmpla pentru ei.

Era prima aniversare pentru Geonosis. Nimeni nu părea să observe asta.

Ordo veni în spatele lui.

— Ar trebui să te odihneşti puțin, *Kal'buir*.

— Voi dormi când vei dormi şi tu.

— Am mai multe veşti bune.

— Mi-ar prinde bine asta.

— Profilul de explozibili al lui Darman. Datele citite de pe prizonieri se potrivesc cu caracteristicile de fabricație a cel puțin un sfert din dispozitivele detonate până acum. Avem o şansă.

— Bună treabă. La fel şi bunul şi bătrânul Dar. Îi zâmbi lui Ordo, amintindu-şi din nou cât de buni se dovediseră băieții lui. Să-ți spun ceva, *Ord'ika*, vrei să iei micul dejun în timp ce sistemul se apucă de despachetat acele date? La *Kragget*[17] se face o mâncare dezgustător de grasă şi prăjită. Nu e *Skysitter*[18], dar te pregăteşte pentru ziua de azi.

Ordo ridică din umeri şi îşi înclină capul într-o privire vizibil de conştientă de sine în jos la armura sa albă imaculată.

— Oricum, nu cred că suntem genul de clientelă al *Skysitterului*.

Skirata nu putu vedea expresia din spatele vizorului, dar ştia că Ordo era amuzat. Era bine că un om care avusese o copilărie de coşmar de neimaginat putea găsi ceva amuzant.

— Au şervețele. Şi voi încerca să nu te stropesc cu sos. Ne-am înțeles? Doar ca să sărbătorim faptul că încă suntem amândoi aici, după un an.

Ordo începu să meargă.

— Ce făceai acum un an astăzi?

— Mă întrebam unde s-au dus toți băieții mei.

— Îmi pare rău, *Kal'buir*. A fost o desfăşurare foarte rapidă. Ar fi trebuit să te trezesc.

— Te-ai descurcat bine. Ar fi trebuit să mă trezesc şi să-mi dau seama că aveai o treabă de făcut.

— Cu siguranță am luat în vizor o serie de poziții inamice, spuse Ordo.

— Nu mi-am luat la revedere de la băieții care nu s-au mai întors, asta e tot. Am pierdut nouă din lotul meu.

— Dar ultima dată când i-ai văzut, i-ai lăsat cu un sentiment de încredere, respect şi iubire. Asta e suficient pentru orice *buir* să realizeze.

— Mulțumesc, fiule. *Cum a ajuns să crească atât de normal?* Hai să ne bucurăm de noi înşine măcar de data asta, bine?

Pentru câteva ore scurte, Skirata şi Ordo făcură ceea ce făceau civilii normali şi luară un taxi pentru mai mulți pasageri spre nivelurile inferioare ale oraşului pentru a lua un mic dejun periculos de nesănătos, dar reconfortant. Skirata nu mai folosise niciodată transportul în comun cu Ordo după el, iar reacțiile celorlalți pasageri îl fascinau. Îi aruncau priviri pe furiş. Probabil că tocurile personalizate ale lui Ordo, cu cele două blastere gemene, atrăgeau oarecum atenția. Armura de soldat ARC era spectaculoasă chiar şi într-un oraş obosit de prezența a o mie de specii exotice.

Skirata uita cu regularitate cât de puțini dintre civilii capitalei văzuseră

---

[17] Kragget – restaurant deschis toată ziua, situat pe Coruscant. Luându-şi numele de la şobolanii *kragget* care dădeau târcoale prin suburbiile Coruscantului, restaurantul era situat la marginea nivelurilor inferioare ale *ecumenopolisului*. Kragget servea o selecție de mâncăruri ieftine şi grase la orice oră din zi, inclusiv o varietate de ouă prăjite, făşii de carne de nerf şi cârnați roba.

[18] Skysitter – unul dintre cele mai exclusiviste restaurante de pe Coruscant, în ultimele decenii ale Republicii Galactice. Era situat în Sectorul Ambasadorilor din Districtul Senatului.

vreodată un soldat clonă față în față. În afară de afişarea puternic mediatizată a batalioanelor masive care urcaseră la bordul navelor de asalt în zona de staționare militară cu un an în urmă, marea majoritate a locuitorilor nu avuseseră niciun fel de contact cu ei. Şi niciodată fără căştile lor.

— *Ord'ika*, şopti el. Fă-mi o favoare. Dă-ți jos *găleata*, da?

Ordo ezită o clipă, apoi îşi desfăcu sigiliul de la guler şi îşi ridică casca. Skirata rămase cu ochii pe reacțiile celorlalți pasageri. Erau o revelație. Unii păreau surprinşi. Alții merseră puțin mai departe.

— O, nu, sunt oameni! şopti un bărbat. Şi sunt atât de tineri!

Ştia cineva cât de tineri? Nu-i plăcea să se folosească de Ordo în felul acesta, dar trebuia să o facă. Skirata, obosit şi permanent iritabil, îşi reținu replica şi deveni diplomat pentru câteva clipe.

— Nu, domnule, războiul nu înseamnă droizi care luptă cu alți droizi, spuse el. Pot să vi-l prezint pe Căpitanul Ordo?

Ordo dădu din cap politicos către bărbatul de pe scaunul de vizavi şi îi întinse mâna; Skirata îi învățase pe micuții lui Nulli să se poarte ca nişte băieți de treabă atunci când era nevoie. Bărbatul ezită şi apoi întinse mâna pentru a o strânge pe cea a lui Ordo, predând degetele blânde şi palide de civil în mănuşa neagră. Privirea de pe chipul lui spunea clar că nu se aşteptase să găsească carne şi sânge în interiorul carapacei asemănătoare unui droid, sau să-şi recupereze mâna nezdrobită.

— Plăcerea mea, domnule, spuse Ordo.

Fu neobişnuit de linişte după aceea. Cel puțin realitatea fusese înțeleasă. Skirata îl împinse pe Ordo să coboare când ajunseră la nivelul unde era *Kragget*, iar Căpitanul ARC îşi puse din nou casca.

— Îți place să şochezi, spuse Ordo.

— Îmi place să educ, spuse Skirata. Îmi pare rău, fiule.

Plimbându-se pe Coruscant cu un căpitan ARC complet blindat, nu prea se amesteca în mulțime, dar asta îi făcu rost de o masă bună la *Kragget*, ceea ce însemna una pe care droidul de serviciu chiar o şterse înainte să se aşeze. Câțiva ofițeri de poliție îi întâmpinară. Polițiştilor şi ofițerilor de securitate le plăcea să mănânce aici, deoarece era chiar la marginea *conacului* lor, aşa cum numeau unii dintre ei teritoriul dur unde îşi desfăşurau activitatea, la îndemână pentru un răspuns rapid la un apel, dar suficient de departe pentru a fi un refugiu.

Ordo îşi scoase din nou casca pentru a se înfrupta din farfuria cu file prăjit de nerf afumat. Ouăle erau de la ceva ce Skirata nu putea identifica şi ştia că nici nu voia să o facă. Se concentră pe senzația seducător de onctuoasă a grăsimii fierbinți şi a gălbenuşului sărat în gură şi udă totul cu mai multe căni de cafea.

— Nu mai putem lăsa asta în seama băieților în albastru, spuse Skirata. Amândoi ştiau despre ce era vorba fără să fie specificat într-un loc public. Sunt împiedicați de faptul că trebuie să facă lucrurile ca la carte şi oricum nu ştim dacă toți joacă pentru echipa noastră. Asta este o treabă pentru noi. Am de gând să-l fac pe Zey să înțeleagă ce înseamnă asta. Odată ce toată lumea se va întoarce în oraş, îi va fi mult mai greu să spună nu.

— Dacă droidul de criptografie extrage nişte date relevante din mica pradă a lui Atin, s-ar putea să-i fie şi mai greu.

— Ceea ce îmi aduce aminte. Nu mi-am prezentat omagiile lui Vau.

— Promite-mi că n-o să mai scoți cuțitul împotriva lui.

— O să mă port frumos.

Droidul servitor fu înlocuit de o chelneriță Twi'lek, care părea trecută de prima vârstă a dansului, dar care totuşi îi distrase atenția lui Skirata pentru o secundă sau două. Ea puse o altă farfurie de file de nerf în fața lui Ordo, care – la fel ca orice soldat clonă pe care îl cunoscuse Skirata vreodată – mânca orice şi tot ce i se punea în față. Le zâmbi şi zăbovi. Ordo încremeni şi îi întoarse zâmbetul în felul nervos ca al unui băiețel, apoi se ocupă de micul dejun, iar chelnerița se îndepărtă. Skirata reflectă la puterea nepăsătoare a tinereții şi a înfățişării şi la cât de incomplet fusese el ca profesor de abilități sociale.

— Cumva, nu cred că te-a confundat cu un droid.

Ordo păru neobişnuit de agitat pentru o clipă.

— Ăă… am evaluat cerințele noastre.

Îşi curăță din nou farfuria, iar Skirata îşi strecură ouăle pe care nu le mai voia în farfuria bărbatului şi le privi cum dispar.

— Resursele sunt o problemă. Trebuie să discutăm despre asta înainte să îl vedeam pe Zey. Va fi nevoie de resurse serioase – vehicule, case sigure, echipament special de supraveghere şi muniție.

Skirata făcuse calculele în acelaşi timp cu Ordo. Ar fi avut nevoie de cel puțin două echipe şi de câțiva Nulli. Dar două echipe de comandouri Republicane în echipamentul lor distinctiv, voluminos, de băieți răi, Katarn Mark III, şi Ordo cu Mereel în spectaculosul lor roşu şi albastru, ar fi fost remarcați ca activitate neobişnuită. *S-ar putea să fie nevoie să poarte acea armură mai devreme sau mai târziu, chiar dacă în restul timpului ar putea fi desfăşurați în haine civile.*

Skirata mestecă ultima bucată de nerf afumat prea mult – păstră bucățile crocante delicioase pentru final – şi o soluție înflori în timp ce maxilarul lui lucra.

Ascunde-te la vedere. Se pricepea la asta. Putea să devină atât de banal – păr neîngrijit, haine neîngrijite – încât era aproape invizibil. La fel şi băieții lui, devenind opusul. Tot ce trebuiau să facă era să fie unul dintre numeroşii membri ai personalului clone care se plimbau pe Coruscant în armură completă. Şi dacă din când în când îşi dădeau jos acea armură şi se plimbau în haine normale, atunci cine i-ar fi recunoscut cu adevărat ca indivizi? Toți arătau la fel pentru majoritatea oamenilor, în afară de câțiva Jedi cărora le păsa de ei şi de proprii lor frați ca oameni.

Skirata consideră că fusese un mic dejun de lucru foarte productiv.

Îşi deschise comunicatorul şi tastă o cerere de întâlnire către Generalul Zey. Apoi se aplecă peste masă, îl apucă pe Ordo cu două mâini de placa de umăr şi îi dădu un sărut patern zgomotos şi exagerat în vârful capului.

— Am rezolvat! spuse el. Ne ascundem la vedere!

Chelnerița Twi'lek îi privi, fascinată.

— Hei, pot să încerc şi eu asta?

— E doar un băiat, spuse Skirata, şi îi lăsă un bacşiş foarte generos.

Ordo se ridică să îl urmeze, punând în buzunar câteva batoane de pâine pentru mai târziu.

— Este fiul meu.

* * *

Puntea hangarului, *Neînfricatul*

— Vai de mine, iată că vine divizia blindată, spuse Comandantul Gett. Se îndreptă cu paşi mari spre nava Neimoidiană. Învelişul acesteia era brăzdat şi plin de

urme de arsură. Comandourile Republicii arată ca nişte tancuri, nu-i aşa?

Comandourile Republicii arătau într-adevăr înfricoşător de voluminoase alături de trupele clone. Primii patru care ieşiră din nava confiscată de la Federația Comerțului erau un amangam de culori, cu armura ponosită, cu însemne verzi, galbene, roşii şi portocalii.

A doua echipă era blindată într-un negru mat, complet lipsită de trăsături şi sumbră. Dar Etain ştiu instantaneu cine erau şi care om era în fiecare armură. Nu avea nevoie de niciun ecuson pentru a-i distinge: formele lor în Forță erau aproape ca nişte dâre de fosforescență într-un ocean tropical, iar ei îi erau instantaneu familiari, instantaneu prieteni vechi. *Am stat cu ei doar câteva zile şi nu i-am mai văzut sau vorbit cu ei de luni de zile. Dar e ca şi cum nu ne-am fi despărțit niciodată.*

Fi – oh, da, ea ştia că era Fi chiar înainte ca el să vorbească – salută, îşi ridică casca şi îi făcu cu ochiul.

— Doamnă, arătați ca partea din spate a unei bantha, spuse el cu simpatie. Au grijă de dumneavoastră cum trebuie aici?

— Fi! Ştia că trebuia să rămână demnă şi distantă, şi simțise camaraderie cu mulți soldați clone în lunile care trecuseră, dar prima ei comandă reticentă cu Omega o schimbase complet. Fi, chiar mi-a fost dor de tine. Ce s-a întâmplat cu armura gri?

— Ştii cât de mult se plângea *Dar* că era prea vizibil pe Qiilura. Oricum, ți-a adus un cadou. Făcu un gest peste umăr. Darman ajuta un grup de soldați să scoată prizonierii din nava Neimoidiană, în timp ce Gett îi examina. Şi sunt toți întregi. Am fost nişte băieți foarte cuminți de data asta.

Echipa Delta dispăruse pur şi simplu. Când Etain se uită în jur, văzu că se adunaseră într-un colț al punții hangarului, cu căştile pe cap, evident vorbind între ei. Acum cunoştea limbajul corpului. Nu se simțeau deloc ca Omega în Forță. Erau o fântână concentrată, un bazin fără fund a ceva de neclintit, şi total îngemănat unul cu celălalt. Impresia generală pe care o făceau asupra Forței era una de bună dispoziție triumfătoare.

Niner şi Atin se apropiară şi îşi strânseră mâinile cu ea. Nu i se păru deloc nepotrivit. Păreau obosiți şi neliniştiți, iar ea îşi dorea foarte mult să îndrepte lucrurile pentru ei. Erau prietenii ei.

— Pun pariu că v-ar plăcea să mâncați ceva, spuse ea.

— Avem vreo şansă să facem mai întâi un duş fierbinte şi să dormim câteva ore, vă rog, doamnă General? Niner păru să se scuze şi îl împinse uşor pe Fi în spate. Eu primul. O să mă folosesc de rang.

— Nu e chiar un *sergent*, doamnă General, spuse Fi. El doar îi ajută când sunt ocupați.

— Aveți vreo veste despre pilotul nostru? întrebă Niner.

— Da. Îmi pare foarte rău.

Nu era niciodată uşor. Atinse datapadul pentru a afişa copia transmisiei pe care *Majestic* o trimisese Flotei şi i-l înmână. Niner se uită la el, clipi şi i-l dădu lui Fi. Fi îşi țuguie buzele pentru scurt timp, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi încruntarea lui uşoară aproape că se încreți în supărare. Se linişti şi se uită pur şi simplu la punte.

— Nu e primul, spuse Fi, brusc sumbru, iar Etain nu mai văzuse niciodată acest aspect al lui ieşind la suprafață în mod vizibil. Şi nu va fi nici ultimul.

Etain îi privi cum dispăreau printr-o trapă din peretele etanş de la pupa,

urmând un soldat. *Neînfricatul* tremură uşor sub tălpile cizmelor ei, întorcându-se cu viteză maximă spre Coruscant, şi aşteptă în timp ce Darman petrecea un timp ce părea interminabil, agitându-se cu predarea prizonierilor. Se întrebă dacă nu cumva era reticent să-i vorbească după ce alesese să nu rămână pe Qiilura cu ea. Poate că era doar preocupat ca nimic altceva să nu meargă prost.

Renunță să mai aştepte şi trecu cu grijă printre soldații care încă încercau să prindă puțin somn pe puntea hangarului, ghemuiți oriunde găseau un spațiu relativ confortabil.

— Foarte bine, spuse ea, sperând că unii erau treji ca să o audă.

Darman se schimbase. Îşi aplecă capul pentru a-şi scoate uşor casca, făcând să sară sigiliul, apoi îşi scutură părul şi îl netezi cu o mănuşă. Şi, deşi zâmbea, nu mai era Darman cu care trecuse prin iad. Părea mai bătrân.

Clonele îmbătrâneau mai repede decât oamenii normali. Avea unsprezece ani, ceea ce însemna douăzeci şi doi şi se apropia de... cincizeci. Când îl simțise pentru prima dată ca pe un copil în Forță, chipul lui pătrat, cu pomeți înalți, fusese deopotrivă ale unui bărbat şi ale unui băiat, în stadiul de viață în care – dacă ar fi putut manipula timpul – cea mai mică împingere înapoi ar fi dezvăluit copilul care fusese atât de recent. Dar acum era un bărbat, destul de solid, şi fără nicio urmă de băiat în el.

Nu era pur şi simplu faptul că îmbătrânise doi ani într-unul singur. Privirea din ochii lui spunea că era mult, mult mai bătrân, la fel de bătrân ca şi câmpul de luptă, poate la fel de bătrân ca şi războiul însuşi. O văzuse pe chipul fiecărui soldat clonă, comando şi ARC pe care îl comandase. Ştia că şi ea avea aceeaşi privire.

Dar Darman zâmbi oricum, iar zâmbetul i se lărgi într-un rânjet care făcu ca restul navei – chiar şi galaxia – să fie complet irelevantă pentru ea.

— Întotdeauna reuşim, nu-i aşa, doamnă?

— Mă bucur să te văd, *Dar*. Ce s-a întâmplat cu *Etain*?

— S-a transformat într-un General şi acum suntem pe puntea hangarului.

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

— S-a confirmat definitiv că ne întoarcem la bază?

— Dacă nu vrei să te cerți cu ofițerul de cart, cred că da.

— Bine. Avem nevoie de o pauză. Doar o zi sau două, poate.

El nu ceruse niciodată prea multe. Niciunul dintre ei nu o făcea: se întreba dacă nu ştiau ce avea lumea de oferit sau dacă erau doar ascuțiți până la nevoile de bază, fiind prea copleşiți pentru a se gândi mai mult decât să se recupereze suficient pentru a-şi face din nou treaba a doua zi. Îi mângâie umărul blindat şi îşi ținu mâna acolo timp de câteva secunde. El păru că îşi aminteşte brusc de ceva anume şi se simți jenat de asta într-un mod care îi plăcea destul de mult.

— Trebuie să fie plăcut să poți să ajungi la cineva prin intermediul Forței, spuse el.

Deci o simțise. Era bucuroasă.

— Du-te şi te spală, spuse ea. Vino să mă găseşti după aceea, dacă nu eşti prea obosit, şi o să-ți arăt nava.

— L-ai întâlnit deja pe sergentul Kal?

— Nu. Kal era întotdeauna acolo pentru Darman, undeva, chiar şi în momente ca acesta, când ea voia să-i spună atât de multe. Când vom ajunge pe Coruscant, poate mi-l vei putea prezenta.

Darman radie de bucurie, în mod clar încântat.

— Oh, o să-ți placă, Generale. O să-ți placă foarte mult.

Etain spera cu siguranță că aşa va fi. Şi dacă nu, atunci va încerca, de dragul lui Darman.

* * *

Sediul Brigăzii de Operaţiuni Speciale, Coruscant, la 369 de zile după Geonosis

Mirosul îl lovi pe Ordo cu mult înainte să ajungă în sala de şedințe. Era un amestec familiar de lână umedă, mucegai şi un mosc înțepător şi uleios.

Skirata reacționă vizibil. Îşi îndreptă brațul drept pe lângă el, dintr-un foarte vechi obicei, şi lăsă lama să alunece în mână, să cadă o fracțiune până când mânerul îi atinse palma, apoi o smuci.

— *Kal'buir*, ar fi mai bine să îl împuşc, spuse Ordo. Puse o mână de reținere pe brațul lui Skirata. Nu-l voi lăsa să se apropie de tine.

— De multe ori m-am întrebat dacă nu cumva eşti telepatic, fiule.

— Simt mirosul de strill, ai cuțitul pregătit şi ne întâlnim cu sergentul Vau. Nu este nevoie de telepatie pentru a rezolva asta.

Ordo ar fi fost destul de mulțumit să împuşte strillul fără să se gândească o clipă, pentru că îl supăra pe *Kal'buir*. Dar nu era vina strillului că puțea, sau că avea un stăpân care prețuia cruzimea, sau că devenise el însuşi sălbatic. Fusese selectat de natură şi apoi antrenat de oameni să vâneze de plăcere şi nu pentru hrană, şi nimic altceva nu-i fusese permis vreodată să-i treacă prin minte.

Îi era oarecum milă de el. Dar tot l-ar fi ucis fără nicio ezitare.

Uşile alunecară înapoi. Ordo îşi aşeză discret mâna dreaptă pe mânerul unuia dintre blasterele sale cu repetiție. Atenția i se îndreptă instinctiv spre Vau, apoi spre strillul întins în poala lui şi apoi spre faptul că avea o linie de tragere clară spre amândoi. Avu nevoie de mai puțin de o secundă pentru a procesa informația şi apoi pentru a-şi domoli impulsul.

În spatele capului lui Vau, pereții din sala de şedințe a Generalului Zey erau de o frumoasă nuanță liniştitoare de acvamarin, dar nu funcționa. Skirata nu era liniştit.

Iar Căpitanul Maze stătea la masa de lângă Zey, cu brațele încrucişate la piept şi nu părea nici el prea impresionat. Avea o vânătaie urâtă şi purpurie în vârful bărbiei, mai multe decolorări în jurul unui ochi şi o tăietură pe podul nasului.

Nu credeam că l-am lovit atât de tare, gândi Ordo. Păcat.

Zey îi făcu semn lui Skirata să intre imediat după ce bărbatul pătrunse în cameră de bunăvoie şi îi indică scaunele de la masa cu tăblia de lapiz. Bardan Jusik se aşeză lângă el, cu mâinile încleştate pe blatul mesei într-o încercare de seninătate.

— Ei bine, spuse Skirata şi se aşeză. Îşi trecu mâna peste suprafața lustruită luxuriantă. Este frumos aici. Sper să nu aud niciodată pe cineva plângându-se de cheltuielile Marii Armate pentru armuri şi arme.

— Kal, spuse Vau cu politețe. Mă bucur să te văd din nou.

Vau era aşezat într-unul dintre scaunele adânci tapițate cu piele, cu strillul în poala lui pe spate, cu toate cele şase picioare zburdând nedemn, în timp ce el îi scărpina burta. Gura lui uriaşă cu colți era deschisă, cu limba atârnând, iar un şuvoi lung de salivă cobora până aproape de podea. Corpul său avea un metru lungime, prelungit cu o coadă bici, fiind acoperit cu multă piele flască.

Totuşi, strillul era mai frumos decât Vau. Bărbatul avea o faţă lungă cu fălci pătrate, numai oase şi riduri de încruntare, şi un păr negru încărunţit, tăiat brutal de scurt. Feţele rareori minţeau despre sufletul dinăuntru.

— Walon, spuse Skirata, dând din cap.

Zey îi făcu semn lui Ordo să se aşeze, dar acesta rămase în picioare şi îşi scoase pur şi simplu casca. Îşi transferă conectorul comunicator de mărimea unei mărgele în ureche, observând expresia lui Zey fără să-l privească direct.

Skirata îşi ridică privirea.

— Ia loc, Căpitane.

Ordo se supunea ordinelor unui singur om, iar acel om era *Kal'buir*. Zey fu vizibil deranjat – din nou. Fără îndoială că toţi ceilalţi soldaţi ARC şi din comandouri săreau când le spunea el, dar ar fi trebuit deja să-l cunoască pe Ordo. Maze cu siguranţă îl cunoştea. Se holbă la fratele său Null ARC ca şi cum o pocnitură a degetelor lui Zey i-ar fi dat permisiunea să sară în sus şi să returneze acei pumni.

— Maze, poate că ai vrea să te duci să iei o pauză, spuse Zey. Asta va fi doar o chestiune administrativă plictisitoare.

Maze făcu o pauză de o bătaie de inimă, fără ca ochii lui să îi părăsească pe cei ai lui Ordo.

— Da, domnule.

Îşi luă casca de pe masă şi plecă. Zey aşteptă ca uşile să se închidă în urma lui.

— Să-ţi auzim planul, sergent.

— Vreau să desfăşurăm Echipele Delta şi Omega pe Coruscant pentru a identifica şi neutraliza reţeaua Separatistă de aici, pentru că este aici, spuse Skirata. Trebuie să fie pentru a ne lovi atât de uşor. Iar Forţele de Securitate Coruscant nu au expertiza sau personalul necesar pentru a se ocupa de acest lucru, şi s-ar putea chiar să existe cineva din interiorul lor care să transmită informaţii teroriştilor.

Ochii lui Zey erau fixaţi pe el.

— Comandourile sunt de uz militar. Nu unul de informaţii. Şi nici de poliţie. Avem teatre de război în toată...

— Nu aveam de gând să arestez pe nimeni. Asta este o politică de *împuşcare până la moarte*.

— Nu ştiam că avem una.

— N-aveţi, aşa că ar fi bine să vă faceţi repede una.

— Nu pot cere Senatului să autorizeze folosirea forţelor speciale împotriva locuitorilor de pe Coruscant.

— Nu le cere. Skirata devenea gheaţă pură în momente ca acesta: Ordo îl privea cu atenţie, nerăbdător să afle mai multe nuanţe ale părţii de soldat care nu necesita alte arme în afară de nervi şi psihologie. Şi Consiliul Jedi este *scârbit* de acest gen de lucruri?

— Sergent...

— Atunci nu-i întrebaţi nici pe ei. De fapt, nu am avut niciodată această conversaţie. Tot ce ai făcut a fost să-mi spui că nu poţi cere Senatului să-şi dea binecuvântarea pentru o schimbare a *termenilor de referinţă* ai Marii Armate.

— Dar eu ştiu ce sugerezi, spuse Zey.

Skirata se juca cu lama lui. Ordo putea să o vadă: era o mişcare minusculă, dar putea să detecteze flexia muşchilor antebraţului prin haina lui. Skirata avea vârful lamei sprijinit pe degetul mijlociu încovoiat şi îl apăsa foarte uşor în sus şi în

jos, o pregătire pentru a o lăsa să cadă şi a spori strânsoarea.

— Consiliul Jedi este destul de priceput în a închide ochii, spuse Skirata. Pentru o organizație care ştia că se confruntă cu o armată cu capacitate de asasinat, trimiteți semnale contradictorii unor simpli soldați ca mine.

Vau urmărea schimbul de replici ca un om uşor amuzat de un holofilm. Strillul bâigui un scâncet subțire şi ascuțit.

— Diferența pe care o va vedea Senatul, spuse Zey, e că suntem pe Coruscant.

— Generale, zilele în care războaiele se purtau în altă parte, în timp ce focurile de acasă erau ținute aprinse, au trecut de mult timp.

— Ştiu. Dar există armate, şi există... vânători de recompense şi asasini. Şi Senatul va fi precaut să treacă această linie de demarcație pe teritoriul propriu.

— Ei bine, asta tinde să se întâmple atunci când laşi o grămadă de... *vânători de recompense şi asasini* să-ți antreneze armata.

— Nici nu ştiam că avem o armată până acum un an.

— Poate, dar faptul că acum stați aici cu un grad de General înseamnă că v-ați acceptat responsabilitatea pentru ea. Ați fi putut să vă opuneți, individual sau colectiv. Ați fi putut pune întrebări. Dar nu. Ați luat blasterul pe care l-ați găsit pe podea şi ați tras cu el pentru a vă apăra. Expeditivitatea te prinde în ambuscadă în cele din urmă.

— Ştii care era alternativa.

— Uite, Generale, trebuie să clarific câteva lucruri, fiind doar un simplu asasin şi toate alea. Răspunde-mi la câteva întrebări.

Zey ar fi trebuit să fie furios că un simplu sergent îl trata ca şi cum ar fi fost un funcționar enervant de pedant şi nu un general călit în luptă. Spre cinstea lui, părea mai degrabă hotărât să găsească o soluție. Ordo se întrebă unde se termina expeditivitatea şi unde începea pragmatismul.

— Foarte bine, spuse Zey.

— Vreți să opriți atacurile asupra țintelor vulnerabile care încep să compromită capacitatea de desfăşurare a Marii Armate şi distrug încrederea publicului în capacitatea Senatului de a apăra capitala?

— Da.

— Credeți că este o idee bună ca unii dintre băieții noştri din forțele speciale greu încercate să aibă o *relaxare* fără precedent pe Coruscant după luni de zile petrecute pe teren?

Zey făcu o pauză, doar pentru o respirație.

— Da.

— Trebuie să cereți cuiva să autorizeze această chestiune pur administrativă?

— Nu. Generalul Jusik este responsabil pentru bunăstarea personalului.

Ordo îşi păstră fața complet goală. *Relaxare?* Nu existau niciodată concedii pentru Marea Armată, sau pentru comandamentul lor Jedi din linia întâi. Oricum, niciunul dintre ei nu ar fi ştiut ce să facă în timpul liber.

Jusik părea atras de idee.

— Cred că nişte relaxare ar fi o idee bună, de fapt.

Skirata îi zâmbi cu căldură autentică. Jusik era în regulă, unul dintre băieții plini de curaj disperat şi cu dorința de a aparține. Era greu de spus dacă acum făcea jocul sau era doar un ofițer decent.

— O să mă interesez ce trebuie făcut.

— Şi, domnule, spuse Skirata, este adevărat că ați ştiut tot timpul că eram un

chakaar complet care nu putea niciodată să urmeze ordinele, care nu vă spune mai nimic, care îşi tratează echipele ca pe propria armată privată şi care, în general, este o jigodie de *Mando*, la fel ca Jango şi restul gunoaielor alea corcite?

Zey se lăsă pe spate în scaun şi îşi ciupi scurt capătul nasului, uitându-se fix la masa de piatră albastră.

— Cred că s-ar putea să-mi dau seama de asta la un moment dat în viitor, sergent. Colțurile ochilor i se încrețiră pentru cea mai mică fracțiune de secundă, dar Ordo observă. Am deja bănuielile mele. Este greu să le dovedesc, totuşi.

Zey era şi el în regulă, atunci.

Vau urmărise schimbul de replici cu un uşor interes, iar Ordo îl urmărise şi el, pentru că îl cunoştea prea bine pe om.

— Sergent Vau, aveți vreun punct de vedere cu privire la această... ăă... situație privind *concediile*? spuse Ordo.

— Oh, nu, sunt doar un civil acum, spuse Vau. Strillul scânci. Vau, aparent distras, îi mângâie capul oribil şi împuțit, ochii săi uşor îngustați dezvăluind o mare afecțiune pe care nu părea să o aibă pentru nicio altă creatură vie. Eu doar stau pe aici. Când vor fi aduşi acei deținuți, le voi oferi o cameră pentru o vreme şi voi purta o conversație cu ei. Nu are nimic de-a face cu Marea Armată sau cu Senatul, absolut deloc. Sunt doar un simplu cetățean care face tot ce poate pentru a primi vizitatori pe Coruscant.

Jusik urmărea schimbul cu o expresie care sugera că era atât entuziasmat, cât şi conştient că miza tocmai fusese ridicată. Într-un sens, subminau democrația, dar îşi salvau şi stăpânii politici de la o decizie pe care nu ar fi putut fi văzuți niciodată că o iau, dar care trebuia luată.

— Ăsta este cel mai rău lucru când ai *chakaare* ca noi prin preajmă, spuse Skirata. Pur şi simplu umblăm aiurea, găsim un loc despre care nu ştiți nimic, ne ascundem în el şi ne băgăm în tot felul de năzbâtii despre care nu ştiți nimic. Şi apoi vă taxăm pentru asta. Îngrozitor.

— Îngrozitor, repetă Zey. Este genul de lucru pe care Forțele de Securitate Coruscant l-ar putea observa?

— Dacă am scăpa un pic de sub control, îmi imaginez că ofițerii foarte înalți din Forțele de Securitate ar putea avea nevoie să fie liniştiți, dar nu de tine.

— Îngrozitor, spuse Zey. Ipotetic vorbind, oricum.

Limba e un lucru minunat, gândi Ordo. Skirata tocmai îi spusese lui Zey că era pe cale să facă pe *banditul*, cum îi spunea el, desfăşurând o operațiune neautorizată de *împuşcare-ucidere* într-o locație civilă şi trimițându-i pur şi simplu nota de plată lui Zey. Vau plănuia să-i interogheze pe prizonieri. Comandamentul superior al Forțelor de Securitate Coruscant ar fi fost liniştit de Skirata în cazul în care ceva ar fi mers prost, fără a fi nevoie ca Zey să fie implicat. Şi totuşi, Zey autorizase totul.

Şi subiectul nici măcar *nu fusese discutat*.

— Mă întreb dacă va observa cineva trupele de comando în permisie aici, spuse Jusik, aparent prinzându-se în joc.

— Probabil, spuse Skirata. Şi nu ar fi frumos dacă am extinde această detaşare acasă şi la soldații clone obişnuiți, cinstiți mulți dintre ei? Ar fi bine pentru moral.

— Şi liniştitor pentru public să vadă soldați în armură prin capitală.

— Mă întreb cum îi pot convinge pe ofițerii Senatului că este o idee bună? interveni Zey. L-ați cunoscut pe Mar Rugeyan, şeful afacerilor publice ale Senatului? Doar întrebam.

Skirata aprobă din cap.

— Cred că am avut unele contacte cu el, da.

— Excelent, spuse Zey. Ştiu că voi doi vă veţi înţelege foarte bine.

Şi conversaţia care nu avusese niciodată loc se încheie.

Skirata se ridică în picioare pentru a pleca, iar Vau împinse uşor strillul pentru a-l convinge să cadă pe podea. Acesta se plânse cu un scâncet puternic, dar se aşeză la picioarele lui, privindu-l pe Skirata cu ochii aurii cu margini roşii. Mâna lui Skirata era încă încordată, cu braţul pe lângă el, în felul acela pe care Ordo îl ştia că preceda adesea o luptă.

— Kal, am auzit că Atin se întoarce, spuse Vau.

Skirata ieşi din cameră, cu capul plecat, cu Ordo chiar în urma lui. Jusik îi urmă.

— Să stai departe, spuse Skirata încet. Mă întâlnesc cu toţi direct la *Neînfricatul*. Asta include şi Echipa Delta. Şi nu mai sunt ai tăi, îţi aminteşti? Stai liniştit la cazarmă şi aşteaptă să îţi dau o locaţie.

Ordo nu se lăsă păcălit de politeţea reţinută a lui Vau. Cu şapte ani în urmă, Vau se înălţase pentru prima dată deasupra lui ca o figură de autoritate în armura sa neagră de *Mando*, cu strillul pe urmele lui. Numele animalului era *Lord Mirdalan*. Ordo, la fel ca toţi Nullii, îşi amintea perfect; uneori îşi dorea să nu o fi făcut. Dar cel puţin îi dădea claritate şi cunoştea sursa tuturor temerilor şi neliniştilor sale. *Lordul Mirdalan* – *Mird* – se năpustise asupra lui la ordinul lui Vau, pocnind din fălci.

Ordo scosese micul blaster de rezervă pe care Skirata îl lăsase să îl păstreze şi ar fi ucis animalul dacă *Kal'buir* nu ar fi strigat: *Stai pe loc!* şi nu l-ar fi făcut să se oprească îngheţat în timp ce ţinta blasterului său se oprise între ochii lui *Mird*.

Vau, îşi aminti Ordo, râsese: spusese că Ordo era *ge'verd* – *aproape un războinic*. Iar Skirata ţintise o lovitură de picior spre *Mird* pentru a-l alunga, spunând că nu exista niciun *aproape*.

Ordo îl urmărea acum cu atenţie pe strill. Creatura tropăia în faţa lor, adulmecând zgomotos în crăpături şi lăsând în urmă o adiere de miros înţepător şi o dâră de salivă.

— Dacă chestia asta o să te însoţească la *muncă*, spuse Skirata, ar fi bine să o ţii sub control sau va trebui să găseşti o întrebuinţare pentru blana de strill.

Îşi ridică braţul şi smuci încheietura înainte ca Ordo să poată reacţiona. Lama cu trei feţe trecu razant pe lângă *Mird* şi lovi podeaua lustruită din lemn de *pleek* la un pas înaintea animalului. Cuţitul vibră până la oprire.

Mird ţipă, sărind în lateral. Ordo păşi între Vau şi Skirata, gata să îl apere pe *Kal'buir* într-o nouă confruntare cu omul pe care îl detesta. Dar Skirata se întoarse doar pentru a-l fixa pe Vau cu o privire care spunea că nu glumea. Vau îl privi la rândul său, faţa lui lungă şi dură devenind brusc din nou cea a unui ucigaş.

— Nu e vina strillului, spuse Skirata. Făcu câtiva paşi înainte şi scoase cuţitul din podea. Strillul se dădu înapoi, cu buza încovoiată pentru a-şi dezvălui colţii. Dar aţi fost avertizaţi, amândoi. Trebuie să terminăm ce am de făcut şi acesta este singurul motiv pentru care nu v-am eviscerat deja pe amândoi. Ai înţeles?

— Eu am lăsat totul în urmă, spuse Vau. Şi e timpul să o faci şi tu, înainte să ajung să fiu nevoit să te omor.

Lui Ordo chiar nu îi plăcu asta. Îşi ejectă vibrolama personalizată din mănuşă, o armă mai bună de aproape decât blasterele sale.

Skirata îi făcu un gest cu palma în jos: *Las-o baltă.*

— Rămâi util, Walon. Le făcu semn lui Jusik şi lui Ordo să îl urmeze. Şi sper că şi Atin a lăsat totul în urmă, pentru că nu-i voi mai sta în cale de data asta.

— Cât de departe este *prea departe*, Kal? Poţi să răspunzi la această întrebare? Cât de departe ai mers tu? strigă Vau după el. L-am făcut pe băiatul acela un războinic. Fără mine, nu ar fi fost în viaţă astăzi.

Cu tine, gândi Ordo, *Atin a fost cât pe ce să nu fie deloc.*

— De ce nu i-ai spus lui Zey că s-ar putea să avem o scurgere de informaţii şi în cadrul Marii Armate? întrebă Ordo.

— Pentru că, spuse Skirata, nu pot să presupun că ştiu cine este. S-ar putea ca nici *scurgerea* să nu ştie că este vorba despre ei. Până atunci, doar echipa de atac va şti că îi căutăm.

— Cum rămâne cu Obrim? E un aliat.

— Sper că da. Dar, în cele din urmă, cine sunt singurii oameni în care putem avea cu adevărat încredere?

— În noi înşine, *Kal'buir*.

— Aşa că ne asigurăm că *ştim cine ne păzeşte spatele – kar'tayli ad meg hukaat'kama*.

Era un sfat bun de urmat. Ordo ştia cine îi păzea mereu spatele.

* * *

***Neînfricatul*, în drum spre Coruscant, la 369 de zile după Geonosis**

— Chiar ar trebui să fac un holo din ăsta, spuse Comandantul Gett. Băgă mâna în unul dintre compartimentele prinse la centură şi scoase un mic reportofon. Nu se întâmplă atât de des.

Etain şi comandantul navei de asalt stăteau pe pasarela care înconjura peretele superior al hangarului şi priveau spectacolul extraordinar de sub ei de pe punte. Auziseră de acest lucru, dar nu-l mai văzuseră niciodată. Era *Dha Werda Verda* – un cântec ritual de luptă Mandalorian.

Bărbaţi din *41 Elită* şi câţiva din echipajul navei – în jur de cincizeci în total, fără căşti – învăţau să îl execute cu ajutorul lui Fi şi Scorch. Sev – uşor de observat după dungile roşii de sânge de pe cască – stătea pe o ladă de muniţie din apropiere, curăţându-şi accesoriul de lunetist şi părând că nu era interesat să li se alăture.

Ba da, era, bineînţeles. Etain putea simţi asta, şi nici măcar nu era bine adaptată la prezenţa lui Sev în Forţă.

Dha Werda arăta înfricoşător. Generalul Bardan Jusik – un tânăr care abia ajungea la umărul unui luptător de comando clonă – spunea că îi plăcea să îl vadă şi că îşi trăgea atât de mult curaj din el, încât învăţase să îl execute cu oamenii săi. Era moştenirea lui Kal Skirata; Jusik îi explicase că sergentul veteran voise ca oamenii săi să îşi cunoască moştenirea şi îi învăţase ritualul împreună cu limba şi cultura Mandaloriană.

Taung-sa-rang-bro-ka!
Je-tii-se-ka-'rta!

Comandourile suprapuneau ritm peste ritm, ciocănind mai întâi pe propria armură şi apoi întorcându-se pentru a bate ritmul complex pe plăcile celui de lângă ei. Cronometrat cu precizie, era spectaculos: cronometrat greşit, un soldat putea să-i rupă maxilarul celui de alături.

Dha-Wer-da-Ver-da-a'den-tratu!

Cor-u-scan-ta-kan-dosii-adu!
Duum-mo-tir-ca-'tra-nau-tracinya!
Gra-'tua-cuun-hett-su-dralshy'a!

Era irezistibil, străvechi şi hipnotizant. Cântecul se înălța pe puntea hangarului într-o singură voce solidă şi comună. Recunoscură cuvinte precum *Coruscanta* şi *jetiise*: Coruscant şi Jedi. Asta nu putea fi în cântecul original Mandalorian. Chiar şi moştenirea lor fusese remodelată pentru a sluji un stat în care nu aveau niciun interes. Era, îşi amintea Etain, ceva legat de faptul că erau războinici din umbră şi că îi obligau pe trădători să îngenuncheze în fața lor. Erau războinici suprem de bine pregătiți, etalându-şi disciplina şi reflexele: orice inamic în carne şi oase ar fi fost avertizat corespunzător de puterea forțelor care îi aşteptau.

Dar droizii nu aveau bunul simț să se sperie. Era păcat, într-adevăr.

Etain tresări. Loviturile păreau reale. Îşi puneau toată greutatea în spatele fiecăreia. În mod uimitor, niciunul dintre inițiați nu-şi sincronizase încă mişcările atât de prost încât să primească o lovitură accidentală în față. Fi şi Scorch demonstrară o altă secvență. Armurile se ciocniră. Sev renunță la dezinteresul său prefăcut, îşi scoase casca şi li se alătură. Apoi apăru Darman şi formară o linie de patru în față.

Era ciudat să-l privească pe Darman distrându-se de fapt, fără să țină cont de ceea ce-l înconjura: nu avusese idee că avea o voce atât de puternică sau că putea – în lipsa unui cuvânt mai bun – să danseze.

— Jusik vorbeşte mereu despre asta, spuse Etain.

— Am văzut câteva echipe făcând asta, spuse Gett. Vine de la Skirata, am auzit.

— Da. Etain se întreba dacă se va putea ridica vreodată la nivelul acelui bărbat. Jumătate ar fi fost de ajuns. A învățat toate comandourile să fie la înălțimea moştenirii lor Mandaloriene. Ştii tu – obiceiuri, limbă, idealuri. Era hipnotizată de precizia inconştientă a unor bărbați care aveau cu toții exact aceeaşi înălțime. Este foarte ciudat. E ca şi cum ar avea o constrângere să o facă.

— Da, aşa este, spuse Gett. Este foarte emoționant.

— Îmi pare rău. A fost nepoliticos din partea mea.

— Nu este nicio problemă, doamnă General. Cu siguranță nu făcea parte din antrenamentul nostru de soldați de pe Kamino. Acum se transmite din om în om. Părea neliniştit, iar ea ştiu la ce se gândea. Generale…

— Dă-mi reportofonul, spuse ea şi zâmbi. Du-te.

Gett îşi atinse mănuşa pe frunte şi porni în jos pe scara spre punte, alunecând ultimii trei metri pe balustradă. Era încântător să vadă amestecul de armuri – comandanți de escadrile şi piloți cu dungi galbene, soldați simpli în alb şi amestecul pestriț de culori ale comandourilor – atraşi împreună într-un ritual Mandalorian antic, fiecare față fiind la fel.

Etain se simțea în derivă, exclusă. Nu simțise niciodată cu adevărat acest grad de legătură cu *clanul* ei Jedi. Conexiunea în Forță era acolo, da, dar… Nu, adevărata forță aici era ataşamentul, pasiunea, identitatea, sensul.

Se gândi la Maestrul Fulier, omul care insistase ca ea să aibă o a doua şansă ca Padawan şi să nu fie trimisă să construiască tabere de refugiați pentru că nu avea control. Omul care era şi el pasionat şi înclinat să se implice în cauze: Jediul care îşi pierduse viața pentru că nu putuse sta departe de luptă atunci când *miliția* lui Ghez Hokan îi bruscase pe localnicii de pe Qiilura.

Etain se gândi că nu fusese un Jedi atât de rău. Nu fusese ca la carte, dar era centrat pe fair-play şi dreptate. Soldaţii clone meritau şi ei asta.

Brusc, fu conştientă de faptul că Darman se uita la ea, zâmbind şi, dacă nu ar fi fost vorba de armură şi de împrejurimi, ar fi putut fi orice tânăr care-şi etala isprăvile în faţa unei femei. Ea îi zâmbi înapoi. Încă îl invidia pentru concentrarea şi disciplina lui, mai ales că reuşise cumva să nu şi le piardă după ce fusese expus la o galaxie care nu semăna deloc cu idealul despre care fusese probabil învăţat pe Kamino.

Dar Kal Skirata fusese în mare parte responsabil pentru pregătirea lui. Nu-l cunoştea încă pe Skirata, dar un lucru de care era sigură era că omul era – la fel ca un Jedi – un tip pragmatic care se ocupa cu realitatea.

Dha Werda continuă vers după vers repetat. Apoi, claxonul sună şi vocea veni prin sistemul de adresare al navei.

— *Oamenii de la îndatoririle portuare pregătiţi-vă. Echipele de avarie şi de control al focului la posturi. Pregătiţi-vă de andocare.*

Comandantul Gett ieşi din rânduri şi reveni în fugă pe scară, ştergându-şi sudoarea de pe faţă cu o bucată de pânză bine împăturită.

— Generale, vreţi să veniţi pe punte să vedeţi nava cum acostează?

— Nu voi fi de mare ajutor, dar mi-ar plăcea, da.

Era ca şi cum ar fi părăsit nava după o lungă asociere, un căpitan care se retrăgea. Ea era doar un ofiţer temporar, dar totuşi Gett o trata ca şi cum ar fi avut cu adevărat o anumită importanţă pentru echipaj, iar asta i se părea emoţionant. Stătea la consola de comandă şi privea cum pasarelele de andocare şi platformele se strecurau pe lângă ferestre, iar echipajul manevra *Neînfricatul* după instrumente.

Gett avea comanda.

— Opriţi reactorul.

— Oprim reactorul, Comandante… Reactorul este oprit.

Propulsia secundară a *Neînfricatului* tremură în tăcere. Nava alunecă treptat în doc sub puterea remorcherelor care o aduceau spre stânga. Etain traversă încet puntea pentru a urmări cum echipa de la docuri pregătea o punte pentru a debarca membrii echipajului care erau transferaţi şi pentru a permite echipelor de întreţinere şi de realimentare să urce la bord. Se simţi cea mai mică senzaţie de zguduială în momentul în care nava se opri pe apărătorile uriaşe ale docului. *Neînfricatul* se întorsese în siguranţă în portul său de origine – pentru moment.

Etain îi întinse mâna lui Gett.

— Scoate-ţi mănuşa, prietene.

El ridică din umeri, zâmbind, şi îşi dădu jos mănuşa. Îşi strânseră mâna ca de la egal la egal. Apoi apăsă o tastă de pe consolă, deschizând sistemul de sonorizare care ajungea în fiecare cabină şi apartament, şi hangar, şi popotă din uriaşa navă.

— Domnilor, spuse ea. A fost o onoare.

Capitolul 6

În cinci milenii, Mandalorienii au luptat cu şi împotriva a o mie de armate pe o mie de lumi. Au învăţat să vorbească tot atâtea limbi şi au absorbit tehnologia armelor şi tacticile din fiecare război. Şi totuşi, în ciuda influenţei copleşitoare a culturilor extraterestre şi a absenţei unei adevărate lumi natale şi chiar a unei specii, propria lor limbă nu numai că a supravieţuit, dar s-a schimbat foarte puţin, modul lor de viaţă şi filozofia lor au rămas neatinse, iar idealurile şi simţul familiei, al identităţii, al naţiunii, nu au făcut decât să se întărească. Nu armura face un Mandalorian. Armura este pur şi simplu o manifestare a unei inimi impenetrabile, de neatins.

Mandalorienii: Identitate şi limbă, publicat de Institutul Galactic de Antropologie

***Neînfricatul*, docul superior, Depoul Flotei de Sprijin, Coruscant, la 370 de zile după Geonosis**

Rampa coborî şi, pentru prima dată, scena care îl întâmpină pe Fi nu fu un teritoriu ostil infestat de droizi şi clocotind cu focuri roşii de blastere.

Dar Coruscantul – cu turnurile incredibil de înalte şi orizonturi cu canioane adânci – era la fel de străin ca şi Geonosis. Fi îl mai văzuse o dată, prea puţin timp, când se ducea să spargă un asediu la portul spaţial. Pe timp de noapte fusese un peisaj luminos exotic şi captivant, dar la lumina zilei era uluitor într-un mod cu totul diferit.

— Putem face o tură la *ţărm*?

Niner stătea în picioare cu mâinile împreunate la spate, cu *Deece*-ul său agăţat în spinare.

— Nu e decizia mea. Nu mai sunt sergent acum.

Boss şi restul celor din Echipa Delta se adunaseră în spatele Echipei Omega într-un şir ordonat, prezentând un grup mai omogen. Erau pe acelaşi comunicator. Niner spusese că era nerecunoscător din partea lor să-i marginalizeze, având în vedere că veniseră să-i salveze. Dar Fi era sigur că Omega avea *să plătească* pentru asta.

Soldaţii din *41 Elita* debarcară primii.

Scorch se aplecă puţin mai aproape de Fi. Era chiar în spatele lui. Partea bună a legăturilor de comunicare de pe casca Katarn era că puteai să treci de la un circuit la altul şi să ai schimburi de replici total private, fără niciun semn exterior că vorbeai – sau chiar că purtai o luptă în picioare, dacă tot veni vorba.

— Deci, vrei să dai o fugă la *ţărm*?

— Ce-i asta? spuse Sev.

Lui Fi îi plăcea limbajul amplu şi adesea bizar al lui Skirata. Nicio altă echipă nu vorbea la fel ca cele ale sergentului Kal.

— O noapte în oraş. Cină la un restaurant bun, poate să luăm parte la un balet Mon Calamarian…

— Da. Sigur.

— Nu o face, Fi, spuse Niner. Eşti crud cu echipa de Weequay aici de faţă.

— Bine, atunci bere şi *nuci warra*. Fără balet.

— Şi poate un pic de cumpărături cu prietenul tău din echipa de spioni? spuse Scorch. O *kama* nouă, poate?

Ah, deci ştirile călătoreau.

— Să nu te audă Ordo că spui asta, spuse Fi. O să-ți smulgă piciorul şi o să te lovească cu capătul umed.

— Da? ARC-urile sunt numai gură şi *kama*.

— Ooh, eşti un om dur, nu-i aşa?

— Am văzut dansatoare Twi'lek mai tari decât tine, spuse Scorch. De câte ori va trebui să-ți salvăm nenorocitul de *shebs*?

— Probabil de tot atâtea ori cât va trebui să vă curățăm *osik*-ul, spuse Niner. Nu puteți vorbi despre aruncarea în aer a lucrurilor şi să vă jucați frumos?

— Unde este Generalul? spuse Fi.

Darman îl întrerupse.

— Îşi ia rămas bun de la Gett. Părea să fie foarte interesat de locul unde se afla Etain. Îl puteți vedea pe sergentul Kal? A spus că se întâlneşte cu noi.

— Deci... ai primit ordine de la un geriatru şi un copil, nu-i aşa?

Chipul lui Darman încremeni.

— Scorch, îți place mâncarea din centrul medical?

— Ce sensibil, ce sensibil...

Se auzi un clic slab pe comunicatorul din cască.

— Delta! Aici *geriatrul*. Pune şi dă-mi cincizeci, acum!

— *Fierfek*, suspină Sev.

Omega despărți rândurile pentru a-i da lui Delta spațiul necesar pentru a efectua cincizeci de flotări în armură completă, cu rucsacuri în spate. Fi privi cu apreciere. Nu-i păsa deloc de Sev. Dar, de asemenea, scruta platforma de aterizare în căutarea lui Skirata, disperat să-şi vadă din nou adevăratul sergent: când Skirata era prin preajmă, Niner înceta să mai facă pe subofițerul. Nici Generalii nu prea aveau tendința să facă pe ofițerii. Skirata era *propriul său lanț de comandă*.

— Au fost patruzeci, nu cincizeci, spuse Skirata de undeva din spatele lor. Urăsc număratul aiurea aproape la fel de mult cum urăsc pălăvrăgeala despre starea mea personală de degradare.

Skirata avea pur şi simplu talentul de a se strecura neobservat. Existaseră momente în care Fi se întrebase dacă era un utilizator al Forței, pentru că se presupunea că numai Jedii erau capabili să facă astfel de cascadorii. Dar *Kal'buir* era de neclintit în credința sa că era pur şi simplu bun în meseria lui, pentru că o făcea de când avea şapte ani.

Asta îl făcea să fie un începător întârziat – după standardele clonelor.

Apăru brusc dintr-un nod de oameni de la *41* şi se îndreptă spre Omega, şchiopătând mai puțin rău ca de obicei şi arătând mai degrabă elegant într-o geacă de piele. În haine de lucru simple, putea să dispară, dar jacheta îl schimbase cu totul. Cu toate astea, era întotdeauna ceva la acest om care inspira uşurare şi încredere. Fi se simți instantaneu pregătit pentru orice, la fel ca atunci când Skirata fusese cea mai înaltă autoritate din lumea lui limitată de pe Kamino.

Skirata se opri pentru o clipă în fața lui. Nu părea îngrijorat dacă Delta făcuse sau nu cele zece flotări în plus. Pur şi simplu se agăță de brațul lui Fi, îl îmbrățişă pe Darman, îl plesni pe Niner peste umeri şi îl apucă de mână pe Atin. Nu părea să aibă nici cea mai mică problemă în a arăta cât de mult ținea la ei. De-a lungul anilor,

trecuse de la a-şi ascunde emoţiile în spatele unei pelicule de abuzuri binevoitoare la a renunţa cu totul la această prefăcătorie. Oricum, nimeni nu fusese vreodată păcălit de ea.

— Să nu mă mai speriaţi aşa, *ad'ike*. Se întoarse spre Delta, care se ridicau uşor de pe podea. Şi voi, gaşcă de *di'kute*, la fel. Mai bine v-aş ţine mai strâns în frâu. Îi privi pe ultimii dintre oamenii de la *41* care dispăreau în navele de transfer, probabil pentru a se întoarce la cazarmă, şi ceva păru să-l amuze. Scorch, dacă nu eşti băiat cuminte, o să te pun să porţi o *kama*.

— Îmi pare rău, sergent. Este adevărat că s-a întors sergentul Vau?

— S-a întors, dar nu mai este sergent. Eu sunt sergentul tău acum, Scorch.

— Şi Generalul Jusik?

— Nici el nu este sergentul tău.

Skirata se uită pe lângă Scorch şi păru brusc surprins. Fi se întoarse şi văzu la ce se holba: Etain Tur-Mukan mergea pe uriaşa platformă de aterizare, trăgând puşca LJ-50 ca şi cum ar fi opus rezistenţă.

— Aceea trebuie să fie Generalul Tur-Mukan, nu?

— Ea este, spuse Darman. Este foarte dornică să vă cunoască.

Fi fu distras de un semn de mişcare în afişajul său. Un taxi aerian civil ponosit se ridicase peste parapetul platformei de aterizare. Şi nu ar fi trebuit să poată face asta. Creierul său inconştient spuse *pericol* şi reacţionă cu o fracţiune de secundă înainte ca antrenamentul său înrădăcinat să-i amintească faptul că navele civile neidentificate nu ar trebui să pătrundă în baza Flotei. Era în genunchi, cu *Deece*-ul încărcat şi ţintit înainte să observe pe afişajul său că Omega şi Delta se adunaseră amândouă într-o singură formaţie de contact frontal.

Taxiul se opri în aer.

— *Staţi pe loc!* Skirata păşi în faţa lor. Fi îngheţă, dar Delta ţinti pe lângă sergent. *Staţi pe loc* am spus!

Cu un pumn încleştat în sus pentru a ţine în frâu echipele, Skirata făcu un semn energic către taxi cu cealaltă mână ţinută plat, plesnind în aer. *Coboară*.

Taxiul se aşeză încet pe platformă.

Omega se oprise brusc la comanda lui; Delta mai avu nevoie de o secundă. Poate că nu le fusese băgat în cap aşa cum fusese în cazul lotului lui Skirata. Dar încă aveau puştile pregătite. Inima lui Fi bătea cu putere. Erau cu toţii bine încordaţi şi încă atenţi la orice ameninţare, suficient de atenţi pentru a lăsa reacţiile antrenate din greu să preia controlul. Era ceea ce îi ţinea în viaţă. Nu puteai niciodată să *dezactivezi* asta. Muşchii învăţau să facă anumite lucruri şi apoi nu mai cereau permisiunea creierului.

— Îmi pare rău, băieţi. Skirata se întoarse cu faţa la ei. *Udesii, udesii*... relaxaţi-vă. Este al nostru.

— Mă bucur că ai subliniat asta, sergent, mormăi Niner.

Îşi coborî *Deece*-ul. Fi îi urmă exemplul şi aruncă o privire în spatele lui.

Etain era încă întinsă în poziţia culcat, cu puşca ei cu şoc îndreptată în direcţia corectă, o sarcină deloc uşoară cu o armă de mărimea aceea, dar poziţia ei de tragere lăsa de dorit. Spera că simţul ei Jedi de a şti locul şi momentul potrivit ar fi împiedicat-o să-i spulbere pe toţi în aer dacă ar fi deschis focul.

Fi îi făcu semn să se calmeze, apoi renunţă şi doar clătină din cap la ea. *Nu*. Ea făcu un gest înapoi, cu palma în sus, şi sări în picioare. Se întrebă dacă se gândise cineva să o înveţe semnele de bază ale mâinilor.

Skirata încă îşi cerea scuze.

— Ar fi trebuit să vă avertizez că mă aşteaptă un transport. A fost o neglijenţă din partea mea.

Trapa taxiului se deschise şi un Wookiee – nu unul mare, cu puţin peste doi metri înălţime – se desprinse şi sări afară, aruncându-şi capul pe spate şi gemându-şi iritarea.

— Bine, e vina mea, zise Skirata. Ridică ambele mâini în semn de recunoaştere faţă de muntele de blană maro lucios. Sunt doar nervoşi, asta-i tot. Îi vom îmbarca.

— Cu toţii, în asta? întrebă Niner. Nu era un taxi foarte mare. Cu Wookieeul, de asemenea?

— Nu, doar prizonierii. Încarcă-i înăuntru.

— Unde se duc?

— Asta e tot ce trebuie să ştii acum.

Niner făcu o pauză, apoi ridică din umeri şi le făcu semn lui Boss, Fixer şi Atin să îl urmeze la bordul *Neînfricatului*.

Etain avansase deja şi se apropiase de Skirata, cu puşca purtată în spate; era atât de mică, încât ea părea mai degrabă un accesoriu fixat cu şuruburi pe armă.

Darman reacţionă şi interveni pentru a-i atrage atenţia lui Skirata. Nu că ar fi avut nevoie, desigur. Skirata o urmărea pe Etain şi părea să aibă un ochi pe rampa *Neînfricatului*. În acelaşi timp îl liniştea pe Wookieeul în mod clar iritat, jonglând cumva cu situaţiile la fel de abil cum o făcuse întotdeauna.

— Generale, spuse el.

Făcu o pauză pentru a da din cap în mod oficial către Etain, ceea ce – având în vedere dispreţul general al lui Skirata pentru oricine nu era în armură – părea un început destul de încurajator, decise Fi.

— Avem o nouă slujbă frumoasă, şi asta vă include şi pe dumneavoastră.

— Sergent, spuse ea, şi îşi plecă capul. Nu eşti ceea ce mă aşteptam să fii.

Skirata ridică o sprânceană.

— Nici dumneavoastră, doamnă General.

Îl împinse pe Wookiee înapoi câţiva metri, aparent fără să fie deranjat de faptul că acesta l-ar fi putut folosi ca pe o cârpă de curăţat. Se răţoi apoi la el.

— Nu, pune-i pe bancheta din spate şi condu. Lasă-l pe Vau să se ocupe de restul.

Menţionarea lui Vau îi dădu lui Fi un indiciu despre ceea ce nu reuşise să înţeleagă din cuvintele în limba Shyriiwook. Aşadar, Wookieeul îi livra prizonierii lui Walon Vau. Părea să se fi oferit voluntar să facă ceva ce Skirata prefera să lase pe seama *Bătrânului Psihopat*. Evident, Wookieeul nu-i întreba dacă voiau să se oprească la masă.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Etain. Ce se întâmplă cu prizonierii?

— Chestiuni civile, Generale, spuse Skirata, şi se dădu la o parte în timp ce Niner şi Boss treceau în fugă dirijând un repulsor medical cu ceea ce părea a fi trei role mari de pătură pe el. Le împachetară în partea din spate a taxiului cu câteva mormăieli şi înjurături, apoi trântiră trapa încuietoare. Nu vă faceţi face griji pentru asta.

— Dar îmi fac griji pentru asta.

Wookieeul lătră o dată şi se plie înapoi în taxi. Nava decolă şi se roti înapoi peste parapet, coborând sub ochii lor într-unul dintre canioanele artificiale care păreau să se întindă până în miezul Coruscantului. Fi se luptă cu impulsul de a se

uita după ea, apoi o pierdu şi merse câţiva paşi pentru a privi peste margine.

Era un drum lung, foarte lung până jos. Era încântat de amploarea şi varietatea din jur: piatră lustruită, sticlă sclipitoare, o pleiadă de nave în văzduh, lumina înceţoşată a soarelui. Străin, cu totul străin.

Skirata trase aer în piept şi îşi legănă uşor capul, ca şi cum şi-ar fi relaxat muşchii încordaţi ai gâtului.

— Generale, spuse el. Tu şi cu mine trebuie să vorbim. Omega, Delta – un transportor vă va duce înapoi la cazarmă. Făcu o pauză pentru a-şi verifica ceasul. Vă relaxaţi până la ora cincisprezece şi apoi vă prezentaţi la sala de şedinţe din clădirea principală de administraţie a Cartierului General.

— Da, domnule sergent, spuseră Niner şi Boss, absolut sincronizaţi.

Dar Etain nu se dădu bătută. Lui Fi îi plăcea mai degrabă asta la ea, dar putea fi o pacoste când insista. Ea făcu un pas mai aproape de Skirata.

— Nu-mi place să nu ştiu ce se întâmplă, sergent.

— Atunci această galaxie va fi o sursă constantă de dezamăgire pentru tine, Generale. Timp de o secundă, Skirata avu acea duritate în voce care îl făcea pe Fi să îngheţe. Dar se înmuie imediat ce îşi atinse ţinta. Lucrurile se schimbă. Poţi spune *nu* la ceea ce va urma, şi mai degrabă sper că nu o vei face, dar dacă vei spune *nu*, atunci Omega, Delta şi băieţii mei Nulli o vor face fără tine.

Etain căzu în tăcere. Skirata putea să motiveze şi o cărămidă dacă îşi punea mintea la contribuţie. Ea voia să rămână alături de echipă şi toată lumea ştia asta.

Se uită la el ca şi cum ar fi ascultat alte voci.

— Dacă Omega nu poate spune *nu*, atunci nici eu nu pot.

— Bine, spuse Skirata. Îşi desprinse gulerul de la haină şi murmură într-un mic comunicator. Se părea că Generalul Jusik încă mai avea plăcerea de a furniza chestii neobişnuite. Suntem în aşteptare.

Fi aruncă o privire peste parapetul platformei, apucându-se de balustrada de siguranţă pentru a se apleca un pic mai mult şi a vedea mai bine. Era genul de privelişte pentru care cei foarte bogaţi plăteau o avere ca să o vadă de la fereastra lor, dar o puteai avea pe gratis în Marea Armată, atâta timp cât nu te deranja să fii împuşcat în cap pentru a te califica pentru acest privilegiu.

Skirata se sprijini de parapet lângă el.

— Mi-ar plăcea să cobor rapid cu funia acolo jos, spuse Fi.

Întotdeauna îi plăcuse asta la antrenamentele de pe Kamino. Prefera priveliştile nesfârşite în locul spaţiilor înguste, la fel ca mulţi dintre fraţii săi. Spuneau că era moştenirea gestaţiei în cuve de sticlă; Ordo pretindea că şi-o putea aminti.

— Cât timp avem de stat aici, sergent? Putem să vedem ceva din oraş? Te rog?

— Da, v-am promis tuturor o ieşire în oraş, nu-i aşa? Cu cât timp în urmă?

— Opt luni. Fi îşi amintea foarte bine: imediat după asediul spaţioportului, fusese promisiunea Căpitanului Obrim de a bea ceva pentru o treabă bine făcută – şi apoi Ordo îi dusese direct în altă misiune. Mi-ar plăcea să îl văd o dată înainte să... Făcu o pauză. Mi-ar plăcea să explorez puţin.

Sprâncenele lui Skirata se încreţiră scurt şi îşi puse mâna pe spatele lui Fi.

— Nu vorbi aşa, fiule. Vei vedea destule, îţi promit.

— Acum?

Mult mai jos, ceva ce ar fi putut fi o pasăre sări brusc în crăpătura dintre clădiri şi plonjă în mare viteză cu aripile îndoite pe spate până când Fi o pierdu din vedere. Platforma avea cel puţin cinci mii de metri înălţime.

— Ar fi o schimbare plăcută.

— Aşadar, îți place noul câmp de luptă.

Fi se trase de lângă priveliştea aparent nelimitată.

— Deci avem parte de o *corabie într-o sticlă*?

— Ce?

— Doar ceva ce am învățat de la băieții de la bordul *Neînfricatului*. Deci acum îl învăța el pe sergentul Kal un jargon nou: asta era ceva. O slujbă *la țărm*. Să îndosariezi flimsi şi să răspunzi la comenzi. O mulțime de pauze de cafenea.

— Va fi mai degrabă *rezolvarea amenințărilor*. Interdicție.

— Oh.

— Bine ai venit în lumea eufemismelor, Fi. Vom lupta pe cel mai greu teren dintre toate. Chiar în mijlocul a miliarde de civili. Adunarea *băieților răi* de pe Coruscant.

— Bine, spuse Fi. Urăsc să fac naveta.

* * *

Cazarma *Companiei Arca*, Cartierul General al Brigăzii Operaţiuni Speciale, Coruscant

Etain îl urmă pe Skirata pe lungul pasaj care pleca de la uşile principale ale aripii cazărmii Arca şi se simțea ca şi cum ar fi urmat un gdan.

Descrierea făcută de Echipa Omega o făcuse să se gândească la el ca la un unchi bătrân şi amabil, un soldat veteran cu o fațadă de dur care transpirase sânge pentru a oferi unei generații de băieți beneficiul înțelepciunii sale. Dar ceea ce simțea în Forță era foarte diferit, la fel cum înfăţişarea lui nu semăna cu imaginea ei mentală despre el. Era un vârtej de conflicte echilibrate – o violență neagră şi cu adevărat rece, străbătută de iubiri şi ură pasionale de un roşu intens. Îl caracteriza ca fiind un om complex care construise o elită de războinici. Totuşi, dacă îl privea altfel, era foarte mult în partea întunecată – tot ceea ce ea fusese învățată să evite.

Da, îi amintea de un gdan, micile carnivore urâte care vânau în haite pe Qiilura şi care ar fi înfruntat orice pradă; mic în comparație cu trupele lui încorsetate, dar feroce, tenace şi agresiv. Şi nici nu era chiar bărbatul în vârstă pe care îl descrisese prima dată echipa. Pentru băieții de douăzeci de ani, trebuie să fi părut bătrân. Dar avea cam şaizeci de ani standard – doar de vârstă mijlocie – şi, evident, era în formă, cu excepția tendinței sale de a-şi târî piciorul stâng. Şi părea *blindat*.

Purta doar o jachetă civilă – piele cafenie lustruită de bantha, cu guler înalt negru – şi pantaloni maro simpli, dar avea aceeaşi prezență pe care o aveau toate comandourile. Era *pregătit* pentru orice. Având în vedere că era cu un cap mai scund decât plutonul său şi şchiopăta pronunțat, încă arăta periculos. Etain decise că trebuia să fi fost cândva un soldat formidabil. Îşi dădu seama că încă mai era.

— Aici, doamnă.

Putea face ca *doamnă* să sune cumva ca *fată*; putea face acelaşi lucru când spunea *Generale*. Dar, ca Jedi, ea nu avea dreptul să se simtă jignită de lipsa de deferență. Îşi dădu seama că pur şi simplu îşi dorea ca el să o placă.

— Doar o mică discuție şi apoi îl puteți găsi pe Generalul Jusik şi să vă puneți la curent cu evenimentele.

Da, Skirata dădea ordinele.

O conduse într-o cameră laterală care se dovedi a fi o cabină cu o masă, un

scaun şi un pat îngust pe care era aşezat un rucsac pe jumătate încărcat. Era o grămadă ordonată de haine, cutii de echipament din stofă de calitate militară cu obiecte neidentificabile în ele şi un set de armură Mandaloriană de un auriu nisip, cu cicatrice de luptă.

Forța îi spuse că aceasta era o cameră ordonată, plină de haosul mizerabil al vieților distruse, al durerii şi al mizeriei. Se întrebă dacă era în întregime a lui, dar se abținu să cerceteze mai mult, în caz că el ar fi simțit-o şi ar fi reacționat. Era un om periculos de perceptiv. Nu simțea deloc vreo animozitate îndreptată împotriva ei.

— E o cască frumoasă, spuse ea. Avea sigilii detaliate de culoare purpurie şi aurie, iar secțiunea de aliaj care forma ocularul T al vizorului era complet neagră. Erau zgârieturi şi crestături revelatoare, ca şi cum o creatură uriaşă ar fi zgâriat-o. Mai are Fi armura lui Hokan?

Skirata aprobă din cap.

— Cu siguranță că da. Niner i-a spus că o poate avea şi acum o ține ascunsă în dulapul lui.

Etain se gândi la Ghez Hokan şi la modul în care îl confundase prima dată pe Darman cu brutalul executant al Qiilurei, pur şi simplu din cauza acelei căşti sinistre cu fanta în formă de T. Fi avea acum casca. Şi asta pentru că Etain îi tăiase capul lui Hokan cu sabia de lumină, cu aproape un an şi o viață în urmă, când încă nu era obişnuită să ucidă. Era o armură roşie, cu garnitură gri distinctă. Îşi amintea asta foarte bine.

Căştile Mandaloriene nu arătau nici pe jumătate atât de înfricoşătoare acum. Forma îi era familiară: era chiar binevenită. Dar uitase că Skirata, şi majoritatea sergenților instructori care fuseseră recrutați pentru a-i transforma pe băieții ca Darman în comandouri de elită, fuseseră mercenari Mandalorieni aleşi de Jango Fett.

Se întrebă dacă l-ar fi văzut pe Skirata în acelaşi mod cu nouă luni în urmă, dacă ar fi fost inamicul ei pe Qiilura.

— Împachetezi sau despachetezi?

— Împachetez.

Ridică cu grijă sacii de stofă şi aceştia făcură un zgomot metalic: arme. Nu putem opera de aici. Oficial, suntem în afara serviciului şi în concediu pe termen nelimitat. Aşeză plăcile de armură în geantă şi aşeză hainele între ele, apoi strecură armele învelite în țesături. Îi trecu prin minte că probabil asta era tot ce deținea, mercenarul nomad gata să treacă la următorul război.

— Sunteți scârbită, doamnă General? Vreau să spun, din punct de vedere etic.

— Sunt Jedi, sergent.

— Ei bine, asta răspunde la o mulțime de întrebări pe care nu le-am pus.

— Pune-mi o întrebare specifică.

— Ştii ce înseamnă operațiuni secrete?

— Oh, da...

— M-am gândit că ai putea şti. Nu aveam nicio idee că te vei întoarce cu Omega chiar acum, dar ai petrecut patru luni cu Zey pe Qiilura transformând localnicii în gherile pentru a lupta cu Separatiştii, nu-i aşa? Şi înainte de asta ai supraviețuit când Maestrul Fulier nu a reuşit. Aşa că recunosc că eşti destul de îndemânatică în luptă.

— Îmi cunosc punctele slabe.

Skirata făcu o pauză şi îşi ridică privirea de la ambalat.

— Cea mai bună cunoaştere dintre toate.

— Spune-mi doar care este miza, spuse Etain.

— Iată o cerere interesantă din partea unui Jedi. Îşi băgă mâna cu grijă în partea laterală a geamantanului şi scoase un mic pachet învelit în pânză. Când îl desfăcu şi întinse mâna, ea putu vedea că acesta conținea mici ecusoane de scanare montate pe fragmente de aliaj plastoid alb. Pentru mine, este să nu mai adun atât de multe din astea. Pentru Republică, oprirea activităților care limitează capacitatea de desfăşurare a Marii Armate. Pentru Senat, să le arate Separatiştilor că nu pot ataca aici după bunul plac. Alege.

Acum ştia ce obiecte erau: le văzuse pe sute de plăci toracice. Erau contoare de armură, dispozitivele de identificare pe care le purtau toți soldații clone.

— Voi alege prima opțiune. Etain se gândi la celălalt Fi, cel care nu mai era în viață pentru a fi entuziasmat ca un băiețel, ca şi omonimul său, la perspectiva de a vedea Coruscantul dincolo de cazarmă. Crezi că voi fi de folos?

— În operațiunile urbane, o femeie este întotdeauna utilă, Jedi sau nu. Un alt ajutor pentru *camuflaj* – vechi *di'kute* ca mine şi femei ca tine.

Skirata zâmbi şi înfăşură din nou ecusoanele. Etain băgă mâna în geanta ei şi îşi dădu seama că avea şi mai puține bunuri decât acest nomad.

— Şi Generalul Jusik face parte din această operațiune? Sau Maestrul Zey?

— Generalul Zey nu este oficial la curent cu acest lucru.

— Dacă nu operăm de aici, atunci de unde?

— Oh, dintr-un loc interesant. Dați-mi câteva zile şi apoi ne putem muta. În plus, băieții au nevoie de odihnă.

Deci nu avea de gând să-i spună. *Bine.*

— Delta pare puțin… diferită de Omega. Să înțeleg că ai încredere în ei?

— Oh, sunt băieți buni. Scotoci în buzunarele hainei şi scoase jetoane de credit, resturi de flimsi şi un dispozitiv metalic cu aspect urât, cu un rând de țepi scurți şi sălbatici şi care părea să aibă găuri pentru patru degete. Ea se holbă iar el îl aşeză pe masă. Hormonul care îi face să fie luptători duri este acelaşi care îi face să fie şi un pic cam aprigi. Conținutul jachetei lui Skirata continua să se adune pe masă. O bobină de sârmă subțire, un cuțit de cincisprezece centimetri cu o lamă conică cu trei fețe, un blaster personalizat butucănos şi o bucată de lanț greu, cu muchii ascuțite, se alăturară grămezii. Nu că bieții *ad'ike* sunt vreodată în afara serviciului, bineînțeles. Dar atunci când ai nevoie, sunt la datorie într-o clipă.

Pocni din degete pentru a sublinia ideea de iminență. Da, ea văzuse asta.

Skirata îşi dădu jos jacheta, dezvăluind umerii surprinzător de largi şi un toc la subraț care ținea ceea ce părea a fi un pistol Verpin de sfărâmat, modificat. Atârnă haina pe spătarul unui scaun. Etain estimă că era încă excepțional de în formă în felul filiform al bărbaților mici şi continuă să-şi revizuiască părerea despre el că era un om care nu putea decât să-i antreneze pe alții să lupte.

Şi nu mai văzuse niciodată atâtea instrumente dedicate rănii şi distrugerii în posesia unui singur om – nici măcar într-un comando al Republicii. Arătă spre arme cu capul înclinat şi aşteptă un indiciu despre motivul pentru care le purta.

Skirata se opri, greblându-şi cu o mână părul scurt şi grizonat.

— Ce? spuse el, cu un aer nedumerit.

— Trusa… E un arsenal ambulant. Armele.

— Oh, nu-ți face griji. Era clar că nu înțelegea. Nu am multe unelte la mine când mă aflu în zone civile. Nu vreau să fiu prea vizibil. Ordo are grijă de restul. Vom arăta cum trebuie atunci când vom fi desfăşurați. Ghici ce? Am şase puşti Verpine

cu lunetă. Făcute la comandă şi rezistente la impulsuri electromagnetice. Excelente. Nu sunt chiar puşti, pentru că nu au țevi lungi, dar... El rânji brusc, aparent distras de un gând, iar ea avu o scurtă şi vie viziune a unui cu totul alt bărbat. Nu l-ai cunoscut încă pe Ordo, nu-i aşa? Este un băiat bun. Chiar este mândria inimii mele. El şi frații lui.

Etain fu total dezarmată de candoarea lui, care părea deopotrivă incongruentă şi totuşi în ton cu un om care făcuse eforturi atât de extraordinare pentru a-şi echipa tinerii săi protejați să supraviețuiască.

Ştia că era un ucigaş. Ştia că poporul lui avea o lungă istorie de ucidere a Jedilor, chiar şi că luptaseră pentru Sith. Ştia exact ce era el, dar nu se putea abține să nu-l placă şi să ştie că va fi foarte, foarte important pentru ea pentru tot restul vieții ei.

Certitudinea ei era în Forță. Şi ştia că ceea ce urma să se întâmple în zilele şi lunile următoare o va duce dincolo de limitele ei şi nu-i va aduce niciun sentiment de pace sau de înțelegere ca Jedi. Dar Forța îi va arăta care era destinul ei.

Capitolul 7

Cred că este semnificativ faptul că rata victimelor în rândul echipelor de comando antrenate de Mandalorieni este mai mică decât în cazul celor antrenate de alte rase. Cumva, Mandalorienii le insuflă celor pe care îi pregătesc un simț al scopului, încredere în sine şi un simț aproape obsesiv al clanului – al familiei – care le oferă un avantaj real de supraviețuire. Să fim recunoscători că sunt de partea noastră de data asta.

Maestrul Arligan Zey, Directorul Forţelor Speciale, ofiţer comandant al Brigăzii de Operaţiuni Speciale, adresându-se Consiliului Jedi

Cartierul general al Brigăzii de Operaţiuni Speciale, Coruscant, sala de şedinţe numărul 8, ora 15:00, la 370 de zile după Geonosis

— M-am gândit să avem o discuție, spuse Skirata. Întoarse un scaun şi îşi legănă piciorul peste el, încrucişându-şi brațele pe spătarul scaunului şi odihnindu-şi bărbia pe ele. Doar noi, băieții *Mando*. Fără *aruetiise* de față.

Echipa Delta se instalase pe scaunele dintr-o parte a sălii de şedințe, iar Omega pe cealaltă, cu masa între ei. Skirata ar fi putut să taie atmosfera dintre Atin şi Sev cu o vibrolamă: *cum puteau să creadă că nu o să observ?* Ştia să citească fiecare nuanță a clonelor ca într-o carte, chiar dacă nu erau dintre cei pe care îi cunoştea îndeaproape. De fapt, acum putea citi majoritatea speciilor. Aşa că ori îl credeau prost, ori se simțeau atât de bine în compania lui încât nu simțeau nevoia să-şi mascheze sentimentele.

Iar băieții din Delta – ca şi Omega – erau dureros de loiali sergenților lor. Stăteau îmbrăcați într-un echipament roşu închis, părând tulburător de tineri fără armură şi arme.

— Doar nu-i vedeți pe Tur-Mukan sau pe Jusik drept *trădători*, nu-i aşa? spuse Darman.

— Foloseam *aruetiise* în sensul general de non-Mandalorian. *Oh, Darman ține la Etain, nu-i aşa?* Trebuia să fie atent la asta. Ceea ce am de spus este doar treaba echipelor, nu a ofițerilor. Skirata îşi lăsă cuțitul din mânecă şi se jucă cu lama, trecând cu grijă vârful degetului de-a lungul muchiei ascuțite. Sper că ascultați asta, Delta.

— Da, sergent.

Boss îl privea cu atenție.

— Şi tu, Sev.

Sev se uită la Atin pentru o fracțiune de secundă, dar suficient pentru a confirma bănuiala lui Skirata.

— Da, sergent.

— Bine, numărul unu – orice neînțelegere între mine şi Vau e treaba noastră, nu a voastră. Dacă vreunul dintre voi vrea să se certe pe tema asta, o să vă fac personal să regretați. Păstrați-vă temperamentele pentru *băieții răi*.

Tăcerea era aproape solidă. Atin privea fix în fața lui, fără să clipească; Sev îşi comprimă buzele ca şi cum şi-ar fi înăbuşit protestul şi îi aruncă o privire lui Niner.

Darman şi Fi pur şi simplu păreau nedumeriţi.

— Nu, Sev, spuse Skirata. Niner nu mi-a spus niciun cuvânt, dar eu am ochi şi în fund şi o memorie foarte bună. *Nu-i mai porţi pică lui Atin*, m-ai înţeles? Dacă vrei să te cerţi cu mine în legătură cu mica mea altercaţie cu Vau, atunci ceartă-te cu mine.

— Am înţeles, sergent.

— Bine. Dovedeşte-o.

— Poftim?

— Voi doi. Skirata le făcu semn lui Atin şi Sev cu vârful lamei sale. Ridicaţi-vă şi daţi mâna.

Nici Atin şi nici Sev nu se mişcară pentru o clipă.

— Am spus să vă ridicaţi şi să daţi mâna. Acum.

Skirata se întrebă dacă nu cumva îi pierduse, dar apoi Atin se ridică cu doar o clipă înaintea lui Sev. Se aplecară peste masa care îi despărţea şi îşi dădură mâna aşa cum li se ordonase.

— Acum făceţi-o din nou şi arătaţi că sunteţi serioşi, spuse Skirata încet. Trebuie să fiţi o singură echipă acum, o echipă mare, iar când vă voi spune cu ce ne confruntăm, veţi înţelege de ce. Boss, mă aştept să-ţi ţii băieţii în frâu.

Boss se aplecă în faţă şi îl împinse pe Sev în spate.

— L-ai auzit pe sergent.

Atin întinse din nou mâna. Sev i-o luă şi ridică din umeri.

— Bine, zise Skirata. Pentru că acum ieşim din grafic. Ceea ce urmează să facem nu are nicio autorizaţie oficială din partea Senatului sau a Generalilor, aşa că, dacă o dăm în bară, suntem pe cont propriu.

— Ah, spuse Scorch. Deci Jusik şi Tur-Mukan nu ştiu despre asta.

— Oh, ba da, ştiu.

— Atunci cine se încadrează în *suntem*?

— Voi, tinerii noştri Generali, Ordo, Vau şi eu.

Scorch îşi ridică sprâncenele.

— Eşti din nou *operaţional*?

Era timpul pentru un mic teatru.

— Da. Skirata îşi aruncă cuţitul cu precizia rafinată născută din zeci de ani de supravieţuire. Se înfipse în lambriul de lemn din spatele lui Sev, la o jumătate de metru în dreapta lui. Pun pariu că nu poţi face asta cu o vibrolamă, fiule.

— Poate să o facă dacă îl ridic şi îl arunc odată cu lama, spuse Fi.

Râseră cu toţii. Skirata se întrebă dacă vor mai râde şi peste câteva minute. Ordo trebuia să se întoarcă în curând. Cu puţin noroc, el şi Vau ar fi *bătut* nişte informaţii de la Orjul; probabil că cei doi Nikto erau prea duri chiar şi pentru Vau ca să cedeze atât de repede. În cele din urmă s-ar putea să nu conteze. Îşi avea echipa pregătită să se desfăşoare pe Coruscant – echipa lui, nu a Republicii – şi puteau face lucruri pe care Forţele de Securitate fie nu le-ar fi făcut, fie nu le-ar fi putut face. Obrim avea mâinile legate de legi şi proceduri, şi poate că avea chiar şi o cârtiţă printre proprii camarazi. Dar această echipă de atac nu avea niciun fel de legi: nici măcar nu exista. Pe *Triplu Zero*, echipa era… *zero*.

Skirata nu-l întrebase pe Zey ce li se va întâmpla dacă vor greşi. Puteau sfârşi morţi, cu toţii. Era doar un simplu detaliu.

Scorch se ridică, scoase cuţitul din perete şi i-l înmână lui Skirata cu un zâmbet. Fixer îl aplaudă.

— Vă amintiți toate chestiile alea murdare de operațiuni speciale pe care eu şi Vau v-am învățat cu mult timp în urmă? Skirata strecură din nou lama în mânecă. *Cuțitul tatălui meu. Tot ce am de la el. L-am luat de pe cadavrul lui.* Sau le-ați arhivat împreună cu chestiile plictisitoare despre ordinele şi procedurile de urgență?

— Cred că ne amintim, sergent.

Skirata îşi amintea şi nu voia să o facă. Era un antrenament care trebuia făcut. Îi frângea inima, dar avea să fie tot ceea ce se afla între acei băieți şi moarte, mai devreme sau mai târziu. Trebuiau să fie capabili să înfrunte inimaginabilul şi – da, existau lucruri şi mai rele decât să ataci un şir de droizi cu camarazii tăi.

Existau lucruri pe care puteai fi nevoit să le înfrunți singur, într-o cameră încuiată, fără nicio speranță de salvare. Poate că Vau avea dreptate. Poate că stagiarii trebuiau să fie brutalizați dincolo de punctul în care erau doar curajoşi, împinşi într-o stare de existență în care deveneau animale care nu urmăreau decât supraviețuirea. Aşa fusese când Vau aproape îl omorâse pe Atin. Acesta fusese motivul pentru care Skirata se dusese apoi după Vau şi aproape că îl ucisese.

— Nu sunt mândru de ceea ce v-am făcut, spuse Skirata.

— Tu te-ai târât primul prin măruntaiele de nerf, sergent. Părea atât de amuzant încât te-am urmat. Fi râse în hohote şi se lăsă pe spate în scaun. Şi apoi ai vomitat.

Îmbolnăvitorul îi spuneau ei. Încă un test de anduranță pentru a se asigura că pot face față unor condiții care i-ar fi frânt şi ucis pe oamenii mai puțin pricepuți, târându-se printr-un şanț plin de măruntaie de nerf putrezite.

Dar mai fuseseră şi alte teste. O noapte afară la temperaturi asemănătoare cu cele de pe Fest; fără somn timp de trei zile, poate mai mult; apă puțină, un rucsac de 60 de kilograme şi o căldură sufocantă; şi multă durere. Durere, abuzuri verbale nemiloase şi umilință. Un comando capturat se putea aştepta la interogatorii brutale. Trebuia să fie capabil să facă față fără să cedeze, şi era nevoie de imaginație pentru a testa asta la limită.

Cât de departe este prea departe, Kal?

Vau fusese mult mai detaşat în a împărți toate acele pedepse decât ar fi putut fi Skirata vreodată. Era foarte greu să-ți răneşti fiii, chiar dacă asta îi ajuta să supraviețuiască la ceea ce era de neevitat.

— Ei bine, zise Skirata, deranjat că Fi putea să ia totul cu atâta bună dispoziție. Măruntaiele de nerf au fost partea distractivă. După aceea totul a fost mai rău.

Sev părea destul de animat.

— Oare vom putea face asasinate?

— Dacă da, nu s-au întâmplat niciodată. Ți le-ai imaginat doar.

— Ups. Degetul meu de pe trăgaci tocmai a alunecat, sergent. Sincer.

— Te prinzi repede de lumea fascinantă a politicii în care ne aflăm acum, tinere.

— Este în regulă dacă spun că politicienii sunt nişte *chakaare* fără curaj? întrebă Scorch.

— Spune-le cum vrei, fiule. Încă nu ai drept de vot. Skirata simți zgomotul cizmelor care păşeau prin pasajul de afară. Vibrația se transmitea; vocile nu. Războaiele sunt violențe legale. Orice altceva este doar crimă. Din fericire, suntem Mandalorieni, aşa că suntem mult mai puțin mofturoşi în legătură cu această fină distincție.

— Arată spre *băieții răi* şi spune-ne *pe ei.*

— Asta e partea ciudată.

— Care anume? întrebă Scorch.

— Trebuie să-i găsim mai întâi.

— Ei bine, am găsit destul de mulți până acum…

Delta râse ca un singur om, chiar şi Sev, iar Omega i se alătură. Sistemul de intrare codificat bipăi şi uşile se deschiseră. Ordo păşi prin ele, probabil conştient de tipul de intrare pe care o putea face.

Delta nu mai lucrase niciodată cu un ARC Null. Poate că ei crezuseră că nu va fi diferit de munca pe care o făcuseră cu *Alpha* sau cu oricare dintre ceilalți soldați ARC antrenați de Jango. Skirata îi urmări cu interes. Ordo cu siguranță putea sparge gheața.

— Domnule! spuse Echipa Delta brusc, sincronizați.

Niner şi restul celor din Echipa Omega îşi atinseră sprâncenele cu dezinvoltură.

— Îmi pare rău că am întârziat, sergent. Ordo îşi dădu jos casca, o băgă sub un braț şi îi înmână lui Skirata un datapad şi un pachet destul de greu, învelit în flimsi, cam de mărimea unei carcase mici de blaster. Nu sunt prea multe informații, dar Vau încă lucrează la problemă. Iar Generalul Jusik vă trimite felicitările sale.

— Mulțumesc, Căpitane.

Skirata aruncă o privire şi apoi desfăcu pachetul. Dar nu era o armă; era o cutie de nuci confiate de *vweliu*. Jusik era într-adevăr un ofițer foarte grijuliu. Skirata rupse sigiliul şi se ridică pentru a pune pachetul pe masă, la îndemâna ambelor echipe.

— Umpleți-vă stomacurile, băieți.

Fi avea pe față obişnuitul său zâmbet caraghios, cel mai vag indiciu că ar putea plănui să facă ceva pe seama lui Ordo.

— Ooh, frumoasă fustă! spuse Fi. Te-ai chinuit atât de mult doar pentru noi? Ce s-a întâmplat cu vechea *kama*? S-a micşorat la spălare?

Se ridică şi rămase la un pas sau doi în fața lui Ordo, încă rânjind şi aşteptându-se în mod clar la vreo bătaie pe la spate sau la vreo altă manifestare de încântare pentru reîntâlnirea după atât de multe luni.

— Scuzați-mă, sergent, spuse Ordo calm, şi îl trânti pe Fi pe podea, apăsându-şi corpul peste el, nu prea jucăuş.

Fi țipă. Durea să fii lovit de cineva în armură când nu o purtai pe a ta.

Expresia lui Boss era şocată. Băieții din Delta se ridicară brusc de pe scaune şi se holbară ca şi cum ar fi dezbătut dacă să intervină şi să-i despartă sau nu. Ordo părea extrem de rece; chiar şi Skirata avea momente în care nu era foarte sigur ce va face.

— Gura aia a ta mare o să-ți aducă multe necazuri într-o bună zi, şuieră ARC-ul. Fi, cu ochii fixați pe cei ai lui Ordo, cu gâtul încordat, păru gata să riposteze. Aşa că ai face bine să speri că voi fi acolo când se va întâmpla asta. Apoi Ordo izbucni în râs şi se ridică în picioare dintr-o mişcare. Îl trase pe Fi în picioare de braț, lovindu-l pe spate cu entuziasm. Vechea *gaşcă* din nou împreună, nu? Bună treabă!

Boss aruncă o privire către Skirata, care zâmbi enigmatic, sau cel puțin aşa spera el. Nullii erau fie cel mai bun prieten al tău, fie cel mai rău duşman imaginabil. Fi, din fericire, avea un prieten devotat. Totuşi, încă părea zdruncinat de *reuniunea* avută.

— Bine, puteți să plecați acum şi ne vom reîntâlni mâine dimineață cu micii noştri Generali pentru o şedință completă de informare la ora opt, spuse Skirata. Acum, că ne înțelegem cu toții.

Ordo luă un pumn de nuci confiate şi ieşi afară cu Skirata. Cei doi bărbați rămaseră pe coridor, dând echipelor şansa să discute, acum că Delta fusese neliniştită cum se cuvine. Şi poate că ei credeau că nu-i auzea, dar Skirata nu era atât de tare de urechi pe cât îşi imaginau, cu sau fără anii de expunere la focurile asurzitoare de arme. Şi nu era ceea ce se aşteptase să audă.

— *Fierfek*, îmi amintesc că am crezut că era doar aplecat şi fără suflare, dar de fapt plângea şi vomita. Şi nu era vorba de măruntaiele de nerf.

— Niciodată nu i-a plăcut să ne lovească.

— Şi întotdeauna îşi cerea scuze şi se asigura că suntem bine după aceea.

— Un om de top. Acum vorbea Niner. *Jatne'buir.*

Cel mai bun tată. Ei bine, asta era o glumă. Propriii lui copii îl renegaseră în mod oficial şi declaraseră că era *dar'buir – nu mai este tată.* Era un lucru foarte rar şi ruşinos pentru un tată *Mando* să fie renegat oficial de fiii săi. Dar nu putuse să părăsească Kamino şi nici măcar să le spună unde se afla şi că nu îi abandonase complet. Nici măcar Ordo nu ştia despre declararea lui ca *dar'buir.*

Ai pus clonele pe primul loc, înaintea propriului tău sânge, nu-i aşa?

— Eşti în regulă?

Şi nu regret că am făcut asta, nici măcar o secundă.

— Sunt bine, *Ord'ika*. Deci, Vau trebuie să-şi fi pierdut îndemânarea. Nu avem nimic util de la prietenii noştri?

— S-ar putea să nu fie nimic de obținut de la ei, desigur. Dar nu e un proces rapid, să interoghezi suspecți experimentați fără să-i omori.

— Ce-ar fi să chemăm unul dintre *jetiise* să ne ajute? Sunt buni la persuasiune.

— Este posibil să fie prea deranjați. Totuşi, Jusik este întotdeauna nerăbdător să facă pe plac.

— E mult mai util pe teren. Un băiat curajos, priceput la tehnică şi un bun pilot. Dar fata are un avantaj. Să vedem dacă va pune pragmatismul mai presus de principii.

— Nu-ți place de ei, *Kal'buir*?

— Nu e vorba de a-i plăcea sau nu. Este vorba de faptul că sunt de încredere. Uite, Zey te va *irosi* pe tine şi până la ultima clonă – şi pe mine – dacă el crede că va câştiga războiul şi va salva civili. Dar Jusik te venerează ca pe un erou. Şi nu ştiu care dintre aceste două extreme este mai periculoasă.

— Atunci, asta e ocazia ta de a-i ajuta să devină soldații pe care i-ai scos din noi.

Ah.

— De ce am mereu impresia că la patru ani erai mai bărbat decât voi fi eu vreodată?

Ordo îi dădu o împingere jucăuşă. Era în mod clar bine dispus astăzi.

— Lasă-mă să o rog pe Generalul Tur-Mukan să interogheze prizonierii. Dacă i se pare inacceptabil din punct de vedere moral, atunci părerea ei despre tine nu va fi pătată de asta.

Skirata trebui să-şi muşte buza. Ordo îl făcea adesea de ruşine prin diplomația şi compasiunea neaşteptate.

— Da, cred că îi va fi mai uşor să facă chestii eroice de infanterie decât să se murdărească alături de noi. Dar las-o în seama mea.

— Foarte bine, spuse Ordo. Te-ai hotărât unde trebuie să fie baza operațiunii?

— Am câteva persoane care îmi datorează favoruri. Tu unde ai vrea să ascunzi soldați?

— Să se ascundă sau să se integreze?

— Ascundere de genul celei care nu este trecută în rapoarte.

— Undeva cu un bar. Undeva unde ai avea mult trafic în afara orelor de serviciu.

— Tu nu bei. N-am văzut niciodată o clonă care să bea. Skirata fu brusc prins din nou în ambuscadă de creierul agil al lui Ordo. Pentru un om care ştia puține lucruri despre viața de dincolo de război, capacitatea lui de a învăța şi să extrapola din cea mai mică fărâmă de informație era uluitoare. Şi nu-ți iei niciodată liber de la serviciu.

— Ai spus, *Kal'buir*, că ai putea să maschezi prezența unor băieți mari şi masivi în armură având mult mai mulți dintre ei prin preajmă. Aveai de gând să-l vezi pe Mar Rugeyan în legătură cu o *perdea de fum*.

— Poftim?

— Îți aminteşti de Mar Rugeyan? Cel care poate vorbi în acelaşi timp din toate cele trei colțuri ale gurii? Cel pe care l-ai luat de...

Kal îşi amintea, bineînțeles.

— Da, dacă aş fi ştiut atunci că voi avea nevoie de el, aş fi fost puțin mai atent.

— Cred că pot propune o idee pe care ar putea să o găsească atractivă.

— Asta ar implica să lase vânătăi?

— Nu aveam de gând să îl rănesc. Doar să subliniez faptul că, dacă trupelor li s-ar permite într-adevăr să plece în număr considerabil, asta ar linişti şi publicul. În cele din urmă am deveni invizibili. Ordo medită, cu acea încruntare mică şi revelatoare care îi încrețea fruntea. Uneori, intelectul său uluitor şi memoria perfectă nu-l ajutau deloc să proceseze lumea reală, cel puțin nu în ceea ce îl privea pe Skirata. Lasă-mă să încerc, *Kal'buir*. Promit că voi fi mai diplomat.

— A fost o glumă, *Ord'ika*. Cred că ai avea probabil la fel de multe şanse să-l vrăjeşti ca şi mine acum.

— Te-am dezamăgit vreodată?

Nu era o întrebare retorică. Skirata fu uimit. Era mult prea uşor să iasă de la o întâlnire plin de încredere agresivă şi să uite că Ordo – musculos, letal, soldatul suprem – era vulnerabil la aprobarea unei singure persoane: *el*. Era ca şi cum Ordo redevenise acel copil încrezător, cel care decisese că singura persoană din galaxie care ar fi avut vreodată grijă de el şi de frații săi era un mercenar cu probleme care nu prea îi plăcea pe Kaminoani.

— Nu am vrut să o spun la propriu. Skirata se întinse şi îi ciufuli părul exact cum făcuse când Ordo era un copil speriat, îngrozit de fulgerele de pe Kamino, doar că în acele zile nu trebuia să întindă mâna atât de mult. Eşti mândria şi bucuria mea. Niciunul dintre voi nu putea fi mai deştept, mai bun sau mai curajos.

Ordo privi în gol pentru o clipă, apoi reuşi să zâmbească, dar era gestul împăciuitor al unui copil amenințat.

— Ştiu că am lacune în cunoştințele mele.

— Oh, fiule... am de gând să schimb asta. Pentru voi toți.

— Ştiu, *Kal'buir*. Încrederea lui era transparentă şi absolută. Eşti protectorul

nostru şi te vom servi întotdeauna.

Skirata tresări. Credinţa era devastatoare dacă nu erai făcut să fii zeu.

Dar nu regret. Nu, nici măcar o secundă.

* * *

Centrul de logistică, Marea Armată a Republicii, Cartierul General al Comandamentului Coruscant, la 370 de zile după Geonosis

— Nu sunteţi pe lista personalului autorizat pentru acest centru, spuse droidul de securitate de la uşi.

Ordo trecu pe lângă el şi bătu un cod memorat în panoul uşii. Santinela era un bloc solid cu patru braţe, cu un cap mai scund decât el.

— Foarte bine lucrat. Ai făcut bine că m-ai verificat.

— Domnule…

Ordo băgă mâna în centură şi scoase un stylus cu sondă. Droidul era rapid, dar nu suficient de rapid pentru a evita sonda pe care Ordo o strecură rapid în portul de comandă din pieptul său. Se auzi un sunet de procesare de la unităţile de memorie şi de la motoarele care se blocară pentru o clipă, apoi droidul păru liniştit.

— Se pare că vă aflaţi pe lista personalului autorizat, spuse el. Aveţi acces la toate zonele, inclusiv la cele rezervate ofiţerilor de personal, fără urmărire de securitate la faţa locului.

— Excelent, spuse Ordo, trecând prin uşi în holul de marmură albă şi lustruită. Sunt o persoană foarte discretă.

Şi era uşor să fii discret atunci când erai în armură. Nimeni nu băga prea mult în seamă o clonă în interiorul complexului Marii Armate, nici măcar una care purta însemne de căpitan ARC. Era pur şi simplu o chestiune de a arăta ca şi cum aveai tot dreptul să îţi vezi de treabă. Iar treburile echipei Null erau orice considera Kal Skirata că trebuia făcut. În momentul de faţă, asta însemna să identifice o metodă de a introduce supravegherea sub acoperire în Logistică, locul cel mai probabil pentru o cârtiţă care ar fi putut transmite Separatiştilor informaţii foarte precise despre transporturile şi mişcările contractorilor.

Ordo îşi scoase datapadul şi îl consultă frecvent, ca şi cum ar fi fost aici pentru o vizită de rutină. Fără posibilitatea unui contact vizual, niciunul dintre membrii personalului civil nu părea nici măcar să îi înregistreze prezenţa. Armurile albe de aici însemnau de obicei soldaţi clone care nu erau apţi din punct de vedere fizic pentru serviciul în prima linie, în trupele Corpului de Geniu sau în trupele ARC care efectuau inspecţii ocazionale pentru Generalii lor. După ce intră în câteva birouri, speriind droizii şi primind câte o privire ocazională din partea tehnicienilor civili, Ordo intră în sala de operaţiuni din inima aripii logistice şi *dădu lovitura*. Era o încăpere circulară mare, cu pereţi acoperiţi de holograme în direct ale mişcărilor de trupe şi materiale. Dansa cu lumini şi culori strălucitoare, ca un afişaj de cască la scară mare. În inima încăperii se afla un birou mare cu mai multe staţii, deservit de doi droizi, patru oameni, şase Sullustani, trei Nimbani şi… un soldat clonă, fără cască.

— Excelent, spuse Ordo cu voce tare.

Soldatul clonă sări în picioare şi salută, chiar dacă, din punct de vedere tehnic, era un prost exemplu de protocol să facă acest lucru fără cască. Ordo îi întoarse oricum salutul.

— Ai probleme cu casca, soldat?

Bărbatul îşi coborî vocea.

— Îi face nervoşi pe civili, domnule. Preferă să-mi vadă ochii.

Ordo se enervă. El nu ar fi cedat niciodată în fața capriciilor civililor.

— Efectuez un studiu de rutină pentru Generalul Camas. Nu îşi dădu numele. ARC-urile Alpha rareori se deranjau să se identifice în fața rangurilor inferioare. Aruncă o privire spre civili: unul dintre Nimbani şi o femeie umană se uitară la el. Nimbanul reptilian palid era interesant ca detaliu, dar femeia umană era suficientă pentru a-l face să se oprească, să se holbeze şi să o noteze ca fiind suspectă. Ea îi zâmbi. El încă avea casca pe cap, dar ea îi zâmbea şi era şocant de frumoasă; ambele fapte erau îngrijorătoare într-un departament administrativ. Îşi coborî privirea la consola de date, pierdută din nou în munca ei, şi îşi dădu parul lung şi blond palid peste un umăr.

— Soldat, spuse Ordo. Îi făcu semn bărbatului să vină la el. Aş vrea să mă informezi despre funcționarea acestei unități.

Ieşiră în fața uşilor principale, iar Ordo îşi scoase casca pentru a-şi privi fratele în ochi şi a-i acorda respectul cuvenit. Scanerul de contorizare al mănuşii sale îi spuse că bărbatul era CT-5108/8843, un expert în dezamorsarea bombelor, genul de om care dezarma capcane şi dispozitive neexplodate pentru ca alți soldați să poată avansa, genul de om care putea face o muncă pe care nici măcar droizii nu o puteau face. Legătura cu explozibilii nu îi scăpă lui Ordo.

— Cum te cheamă?

Soldatul ezită.

— Corr, domnule, spuse el încet.

— Şi de ce eşti aici?

Corr făcu o pauză şi apoi îşi scoase mănuşile. Nu avea mâini.

Acestea fuseseră înlocuite de două proteze simple, atât de simple încât nu aveau nici măcar strat de carne sintetică, ci doar mecanismul gol de duroțel. Ordo nici măcar nu trebui să întrebe cum le dobândise. Cumva, pierderea ambelor mâini era şocantă într-un fel în care pierderea uneia nu era. Mâinile defineau umanitatea.

— Există o lipsă de piese, domnule, având în vedere că sunt atât de mulți oameni răniți şi care au nevoie de proteze, spuse Corr scuzându-se. Iar astea nu sunt suficient de bune pentru a-mi face treaba în linia întâi. De îndată ce vor veni piesele, mă voi întoarce, totuşi.

Ordo ştia ce ar fi spus atunci *Kal'buir* şi fu gata să facă acelaşi lucru, dar nu era nici momentul, nici locul potrivit. Se abținu.

— Te tratează bine aici?

Corr ridică din umeri.

— Bine. De fapt, domnule, civilii au tendința de a nu vorbi prea mult cu mine, cu excepția supraveghetorului Wennen. Ea este foarte amabilă cu mine, într-adevăr.

Ordo putea să o vadă făcând asta.

— Wennen ar fi femeia blondă, da?

Corr aprobă din cap, cu o expresie vizibil înmuiată.

— Besany Wennen. Ea nu este de acord cu luptele, domnule, dar nu lasă ca asta să-i afecteze munca şi are foarte multă grijă de mine.

Bietul soldat naiv.

— Cât de mult?

— Luăm prânzul împreună şi m-a dus să vizitez Muzeul Galactic.

Fascinant. Ordo învățase înțelepciunea neîncrederii de la o vârstă foarte fragedă. Femeie fermecătoare, expert în dezamorsarea bombelor, centru logistic: putea să se descurce cu asta. Să nu-şi înceapă observația de aici ar fi fost o prostie, dar nu avea prea multe de câştigat dacă se băga prea tare.

— Câte ture sunt?

— Trei pe lista zilnică, domnule.

— S-ar putea să trebuiască să te rog să faci ceva pentru mine, Corr.

— Cu siguranță, domnule.

— Dar când o voi face, va fi secret şi nu trebuie să discuți cu nimeni, nici măcar cu şefa ta. Va face parte dintr-un audit de rutină privind fraudele, atâta tot, şi de aceea am nevoie de tăcerea ta.

Conta dacă îşi spunea numele? Oricum, doar cercul restrâns al forțelor speciale ştia cine era.

— Numele meu este… Ordo. Nu spune asta nimănui.

— Da, domnule. Am înțeles.

Ordo voia să-i spună că îi înțelegea singurătatea printre străini şi nevoia de a se întoarce alături de frații săi pe front, făcând o muncă reală. Dar nu putu să-i spună nimic. Îl conduse înapoi în sala de operațiuni, remarcă zâmbetul drăguț şi aparent sincer pe care i-l oferi supraveghetoarea Wennen şi se opri în drum spre ieşire pentru a pătrunde în releul automat de comunicații şi plasa un dispozitiv de monitorizare.

Bietul Corr. Ordo îl bătu pe cap pe droidul santinelă şi se îndreptă spre speederul său parcat.

Capitolul 8

Da, ştiu ce au făcut Kaminoanii. Ne-au folosit genele împotriva noastră, cele care ne fac să ne legăm de fraţii noştri, să fim loiali, să ne respectăm şi să ne supunem părinţilor noştri – asta au manipulat pentru a ne face să ne supunem mai uşor ordinelor. Trebuiau să elimine ceea ce îl făcea pe Jango un singuratic egoist, pentru că asta face un soldat de infanterie prost, iar din trupele ARC Alpha se poate vedea că savanţii Kaminoani nu s-au înşelat. Dar există un lucru pe care încă nu-l ştiu – şi anume cum au controlat procesul de îmbătrânire. Asta e cheia. Ne-au răpit o viaţă întreagă. Dar nu vom fi înfrânţi de timp, ner vod.

Locotenentul ARC N-7, Mereel, într-o transmisie criptată către N-11, Ordo

Administraţia Republicii, Biroul Şefului Senatului pentru Afaceri Publice, etajul 391, Centrul de Servicii de Sprijin, la 370 de zile după Geonosis

Biroul lui Mar Rugeyan se afla foarte aproape de ultimul etaj al clădirii administrative şi avea o privelişte pentru care unii Senatori ar fi ucis. Ordo se întrebă cum îşi făcea Rugeyan *crimele* – metaforic, oricum – pentru că avea aerul unui om care ar fi terminat fără să se gândească pe oricine îi stătea în cale.

Era un drum lung până jos. Ordo îşi băgă casca sub braţ şi admiră şirul constant de speedere de mai jos.

— A trecut ceva vreme, spuse Rugeyan, pe un ton perfect plăcut. Nu mi-am imaginat niciodată că aş putea fi în măsură să vă fiu de ajutor.

Ameninţarea subtilă nu îi scăpă lui Skirata, cel puţin dacă rata de clipire a ochilor lui era ceva de încredere.

— Am apreciat ajutorul tău în timpul asediului. Îţi aminteşti de căpitanul meu, nu-i aşa? Căpitanul Ordo? Domnule, vă poate oferi domnul Rugeyan ceva de băut?

— Un pahar de suc ar fi foarte binevenit, mulţumesc. Skirata era într-adevăr inferior în grad, dar întotdeauna îl făcea pe Ordo să se simtă inconfortabil când îl auzea pe *Kal'buir* spunându-i *domnule.* Ne întrebam dacă ai putea să ne sfătuieşti.

Rugeyan nu trădă niciun fel de disconfort în a vorbi cu o clonă.

— Mă bucur să vă ajut, Căpitane. Bătu ceva pe birou. Răcoritoare, te rog, Jayl. Suc şi nişte prăjituri. Apoi zâmbi. Dar cum aş putea să te sfătuiesc? Se pare că ţi-ai perfecţionat destul de bine imaginea publică. Inteligentă, eficientă şi nobilă. Nu poţi cumpăra o astfel de imagine.

— Considerăm că trupele noastre ar trebui să aibă un pic mai mult confort în viaţă şi suntem conştienţi de cât de mult contează sfaturile dumneavoastră pentru membrii cheie ai Departamentului Apărării, spuse Ordo.

— Ah. Ochii lui Rugeyan se îngustară foarte puţin. Destul de corect, desigur. Atunci, ce vreţi să obţineţi din asta?

— Libere.

— Cât de multe?

— Oricât de multe. Clonele nu primesc permisie. Orice timp liber este petrecut în barăci sau la antrenament.

— Oh.

— Nu ştiai asta?

— Nu, sincer să fiu, nu ştiam. Nu am întrebat niciodată. Rugeyan chiar părea surprins, sau cel puțin se prefăcea foarte bine. Dar asta e decizia Comandamentului. Ei nu se vor supune uşor unor funcționari publici ca mine.

Ordo luă un pahar de suc strălucitor de smarald pe care i-l întinse tânăra asistentă a lui Rugeyan, care pur şi simplu îl privea fix, scanându-l cu ochii. *Kal'buir* avea dreptate: civilii nu vedeau niciodată soldații clone față în față.

Aproape că îl defocusă.

— Din punct de vedere strategic, retragerea temporară a câtorva mii de soldați de pe linia frontului face foarte puțină diferență, spuse el. Dar sunt sigur că ştii că războiul nu se rezumă doar la lovituri mari. Există un alt front, şi acela este aici. Ordo îşi bătu tâmpla. Trupe vizibile în jurul Coruscantului. Este bine pentru încrederea publicului în acest moment, cu amenințarea constantă a atacurilor teroriste. Şi este bine şi pentru oamenii noştri.

Rugeyan se juca cu o prăjitură presărată cu bucăți de fructe roşii şi mov strălucitoare.

— Recunosc că Senatul ar dori nişte rezultate pozitive în privința atacurilor teroriste. Fac administrația să pară neajutorată. Oricât de mult i-aş respecta pe colegii noştri din Forțele de Securitate, nu fac prea multe progrese, nu-i aşa?

Skirata interveni.

— Dar dacă ar face progrese, ar fi foarte oportun, nu-i aşa? Şi sunt sigur că ați fi anunțat imediat.

Acesta era lucrul interesant la Skirata. Putea să vorbească cu subînțelesuri. Era un om articulat şi autodidact, iar asta îi surprindea întotdeauna pe cei din afară. Jusik cădea prea des în plasa actului de diamant dur, dar Vau nu era singurul *Mando* cu o minte ascuțită şi o linie fină în retorică. Skirata putea trece de la durul *Mando* la politician fără o schimbare vizibilă de viteză.

Ordo găsea fiecare conversație o educație în sine.

— Întotdeauna apreciez informațiile, spuse Rugeyan. Mai ales atunci când ştiu că vor servi unui scop real.

— Deci, spuse Ordo şi îşi goli paharul. Asistenta apăru din nou ca şi cum ar fi pândit biroul şi i-l umplu iar. Avem două batalioane de la *41 Elita* înapoi în cazarmă şi echipajul unei nave de asalt care aşteaptă să fie reparată. Dacă cineva ar putea să vină cu ideea unui concediu prelungit în care bărbații să aibă voie şi să fie încurajați să plece în afara bazei, cred că toată lumea ar avea de câştigat. Şi poate nişte credite de cheltuit, pentru că nu sunt plătiți. Ar fi o poveste frumoasă pentru presă.

Expresia lui Rugeyan trecu pentru scurt timp de la neutralitate profesională la surpriză şi apoi din nou la loc.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, să ştii. Deci, în asta vor fi implicați oamenii tăi? Cei din *CR*?

Rugeyan pronunță *Cee-Err*, aşa cum ar fi făcut-o un soldat. Era un jargon intern şi nu pentru cei din afară. Skirata clipi pentru o secundă, apoi coborî o treaptă de viteză şi redeveni mercenarul *Mando*, deşi era mai bine dispus decât de obicei.

— Nu sunt *CR*-uri. *Cee-Err* sună ca un droid pentru public. Băieții mei sunt bărbați. Aşa că vă rog să vă referiți la ei ca fiind *Comandouri ale Republicii*, nu doar comandouri, iar la celelalte forțe ca *trupe*, sau după gradul lor. Îşi sorbi cafeaua cu entuziasm. Cuvinte precum *carne de tun*, *răcan*, *pedestraşi*, *soldăței*, *cutii de carne*,

munca albă, sau chiar *băieţii strălucitori* creează o impresie greşită. Terminologia reprezintă totul, după părerea mea.

Rugeyan îşi făcea de fapt notiţe pe o foaie de flimsi. Nu se simţi deloc ofensat, cel puţin nu vizibil.

— Foarte util, spuse el. Lasă asta în seama mea.

— Şi sunt sigur că şi Căpitanul Obrim are codul tău de comunicator în capul listei sale, în cazul în care ar fi veşti bune pentru tine.

Skirata zâmbi şi păru că vorbea serios. Ordo se îngrijea de pahar, lăsând puţin suc la fund pentru a se feri de o atenţie instantanee din partea asistentei lui Rugeyan.

— Un fapt inevitabil al vieţii este că unii dintre noi sunt condamnaţi să facă munca murdară şi ingrată din umbră, în timp ce altcineva primeşte titlurile din ziare, spuse Rugeyan.

— Titlurile pot fi supraevaluate, spuse Skirata. Căpitanul are o altă întâlnire la care trebuie să participe, dar vă mulţumesc pentru timpul acordat.

Totul fusese foarte civilizat: o altă conversaţie codificată în care se vorbise cumva despre ceea ce era de nedescris.

Şi totul era foarte departe de orele transpirate şi anxioase de la portul spaţial din Oraşul Galactic de acum câteva luni, când Rugeyan nu fusese decât un iritant sever, iar Skirata îl antipatizase mai degrabă fizic. Acum, bărbatul părea să aibă o înţelegere clară şi aproape stranie a ceea ce i se cerea exact să facă şi, deşi probabil că avea întrebări, nu le puse. Asta aproape că îl făcea să fie un soldat.

Coborârea în turbolift se simţea ca o inserţie rapidă într-o navă de luptă, în timp ce plonjau în jos cu o sută de niveluri. Skirata începu să râdă încet şi îşi ciupi podul nasului, cu ochii închişi.

— Aş fi vrut să-mi dau seama că Rugeyan ar fi răspuns la o simplă cerere. Atunci nu aş fi avut niciodată... ei bine, ştii tu.

— Dacă nu i-ai fi captat atenţia într-un mod atât de hotărât la asediu, poate că astăzi nu ar fi fost atât de conciliant. Omul ăsta ar putea fi chiar un membru util al unui birou de informaţii într-o zi.

— Avea nevoie de mine pentru a arăta înţelegere faţă de propria lui poziţie. Uneori cred că oamenii vor mai mult de la mine decât cer de fapt. Deci, unde ne duce asta, Ord'ika?

Ordo numără pe degetele mănuşii sale.

— *Perdeaua de fum* este în desfăşurare. Echipa aşteaptă, împărţită în patrule. Punctele de observare şi potenţialele case de operaţiuni, sunt adunate şi identificate. Armamentul şi logistica sunt la locul lor. Legătura dintre dispozitive şi prizonieri este confirmată.

— Dar?

— Toţi sunt pregătiţi şi nu au unde să se ducă. Încă avem o lacună în informaţii.

— Ce a descifrat droidul din transmisia de la Atin? întrebă Skirata.

— O mulţime de date care trebuie pieptănate manual când vom avea şi alte informaţii pe care să le punem alături. Sunt doar liste de afaceri, aşa cum ar ţine orice companie de transport. Nimic nu iese în evidenţă. Uneori îmi doresc să avem de-a face doar cu *Weequay*. Ei ar eticheta lucrurile *TOP SECRET* şi asta ne-ar da un indiciu.

— De ce se dovedeşte atât de greu? *Fierfek*, fiule, Kom'rk şi Jaing pot urmări o

târâtură prin toată galaxia şi noi nu putem găsi o bandă în propria noastră curte.

— Îmi pare rău, *Kal'buir. Ar trebui să reuşesc să rezolv problema asta. Îl dezamăgesc.* Mi-e teamă că este o linie dublă de supraveghere – rețeaua teroristă în sine şi oricine le furnizează informații de recunoaştere – şi asta ar putea fi în interiorul propriei noastre organizații sau în Forțele de Securitate Coruscant, iar aceasta din urmă va fi mai greu de identificat.

— Nu te învinovățesc. Este doar o expresie.

— Iar frații mei cunosc identitatea *târâturilor* pe care le caută, desigur.

— A mai rămas o singură opțiune, atunci. Să explorăm fiecare linie şi fiecare punct, şi să sperăm că vom avea noroc în timp ce o facem, ca să accelerăm lucrurile.

— Doar dacă Vau nu are noroc.

— Cred că e timpul să folosim urgent un Jedi, fiule.

— Mâine, la ora opt, spuse Ordo.

— Mai avem timp să facem nişte pregătiri, atunci. Să mergem să vedem un Hutt care îmi este dator. Ei bine, de fapt, îmi este dator vândut. Şi hai să-i luăm pe Sev şi Scorch ca să vadă cum se face.

Existau lucruri pe care Skirata le putea face pe care nici măcar un comando sau un ARC nu le putea face, iar unul dintre acestea era să-şi *lucreze* contactele.

Ordo reținu totul în memorie. Seara asta avea să fie extrem de educativă.

* * *

***Coliba lui Qibbu*, cartierul de distracții, Coruscant; cu participarea echipei Delta**

O lumină verde stridentă încadra semnul portocaliu pulsând deasupra intrării. Qibbu deschisese târziu: era deja întuneric, iar Skirata gândi că era timpul ca barul să primească noi clienți.

— Sunt doar un simplu ucigaş antrenat, spuse Sev, dar ceva îmi spune să nu mănânc niciodată într-un restaurant cu un joc de cuvinte urât deasupra uşii.

— Nu ai încercat încă mâncarea, spuse Skirata. Asta nu va lăsa loc de îndoială.

— Sau desertul, spuse Scorch. Şi am menționat că mă simt gol?

— De douăsprezece ori de când am plecat de la Cartierul General. Obişnuieşte-te. Nu poți purta armură tot timpul.

Ordo scoase un blaster. Scorch ridică sprâncenele.

— Sunt discret, spuse Ordo. Altfel le-aş fi scos pe amândouă.

— Chiar nu v-am observat în echipamentul ăla alb şi strălucitor, domnule…

— Ascultați, băieți.

Skirata îşi strecură o mână în buzunar pentru a pipăi un metru liniştitor de lanț din duroțel şi îşi ținu brațul drept pe lângă el. Nu-l mai văzuse pe Hutt de mult timp, cu ani înainte de Kamino, şi era sigur că avea să fie un şoc neplăcut pentru bătrânul melc.

— Qibbu s-ar putea să fie surprins să mă vadă, mai ales că încă îmi datorează o taxă. Aşa că fără eroisme. Mă descurc eu cu el. Skirata le făcu semn celor doi Delta să se retragă în holul deschis. Priviți cu dezinvoltură şi citiți meniul. Şi nu vomitați.

Labirintul de camere întinse trecea drept restaurant, bar şi hotel, dar numai dacă inspectorii de igienă alimentară de pe Coruscant se uitau în altă parte. Era perfect din toate punctele de vedere, dacă voiai să nu fii deranjat. Exista un anumit anonimat în capătul dur al cartierului de divertisment.

Era exact genul de loc în care o mulțime de soldați clone puteau intra şi ieşi fără să atragă comentarii, cel puțin după ce trecea noutatea apariției. Skirata se aplecă asupra interfonului. Huttul Qibbu era acasă. Pur şi simplu ştia asta. Durosul slăbănog care stătea în pragul uşii cu un blaster era cel care îl dădea de gol.

— Am închis, spuse Duros.

— Iar eu sunt Kal Skirata.

Pumnul cenuşiu al Durosului se strânse pe blaster.

— Şi eu am spus că este închis.

Ordo se roti în jurul uşii şi îşi îndreptă blasterul spre fața plată a Durosului.

— Nu, eu cred că este deschis şi am dori să vedem specialitatea din această seară, te rog.

Durosul se opri suficient de mult timp pentru a trage cu ochiul, ceea ce fu probabil lucrul care îi salvă viața. Dacă ar fi ridicat blasterul, Ordo l-ar fi ucis. Ordo îl apucă oricum de încheietura mâinii şi i-o răsuci aproape ca un efect secundar al smulgerii blasterului din strânsoarea lui, şi se auzi un scârțâit inconfundabil de os care se rupe. Durosul guiță.

— Cred că asta înseamnă *intră*, spuse Skirata, şi se asigură că avea blasterul la brâu.

Până la urmă, Qibbu s-ar putea să fi dat nişte credite pentru un ajutor competent. Intră în restaurantul pustiu şi observă că mocheta nu i se mai lipea de cizme la fel de mult ca înainte. Se plimbă în spatele barului, atât pentru a verifica dacă nu se ascundea nimeni acolo ca să-i dea bătăi de cap, cât şi pentru a vedea dacă paharele erau curate.

Blasterul lui Ordo vâjâi slab când îl ridică. Când Skirata îşi ridică privirea, Sev şi Scorch acopereau câte o uşă. *Buni băieți. Cu toții se vor descurca bine în lumea asta mare şi rea.*

— Ka-a-al... Qibbu ieşi din bucătării, o adiere de mirodenii exotice şi de grăsime arsă scăpând în timp ce Huttul se strecura uşor în zona barului. Deci, în sfârşit, ai venit după recompensa ta. Am crezut că nu vei veni niciodată. Şi ai personal şi o haină frumoasă acum... trebuie să faci afaceri mai bune, nu?

— Colegii mei, spuse Skirata. Voi lua valută forte, dar dacă nu ai aşa ceva, putem negocia.

Qibbu nu era atrăgător nici măcar după standardele Hutte. Limba îi trecu prin fanta de gură şi se îndreptă spre bar pentru a se strecura pe tarlaua lui şi a turna câteva băuturi.

— Băieții tăi vor bere? Qibbu indică un borcan de *gorg*[19] murat de pe bar. Gustări?

— Nu, mulțumesc. Sev şi Scorch erau scârbiți, cu ochii fixați pe borcanul cu amfibieni foarte morți. Nu ne-am putea descurca cu asta.

— Bine, vorbim noi doi, atunci, Ka-a-al.

— Să înțeleg că nu ai pregătit banii?

— Nu chiar atât de mult. Dă-mi timp, şi...

— Lasă-mă să uşurez lucrurile pentru amândoi. Skirata trase un taburet şi se aşeză pentru a fi la nivelul ochilor Huttului. Sunt un turist. Pot băieții mei să arunce

---

[19] Gorg – chuba în Huttă – amfibieni mici şi precoce care puteau fi găsiți pe multe planete, de la mlaştinile de pe Naboo la deşerturile lui Tatooine (aceasta din urmă fiind planeta lor originară). Erau preferați în mod popular ca hrană de multe specii umanoide (inclusiv pe Tatooine), fie că erau uscați, fierți sau prăjiți în frunze de manak.

o privire prin camerele tale? Dacă ne place ceea ce vedem, vom sta o vreme.

Skirata indică turboliftul. Sev şi Scorch îşi scoaseră blasterele şi dispărură în recunoaştere. Ordo închise din nou uşile principale şi se plimbă încet în jurul barului, probabil memorând dispunerea şi fiecare detaliu. Ordo era un holorecorder foarte bun: un alt avantaj superb al memoriei sale perfecte.

— Deci... ai un proiect în desfăşurare, Ka-a-al?

— S-ar putea să am.

— Implică... morţi?

— Nu şi de data asta. Am nevoie doar de un loc unde eu şi colegii mei să ne relaxăm şi să nu fim deranjaţi pentru o vreme.

Ochii galbeni cu pupile în fantă ai lui Qibbu îl urmăreau pe Ordo prin bar. Skirata nu mai putea vedea acum ochi galbeni fără să se gândească la Kaminoani.

— Colegii tăi sunt soldaţi.

— Da. Le place să profite la maximum de concediu. Nu au parte de prea multe.

— Aşa că fac mici... treburi pentru tine, spuse Qibbu.

— Da, şi niciuna dintre aceste treburi nu trebuie să te incomodeze. Nu vei primi nicio vizită de la Forţele de Securitate, pentru că băieţii mei se comportă bine.

— Vrei doar... linişte şi pace pentru ca ei să facă acele mici treburi pentru tine.

Nici nu ai idee cât de mult, Răsuflare-de-Melc.

— Da.

— În schimb, îmi ştergi acea mică sumă pe care ţi-o datorez?

— S-ar putea.

Erau cinci sute de mii de credite plus dobânda. Nu avea nevoie de ele acum. Fusese o vreme când şi-ar fi riscat viaţa şi pe cea a oricui i-ar fi stat în cale pentru a ridica o asemenea sumă. Fusese un executor de datorii de succes pentru o scurtă perioadă de timp, dar nu era o treabă pentru un soldat adevărat.

— S-ar putea să-ţi aduc şi ceva comerţ, pentru că s-ar putea să fie mulţi soldaţi în oraş care să vrea să viziteze un loc relaxant.

— Îmi oferi mai mult decât îţi datorez. Există o şmecherie.

— Şmecheria, spuse Skirata, simţind cum negocierea îi scăpa din mână, este că tu vei garanta că nu vor fi probleme aici. Iar definiţia mea a problemelor este destul de exigentă.

— Fără atenţie nedorită.

— Şi fără prostii din partea clientelei tale obişnuite, de joasă speţă. Fără să profiţi de soldaţii mei. Mâncare cât de multă vor – proaspătă şi gătită cum trebuie, te rog – şi camere curate. Nu prea beau, dar au tendinţa să le placă mult cafeaua şi băuturile dulci.

Qibbu clipi încet, încă aparent distras de Ordo, care se interesa de bucătărie.

— Te superi dacă fac o inspecţie de igienă alimentară? spuse Ordo şi dispăru în bucătării fără să aştepte răspunsul.

Privirea lui Qibbu alunecă spre bucătărie şi apoi se întoarse la Skirata.

— Ceri multe pentru *băieţii* tăi *strălucitori*.

Skirata îşi închise pumnul în jurul capătului lanţului din buzunar. Melcul trebuia să afle cine avea avantajul în această negociere.

— Asta pentru că ei merită mult şi tu îmi datorezi mult. Iar dacă te joci cu mine vei avea mult mai multe probleme decât ţi-ai putea imagina...

Pregătirea lui Skirata de a-i da o *palmă* serioasă lui Qibbu fu brusc întreruptă de un ţipăt înăbuşit dinspre bucătării. O tânără femelă Twi'lek ieşi în grabă pe uşă.

Îşi dădu seama că Ordo trebuie să o fi speriat. S-ar putea să fi fost din cauza celor două blastere.

— Şi numai femelele respectabile au voie în bar, adăugă Skirata.

Dar femela Twi'lek părea îngrozită într-un mod care spunea că era obişnuită să fie aşa, iar lui nu-i plăcea deloc asta. Îl cunoştea prea bine pe Qibbu.

— Ea nu arată ca personalul obişnuit al bucătăriei....

Fata se ghemuise lângă peretele îndepărtat, uitându-se la Ordo, care pur şi simplu ieşi şi îşi puse blasterul în toc cu un gest exagerat. Nu se descurca prea bine la capitolul *liniştiri* în cele mai bune momente ale sale, cu atât mai puțin cu femeile. Era timpul să-l învețe mai multe grații sociale atunci când purta arme de foc.

Huttul gâlgâi un râset.

— Femelele... ştii cum sunt...

Ajunge. Skirata îşi scoase lanțul de duroțel dintr-o singură mişcare şi îl înfăşură în jurul gâtului lui Qibbu, răsucindu-l în pumn în timp ce-l smulgea spre el pe uriaşul care tremura. Metalul intră în grăsimea moale a creaturii, lăsând o margine albă acolo unde sângele nu mai putea să circule.

— Ascultă, *shag*, spuse Skirata, simțind cum furia îi strânge muşchii gâtului. Nu exista o insultă mai rea pentru un Hutt decât să i se spună *sclavule*. Îmi plac femelele Twi'lek. Cele cinstite, genul care nu fură, sau mai rău. Aşa că nu maltrata personalul sau s-ar putea să descopăr ce activist sindical pot fi. Doar ai grijă de băieții mei care trec pe aici. *Eniki?* Dacă îți faci de cap, va fi un nou lot de produse proaspete din untură pe piață la prima oră a dimineții. Răsuci lanțul un pic mai tare. *J'hagwa na yoka*, Grăsane. Nu vreau să fie nicio problemă.

A treia pleoapă a lui Qibbu trecu peste ochiul său reptilian ca un ştergător de parbriz.

— Băieții tăi frumoşi şi strălucitori mor oricum, mai devreme sau mai târziu.

Asta întrecu măsura. Skirata smuci capul Huttului în jos şi îşi aduse genunchiul în fața lui Qibbu cât de tare putu, cu o lovitură umedă. Nu avea nevoie de ceatură ca să-i amintească asta şi să-şi bată joc de sacrificiul lor.

Qibbu scuipă salivă cu miros de amoniac, gemând.

— Vom fi bine serviți în localul tău! spuse Skirata, ignorând durerea din rotulă. Sau preferi să-mi plăteşti chiar acum jumătate de milion de credite plus nouă ani de dobândă?

— *Tagwa*, domnule.

— Aşa mai merge. Slăbi puțin din strânsoarea de sugrumare. Un pic de concentrare pe client este bună pentru afaceri.

Qibbu tresări vizibil.

— O să pierd profit.

— Vei pierde mult mai mult decât atât dacă te joci cu mine. Întotdeauna am vrut să văd dacă Huttii chiar pot regenera părți ale corpului. Skirata strânse din nou lanțul. *Ke nu'jurkadir sha Mando'ade...*

Nu te pune cu Mandalorienii. Nu era un sfat rău.

Qibbu nu era lingvist, dar Skirata ştia că tonul putea transmite multe chiar şi unui animal, şi poate chiar şi unui Hutt. Spera ca lipsa de circulație din gâtul lui Qibbu să traducă pentru el.

— *Tagwa*... sergent, spuse Qibbu şi lăsă să-i iasă un oftat lung şi umed când Skirata eliberă lanțul.

Sev şi Scorch ieşiră din nou din turbolift şi îi arătară lui Skirata cu degetul

mare în sus.

— Ideal pentru o pauză de relaxare, sergent, spuse Scorch. Priveliști minunate și clare, platformă pentru a parca un speeder – sau șase – și mult spațiu pentru a ne întinde picioarele. Este un etaj întreg de camere în partea de sus, de fapt.

Vizibilitate defensivă bună, acces și evacuare ușoare și o dispunere potrivită pentru a se deplasa și a depozita trusele și artileria. Excelent.

— Dacă e destul de bun pentru colegii mei, va fi destul de bun și pentru mine, spuse Skirata. Vrei să arunci o privire doar ca să te asiguri, Ordo?

Ordo clătină din cap, părând încă neîncrezător față de femela Twi'lek.

— Voi accepta ce spune majoritatea.

— Deci, tarifele pentru șederea de lungă durată? întrebă Skirata.

— Așa cum… am discutat, spuse Qibbu.

Skirata alunecă de pe scăunel și șterse de pe lanț unsoarea lui Qibbu înainte de a-l înfășura și de a-l pune din nou în buzunar. Totuși, era îngrijorat pentru femela Twi'lek. Civilii nu erau deloc principala lui preocupare în această operațiune, dar nu costa nimic să fii politicos. Se îndreptă spre ea. Era încă ghemuită. Se lăsă lângă ea aproape instinctiv: parcă revedea șase băieței speriați care așteptau *recondiționarea*.

— Eu sunt Kal, doamnă, spuse el. Cum vă cheamă?

Ea nu îl privi în ochi. Avea acel mod de a privi ușor într-o parte, pe care el credea că îl mai văzuse de prea multe ori.

— Laseema.

— Ei bine, Laseema, dacă șeful tău nu se poartă bine cu tine, să-mi spui. Și o să am o vorbă cu el. Îi zâmbi cât de bine putu. Și niciunul dintre băieții mei nu-ți va face probleme, bine?

— Bine, spuse ea tremurând. Lekkuurile ei se mișcau ușor, dar Skirata nu putea înțelege limbajul tacit pe care îl transmiteau. S-ar putea să se fi mișcat doar de frică. Bine.

Skirata îi oferi un zâmbet cât se poate de liniștitor și se îndreptă spre uși.

— Ne vom întoarce mâine ca să aducem niște lucruri. Pregătește ultimul etaj pentru noi, da? Frumos și curat.

— Și cu flori proaspete, spuse Scorch.

Se întoarseră la speeder și porniră spre barăcile *Companiei Arca*, instalându-se pe o linie aeriană automatizată și contopindu-se în fluxul de lumini strălucitoare. Coruscantul era încântător noaptea, așa cum spunea Fi. Skirata nu se observase niciodată asta prea mult până atunci.

Îl împunse pe Sev.

— O casă operațională bună, deci.

— Făcută pe măsură. Ne va lua o zi să mutăm trusele în cantități discrete, dar putem avea acces prin platforma de aterizare când se va întuneca.

— Gazda noastră devine nervoasă dacă depozitează muniție? spuse Ordo.

— Este un Hutt, spuse Skirata. A depozitat lucruri mult mai rele. Și ceea ce nu știe nu-l va ține treaz noaptea.

Scorch părea impresionat.

— Chiar ai fost un băiat rău în trecutul tău, nu-i așa, sergent?

— Ce vrei să spui prin *trecut*? spuse Sev.

Și râseră. Erau trupe perfecte ale forțelor speciale, băieți foarte răi în felul lor, dar care nu avuseseră niciodată de-a face cu lumea interlopă criminală – iar criminalitatea era un partener inevitabil al terorismului. Acesta era unul dintre

motivele pentru care Skirata nu simțea niciun pic de teamă să devină el însuşi bandit.

Fierfek, îi *impresionase*. Băieții de la Delta ieşeau din exclusivitatea lor închisă şi bine închegată şi pătrundeau în echipa mai mare. Asta era o problemă rezolvată. Mai rămânea, desigur, operațiunea în sine. Şi să fie cu ochii pe Atin, Vau şi Sev.

Şi introducerea lui Etain într-un element de război care nu este nici pe departe nobil. Şi să ne asigurăm că toată lumea va ieşi în viață din asta.

Skirata întinse mâna peste spătarul scaunului şi le dădu lui Sev şi Scorch o lovitură jucăuşă, apoi îl împinse pe Ordo lângă el.

— V-am promis tuturor o seară în oraş, spuse el. Când vom rezolva asta, Zey va primi o factură foarte mare de la clubul ofițerilor.

— Poate că nu ar trebui să aşteptăm până atunci, spuse Scorch. Nu ştii niciodată ce e după colț.

Nu. Nu ştii. Niciodată nu vei şti.

Capitolul 9

Când inamicul este un droid sau un umed cu o armă, atunci uciderea lui este uşoară. Dar în acest joc operezi printre civili, pe terenul lor. Ai putea lucra chiar lângă inamic. Ar putea fi chiar oameni pe care îi cunoşti şi pe care îi placi. Dar tot inamici rămân şi va trebui să le faci felul la fel ca întotdeauna. Nu există un cuvânt Mandalorian pentru erou, iar asta e foarte bine, pentru că oricâte vieți ai salva în operațiuni secrete, nu vei fi niciodată, absolut niciodată, un erou. Acceptați asta.

Sergentul Kal Skirata, predând tacticile de contraterorism companiilor de comando Republicane de la Alpha la Epsilon, Kamino, cu trei ani înainte de Geonosis

Terenul de paradă al cazărmii *Companiei Arca*, ora 07:00, la 371 de zile după Geonosis

Proiectilul trecu pe lângă capul lui Etain şi ricoşă în scutul de Forță pe care îl ridicase instinctiv pentru a-şi proteja fața. Jusik se opri în fața ei, cu sudoarea picurându-i de la capătul nasului, cu o tijă de aliaj aplatizată strânsă într-o mână. Pe obrazul lui era o pată de sânge, iar ea nu era sigură dacă era al lui.

— Îmi pare rău! Părea exaltat. Uite, de ce nu te aşezi acolo? E mai sigur.

Etain îi indică sângele.

— Şi de ce nu-ți foloseşti puterile Forței? spuse ea. Este un sport periculos.

— Asta înseamnă să trişezi, spuse Jusik, aruncând mica sferă plastoidă înapoi în nodul de comandouri.

Aceştia se năpustiră asupra obiectului ca o haită de vânătoare şi se îmbrânciră cu ferocitate pentru a lovi chestia cu tijele, încercând să o împingă cu putere în peretelui barăcii.

Etain habar n-avea cum se numea jocul, dacă avea vreun nume. Şi nici nu părea să aibă vreo regulă: mingea, aşa cum era, era lovită cu tija, cu piciorul şi aruncată după bunul plac al jucătorilor. Iar echipele erau Niner, Scorch, Fixer şi Darman împotriva lui Fi, Atin, Sev şi Boss. Skirata insistase să se joace în echipe mixte. Alte câteva comandouri se opriseră în timp ce traversau terenul de paradă pentru a privi. Bătălia se desfăşura într-o tăcere sumbră, cu excepția ciocnirilor de tije, a respirației gâfâite şi a strigătelor ocazionale de aprobare *Nar dralshy'a! – Pune-ți spatele la treabă!* şi *Kandosii!* – care, după cum îi explicase Jusik, fusese însuşit în mod colocvial pentru a însemna mai degrabă *de clasă* decât *nobil.*

De când îi cunoscuse, deveniseră cu toții mult mai feroce. Era un fenomen care avea sens, având în vedere natura specifică a îndatoririlor lor, dar tot îi dădea senzația că deveniseră din nou străini. Faptul că lucrau atât de îndeaproape cu Skirata părea să le fi concentrat mințile asupra unui popor care părea să aibă libertatea supremă.

Chiar şi Darman căzuse fericit în acea libertate. Era complet absorbit de joc, îl dădea cu umărul pe Boss din cale şi îl doborâse şi pe Jusik. Se auzi un strigăt de *Kandosii!* când mingea se izbi de perete, la doi metri deasupra solului.

Apoi, Skirata apăru prin uşă. Etain nu trebui să primească niciun indiciu din

partea Forței cu privire la starea lui de spirit.

— Armura! strigă el. Vocea lui putea umple un teren de paradă. Comandourile înghețară ca unul singur. Sergentul nu părea deloc amuzat. Am spus să purtați armură! Fără răni! Mă auziți?

Traversă spre Jusik cu o viteză surprinzătoare pentru un om cu un picior avariat şi se opri cu fața la câtiva centimetri de cea a Jediului. Îşi scăzu vocea, dar nu cu mult.

— Domnule, îmi pare rău că trebuie să vă spun că sunteți un *dik'ut.*

— Îmi pare rău, sergent. Jusik era tot un rest de haine însângerate şi păr transpirat, plin de remuşcări. E vina mea. Nu se va mai întâmpla.

— Nu vrem răniți. Nu acum. Bine, domnule?

— Am înțeles, sergent.

Skirata aprobă din cap şi apoi zâmbi, ciufulindu-i părul lui Jusik aşa cum făcea cu cel al trupelor sale.

— Eşti cu siguranță *ori'atin*, *Bard'ika*. Doar să nu te laşi ucis.

Jusik radie, în mod clar încântat. Skirata nu numai că îi spusese că era *excepțional de dur,* dar folosise forma cea mai afectuoasă a numelui său: acum era *Micul Bardan* şi, prin urmare, din clanul lui Skirata. Alergă în urma comandourilor şi dispăru în interiorul clădirii.

Skirata se îndreptă cu paşi mari spre Etain şi se aşeză lângă ea pe bancă.

— E un mic *di'kut* curajos, nu-i aşa?

Deci nu era doar un termen de abuz.

— Dacă nu ar fi fost un război, bănuiesc că Maestrul Zey ar fi avut o discuție serioasă cu el până acum. Bardan s-a ataşat foarte mult de ei.

— Un războinic poate fi un singuratic, dar un soldat nu.

— Unde ai fost educat?

Skirata privi drept înainte, iar ochii i se încrețiră la colțuri pentru o clipă.

— Pe stradă, pe câmpul de luptă şi de către o grămadă de băieți foarte deştepți.

Etain zâmbi.

— Nu am fost nepoliticoasă. Eram doar curioasă.

— Destul de corect. A trebuit să analizez şi să explic tot ceea ce i-am învățat pe Nulli timp de opt ani. Nu mi-a fost suficient să le arăt modul corect de a lupta. Ei voiau să le explic totul. M-au tocat cu întrebări. Apoi îmi dădeau totul înapoi într-un mod pe care nu-l mai văzusem niciodată. Uimitor.

— Îi vom întâlni pe toți? Sunt toți ca Ordo?

— Poate, spuse Skirata. Sunt desfăşurați în diverse locații.

Era răspunsul lui nehotărât care spunea: *Nu întreba.*

— Şi sunt toți de acelaşi calibru, da.

— Deci, dintr-o echipă de atac de doisprezece, aveți unsprezece oameni duri – *atin*, da? – şi pe mine. Nu mă pot abține să nu simt că nu voi fi de mare folos.

Skirata scoase o bucată din ceva maro şi lemnos şi o băgă în gură. O mestecă precum un gdan, de parcă ar fi ros brațul cuiva.

— *Atin'ade*, o corectă el. Oh, vei fi de mare folos. Bănuiesc că vei avea cea mai grea treabă dintre toate.

— Voi face orice e nevoie.

— Ştiu.

— Sergent, vei deveni mai clar la şedința de informare?

— Nu este un secret. Vreau doar ca toată lumea să aibă o imagine completă în

acelaşi timp. Apoi vom pleca şi vom dispărea.

— Am auzit că ai mai făcut asta înainte.

— *Cuy'val Dar*. Da, am mai fost printre *cei care nu mai există*. Te obişnuieşti. Are avantajele sale.

Se ridică şi se îndreptă spre barăci, cu Etain urmându-l. Şchiopătatul lui era mult mai puțin evident astăzi.

— Cum te-ai rănit la picior? întrebă ea.

— Nu am urmat ordinele. M-am ales cu un proiectil de armă Verpină în gleznă. Uneori trebuie să înveți pe calea cea mai grea.

— Nu ți-ai reparat-o niciodată?

— O să mă apuc să o fac într-o zi. Haideți, luăm micul dejun înainte de şedință. Unele lucruri sună mai bine pe stomacul plin.

Când începu şedința de informare la ora 08:00, Jusik părea proaspăt *scrobit*, dar îi apăruse o tentă de ochi învinețit. De asemenea, părea încântat. Etain îi invidia capacitatea de a găsi bucurie în cele mai neaşteptate locuri, la fel ca Darman. Omega şi Delta păreau să se fi destrămat complet ca echipe. Îşi ocupaseră locurile, lenevind în combinezoanele lor negre, dar nu mai stăteau în grupuri unite. Atin şi Sev încă emanau un sentiment de distanță, dar cursul accelerat al lui Skirata de a-i împrieteni părea să funcționeze.

Mai era şi mica problemă a Wookieeului care intrase. Skirata dirijă creatura spre un scaun mai mare şi încuie uşile. Era cel care pilotase taxiul.

— Ordo, ai măturat camera după *ploşnițe*[20]?

— Da, sergent.

— Bine, doamnelor şi domnilor, acest lucru este strict pentru cei din această cameră. Dacă cineva vrea să iasă, acum este momentul să o spună.

— Observă lipsa totală de mişcare, sergent, spuse Scorch. Nimeni nu iese de data asta.

— Nici nu credeam asta. De acum încolo, nu mai există denumiri de *general*, *domnule*, *sergent* sau coduri şi nici robe Jedi. Nu există niciun grad. Nu există un lanț de comandă dincolo de mine. Dacă eu sunt ocupat sau mort, atunci răspundeți în fața lui Ordo. Ați înțeles? Wookieeul îi aruncă două pachete de haine, iar el aruncă câte unul către Etain şi Jusik. Ea îl prinse pe al ei şi se holbă la el.

— Îmbrăcăminte civilă, copii. Voi, băieți clone, sunteți doar soldați în permisie, iar noi, corciturile, suntem... ei bine, Etain poate trece drept fiica mea, iar *Bard'ika* este un *nimeni* pe care l-am cules în călătoriile mele.

Femela Wookiee emise un tril lung şi mulțumit.

— Apropo, ea este Enacca. Skirata o indică pe femela Wookiee cu un gest politicos. Este intendentul nostru şi se ocupă de mobilitatea trupelor – ea ne va asigura proviziile şi transportul. Ați lucrat vreodată cu Wookiee?

Comandourile clătinară din cap, cu ochii mari.

— Ei bine, tot ce ați auzit este adevărat.

Făcu un gest către Ordo, iar o holoproiecție apăru de pe mănuşa ARC-ului pe perete. Era o diagramă cu săgeți şi etichete pe ea.

— Deci, iată ce avem până acum. Unu, avem un punct de origine pentru explozibili. Doi, credem că avem pe cineva din logistica sau suportul Marii Armate, sau din Forțele de Securitate Coruscant, care fie transmite informații, fie este

[20] Ploşnițe – dispozitive de ascultare.

neglijent cu ele. Acum, ceea ce nu avem este o verigă în lanțul dintre următoarele celule teroriste: de la materiale la fabricarea bombei; de la fabricarea bombei la celula de plasare; şi de la celula de plasare la celula de recunoaştere şi supraveghere – cu alte cuvinte, cei care le spun unde să plaseze dispozitivul şi când să îl detoneze.

Ordo avea brațul de proiecție sprijinit pe scaun.

— Iar Vau încearcă să extragă cel puțin o legătură din celula pe care a prins-o Omega.

— Dar s-ar putea ca ei să nu ştie nici măcar care este acea legătură, spuse Skirata. Se obişnuieşte să foloseşti echivalentul unei *legături în orb* pentru a livra lucruri. Prizonierii au fost testați pozitiv la explozibili, aşa că ei ar putea fi producătorii, dar aş presupune că dispozitivele sunt fabricate pe Coruscant pentru că este mai simplu să livrezi explozibili în vrac decât bombe complete, având în vedere că nu poți pretinde că bombele sunt pentru uz minier, deşi nici asta nu este uşor. Aşa că cea mai bună presupunere a noastră este că ei sunt celula de achiziții care cumpără materia primă.

Jusik avea capul înclinat într-o parte.

— Înțeleg că, dacă nu ştim asta după ce s-a scurs o zi, atunci Vau nu are prea mult succes cu interogatoriul său. Pot să mă ofer voluntar să îl ajut? Jedii au unele puteri de convingere, precum şi modalități de a descoperi fapte.

— Ştiu, zise Skirata. De aceea o va face Etain. Am nevoie de tine în acest moment.

Stomacul lui Etain făcu un salt în sus. *Este acesta un test?* Jusik o privea cu prudență: cu siguranță îi putea simți disconfortul. Poate că încercase să facă un lucru decent şi să o scutească de datorie. Sau poate că era atât de prins în a fi *unul dintre băieți*, încât voia neapărat să aibă o şansă cu prizonierii. Jusik avea propria lui relație precaută cu partea întunecată, se pare.

— Bine, spuse Etain. *Ai ucis. Ai ucis în lupta corp la corp şi ai ucis dezlănțuind rachete. Pe Qiilura, sub acoperire, ai înjunghiat, ai zdrobit şi ai tăiat, şi ai învățat gherilele locale să facă la fel. Şi acum îți faci griji pentru manipularea minților?* Voi face tot ce pot.

— Bine, spuse Skirata şi trecu mai departe ca şi cum ea s-ar fi oferit pur şi simplu să gătească cina. Acum, datele pe care le-a piratat Atin sunt doar o listă cu treizeci şi cinci de mii de companii care folosesc serviciul de transport de marfă cu care se pare că făceau autostopul oaspeții lui Vau. Asta înseamnă o mulțime de verificări fizice pe care nu le putem face noi înşine. Aşa că Obrim o trece prin baza lui de date – cea personală şi specială – pentru a vedea dacă vreuna dintre ele are formular de nereguli vamale, afaceri dubioase sau chiar o amendă pentru depăşirea vitezei. În timp ce el face asta, noi plecăm. Jusik, Enacca o să te transforme în cel mai prăpădit pilot de taxi din galaxie, iar restul dintre voi puteți să vă scoateți trusa suplimentară – mă refer la o armură de corp discretă, echipament pentru civili şi arme civile.

— Auu, sergent…

— Fi, o să-ți placă la nebunie. S-ar putea chiar să poți purta casca lui Hokan.

— Doar pentru tine, atunci, sergent.

— Bun băiat. Bine, ne întoarcem cu toții aici la ora 21:00, când se face frumos şi întuneric. Skirata îi făcu semn lui Ordo să oprească holoproiecția şi apoi îi făcu semn lui Etain. Generale, Ordo – veniți cu mine.

Îi conduse în pasaj şi, în loc să o ducă într-o nişă liniştită pentru a discuta,

pur şi simplu o grăbi pe toată lungimea coridorului şi ieşi pe terenul de paradă, unde o aştepta un speeder ponosit, cu parbrize din oţel transparent întunecate.

— Îți deschizi o reprezentanță de vehicule de ocazie cu Enacca? Glumele păreau să funcționeze întotdeauna pentru Fi, dar Etain constată că nu-i ofereau niciun fel de confort. Nu atrag atenția, totuşi, recunosc asta.

— Urcă. E timpul să mergem la muncă.

La fel ca armata de clone, devenise foarte bună în a urma ordinele. Ordo duse speederul cu un zbor liniştit spre liniile principale şi îl aruncă într-o breşă pe o rută care se îndrepta spre sud.

— Aici devine dificil, Etain, spuse Skirata.

Într-un fel, ea ştia ce avea să se întâmple.

— Da.

— Asta e mai greu decât să înfrunți o coloană de droizi de luptă şi să faci pe eroul. Skirata încă mesteca *ruikul*. Îi simțea mirosul în respirație, dulce şi floral. Nu-ți voi insulta inteligența. Vreau să *torturezi* un om. Este prima ocazie de informații pe care o avem de luni de zile şi trebuie să profităm la maximum de ea. Au murit oamenii pentru a se asigura că îi avem pe acei prizonieri.

Nu era sigură dacă era un test al loialității ei sau nu. Cu siguranță era ceva ce Skirata ştia că ar fi fost linia supremă pe care o putea depăşi un Jedi. Dar Jedii depăşeau liniile decenței tot timpul, şi se presupunea că era în regulă atâta timp cât nu comiteai violențe din furie, sau îndrăzneai să iubeşti. Îi era mai greu decât oricând să-şi urmeze calea, şi totuşi, acum era mai clară în privința propriilor convingeri decât fusese vreodată în viața ei.

Era conştientă şi de Ordo. Părea perfect calm în scaunul pilotului, dar vârtejurile şi bălțile adânci şi întunecate din Forța din jurul lui vorbeau despre un om care nu se simțea bine cu el însuşi sau cu lumea. Marile vârfuri de frică şi durere şi încredere neajutorată şi dezolare şi... viteză şi complexitate pur şi simplu copleşitoare o loveau pe Etain ca un jet de apă rece. Se simțea la fel de străin ca un Hutt, un Weequay sau un Twi'lek. Era un om într-o agonie frecventă. Mintea lui alerga cu viteză maximă şi avea impresia că nu se opreşte niciodată.

Probabil că se holba la el.

— Vă simțiți bine, doamnă? întrebă el, încă emanând calm.

— Sunt bine, spuse ea, înghițind în sec. Ce... ce aş putea face eu şi Walon Vau nu poate face?

— Sunteți pregătită să auziți nişte lucruri neplăcute? spuse Skirata.

— Trebuie să fiu.

El îşi frecă încet fruntea.

— Poți antrena oamenii să reziste la interogatoriu. Aceasta este o expresie sofisticată pentru tortură şi nu-mi place să o folosesc. Ştiu, pentru că am făcut-o, iar teroriştii de linie dură sunt antrenați la fel ca şi soldații. Dar ei nu sunt antrenați să reziste la Jedi. Iar asta îți oferă un avantaj psihologic, dar şi unul real.

— Nikto ar trebui să fie duri.

— Şi oamenii pot fi duri.

Părea supărat. Era suficient de grav pentru ca ea să simtă cum Forța din jurul lui devenea din nou acel vortex întunecat.

— Kal, cine găseşte asta mai neplăcut, tu sau eu?

— Eu.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Îți revine totul în minte în momente ca acesta.

— Deci, cine... a *antrenat* Echipa Omega?

Ea simți acum cea mai slabă strălucire de suferință în Ordo.

— Eu, spuse Skirata.

— Oh.

— Ai fi lăsat pe altcineva să o facă dacă ai fi fost în locul meu?

— Nu.

O ştiu imediat; nici măcar nu trebuise să se gândească la asta. Ar fi fost un act de abandon, lăsând pe altcineva să facă munca murdară pentru a-ți linişti propria conştiință, cu acelaşi rezultat.

— Nu, n-aş face-o.

— Păi... Închise ochii pentru o clipă. Dacă eu îmi pot antrena băieții, atunci tu nu ar trebui să ai probleme în a face ceea ce Vau nu poate face.

— Spune-mi care este miza.

— Pentru cine? Pentru Republică? întrebă Kal. Cred că este marginală, ca să fiu sincer. În termeni reali, terorismul nici măcar nu o afectează. Pierderi cu miile, asta e tot. Frica de terorism este cea care face pagubele.

— Atunci de ce eşti atât de implicat?

— Cine este cel mai afectat în asta? Trupele de clone.

— Dar mii de soldați mor pe front în fiecare zi. Din punct de vedere numeric...

— Da, nu pot face mare lucru în privința războiului. Am antrenat destul de mulți oameni pentru a rămâne în viață. Dar tot ce mi-a rămas este să fac *ce pot*, acolo *unde pot*.

— Este un război personal, nu-i aşa? spuse Etain.

— Aşa crezi tu? Nu-mi pasă dacă o să cadă Republica sau nu. Eu sunt un mercenar. Toată lumea poate fi potențialul meu angajator.

— Atunci de unde vine furia? Ştiu ce înseamnă furia. Ca Jedi, ne apărăm de ea tot timpul.

— Nu o să-ți placă răspunsul.

— Nu-mi plac multe lucruri în ultima vreme, dar tot trebuie să mă confrunt cu ele.

— Bine. Pe zi ce trece, devin tot mai amărât când văd oameni Mandalorieni – şi asta sunt, fie că-ți place sau nu – folosiți şi aruncați într-un război în care nu au niciun interes. Skirata, aşezat chiar în spatele lui Ordo, îşi puse uşor mâna pe umărul blindat al căpitanului. Dar nu atâta timp cât pot face ceva.

Etain nu avea niciun răspuns la asta. El nu expusese problema în termeni rasiali şi ştia că Mandalorienii nu erau o rasă în sine. Dar nu fusese o zi de când se despărțise de Echipa Omega pe Qiilura, cu nouă luni în urmă, în care să nu se chinuie cu privire la folosirea soldaților care nu aveau de ales, nu aveau drepturi şi nici viitor în Republica pentru care îşi dădeau viața pentru a o apăra. Era greşit.

Exista undeva un punct în care *mijloacele nu justificau scopul*, indiferent de ceea ce susțineau cifrele. La fel ca acest omuleț violent şi pasionat de lângă ea, Etain nu-şi refuza rolul în război din principiu, pentru că asta nu ar fi însemnat altceva decât să închidă ochii în fața lui. Şi oamenii tot ar fi murit.

Şi dacă Consiliul Jedi putea accepta necesitatea de a lăsa să se întâmple asta pentru a salva Republica, atunci ea putea să se coboare la un nivel pe care nu-l crezuse niciodată posibil pentru a salva soldații pe care îi cunoştea ca oameni.

— Voi încerca să nu te dezamăgesc, spuse ea.

— Te referi la mine? spuse Skirata.

Şi la tine, gândi ea.

* * *

Casa sigură, zona *Berăria*, Coruscant, Sectorul J-47, ora 10:00, la 371 de zile după Geonosis

Skirata se aşteptase ca locuința sigură să se afle într-o parte mizerabilă a oraşului, unde activitatea neobişnuită făcea parte din peisaj. Dar Enacca se întrecuse pe sine de data asta. Proprietatea era un mic apartament dintr-un cartier renovat, cunoscut sub numele de *Berăria*; droizii constructori încă lucrau la unele dintre clădiri, învelindu-le cu lucrături de bun gust din duroțel. Zey avea să facă o criză de nervi când avea să vadă factura pentru acesta aterizând pe biroul lui.

— Cred că asta e ceea ce frații noştri ar putea numi *kandosii*, spuse Ordo, aducând speederul pe platforma de aterizare.

Avea o marchiză discretă care să protejeze de priviri, deşi Coruscantul era atât de aglomerat de trafic încât supravegherea inamicului de pe clădirile înalte – temerea lui Skirata – era mai puțin amenințătoare decât de obicei aici. Liniile de vizibilitate erau frecvent întunecate.

— Mă voi întoarce mai târziu. Am treburi de făcut, *Kal'buir*.

Când uşile holului se închiseră în urma lor, zvâcnetul şi zumzetul constant al Coruscantului fură complet reduse la tăcere. *Aha. Izolare fonică de top*. Enacca era o Wookiee foarte inteligentă. Slujba lui Vau putea fi zgomotoasă. Nu avea rost să-i supere pe vecinii din zonele mai ieftine ale oraşului, care aveau o izolare fonică mai puțin eficientă. Şi era ultimul loc în care ar fi venit colegii lui Orjul să-l caute.

Etain avea brațele încrucişate strâns la piept, părul ondulat şaten deschis, strâns pe spate într-o împletitură, cu excepția bucăților de păr care scăpaseră şi se încolăciseră în serpentine. Chiar şi noile ei haine civile arătau deja de parcă ar fi dormit în ele. Avea un văl de pistrui şi un mers stângaci; era doar o şcolăriță înarmată cu o sabie de lumină, nimic mai mult.

— Eşti pregătită pentru asta, *ad'ika*?

Micuțo: Skirata alunecase din greşeală în rolul de tată liniştitor. Dar se abținu de la alte comentarii. Ca şi el, s-ar putea ca ea să fi ținut doar să pară mult mai puțin problematică decât era de fapt.

— Dacă nu, pleacă acum.

Şi dacă o făcea, ce ar fi trebuit să facă el? Ea ştia deja periculos de multe date despre oameni şi locuri.

— Nu. Nu mă retrag.

El se gândi că ea ar putea dezvălui brusc o carismă puternică sau o dulceață care ar explica de ce această bucată de piele, oase şi păr neîngrijit îl captiva atât de mult pe Darman. Dar era doar o puştoaică, o puştoaică Jedi cu o mulțime de responsabilități care se vedeau pe fața ei tânără şi în ochii ei bătrâni.

Skirata apăsă pe soneria de intrare în apartamentul principal, iar după o clipă uşile se despărțiră în şoaptă. Mirosul puternic care îl lovi în aerul umed îi aminti de intrarea într-un hambar plin de animale speriate. Era atât de distinctiv, încât aproape că nu observă mirosul de strill. Dar *Mird* nu era nicăieri.

Vau, aşezat la masă, părea obosit. Părea în continuare un profesor care nu era foarte mulțumit de clasa lui, dar efortul fizic se vedea în liniile mai adânci de la nas

la gură şi în felul în care îşi bătea cu degetele pe masa din fața lui. Era trucul lui pentru a rămâne treaz. Bărbatul care avea capul sprijinit pe aceeaşi masă din fața lui nu părea deloc treaz. Vau se aplecă în față şi îi ridică bărbatului capul ținându-l de păr, se uită la fața lui şi îl aşeză din nou cu grijă.

— Tu eşti schimbul de gardă, Jedi? Vau se ridică şi se întinse, cu articulațiile pocnind, şi indică scaunul gol. E al tău.

Etain păru surprinsă. Skirata se aşteptase ca ea să înregistreze oroare în fața stropilor de sânge de pe pereții crem, altfel imaculați, dar ea doar se uită la Vau ca şi cum se aştepta să vadă pe altcineva.

— Unde sunt ceilalți doi? întrebă Skirata.

— Nikto numărul unu este M'truli, şi este asigurat în dormitorul mic.

Vau era perfect politicos: la urma urmei, era doar o afacere şi chiar şi Skirata se simțea prea centrat pe sarcina pe care o avea de îndeplinit pentru a-şi relua duşmănia de unde o lăsaseră.

— Nikto numărul doi este Gysk, şi se află în birou.

— Tunica ta ar avea nevoie de o spălare.

— E din cauza coarnelor ălea mici. Nu poți lovi un Nikto. A trebuit să folosesc altceva.

Etain se aşeză pe scaunul lui Vau şi îşi puse mâinile pe masă, părând încă nedumerită. Skirata se sprijini de perete. Vau dispăru în baie şi se auzi cum curge apa.

— Vrei să-mi spui ceea ce ştii, spuse Etain cu blândețe. Vrei să-mi spui numele celor cu care operezi.

Orjul tresări. Îşi ridică cu greu capul de pe masă şi se uită o secundă la fața ei. Apoi o scuipă. Etain tresări înapoi, vizibil şocată, şi şterse cu o mână saliva pătată de sânge. Apoi se linişti din nou.

— Păstrează-ți trucurile alea împuțite ale minții pentru tine, Jedi, şuieră Orjul.

Skirata nu se aştepta ca ea să cedeze în acel moment. Şi nu o făcu: pur şi simplu rămase acolo, deşi ştia că nu era vorba de inactivitate. Fusese antrenată din copilărie, la fel ca armata de clone, doar că prima armă pe care ar fi apucat-o ar fi fost controlul Forței şi abilitatea ei de a o citi ca pe nişte semnale de comunicator.

Darman îi spusese toate astea. *Ne putea deosebi imediat după cum ne simțeam şi gândeam, sergent. Nu ar fi un truc la îndemână?*

— Pot să-i văd pe Nikto? întrebă ea brusc.

Vau ieşi din baie, ştergându-şi fața pe un prosop alb şi pufos.

— Serveşte-te. Îi aruncă lui Skirata o privire de *ştii tu* şi descuie uşile pentru ea. Sunt bine legați. Ştii că îi împiedicăm să vorbească între ei, nu-i aşa?

— Am priceput asta, spuse Etain.

Dispăru într-o cameră pentru un minut, apoi ieşi şi intră în cealaltă. Când ieşi din nou, se apropie de Skirata şi Vau şi îşi coborî capul.

— Sunt destul de sigură că acei Nikto nu au nicio informație şi ei *ştiu* că nu au, spuse ea încet.

— Lumea are informații utile tot timpul şi nu ştie asta, spuse Skirata. Noi punem cap la cap lucrurile aparent inutile şi găsim conexiuni.

— Ceea ce vreau să spun este că au acest sentiment distinct că le este doar frică de moarte.

Vau ridică din umeri.

— Cam atât se poate spune despre curajul Nikto, nu?

— Orice creatură evită moartea. Diferența este că Orjul se teme să fie *înfrânt*. Mie mi se pare diferit. Nu este o teamă animalică. Nu e la fel de adâncit în Forță. Etain avea degetele încrucişate în acel mod Jedi care o făcea să pară că-şi răsuceşte mâinile. Aş putea să mă concentrez doar asupra lui. Are informații pe care se teme să le dezvăluie.

O privirä cum parcurgea cei câțiva metri până în camera principală şi se aşeza din nou la masa din fața lui Orjul şi se holba la el.

Vau ridică din umeri.

— Oh, în fine. Cel puțin pot să trag un pui de somn în timp ce ea se ocupă de el. Apoi pot să mă întorc la treabă cu metode mai palpabile.

Se auzi un oftat ascuțit din partea lui Orjul şi Vau se uită în jur. Orice făcea Etain, nici măcar nu-l atingea. Doar se holba.

— Kal, oamenii ăştia mă sperie mai mult decât Orjul, spuse Vau. O să mă duc să pun capul jos pentru câteva ore. Trezeşte-mă dacă ajunge undeva – sau dacă îl ucide, bineînțeles.

Era în jur de 10:30 dimineața, când lumea îşi vedea de treburi banale prin oraş. Părea un moment ciudat al zilei pentru a conduce un interogatoriu. Skirata avea cumva impresia că acestea se desfăşurau întotdeauna în vreo *noapte adâncă*.

Iar Etain dădea toate semnele de a fi la înălțimea sarcinii. Din când în când, îşi cobora capul ca şi cum ar fi încercat să vadă mai bine expresia lui Orjul, în timp ce acesta stătea cu fața în jos pe masă, cu degetele înnodate în părul palid ca şi cum ar fi avut o durere de cap orbitoare. Skirata voia să o întrebe ce-i făcea, dar se temea că asta i-ar fi întrerupt concentrarea. Iar ea era fixată complet pe sarcina pe care o avea de îndeplinit. Ritmul clipitului îi încetinise atât de mult încât părea înghețată, cu excepția pulsului de la gât. Din când în când, Orjul gâfâia şi guița, contorsionându-se ca şi cum ar fi încercat să se târască pe însăşi suprafața mesei.

Skirata se îndepărtă şi se duse să se holbeze o vreme la cei doi Nikto. Când se întoarse în cameră, Orjul scotea mici suspine cu sughițuri. Etain, cu fața la acelaşi nivel cu a lui, îi vorbea încet.

— Poți să-l vezi, Orjul? Poți să vezi ce se întâmplă?

Skirata îl privea.

— Orjul…

Bărbatul scânci exact ca un strill, cu un zgomot subțire de animal.

— Nu pot…

— Frica de a greşi este mai rea decât durerea, nu-i aşa? Pur şi simplu te mănâncă şi nu o poți opri. Nu-i aşa că am dreptate? Sau eşti la fel de rău ca şi Republica pe care o urăşti? Suntem noi cu adevărat inamicul, sau sunteți voi? Uită-te la pionii neajutorați pe care îi omori.

Deci asta făcea. Skirata se întrebase dacă îşi folosea puterile Forței pentru a provoca durere fizică reală. Dar ea trecuse la subiect şi recreease ceea ce durerea îți făcea oricum: te făcea să te temi pentru sănătatea ta mintală cu mult înainte de pierderea vieții. Trebuia să recunoască. Nu era letală şi nu depăşea cu mult influența obişnuită a minții. Poate că se străduia să găsească o limită etică în propria ei minte. Poate că era propriul ei coşmar, cel mai rău lucru pe care îl putea concepe.

O ținu aşa timp de o oră. Habar nu avea dacă îi sugera imagini şi consecințe teribile în minte sau dacă pur şi simplu îl inunda cu adrenalină împotriva dorinței lui, dar orice ar fi fost, îl epuiza şi pe el şi pe ea. În cele din urmă, Orjul cedă plângând, iar Etain tresări şi păru dezorientată, ca şi cum ar fi ieşit din transă.

Skirata îl apucă pe Vau de umăr şi îl scutură să se trezească.

— Treci înăuntru. L-a doborât suficient de mult pentru ca tu să termini treaba.

Vau se uită la ceasul său.

— Nu e rău. Ce s-a întâmplat? Nu vrei s-o laşi să înfrunte consecințele reale?

— Fă-o şi gata, da?

Vau îşi legănă picioarele de pe pat şi intră în camera principală pentru a o ridica pe Etain de pe scaun şi a o conduce pe ea şi pe Skirata spre uşi.

— Du-te şi ia-ți nişte *suc*, Jedi. Se întoarse spre Orjul, care se uita după Etain cu ochii mari. Tocmai a ieşit să se răcorească. Se va întoarce mai târziu.

Skirata prinse cotul lui Etain. Nu era obişnuit să apuce oameni mici: băieții lui erau muşchi solizi, mai mari şi mai puternici decât Etain. Se simțea ca şi cum ar fi apucat brațul unui copil. O aşeză pe mica bancă din spatele platformei de aterizare şi îşi scoase comunicatorul pentru a cere un mijloc de transport.

— Nu, mă întorc înăuntru, spuse Etain.

— Doar dacă ne cheamă Vau înapoi.

— Kal…

— Doar dacă are cu adevărat nevoie de tine. Bine?

Încă îl aşteptau pe Ordo să îi ia când Etain tresări şi apoi se uită înapoi la uşile de la intrare. Acestea se deschiseră şi Vau ieşi, frecându-şi ochii. Avea o aromă distinctivă de ozon lipită de el, ca de la un blaster descărcat.

— Zona de vânzare cu amănuntul, Sectorul B-85, spuse Vau simplu. Întinse datapadul cu coordonatele. Dar nu mi-a dat o dată anume, dacă ştie vreuna. Trebuia să lase explozibilul în depozit şi cineva ar fi venit să-l ridice. Nu a ştiut cine.

Skirata adulmecă din nou mirosul de ozon şi trecu la *Mando'a*, deşi era sigur că Etain tresărise pentru că simțise ce se întâmplase.

— *Gar ru kyramu kaysh, di'kut: tion'meh kaysh ru jehaati?* L-ai omorât, cretinule: şi dacă mințea?

Vau scoase un sunet iritat de *pfft*.

— *Ni ru kyramu Niktose. Meh Orjul jehaati, kaysh kar'tayli me'ni ven kyramu kaysh*. I-am ucis pe Nikto. Dacă Orjul minte, ştie că îl voi ucide.

Orjul ar fi murit oricum mai devreme sau mai târziu. *Fără prizonieri*: nu în această misiune. Era uimitor câți oameni treceau cu vederea inevitabilul în timp ce sperau la o cale de scăpare.

Etain nu spuse nimic. Aproape că o luă la fugă spre speeder când Ordo îl aşeză pe platformă. Skirata se aşeză lângă ea. Pur şi simplu părea terminată.

— Rezultatul? spuse Ordo calm, cu casca pe scaunul de lângă el şi cu ochii drept înainte.

— Potențialul loc de vânzare, spuse Skirata. Cineva s-ar putea să se aştepte să colecteze o rezervă de explozibili. Aşa că ar fi bine să avem ceva pregătit pentru ca ei să colecteze.

— Informațiile sugerează că încă nu au observat *pierderea încărcăturii*.

— Ei bine, dacă celulele sunt atât de izolate din motive de securitate pe cât credem noi, atunci nu va observa nimeni pentru o vreme, nu-i aşa?

— Mai este mica problemă de a face rost de o cantitate de explozibili, dar am putea face asta să lucreze pentru noi.

— Aud cum îți funcționează rotițele, fiule. Skirata o mângâie pe Etain pe mână. Şi tu te-ai descurcat bine, *ad'ika*.

Ordo aruncă o privire peste umăr şi apoi păru să realizeze că Skirata se referea

la Etain, nu la el, de data aceea. În *Mando'a* nu existau genuri.

— Niciodată nu e uşor.

Ea îi acceptă fără reacție atingerea, apoi se agăță de mâna lui atât de strâns încât el crezu că va izbucni în lacrimi sau că va protesta. Dar ea îşi păstră fațada de calm, cu excepția acelei strânsori disperate pe mâna lui. El fusese întotdeauna o atingere moale pentru o strânsoare disperată de copil.

— Semănatul îndoielii este un lucru foarte coroziv atunci când ai de-a face cu oameni care cred în cauze, spuse Etain.

Skirata decise că nu va avea nicio problemă în a o trata ca pe fiica lui. O uita prea des pe adevărata lui fiică, cea înstrăinată. Îi făcuse plăcere să se întoarcă la primirea entuziasmată a micuței Ruusaan, dar de fiecare dată când se întorcea acasă dintr-un război, oriunde s-ar fi aflat acea casă, ea era de nerecunoscut mai bătrână şi mai puțin încântată să-l vadă, ca şi cum nu l-ar fi cunoscut deloc.

Dar eu am fii.

— De aceea rămân la cauze pe care nu mi le poate lua nimeni, spuse Skirata.

Identitatea şi sufletul unui Mandalorian depindeau doar de ceea ce trăia în el. Și se baza doar pe frații săi războinici – sau pe fiii săi.

Capitolul 10

Soldații clone sunt bine disciplinați. Chiar şi soldații ARC din lotul Alpha – oricât ar fi ei de superiori – sunt previzibili, în sensul că Fett le-a dat ordine precise pe care continuă să le respecte. Dar loturile de comando sunt aproape la fel de imprevizibile ca şi Nullii, iar Nullii sunt aproape ca şi armata privată a lui Skirata. Asta e problema în a avea clone inteligente antrenate de o adunătură de huligani indisciplinați – au devenit în cel mai bun caz tulburate, în cel mai rău caz neascultătoare. Dar probabil că vor câştiga războiul pentru noi. Tolerați-i.

Evaluarea cadrelor din Comandourile Republicii de către directorul Forţelor Speciale, Generalul Arligan Zey, explicându-i Generalului Iri Camas discrepanţele din depozitele şi inventarul de armament

***Coliba lui Qibbu*, sectorul de divertisment – casa operaţională a echipei de atac – începutul serii, la 371 de zile după Geonosis**

— Este pur şi simplu nefiresc, spuse Boss. Se opri în fața oglinzii. Nu pot să nu observ ce nu acoperă această armură de corp.

— Îți acoperă trunchiul şi coapsele, iar acolo se află principalele vase de sânge şi organe. Atin trase de tunica lui. Cu toții adoptaseră în mod implicit uniformele Marii Armate, tunica şi pantalonii roşii standard. În afara cazărmii, echipamentul lejer îl făcea pe Fi să se simtă ridicol de gol. Asta e tot ce ai nevoie. Vezi? Nu se vede pe sub țesătură.

— Poți trăi şi fără un braț, spuse Fi. Pot oricând să-ți monteze unul nou.

— Dar capul?

— Cum am spus, pot înlocui oricând părțile neesențiale.

Boss nici măcar nu îşi ridică privirea de la inspectarea tunicii sale.

— Îl iubesc pe tipul ăsta. O să fie o țintă grozavă pentru antrenament.

Avea dreptate: luptau fără căşti. Avea să fie greu. Toată lumea, de la soldatul clonă la căpitanul ARC, trăia cu *găleata* lui. *Buy'ce* era un centru de comandă şi control în sine.

Fi luă o bobină de sârmă ascuțită şi o întinse între mâini. Skirata îl învățase să o folosească: o garotă. Firul era înfăşurat în jurul gâtului – dacă ținta ta avea gât – şi era tras strâns pentru a tăia sau sugruma. Existau tot felul de dispozitive şi tehnici interesante pe care Skirata le recomanda. Ceilalți instructori aveau propriile lor favorite, în funcție de loturile lor de antrenament de comando, dar cele ale lui Kal erau în mod clar cele pentru lupta de aproape, personale. Ce obişnuia să spună? *Trebuie să fii capabil să lupți dacă eşti încolțit doar în chiloți, fiule. Natura ți-a dat dinți şi pumni.*

Sergentul Kal părea să ştie exact cum era. Cu siguranță îşi cunoştea tehnicile.

Sala principală din partea de sus a hotelului sordid – izolată fonic în grabă cu un strat micro-izolator pe pereți şi ferestre – se umplea de corpuri care se îmbrânceau. Jusik sări înăuntru, în mod evident mulțumit de el însuşi, şi aşeză un rând de mărgele şi dispozitive mici pe masa neagră şi zgâriată din duraplast. Atin trecu pe acolo şi aruncă o privire la încărcătură.

— De unde ai luat toate astea, Bardan?

Jusik prinse una dintre mărgele pe vârful degetului şi i-o întinse lui Atin. Fi se apropie. Orice ar fi fost, voia şi el una.

— *Mini comunicator personal* ARC. Câte unul de fiecare. Nu e nevoie de *buy'cese* sau ceva prea evident – doar bagă-l în ureche. În plus… Jediul scoase un mic pliculeț transparent cu ceea ce părea a fi praf de permasticlă. Marker de urmărire.

— N-am mai văzut aşa ceva până acum.

— Nou-nouț de la laboratoare. Se numeşte *Praf*. Transmițători microscopici. Împrăştiați pe un câmp de luptă pentru o monitorizare aproape invizibilă. Nu ştii niciodată când poți avea nevoie de ele.

— Ai eliberat toate astea din magazine? întrebă Fi.

— Şi de la Dezvoltarea Achizițiilor. Totul a ajuns cumva în buzunarele mele.

— Căpitanul Maze va *exploda*.

— Nu-i nimic. Ordo îi poate explica necesitatea mai târziu. Îl ascultă pe Ordo.

— Unde e Skirata? întrebă Sev. Poate că au probleme în a sparge prizonierii.

— Nu şi Vau.

Fixer băgă în buzunar o perlă de comunicator.

— Atunci de ce a avut nevoie de Etain?

— Poate ca să-i arate cum se face.

Fi îl privi pe Darman cum se încruntă. Aşteptă ca fratele său să spună ceva, dar *Dar* îşi înghiți orice replică care se forma şi continuă să lucreze la potrivirea plăcilor de armură sub tunică. Nu era chiar un secret că avea o slăbiciune pentru Etain, dar nici nu-l tachinau în legătură cu asta. Era unul dintre acele aspecte ale vieții despre care îi învățase Skirata, dar despre care niciunul dintre ei nu nutrea prea multe speranțe că l-ar putea dezvolta.

Era uşor pe Kamino, unde lumea reală nu se intrase niciodată – nu dincolo de riscul de a fi ucis în timpul antrenamentelor, desigur. Dar expunerea din ultimele nouă luni la oameni din afara *frăției* restrânse făcuse ca viața obişnuită să pară mult mai periculoasă decât lupta însăşi. Pentru că viețile altor oameni nu erau deloc obişnuite.

Fi se duse la fereastra acum ascunsă de o peliculă fină antisupraveghere, şi privi plimbarea turiştilor şi a localnicilor de-a lungul aleilor din fața *Colibei lui Qibbu*. Nu-i invidia pentru existența lor de zi cu zi: Skirata îi spusese lotului său de comando cât de sumbru şi de mohorât putea fi să îți câştigi existența şi cât de curat era să ai un scop clar în viață. Dar nu le spusese cum ar putea fi să privească cupluri şi familii din toate speciile. Skirata se limitase la lucrurile de bază. *Am fost dat afară de atât de multe femele încât nu vă pot spune nimic util despre relații, aşa că evitați-le dacă puteți.* Din nou, clasei i se păruse a fi ceva ce spunea şi nu vorbea serios – cum ar fi felul în care îi numea pe ei *Droizi Uzi* şi spunea că sunt aici pentru a lupta, nu pentru a socializa. Însemna doar că era un subiect dureros ca să se confrunte cu el. De asemenea, îi numise *Oameni Morți*. Dar ei nu mai erau *Oameni Morți*. Învățaseră să fie Mandalorieni, iar asta, spunea Kal, însemna că aveau un suflet şi un loc în eternitatea *Mando*. Fi se gândi că probabil merita să aibă asta.

Uşile se deschiseră şi toți cei opt soldați se rotiră în jurul lor pentru a fixa o colecție pestriță de blastere civile modificate asupra deschiderii. Cod de securitate sau nu, niciodată nu puteai fi prea precaut. Skirata intră cu Ordo şi Etain pe urmele lui. Echipele îşi coborâră armele.

— Am fost la cumpărături, spuse Skirata vesel.

Şi vorbea serios. Fi se aştepta să fie eufemismul lui obişnuit pentru *achiziţia de arme ilicite* – sau mai rău – dar se părea că într-adevăr cumpărase lucruri. Răsturnă o pungă cu fructe asortate, bomboane, îngheţată, nuci şi alte delicatese pe care Fi nu le putea identifica pe masa de lângă prada lui Jusik.

— Daţi-i drumul. Umpleţi-vă stomacul.

Delta rămase pe loc. Omega nu. Apoi Delta păru să-şi amintească faptul *Umpleţi-vă stomacul* însemna *mâncaţi pe săturate*. Fi desprinse învelişul verde strălucitor de pe ceva ce mirosea a fructe acrişoare şi constată că erau îngheţate şi acoperite de ceva apetisant de crocant.

Dar Etain părea obosită. Jusik o privi precaut, ca şi cum ceva nerostit s-ar fi petrecut între ei. Jedii puteau să facă astfel de lucruri, la fel ca soldaţii aflaţi în legătură prin cască, tăcuţi faţă de lumea exterioară. Apoi Etain mormăi ceva despre o baie fierbinte şi dispăru în camera alăturată.

— Avem o locaţie de predare, spuse Skirata. Şi câteva mii sau cam aşa ceva de soldaţi clone în concediu pentru câteva săptămâni, mulţumită prietenului nostru total neaşteptat Mar Rugeyan.

— Mmm, nuci zdrobite, spuse Fi, identificând crusta de pe îngheţată. A fost foarte bine că ne-a ajutat.

Se opriră cu toţii în mijlocul ronţăitului. Fi observă că Jusik nu mânca, ci doar îl privea pe sergent cu o expresie *extaziată*. Tânărul General avea în el o doză foarte mare de *Skirata*. Ca boală, era una dintre cele mai bune de avut.

— Deci, putem să-i *terminăm* sau trebuie să facem lucrul plictisitor şi să-i lăsăm să-şi facă de cap? întrebă Boss.

Niner îi aruncă una dintre privirile lui caraghioase, genul care spunea că i se părea că se impune un pic de contemplare liniştită. Niner şi Boss nu vedeau rolurile lor nou reduse în acelaşi mod. Lui Niner îi plăcea să conducă fiind sigur, iar lui Boss părea să-i placă să fie primul.

— Asta este o misiune de urmărire, nu-i aşa?

— Vau v-a transformat în nişte băieţi foarte nerăbdători, spuse Skirata. Da, aici devine plictisitor. Şi ştiţi ce? Nu veţi fi mai puţin morţi dacă veţi greşi. Luă nişte fructe de *shuura* şi aruncă câte unul către echipa Delta. Şi sper din tot sufletul că Vau v-a învăţat bine asta, pentru că voi fi destul de supărat dacă veţi începe să trageţi şi veţi strica operaţiunea.

Boss părea rănit. Fi nu crezuse că Delta avea emoţii atât de delicate.

— Suntem profesionişti, sergent. Ştim cum să o facem.

— Ce ţi-am spus eu?

— Îmi pare rău. Kal. Doar că nici măcar nu am văzut inamicul încă.

— Bine ai venit în operaţiunile anti-teroriste, şmechere. Nu sunt droizi. Nu se aliniază şi nu mărşăluiesc spre tine. Nu ai ascultat niciuna dintre prelegerile mele?

— Ei bine…

— Te pot ucide şi nici măcar nu sunt pe planetă când se întâmplă. Dar tu îi poţi urmări şi ucide în acelaşi mod. E vorba de răbdare şi atenţie la detalii.

— Delta este foarte bună la asta, din câte am auzit, zise Fi. Sev îi aruncă privirea aceea rece şi goală. Pur şi simplu îl provoca şi mai mult pe Fi. De aceea îşi fac planificarea operaţiunilor cu degetele murdare de vopsea.

Skirata aruncă o minge de flimsi rulată spre Fi şi aceasta îl lovi tare în ureche.

— Bine, Ordo o să facă rost de nişte explozibili credibili în următoarele zile,

pentru că o să fie buni dacă va trebui să ne infiltrăm în celule. Şi vom începe de acum supravegherea punctului de livrare, pentru că nu avem o fereastră de timp în care explozibilii trebuiau să fie ridicați. Patru ture – Fi şi Sev ca *Supravegherea Roşie*, înlocuiți de Dar şi Boss ca *Supravegherea Albastră*, înlocuiți de Niner şi Scorch ca *Supravegherea Verde*.

Fi luă act de procesul de eliminare al lui Atin. Arăta de parcă ar fi fost stropit cu apă rece. Fi bănuia că îşi dorise să fie asociat cu Sev, şi asta din toate motivele greşite.

— Rămâi tu şi Fixer ca *Supravegherea Albă*, aşa că rămâi concentrat, spuse Skirata, dându-i lui Atin o împunsătură prietenoasă în piept. Şi el observase. Dar Skirata observa totul. O grupă la observare, una la culegerea de informații şi două în rezervă.

— Dar ceilalți?

— Ordo merge sub acoperire pentru a găsi cârtița, iar Bardan şi Etain se vor alătura rotației normale a turelor până când va trebui să intrăm într-o nouă fază. Dacă este nevoie, Vau şi Enacca se vor întoarce şi ei şi ne vor da o mână de ajutor.

Jusik – arătând convingător de banal în haine obişnuite şi cu părul dezlegat – îşi verifică blasterul S-5 elegant. Da, Zey avea să înnebunească atunci când va vedea nota de plată pentru această operațiune.

— Putem să folosim Forța, Kal?

— Bineînțeles că puteți, *Bard'ika*. Atâta timp cât nu observă nimeni. Sau atâta timp cât nu lăsați martori, oricum. Acelaşi lucru este valabil şi pentru săbiile de lumină. Fără martori. Ar putea părea un pic cam evidente.

— Când începem? întrebă Boss.

Skirata se uită la cronometrul său.

— Peste trei ore. E timpul să mâncăm, cred.

Sev îi dădu un cot lui Fi, un pic prea tare pentru a fi prietenos, dar nu suficient pentru a începe o bătaie.

— Deci, tu şi cu mine. Creierul şi gura. Să nu mă omori.

— O iau la vale. De obicei lucrez cu Căpitanii ARC. *Să privesc oameni normali care duc o viață normală? Aş prefera să atac o linie de droizi. Ce s-a întâmplat cu siguranța mea? Şi ceilalți se simt la fel?* Dar este război, aşa că trebuie făcute sacrificii.

— Poți să faci pe *prostul*?

— Vrei să spui că tu nu o faci acum?

— Sper că eşti la fel de bun precum vorbeşti, *ner vod*.

— Contează pe asta, spuse Fi, şi observă că Darman se îndepărtase în direcția ieşirii lui Etain. Uneori nu sunt deloc amuzant.

* * *

Etain simțea că rezistase destul de bine, având în vedere toate circumstanțele.

Abia când închise uşa de la baie îşi permise să vomite incontrolabil până când lacrimile i se revărsară pe față şi îi intrară în gură. Dădu drumul la apă ca să acopere zgomotul şi se înecă în hohote de plâns. Fusese atât de convinsă că se putea descurca. Şi nu putea. Sfâşierea sufletului lui Orjul fusese chiar mai grea decât violența fizică directă. Îi furase convingerile, ceea ce nu era un mare rău până când nu era pus în contextul în care ştia că el avea să moară foarte curând fără nici măcar

mângâierea convingerilor sale, distrus, abandonat şi singur.

De ce fac asta? Pentru că mor oamenii.

Când încetează scopul să mai justifice mijloacele?

Vomită până când fu cuprinsă de convulsii uscate. Apoi umplu chiuveta cu apă rece şi îşi scufundă capul în ea. Când se îndreptă şi îşi limpezi vederea, văzu un chip pe care îl recunoscu. Dar nu era a ei: era fața dură şi lungă a lui Walon Vau.

Tot ceea ce am învățat este greşit.

Vau era numai brutalitate şi expeditivitate, un exemplu cât se poate de clar al părții întunecate pentru un Jedi. Şi totuşi, în el era o absență totală de răutate conştientă. Ar fi trebuit să simtă furie şi intenții criminale, dar Vau era pur şi simplu plin de… nimic. Nu, nu nimic: era de fapt calm şi binevoitor. Credea că face o treabă bună. Iar ea văzuse în el presupusul ei ideal Jedi – motivat nu de furie sau frică, ci de ceea ce credea că este corect. Acum punea la îndoială tot ce fusese învățată.

Întunericul şi lumina sunt doar percepția făptaşului. Cum poate fi corect? Cum poate fi expeditivitatea fără pasiune a lui Vau superioară din punct de vedere moral mâniei şi iubirii lui Skirata?

Etain se luptase ani de zile cu propria ei furie şi cu resentimentele. Alegerile erau să fie un Jedi bun sau un Jedi ratat, cu presupunerea – uneori rostită, alteori nu – că eşecul însemna că o aştepta partea întunecată.

Dar exista şi o a treia cale: părăsirea Ordinului.

Îşi şterse fața pe prosop şi se confruntă cu o constatare dură. Rămăsese Jedi pentru că nu cunoştea altă viață. Îl compătimea pe Orjul nu pentru că îl torturase, ci pentru că îi fusese furat singurul lucru care îl ținea *unit*, convingerile sale, fără de care nu avea nicio direcție. Adevărul era că se compătimea pe ea însăşi – lipsită de direcție – şi proiecta asta asupra victimei sale prin negare.

Singurul lucru altruist pe care l-am făcut vreodată şi care nu era centrat pe propria mea nevoie de a fi un Jedi bun, lipsit de pasiune şi detaşat, a fost să-mi pese de aceşti oameni clonați şi să mă întreb ce le facem. Şi aceea fusese *direcția* ei.

Era atât de clară; dar ea era încă crudă şi plină de durere în interior. Revelația nu o vindecase. Se aşeză pe marginea căzii, cu capul sprijinit pe genunchi.

— Doamnă, ce s-a întâmplat?

Era vocea lui Darman. Ar fi trebuit să fie la fel ca a tuturor celorlalte clone, dar nu era aşa. Toate aveau nuanțele lor distincte în ceea ce priveşte accentul, înălțimea şi tonul. Iar el era *Dar*. Acum îl putea simți pe Darman în toate sistemele stelare. Voise de multe ori să ajungă la el prin Forță, dar se temuse că l-ar putea distrage de la datoria lui şi l-ar putea pune în pericol sau – dacă ştia că era ea şi nu era binevenită – l-ar putea enerva. La urma urmei, avusese de ales să rămână pe Qiilura cu ea. Şi alesese să rămână cu echipa sa. Ceea ce simțea ea pentru el acum, dorința care se dezvoltase abia după ce se despărțiseră, s-ar putea să nu fie reciprocă.

El o întrebă din nou.

— Eşti bine?

Ea deschise uşile şi Darman aruncă o privire înăuntru.

— Nu vreau să fiu *doamnă* acum, *Dar*.

— Îmi pare rău, nu am vrut să vă întrerup…

— Nu pleca.

El făcu câțiva paşi în cameră ca şi cum ar fi fost o capcană. Ea mai fusese în această situație înainte; fusese complet dependentă de abilitățile lui militare atunci când viața ei fusese în joc. El fusese atât de concentrat, atât de liniştitor, atât de

competent. Acolo unde ea avea îndoieli, el avea certitudini.

— Aşadar, tot nu ţi se pare mai uşor, spuse Darman.

— Ce?

— Să cedezi în faţa furiei. Ştii tu. La violenţă.

— Oh, orice Maestru Jedi ar fi fost mândru de mine. Am făcut totul fără furie. Furia o transformă în partea întunecată. Să fii senin o face să fie bine.

— Ştiu că trebuie să fi fost greu. Ştiu cum a reacţionat sergentul Kal când a trebuit să...

— Nu. Făceam rău unui străin. Nu aveam nicio dilemă personală.

— Asta nu te face o persoană rea. Trebuia să fie făcut. Asta te supără?

— Asta, poate. Şi faptul că am îndoieli.

Nu voia să fie singură cu toate astea în cap. Putea să mediteze. Avea puterea voinţei şi abilităţile străvechi de a trece prin această agitaţie şi de a face ceea ce Jedii făcuseră de milenii – să se desprindă de moment. Dar nu voia să o facă. Voia să rişte să trăiască cu acele sentimente teribile. Pericolul părea brusc să stea în a le nega, aşa cum încercase fără succes să nege ceea ce simţea pentru Darman.

— *Dar*, ai vreodată îndoieli? Întotdeauna ai spus că eşti sigur de rolul tău. Întotdeauna am simţit că aşa este.

— Chiar vrei să ştii?

— Da.

— Eu am îndoieli tot timpul.

— Ce fel de îndoieli?

— Înainte să plec de pe Kamino, eram atât de sigur de ceea ce trebuia să fac. Acum... ei bine, cu cât văd mai mult din galaxie... cu cât văd mai mulţi oameni, cu atât mă întreb mai mult, *de ce eu?* Cum de am ajuns aici şi nu ca oamenii pe care îi văd în jurul meu pe Coruscant? Când vom câştiga războiul, ce se va întâmpla cu mine şi cu fraţii mei?

Nu erau proşti. Erau extrem de inteligenţi: de fapt, erau crescuţi pentru asta, iar dacă ai crescut oameni pentru a fi inteligenţi, descurcăreţi, rezistenţi şi agresivi, atunci, mai devreme sau mai târziu, vor observa că lumea lor nu era corectă şi vor începe să o resimtă.

— Şi eu mă întreb asta, spuse Etain.

— Mă face să mă simt neloial.

— Nu este neloial să pui lucrurile la îndoială.

— Este periculos, totuşi, spuse Darman.

— Pentru *status quo*?

— Uneori nu poţi să contrazici totul. Cum ar fi ordinele. Nu ai imaginea completă a bătăliei, iar ordinul pe care îl ignori ar putea fi cel care ar fi trebuit să-ţi salveze viaţa.

— Ei bine, mă bucur că ai îndoieli. Şi mă bucur că am şi eu unele.

Darman se sprijini de perete, plin de îngrijorare.

— Vrei să mănânci ceva? O să riscăm nerful lui Qibbu în *sos glockaw*[21]. Scorch socoteşte că e probabil *şobolan blindat*.

— Nu sunt sigură că pot face faţă mulţimii acum.

— S-ar putea să supraestimezi popularitatea bucătăriei lui Qibbu. El ridică din umeri. Probabil că aş putea să-l fac pe bucătar să ameţească *chestia* cu *Deece*-ul

---

[21] Sos glockaw – sos condimentat.

meu şi să îl trimită sus prin room service.

Aşa era Darman: avea o fire neobosit de pozitivă. Era treaba ei să îl inspire, dar el fusese cel care, pe Qiilura, o făcuse să se ridice şi să lupte de fiecare dată. El o schimbase pentru totdeauna. Se întreba dacă avea idee cât de mult îi schimba viața chiar şi acum.

— Bine, spuse ea. Dar numai dacă îmi ții companie.

— Dacă mănânci *şobolan blindat* singură, probabil că îți cauți probleme. El zâmbi brusc, iar ea se simți luminată de el. S-ar putea să ai nevoie de primul ajutor.

Vocea lui Niner îi întrerupse dinspre hol.

— *Dar*, vii cu noi sau ce faci? Fi şi Sev ar trebui să fie de pază.

— Nu, o să cer ceva de mâncare aici. Ei pot coborî cu tine. Noi vom sta de pază. Darman înclină capul ca şi cum ar fi aşteptat vreun reproş. E în regulă?

De data asta răspunse vocea lui Skirata.

— Două fripturi?

— Te rog.

— Nu ceva sigur, cum ar fi ouă?

— Fripturi. Nu ne temem de nimic.

Dintr-o dată, Etain simți nevoia să râdă. Poate că Fi era comediantul, dar *Dar* era cu adevărat cel care îi ridica starea de spirit. Nu încerca să suprime durerea.

Îl găsea, de asemenea, ciudat de frumos, chiar dacă arăta identic cu frații lui. Îi adora ca prieteni, dar ei nu erau Darman şi, cumva, nici măcar nu semănau cu el. Ştia că nimeni altcineva nu va fi vreodată atât de prețios pentru ea.

— Ei bine, ce facem acum? întrebă el.

— Nu antrenamente cu sabia de lumină, măcar de data asta.

— Chiar m-ai lovit cu prăjina aia.

— Mi-ai spus că trebuie să o fac.

— Deci primeşti ordine de la clone, nu-i aşa, Generale?

— Tu m-ai ținut în viață.

— Ah, te-ai fi descurcat bine şi fără mine...

— De fapt, nu, spuse Etain. De fapt, nu m-aş fi descurcat bine deloc.

Îl privi în ochi câteva clipe, sperând că Darman bărbatul va reacționa la ea, dar el pur şi simplu o privi înapoi, din nou un băiat dezorientat.

— Nu mai fusesem niciodată atât de aproape de o femeie umană. Ştiai asta?

— Aşa am bănuit şi eu.

— Nici măcar nu eram sigur că Jedii erau... în carne şi oase.

— Şi eu mă întreb uneori.

— Nu mi-a fost frică de moarte. Îşi duse mâinile la cap pentru o clipă şi apoi îşi trecu degetele prin păr, cu acel gest pe care ea îl văzuse la Skirata. Mi-a fost teamă pentru că nu ştiam ce simt şi...

Droidul de serviciu sună la uşă pentru a fi lăsat să intre.

— *Fierfek.*

Umerii lui Darman se lăsară puțin în jos. Se ridică şi luă tava de la droid, cu o față roz şi supărată. Desfăcu capacele şi inspectă conținutul ca şi cum ar fi fost explozibili instabili, iar ea simți că momentul fusese pierdut.

— Este ceva mort? întrebă Etain.

— Dacă nu este, nu se va ridica prea curând.

Mestecă gânditor o bucată, testând-o.

— Putea fi şi mai rău.

— Cuburi de rație…
— Oh, asta îmi provoacă amintiri.
— Acum ştii de ce mâncăm *orice*.
— Îmi amintesc şi de pâine. Ugh.
Împunse ceva din recipient cu furculița, părând îngrijorat.
— M-ai contactat prin Forță, nu-i aşa? Nu mi-am imaginat că s-a întâmplat?
— Da, am făcut-o.
— De ce?
— Nu este evident?
— De unde să ştiu? Nu sunt sigur că ştiu atât de multe despre tine.
— Eu cred că ştii, *Dar*.
Darman manifestă brusc un interes excepțional pentru rămăşițele fripturii, care ar fi putut fi nerf, până la urmă.
— Nu cred că cineva credea că femeile ar conta pentru noi, având în vedere speranța noastră de viață. Şi nu e ceva relevant pentru luptă.
Asta era o agonie proaspătă. Dintre toate nedreptățile făcute acestor clone cărora nu li se dăduseră niciodată opțiuni, asta era cea mai rea: negarea oricărui viitor individual, a speranței însăşi. Dacă învingeau şansele în luptă, erau totuşi condamnați să piardă războiul împotriva timpului. Darman ar fi murit probabil peste treizeci de ani, iar ea nu ar fi fost nici măcar la jumătatea vieții ei.
— Pun pariu că sergentul Kal a crezut că era important.
Darman îşi mestecă buza şi îşi feri privirea. Nu era sigură dacă era jenat sau dacă pur şi simplu nu ştia ce îi spunea de fapt.
— Nu a menționat niciodată ce să facem în privința *Generalilor*, spuse el încet.
— Nici Maestrul meu nu a menționat vreodată în mod specific soldații.
— Am auzit că oricum ignori ordinele.
— Mi-a fost teamă că nu te voi mai vedea niciodată, *Dar*. Dar acum eşti aici, şi asta e tot ce contează.
Ea îi întinse mâna. El ezită o clipă, apoi întinse mâna peste masă şi i-o luă.
— Am putea fi morți mâine, amândoi, spuse ea. Sau poimâine, sau săptămâna viitoare. Ăsta e războiul. Se gândi la celălalt Fi, a cărui viață se scursese în brațele ei. Şi nu vreau să mor fără să-ți spun că mi-a fost dor de tine în fiecare zi de când ai plecat, că te iubesc şi că nu cred în ceea ce am fost învățată despre ataşament, aşa cum nici tu nu ar trebui să crezi că ai fost crescut doar ca să mori pentru Republică.
Asta încălca toate regulile.
Dar războiul încălcase oricum toate regulile Jedi de menținere a păcii şi a unei Republici civilizate. Forța nu ar fi fost aruncată în agitație dacă un Jedi mediocru şi un soldat clonă care nu avea niciun drept încălcau o regulă.
— Nici eu nu am încetat să mă gândesc la tine, spuse Darman. Nici măcar pentru o clipă.
— Deci… cât timp le ia celor două echipe să-şi termine masa la bar?
— Destul de mult, cred, spuse Darman.

Capitolul 11

Aş prefera să am mici Jedi ca Bardan şi Etain care să lucreze cu noi decât pe cei ca Zey. Sunt isteți, fără preconcepții, fără planuri. Şi sunt mai preocupați să îşi facă treaba în echipă decât tot acest osik[22] *filosofic despre partea întunecată. Zey poate că e experimentat, dar pare să vrea respect din partea mea doar pentru că poate deschide borcanele de cafea cu mintea lui.*

Kal Skirata, la o băutură liniştită cu Căpitanul Jaller Obrim, departe de ochii curioşilor

Sectorul de vânzare cu amănuntul, Sectorul B-85, nouă zile mai târziu, vehiculul de observaţie în poziţia de supraveghere a spaţiului de depozitare, ora 11:45, la 380 de zile după Geonosis

Jusik se simțea bine.

— Aşadar, spuse el şi lăsă viziera întunecată la modă să-i alunece pe nas, astfel încât să poată privi pe deasupra. Arăt eu ca un pilot de taxi de joasă speță?

— Destul de convingător, spuse Fi. Se întrebă dacă Jusik avusese vreodată bunul simț să se sperie. Arăt eu ca un călător?

Sev, care stătea lângă Jusik pe scaunul din față al taxiului, avea o lunetă de DC-17 detaşată, în echilibru pe consola vehiculului şi conectată la datapad printr-un fir subțire şi galben. Făcea *scanări*, după cum le spunea Skirata. De fiecare dată când un transportor de livrare sau o altă navă trecea prin canionul fără ieşire al depozitelor care se aflau sub nivelurile de vânzare cu amănuntul de deasupra, Sev verifica transponderul de înregistrare în baza de date a Forțele de Securitate. De asemenea, verifica încărcătura cu ajutorul scanării senzoriale a lunetei.

Fi era impresionat de uşurința cu care Fixer şi Atin stabiliseră legătura la distanță fără să observe Forțele de Securitate. Nici măcar nu fusese nevoie să apeleze la Ordo pentru a o rezolva. Ordo se topise din nou în oraş cu două zile în urmă, ceea ce nu era puțin lucru pentru un căpitan de trupe ARC. Fi încerca să nu se întrebe unde ar putea fi. Era destul de rău să-şi amintească de Sicko.

— Bine, asta a fost o chestie de rutină. Livrare de îmbrăcăminte. Sev scoase un murmur scăzut din gât, aproape ca un animal. Cum arătăm acum din exterior?

— În momentul de față, un şofer de taxi Rodian care citeşte un holoreviste în timp ce este parcat şi aşteaptă.

Fi putea vedea afară, dar nimeni nu putea vedea înăuntru sau cel puțin putea vedea ceva ce nu se afla de fapt în taxi, datorită peliculei subțiri de microemisori fotoactivi care acoperea interiorul.

— Inteligentă chestie, această peliculă.

— Mulțumesc, spuse Jusik. Mi-a luat mult timp să aflu cum să programez imagini în mişcare.

— Te-ai plictisit? spuse Sev, uitându-se la Fi. Părea încă precaut să-şi îndrepte comentariile către Jedi, chiar dacă toate gradele fuseseră lăsate deoparte. Pentru că eu nu m-am plictisit. Iar trăncăneala ta constantă mă cam oboseşte, *ner vod*.

---

[22] *Osik* – bălegar.

Jusik interveni.

— Îmi pare rău, Sev. E vina mea.

Sev păru jenat pentru o clipă.

— Dacă vă interesează, cincizeci şi unu din cele şaptezeci de transporturi pe care le-am spionat în acest ceas apar în baza de date a Forțelor de Securitate ca fiind infracțiuni. Furtul este aici o industrie mai mare decât afacerile legale.

Jusik ridică o sprânceană.

— Nu este genul de lucru pe care oamenii lui Obrim ar vrea să-l ştie?

— Nu este genul de lucruri care i-ar face pe băieții în albastru să dea năvală aici şi să ne arunce în aer operațiunea?

— Am înțeles.

— Fără supărare… Bardan.

Delta nu prea lucrase cu Jedii, cel puțin nu cu cei tineri. Fi savură o clipă de încântare văzând cum pretenția de piatră rece a lui Sev se reducea la o deferență stânjenită. Toți Jedii trebuiau să fie umili, dar Jusik *chiar era*. Părea să nu se vadă pe sine ca fiind special, ci doar un om cu nişte abilități întâmplătoare care nu-l făceau mai important decât oricare altul, ci doar diferit.

Aşa că aşteptară. Şi asta era mult mai greu de făcut decât părea.

— Uau, spuse Sev. Uită-te la ăsta… Fi şi Jusik urmăriră unghiul lunetei lui Sev. Baza de date a Forțelor de Securitate are chestia asta etichetată ca fiind *RESTRICȚIONATĂ*.

— Ar putea însemna că este de interes pentru noi, sau ar putea însemna doar crimă organizată.

Vizorul lui Jusik alunecase până la capătul nasului.

— Sau ambele.

Era un transport de livrare de dimensiuni medii, cu însemne de culoare verde mată, acoperite de praf. Transponderul de identitate era în mod evident fals, pentru că atunci când transportorul se alinie cu platforma de la uşile Depozitului 58 şi trapele se deschiseră, înăuntru erau doar câteva cutii. Uşile depozitului se deschiseră suficient de mult pentru a lăsa să iasă un cărucior repulsor, iar doi droizi începură să încarce micile containere pe platforma repulsorului.

— O încărcătură mică, dar grea după cum arată, spuse Fi.

— Şi avem companie. Sev realinie luneta, iar datapadul bâzâi în modul de înregistrare. Al doilea transportor se îndreaptă spre primul.

Un alt vehicul de livrare pluti, apropiindu-se dinspre pupa până când ajunse la nivelul celeilalte părți a platformei de aterizare. Cutiile fură transferate în el. Nu intrară deloc în depozit.

— Asta este neregulamentar, spuse Sev. Şi nouă nu ne plac neregulile, nu-i aşa? Transponderul de identificare spune că este un vehicul închiriat legal.

O femeie umană în salopetă – piele albă, păr roşcat ondulat până la umeri şi constituție medie, ieşi cu paşi scurți pe platformă din transportul verde, pentru a fi întâmpinată de un mascul Falleen care sărise din vehiculul închiriat. Era tânăr, din câte îşi dădea seama Fi, cu pielea de un verde deschis, iar echipamentul banal de pilot era puțin prea lung la picior pentru el. Toate detaliile erau demne de luat în seamă. Cei doi se întoarseră cu spatele la culoarele de zbor şi părură că vorbesc.

— Ei bine, asta e o priveliştе rară şi pun pariu că nu se află în baza de date a Forțele de Securitate, spuse Sev, verificând datapadul. Imaginile treceau pe ecran cu o viteză ameţitoare, în timp ce sistemul căuta o potrivire cu imaginea pe care o

preluase luneta. După câteva clipe, pe ecran se citi: *NICIO CONCORDANȚĂ*. Falleenul nu se aventurează prea des în afara lumii şi cu siguranță nu se află aici pentru a vizita atracțiile turistice. Să încercăm cu femeia.

Fi privi. Într-adevăr, exista o potrivire, şi una care apăru rapid.

— *Fierfek*, spuse Sev. Numele ei este Vinna Jiss. Şi este angajată a guvernului.

— N-o să-mi placă asta, nu-i aşa?

— Nu şi când o să auzi că lucrează în logistica Marii Armate.

— *Chakaar*, spuse Fi. Ar putea fi aici cu afaceri legale, desigur, dar atunci aş fi un suflet prea încrezător.

— Mascul Falleen şi o funcționară a Marii Armate? Alo? Trebuie să vă fac un desen? Sev suspină în sinea lui. Cu siguranță şi-a folosit feromonii Falleeni în mod corespunzător. Pun pariu că i-ar face orice favoare ar cere el. Să scoată de la ea informații de securitate ar fi şi mai uşor.

Cele două transportoare îşi închiseră trapele, lăsându-i pe femeie şi pe Falleen pe platformă, şi se ridicară înapoi pe culoarele de zbor. Arăta ca orice altă livrare – cu excepția faptului că era vorba de un transfer de marfă, ceea ce nu era obişnuit, iar cei doi care aşteptau pe platformă emanau *băieți răi* prin toți porii.

Cele două ținte se uitau la datapadurile lor exact ca nişte angajați ai unui depozit care verifică un transport. Apoi, Falleenul se întoarse şi începu să urce pe o rampă pietonală spre nivelul de vânzare cu amănuntul, iar Vinna Jiss rămase pe loc.

— Sunt curios din fire, spuse Sev. Fi, eşti pregătit pentru o urmărire discretă a celor doi?

Inima lui Fi bătea cu putere. Antrenamentul şi instinctul preluară controlul. Se afla din nou pe Kamino, urmărind o țintă înarmată pe terenul de antrenament urban simulat din oraşul Tipoca. Doar oraşul era simulat: muniția era mortal de reală.

— Sunt gata.

— Bardan, dă înapoi în spatele stâlpului ăla, bine?

— Nu putem abandona această poziție până la sosirea următoarei gărzi, Sev. Lasă-mă să chem întăriri. Dacă ne-au detectat şi e o momeală?

— Bine, lasă-ne să ieşim şi cheamă-i pe Niner şi Scorch să te înlocuiască. Apoi rămâi în aşteptare prin comunicator, pentru orice eventualitate.

— Asta nu e procedura standard de operare.

— Nici acesta nu este un teren standard de operare.

Sev fusese gata să spună *domnule*. Fi auzi începutul *d*-ului. Autoproclamatul dur al Echipei Delta îşi băgă cu putere degetul în urechea dreaptă, ca şi cum s-ar fi temut că legătura de mărimea unei mărgele va cădea.

— Iat-o pe Jiss. Pe rampă, de asemenea. Haide, Fi. Mişcă-te.

Se strecurară prin trapele duble ale taxiului şi activară holohărțile sectorului pe care Fi le avea în mână pentru a verifica unde ducea rampa şi unde erau ieşirile. Priviră liniile albastre şi roşii întrepătrunse de pe holohartă, grație bazei de date a departamentului de pompieri. Fi spera că era actualizată.

— Asta îi duce direct la piața de vânzare cu amănuntul.

Gândurile imediate ale lui Fi fură la civili, la direcțiile de foc obstrucționate şi la propriile simțuri limitate, care erau un slab substitut pentru gadgeturile căştii sale Katarn. *Dar eu sunt mai mult decât armura mea. Sergentul Kal spune mereu asta.*

Se strecură de-a lungul zidului, rămânând ascuns. *Nu pot desfăşura telecomenzi de urmărire, nu aici, nu în public.*

— S-ar putea să fac şi eu nişte cumpărături.

— Păstrează-ți expresia aia de prostănac pe față, *Corcitule*. Ți se potriveşte.

Sev scoase datapadul şi comută ecranul pe modul reflectorizant, întorcându-se cu spatele şi ținând dispozitivul puțin mai la dreapta lui.

— Tocmai trece peste partea de sus a rampei... da, s-a desprins la primul nivel. Deocamdată, femeia este pe urma *Şopârle de Salon*. Haide. Hai să ocolim traseul podului şi să îi luăm de aici.

— Ai o atitudine la fel de proastă față de diversitatea etnică precum cea pe care o ai față de armata regulată, spuse Fi încet, relaxându-şi umerii cu toată intenția de a fi doar un soldat în permisie, în uniforma sa roşie închisă – cu un blaster la centură, ca orice locuitor normal al Coruscantului.

Următoarea oră era neplanificată, neaşteptată, dar nu neantrenată.

Fi spera să reuşească să o treacă în viață.

* * *

Clubul Social al Personalului Forțelor de Securitate Coruscant, ora 13:00, cabina privată, barul ofițerilor superiori

Kal Skirata avea vederea periferică şi o jumătate de ureche atentă la murmurul general de la bar. Îi părea rău că aplica prudența în mijlocul acestor oameni: aveau cam aceeaşi sarcină ingrată ca şi băieții lui. Dar exista posibilitatea ca scurgerea de informații să se fi produs în rândurile lor. Nu putea lăsa camaraderia să-i întunece judecata. Spera ca Obrim să nu se simtă jignit de câmpul de distorsiune pe care îl instalase. Micul emițător era aşezat discret pe masă, între ochelari, ca o biluță de flimsi rulată, gata să respingă orice semnal de ascultare.

— Dacă este unul de-al meu, voi trage personal un proiectil în el, spuse Obrim.

Skirata nu se îndoi de asta.

— Ai putea să pui o momeală falsă în sistem şi să vezi cine se dă în vânt după ea.

— Dar chiar dacă este unul dintre noi, atunci tot ar avea nevoie de date de la Marea Armată pentru a completa bucla. Una e să ai imagini prin holocamere ale țintelor şi mişcărilor militare. Alta e să ştii unde vor fi la un anumit moment.

— Bine, atunci. Trebuie să pun pe cineva în logistica Marii Armate. Nu exista decât o singură alegere: Ordo. Totuşi, dacă găsim o legătură cu oamenii tăi, trebuie să-ți dau *liber*. Îmi pare rău.

— Oricum, nu prea sunt ținut la curent cu toate astea, nu-i aşa?

— Dacă ți-aş spune unde acționează echipele mele şi s-ar întâmpla să intre în nişte probleme care să atragă atenția oamenilor tăi, s-ar putea să trebuiască să-i opreşti să acționeze. Atunci toată lumea ar şti că avem o echipă de atac desfăşurată.

— Ştiu. Sunt doar îngrijorat că personalul tău va atrage atenția unora dintre colegii mei prea zeloşi, iar unul dintre noi va trimite coroane de flori rudelor apropiate.

— Băieții mei nu au rude apropiate. În afară de mine.

— Kal…

— Nu pot. Pur şi simplu nu pot. Trebuie să fie negabil. Îi plăcea de Obrim. Era un spirit înrudit, un om pragmatic care nu avea încredere uşor. Dar dacă ceva pare că va scăpa de sub control şi pot să te avertizez, o voi face.

Obrim învârti berea în pahar.

— Bine. Sigur nu vrei una din astea?

— Beau una doar noaptea, ca să mă ajute să dorm. Obicei de pe Kamino. Somnul a devenit destul de greu de găsit.

— Va trebui să-mi povesteşti asta într-o zi. Pun pariu că în Tipoca City nu au avut parte de nicio crimă.

— Ba da, au fost crime. *Cele mai rele crime*: dacă întâlnea vreodată un alt Kaminoan, ştia ce va face. Nimic pentru care ai fi putut aresta pe cineva, totuşi.

— Când o să treacă băiatul tău, Fi, să bem ceva? Îi suntem datori de la asediu. Este un puşti curajos.

— Da, se aruncă instinctiv pe o grenadă şi e un erou. Dar dacă trage instinctiv şi împuşcă un civil, e un monstru.

— Şi noi ştim asta, amice. Ni se întâmplă şi nouă.

— Oricum, Fi este într-o patrulă de rutină în acest moment.

Skirata îşi verifică cronometrul. *Supravegherea Verde* urma să o înlocuiască pe cea *Roşie* în două ore.

— Îl voi aduce aici, nu-ți face griji. Probabil că se plictiseşte de moarte în acest moment. Operațiunile antiteroriste pot fi plictisitoare.

— Să stai degeaba, să stai degeaba, să stai şi mai mult degeaba, apoi să te grăbeşti, panică totală şi *bang*.

— Da, cred că aşa se rezumă totul. Skirata îşi goli paharul de suc. Sper doar să ajungem la timp la partea cu *bang*-ul.

* * *

Nivelul 4 al pieţei de vânzare cu amănuntul, Sectorul B-85, Coruscant, ora 13:10; *Supravegherea Roşie* observând pe jos ţintele

Ar fi trebuit să anunțe şi să lase una dintre celelalte echipe să preia supravegherea. Dar uneori trebuia să mergi mai departe.

Fi era acum pe pilot automat, reacționând la un antrenament pe care nu-şi dăduse seama că îl absorbise atât de bine, iar Sev îl egala pas cu pas.

Piața comercială era o masă de culoare, ființe la întâmplare, cu mirosuri şi sunete şi mai derutante. Asta era viața pe teren fără cască, iar lui Fi nu-i plăcea. Chiar în față, Vinna Jiss se plimba cu dezinvoltură, deplasându-se de-a lungul unei linii diagonale, apoi a alteia, şi apoi oprindu-se să privească în vitrinele transparente pline de lucruri despre care Fi habar nu avea că lumea le cumpăra – sau le purta.

Sev se uită la el. Nici măcar nu trebui să o spună.

Se uită într-o mulțime de vitrine. Nu urmează un drum drept. Crede că ştie cum să evite o coadă, dar a învățat din holofilme. Amatoare. O verigă slabă.

— Bardan…, spuse Sev în linişte.

Vocea Jediului era o şoaptă în urechea lui Fi.

— Ştiu unde te afli. Nu-ți face griji.

— Nu-mi fac griji. Sev îşi mută privirea de la țintă, iar Fi se întoarse dezinvolt spre ea, uitându-se pe lângă ea, dar păstrând-o în viziunea sa periferică. Nu pot vedea Falleenul…

— Mergem mai departe, spuse Fi.

O lăsară pe Jiss să meargă mai departe până când aproape că se pierduse în mulțime, apoi începură să se mişte din nou. O operațiune de supraveghere bine planificată ar fi poziționat echipe mobile şi fixe în zonă pentru a supraveghea pur şi simplu şi a preda ținta următoarei echipe de pe traseu. Dar ei erau pe cont propriu.

Şi nu plănuiseră niciodată să urmărească un suspect.

— Asta este ceea ce Kal spune că ar trebui să nu facem niciodată, spuse Fi.

— Ai vreo idee mai bună?

— Crezi că ne-a văzut?

— Dacă ne-a văzut, nu a reacționat.

— De ce ar face-o? Dacă este ceea ce credem noi că este, atunci suntem doar nişte ținte pentru ea.

Piața era ocupată. În partea stângă era un restaurant cu mese şi scaune în aer liber. Jiss se aşeză. Sev şi Fi trecură pe lângă ea, iar dacă Fi arăta ca o clonă copleşită care îşi petrecuse viața claustrată în medii militare, atunci nu se prefăcea. Chiar şi *Coliba lui Qibbu* i se părea mai familiară decât ce vedea acum.

Nu era vorba de mediul urban. Era vorba de marea masă de civili. Dar nu avea de ales. Trebuia să se descurce.

— *Fierfek,* spuse Sev. Se va întoarce sau va dispărea până când ne vom putea întoarce noi în siguranță.

Fi se uita drept înainte. Putea vedea stropi de roşu închis între umerii multicolori ai zecilor de specii care se plimbau prin piață.

— Iată-i pe cei de la *41,* spuse el. Întotdeauna te poți baza pe infanterie...

O duzină sau cam aşa ceva de frați se plimbau pe jos, privind în jurul lor şi fiind priviți de cumpărătorii care, în mod clar, nu mai văzuseră niciodată clone. Indiferent de câte ori vedea Fi acea reacție, se trezea mereu întrebându-se ce i se părea atât de ciudat la ea, iar apoi trebuia să-şi vadă propria lume aşa cum o vedea restul galaxiei.

Cei de la *41* erau acum la acelaşi nivel cu ei. Fi zâmbi frăţeşte şi primi în schimb o încuviințare nedumerită din cap sau două. *Nu mă recunosc!* Asta se simțea ciudat. Toți frații lui din trupele de comando îl cunoşteau. Şi putea deosebi infanteria de echipajul navei după felul în care mergeau. Păşi împreună cu Sev printre oamenii de la *41*, ca o fanfară care se contopea şi se alinie în spatele grupului pentru a se întoarce spre țintă. Ea încă era aşezată acolo, dar se uita în direcția opusă. Se uita la un alt grup de soldați clone care se îndreptau spre ea din cealaltă direcție.

— Îmi place să fiu o față cunoscută, spuse Fi.

Anxietatea sa făcu loc unui sentiment de conştientizare sporită, *fiorul vânătorii.* Coloana vertebrală a femeii se îndreptă de parcă ar fi vrut să sară în sus, dar rămase încordată câteva secunde, până când clonele se apropiară de ea şi se întâlniră cu grupul care venea din cealaltă direcție. Se opriră să discute. Fi şi Sev se topiră în grupul din spate.

— Mă îndrept prin spatele pieței, spuse vocea lui Jusik în urechile lor. Niner e la post acum. O să vă fac o recunoaştere aeriană.

— Am înțeles, spuse Fi încet.

Este o problemă de securitate personală să ne grupăm aşa. Dar asta nu conta în acel moment. Femeia şovăia, încercând să nu se uite la grup şi eşuând lamentabil: Fi, ca orice clonă, era excepțional de atent la gesturile mici. Apoi, ea se ridică pentru a se îndrepta cu pas vioi spre cel mai apropiat magazin.

— Poate că îi datora credite lui Jango. Fi ridică din umeri şi observă cu strângere de inimă că magazinul părea să fie exclusiv pentru femei. Îmbrăcămintea expusă era cu adevărat bizară. Sau pur şi simplu nu suntem genul ei.

— Deci, deşteptule, ai de gând să o urmezi acolo?

— Aş putea.

— Ce, o să le spui că eşti în căutarea unui cadou pentru prietena ta?

— Nu-ți forța norocul. E vreo ieşire prin spate?

Sev păşi într-o uşă şi îl acoperi pe Fi în timp ce acesta se uita rapid la holohartă şi schimba rapid imaginea.

— Nu, dar există o platformă de aterizare pentru livrări.

Vocea lui Sev coborî până la o şoaptă.

— Bardan, eşti deja cu noi?

Vocea lui Jusik era aproape un chicotit.

— Fascinant, spuse el. Aştept la platforma de livrare. Un taxi este exact ceea ce are nevoie ea acum. Sev şi Fi se uitară unul la celălalt. Îl puteau auzi pe Jusik, dar taxiul nu era vizibil nici măcar atunci când se dădură la o parte şi priviră discret spre linia acoperişului. Apoi îi auziră vocea, absolut calmă – dar îngrijorătoare pentru ei.

— *Da? Da, sunt liber, doamnă... unde vreți să mergeți? Am o rezervare, dar...*

— Sev, spune-mi că nu face ceea ce cred eu că face.

— O face.

— E nebun.

Sev îşi coborî vocea până la o şoaptă în comunicator.

— Bardan, dacă o ridicăm acum, vom da peste cap operațiunea. Nu exagera.

— *Bine, doamnă, dar portul spațial nu este cursa mea obişnuită, aşa că veți plăti în plus.*

Se auzi sunetul cuiva care se urca în taxi şi o voce de femeie.

— *Da, lăsați-mă la terminalul intern, vă rog.*

Fi se întrebă pentru o clipă dacă oamenii obişnuiți împărtăşeau gânduri precum cel pe care ştia că Sev îl împărtăşea cu el. Fuseseră antrenați să gândească la fel, în stilul soldatului. Unde voia să ajungă Jusik cu asta? Dacă o lăsa ca un taxi normal, oricum o pierdeau în terminal. Nu putea să o urmărească acolo şi să verifice unde se ducea fără să-şi distrugă acoperirea. Şi dacă nu o lăsa acolo...

Sev se uita fix pe lângă Fi.

— *Şopârla* în spatele tău, spuse el încet.

Fi se întoarse foarte încet şi se opri când îl surprinse pe masculul Falleen în viziunea sa periferică, în punctul în care piața se canaliza într-o rampă în spirală care cobora la un alt nivel. El o căuta. Deci femeia nu-l prinsese din urmă când se aşteptase, iar el o căuta. Şi asta însemna că nu avea comunicator, altfel l-ar fi folosit.

— El este o *veste proastă.* Are cu el nişte tunuri serioase. Uită-te la linia jachetei lui.

Vocea lui Jusik era un descântec liniştit pentru pulsul lui Fi care îi bătea în cap.

— *Oh, fierfek. Asta e grozav. Suntem redirecționați din nou... asta o să coste, doamnă... încă un ocol...*

— E mult prea deştept pentru binele lui. Sev părea exasperat. Bardan, faci ceea ce cred eu că faci? Te întorci spre noi?

— *Plătesc bani buni de licență pentru a nu fi nevoit să folosesc benzile automate*, spuse vocea lui Jusik în urechile lor. Acum chiar nu mai semăna deloc cu un băiat drăguț de la Templul Jedi. *Şi apoi tot sunt deturnat. Pentru ce ne plătim taxele?*

— O să iau asta ca pe un *da.*

Falleenul se îndepărtă, oprindu-se din când în când să se uite în jur, şi coborî încet pe rampă. Fi şi Sev se sprijiniră de marginea parapetului, aşa cum ar fi făcut-o orice turist pentru a admira priveliştea de jos.

Fi îşi coborî vocea.

— Apelează pe cineva. Falleenul îşi duse dosul mâinii la gură. *Oh, ce n-aş da pentru o cască cu comunicator.* Ar fi putut să capteze frecvența. E vorba despre ea? Sau întăriri?

— Am putea pune punct şi să-i chemăm pe Niner şi Scorch să-l ia.

— Şi apoi să scoatem o altă echipă din staționare. Nu, hai să mergem până la capăt.

Sev se aşeză pe o bancă, părând dezorientat aşa cum se cuvine.

— Bardan, unde eşti?

— Lăsați-mă să încerc scurtătura asta, doamnă... Hei, pe cine sunați? Faceți deja o plângere în legătură cu tarifele?

— Pun pariu că apelează *Şopârla de Salon*. Grozav.

— Da, şi acum că şoferul nostru are o pasageră foarte dubioasă, s-a gândit ce vom face cu ea?

— La fel cum am făcut şi cu Orjul şi Nikto, spuse Sev, ridicându-se pentru a traversa spre platforma de taxiuri din capătul pieței. Trebuiau să intre repede când apărea Jusik şi deschidea trapa. Fi avu viziuni despre potențiala durere care s-ar fi dezlănțuit dacă o pasageră ar fi țipat în gura mare când trapa taxiului s-ar fi deschis într-un loc foarte public.

— Aterizează la nouăzeci de grade, Bardan. Sev va intra prin trapa din stânga, iar eu voi intra pe cealaltă şi o vom imobiliza.

— Da, cred că Fi poate reuşi să supună un civil, spuse Sev.

— Aminteşte-mi să-ți arăt mai târziu partea mea lipsită de umor, *ner vod*.

— Skirata o să ne omoare pentru asta...

— Atunci ar fi bine să o facem cum trebuie, spuse Fi.

— Uite-l că vine...

— Calmează-te, Bardan.

— Vine prea repede.

— E un Jedi. Pentru ei nu există prea repede.

Taxiul ponosit, a cărui peliculă antisupraveghere arăta acum un şofer uman care nu era Jusik, *căzu* pe platformă împrăştiind praf şi pietriş. Cei doi soldați alergară fiecare spre trapele lor. Vocea lui Jusik le umplea acum capetele.

— Trapele în trei... doi... unu!

Se aruncară înăuntru. Trapele se închiseră atât de repede încât Fi simți cum cracul pantalonului i se agață în sigiliu, dar era întins deasupra unei femei care guița şi se zbătea, iar care apoi tăcu pentru că Sev îi pusese mâna pe gură.

— Aştepți un bacşiş? spuse Fi.

Taxiul se ridică pe verticală şi aproape că rase vopseaua unui alt taxi care încerca să-şi lase pasagerii. Era bine că Enacca făcuse ceva creativ cu transponderul de identitate.

— Fi, presupun că nu ți-ai adus niciun dispozitiv de reținere?

— Nu, dar asta funcționează de obicei. Fi îşi eliberă brațul drept şi îşi îndreptă blasterul spre capul lui Jiss. Doamnă, taci şi nu te mai zbate. Nu am nicio problemă în a împuşca femei.

Nu, nu avea. Duşmanii erau duşmani. Femeile erau şi ele soldați.

Jusik duse taxiul la înălțime în ceea ce părea a fi o bandă de navetişti şi porni într-o buclă complexă care mai întâi îi îndepărtă de Qibbu şi de siguranța aceea relativă, iar apoi coborî între benzile unde straturile de trafic de deasupra dădeau o

oarecare protecție împotriva supravegherii vizuale.

— Am fost marcați, spuse Jusik.

Închise ochii, mult prea mult timp pentru confortul lui Fi. Era prima dată când îl vedea pe Jedi zburând cu ochii închişi, iar faptul că cei buni puteau să facă asta nu liniştea partea animalică simplă din el care spunea că nu ar trebui să fie posibil.

— Da, suntem urmăriți.

Fi voia să întrebe de unde ştia, dar Jiss nu avea niciun motiv să ştie că Jusik era un Jedi, şi cu cât ştia mai puțin, cu atât mai uşor ar fi fost să o *proceseze*, după cum spunea Skirata.

— Poți să te fereşti de ei, nu-i aşa?

— Cam la fel de bine ca oricine altcineva.

— Ai vreo idee cine sunt?

— Niciuna, în afară de faptul că sunt foarte perseverenți, iar dacă sunt Forțele de Securitate Coruscant, sunt într-un vehicul nemarcat.

— Poți simți toate aceste informații?

El deschise din nou ochii.

— Da, pentru că sunt doar două sau trei speedere în spatele nostru şi le pot vedea în oglindă.

Sev se uită la Fi cu numărătoarea tacită *unu, doi, trei*. Sev îşi eliberă strânsoarea asupra lui Jiss în timp ce Fi îşi strângea brațul în jurul gâtului ei, cu blasterul apăsat atât de tare în tâmpla femeii încât țeava se acoperi cu o mică porțiune de piele albă fără sânge. Îi simțea inima bătându-i lângă pieptului lui, chiar şi prin foaia subțire de armură de sub tunică. Se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva era propria lui bătaie frenetică a inimii.

Sev băgă mâna sub scaunul din spate după un DC-17 şi cuplă accesoriul pentru grenade.

— Bine, îi lipseşte finețea, dar am întârziat deja la prânz. Şi dacă ne urmăresc, suntem terminați.

— Aici? La lumina zilei şi în trafic? spuse Jusik.

— Nu încă. Sev încercă să-şi țintească *Deece*-ul şi pocni lansatorul de grenade. Deschide un pic ecranul din spate. Poți să te menții stabil?

— Pot să îi depăşesc…

— Nu putem. Trebuie să scăpăm de ei.

Jusik se uită în oglinda retrovizoare.

— Într-un culoar de zbor? Nu ai o tragere clară şi resturile vor…

— Eu sunt lunetist, tu pilot. Înțelegi care e diferența?

Strânsoarea lui Jusik pe manşa de direcție se întări.

— Sunt prea multe nave şi prea multe resturi. Să ne îndreptăm spre un loc mai puțin aglomerat.

— Poate Qiilura? spuse Fi.

— Ține-te bine.

Jusik scăpă taxiul ca pe o piatră şi plonjă zece, apoi cincisprezece, apoi douăzeci de niveluri până la orizonturile inferioare, strecurându-se între două transportoare şi sărind apoi între benzile orizontale.

— Sunt tot acolo, spuse Sev. La trei vehicule în urmă.

— Au alertat pe cineva?

— Nu simt nimic. Jusik continua să scuture din cap ca şi cum ar fi încercat să şi-l limpezească. S-ar putea să nu vrea să rişte să folosească comunicațiile.

— Cine naiba sunt?

— Nu ştiu! Nu sunt un cititor de gânduri şi taci din gură pentru că încerc să mă concentrez pe zbor şi pe ascultare şi... Vocea i se întrerupse. Tu doar ţinteşte.

Fi îşi apăsă blasterul mai tare pe capul femeii. Ea tresări şi închise ochii. Nu simţea niciun fel de emoţie, doar claritatea rece a vieţii sale şi a camarazilor săi împotriva existenţei ei, şi părea o ecuaţie uşoară.

— Mişcaţi-vă şi sunteţi moartă, doamnă, bine? *Să se mişte?* Nici măcar Fi nu era sigur că ar fi putut scăpa dintr-un speeder care se mişca atât de repede şi atât de neregulat – şi la o asemenea înălţime. Începe să te gândeşti la toate informaţiile utile pe care ni le vei da.

Jusik se desprinse din culoarul automatizat şi mai căzu încă cinci niveluri ca o piatră, atrăgând claxoane de protest în timp ce zgâria alte nave. Dar speederul căzu odată cu ei, întârziind doar cu câteva secunde. Apoi se înclină direct într-un tunel de serviciu, iar Fi nu mai avu habar unde se aflau. Era ca şi închis. Şi asta era rău. Fi nu era pilot, dar să zbori repede într-un tunel i se părea o sinucidere.

— Uite, ştiu încotro mă îndrept, spuse Jusik, ca şi cum ar fi fost brusc telepatic. Fi se întrebă dacă protestase cu voce tare şi nu-şi dăduse seama. Ştiu. Şi ei nu pot să transmită niciun semnal de aici.

Apoi tăcu. Şi acela fu momentul în care deveni foarte, foarte înspăimântător să aibă un Jedi în echipă, pentru că Jusik trecuse de la o abilitate pe care Fi o putea vedea la ceva dincolo de înţelegerea lui. Jusik zbura acum la un metru deasupra suprafeţei unei conducte luminate la intervale regulate de o lumină verde slabă. Sev se străduia să obţină o imagine stabilă prin deschizătura îngustă din ecranul din spate. Tot ce putea face Fi era să privească de la un nebun la altul în timp ce ţinea pistolul la capul femeii, iar lui Fi nu-i plăcea să nu aibă control asupra mediului înconjurător. Se gândi din nou la Sicko şi la momentul în care el şi Omega erau neajutoraţi şi complet dependenţi de îndemânarea acelui pilot. *Bietul Sicko.*

— Sev, e la douăzeci de metri în spatele nostru, nu-i aşa? spuse Jusik.

— Exact.

— Vei fi gata când îţi voi spune să tragi?

— Încearcă-mă.

— Doar la semnalul meu.

— Dă-i drumul.

Fi simţea cum braţul stâng îi amorţeşte în jurul gâtului femeii şi se strădui să ţină blasterul tare pe capul ei. Taxiul vira dintr-o parte în alta.

— Sper doar că nu sunt Forţele de Securitate Coruscant.

— Nu sunt ai noştri..., spuse Sev. Şi sunt în *urmărire*. Deci sunt o *ţintă.*

Fi înfipse blasterul în pielea femeii.

— Sunt prietenii tăi, doamnă?

— Nu ştiu! Nu ştiu!

— Dacă sunt, e păcat, spuse Sev. Nu-i putem lăsa să ne urmărească.

Jusik acceleră.

— Pregăteşte-te.

Fi observă că avea din nou ochii închişi.

— *Fierfek.*

— Foc! spuse Jusik, iar taxiul se răsuci brusc la nouăzeci de grade şi urcă într-o verticală agonizantă.

Fi se pregăti pentru impact. Trebuiau să fie morţi, dar taxiul continua să urce.

Se aflau într-un puț vertical şi o minge de flăcări alb-albastre se mărea sub ei. Fi fu aruncat în Sev, dar îşi încleştă brațul strâns în jurul gâtului femeii şi toți trei se loviră de paravanul din spate, parțial deschis, în timp ce sunetul resturilor ricoşate se stingea în spatele lor, în canalul de serviciu.

Lumina se diminuă rapid sub ei şi dispăru brusc când Jusik trânti taxiul într-un alt unghi drept şi zburau din nou pe orizontală de-a lungul unui canal.

— Țintă doborâtă.

Sev închise ochii.

— Ar fi bine să nu fie Forțele de Securitate, spuse Fi. Altfel va fi foarte murdar.

Dintr-o dată fură scăldați în lumina cețoasă a soarelui. Jusik îi scoase în traficul de pasageri şi se strecură din nou pe benzile automate ale speederelor private.

— Cum arătăm acum din exterior? întrebă Sev.

Jusik îşi şterse fruntea cu palma şi arăta la fel de fără suflare şi obosit ca întotdeauna după ce efectua *Dha Werda*. Fi ar fi putut să jure că arăta, de asemenea, la fel de exaltat.

— Familie de turişti Garqian cu un şofer Gran, spuse Jediul. Acum să încercăm să-i explicăm asta *ştii-tu-cui* fără să ne smulgă capetele. Îşi deschise comunicatorul. Mă întorc cu un prizonier, Kal...

Sev mormăi din gât.

— Nu folosi niciodată nume reale.

— Este cea mai mică dintre grijile noastre acum, spuse Fi.

Deci şi lui Jusik îi era frică de Skirata. Trebuia să fie o treabă liniştită de observare, dar totul se transformase însă într-o răpire şi în distrugerea unui vehicul neidentificat. *Speriat* nu era cuvântul potrivit, totuşi.

Va fi dezamăgit de noi. L-am dezamăgit.

Fi, ca oricine intra în cercul lui Skirata, îşi dorea cu disperare să fie mândru *Kal'buir* de el. Era o motivație mai eficientă decât frica.

— Nu uitați că el îi împinge şi pe Wookiee, spuse Fi. Îşi ajustă strânsoarea pe gâtul femeii pentru a opri furnicăturile din degete. Şi ei acceptă fără comentarii.

Taxiul era tăcut, cu excepția înghițiturilor ocazionale a lui Jiss şi a zgomotului produs de motorul greu încercat al vehiculului. În cele din urmă, Jusik opri pe platforma de la nivelul superior al *Colibei lui Qibbu*. Sev ceru pe comunicatorul său o mână de ajutor cu femeia, iar Atin ieşi în fugă cu Fixer.

— De-a ce v-ați jucat? Skirata a luat-o razna. Atin alunecă în taxi şi îi puse cătuşele lui Jiss. Coborâți şi o ducem noi la casa sigură. Trebuie să dați nişte explicații.

Casa era sigură pentru ei, poate. Dar era sigură şi pentru ea? Nu. Dar ea fusese cea care alesese partea greşită. Nu era o victimă neajutorată.

Nu mai putem să ne plângem că nu vedem niciodată inamicul.

Taxiul decolă, lăsându-i pe Fi, Sev şi Jusik în picioare pe platformă, epuizați de adrenalină.

— Mulțumesc că ați zburat cu *Liniile Aeriene Jedi*. Jusik zâmbi şi le strânse mâna. Să aveți o după-amiază plăcută.

— Sunteți cu toții nebuni, spuse Sev, şi plecă.

Capitolul 12

Cu siguranță nu au fost speederele noastre, Kal. Uite, știu de ce crezi că nu am nevoie să știu ce fac băieții tăi. Dar cineva va observa că le-ai aruncat în aer amicii. Și la fel și Forțele de Securitate Coruscant. Ce vrei să le spun?

Căpitanul Jaller Obrim, către Kal Skirata

Casa de operațiuni, *Coliba lui Qibbu*, ora 16:00, la 380 de zile după Geonosis

— Ești sigur că nu v-a urmărit nimeni? spuse Skirata încet.

Echipa de atac, mai puțin Ordo, era adunată în camera principală, așezați pe unde puteau. Pentru o clipă, Skirata fu distras de modul în care erau poziționați Darman și Etain. Îi spunea ceva, dar avea probleme mai presante în acest moment.

Se calmase și el. *Supravegherea Roșie* se întorsese în siguranță. Jusik, în mod previzibil, își primise *palmele* ca un bărbat.

— Sunt sigur, Kal. Am simțit-o.

— Nu face pe misticul cu mine. Ai parcurs procedurile? Spune-mi lucruri concrete.

— Nu m-am întors pe ruta directă. M-am întors de mai multe pe propriile *urme*. Nimic.

Nu avea rost să țipe la ei. Skirata știa că și el ar fi făcut probabil același lucru. Era foarte bine să vorbești despre supraveghere minuțioasă și planificare meticuloasă înainte să rezolvi o amenințare, dar când o țintă cu adevărat coaptă îți intra în fața lunetei – nu, este clar că și el ar fi făcut la fel.

Și era pur și simplu ușurat că se întorseseră întregi.

— Bine, supravegherea este oprită pe ziua de azi. Schimbăm din nou vehiculele și începem supravegherea de apărare, în caz că Forța l-a înșelat pe *Bard'ika* și avem o grămadă de *băieți răi* pe urmele noastre. Enacca tocmai identifică o a doua locație în care ne putem retrage dacă acest loc este compromis.

Jusik părea zdrobit.

— Îmi pare rău, Kal.

— Nu erai la comandă. Ar fi trebuit să mă asigur că ești pregătit pentru asta. Skirata se întoarse spre Fi și Sev. Fi părea abătut; Sev avea o insolență completă și albă. Și voi doi ce aveți de spus în apărarea voastră?

— Nu se va mai întâmpla din nou, Kal. Fi se uită la Jusik. Eu și Sev am fost cei care am decis să o facem. Dacă Bardan nu ar fi făcut un zbor inteligent, am fi fost cu toții morți acum și operațiunea s-ar fi terminat.

— Și tu, Sev?

Sev își întoarse capul cu o deliberare lentă.

— Cum a spus el…

— Fiule, știu că te crezi un forțos pentru că i-ai supraviețuit lui Walon Vau, și probabil că ești. Dar operațiunile antiteroriste sunt mai mult decât atât. Skirata se apropie de el și îi lovi capul atât de tare cu degetele încât se auzi zgomotul de os. Sev clipi, dar nu mișcă niciun mușchi. Dacă ai fi gândit două minute, ai fi putut să

transmiți acea identificare înapoi aici şi am fi putut planifica o supraveghere inteligentă. Dar acum avem un alt prizonier plus o grămadă de morți şi trebuie să explicăm de ce o angajată a Marii Armate nu se va întoarce prea curând la birou. Pentru că dacă nu cumva lucra singură, atunci vreun *di'kut* va observa că lipseşte. Mi-a scăpat ceva?

Niner, cu brațele încrucişate, îşi ridică privirea.

— Da, cine îl ajută pe Vau acum? Trebuie să fie foarte ocupat.

— Enacca. Wookiee se pricep să arate ca o mulțime.

Boss fusese remarcabil de tăcut în ultimele zece zile. Îşi făcuse supravegherile fără să se plângă şi nu arătase nimic din încrederea plină de fanfaronadă pentru care erau cunoscuți băieții din Echipa Delta. Acum se plimba în sus şi în jos pe lângă fereastră, încet şi deliberat, şi se uita din când în când la Niner. Skirata se întrebă dacă nu cumva *decăderea* din rolul de sergent era cea care îl afecta.

Ar putea la fel de bine să dea în fiert.

— Vrei să spui ceva, Boss?

— Cu tot respectul, Kal, avem abordări diferite, nu-i aşa?

— Scuipă tot.

— Delta face *neutralizările rapide*. Omega se ocupă de chestii mai *chibzuite*. De ce să nu ne împărțim sarcinile în felul ăsta?

Pentru prima dată, Niner, solid ca piatra, muşcă momeala.

— Da, voi aruncați totul în aer fără să verificați şi noi gândim mai întâi. Cu siguranță sunt de acord cu analiza ta, *ner vod*.

— Iar noi avem un palmares neîntrerupt de misiuni de succes.

— De parcă noi nu am avea.

— Tu ai spus-o.

Skirata nu fu destul de rapid în traversarea camerei şi Niner îl trântise pe Boss cu putere de perete fără niciun avertisment. Dacă Skirata nu ar fi strigat *Stai pe loc!* Niner şi-ar fi izbit pumnul tras înapoi în fața lui Boss. Cei doi bărbați stăteau aproape nas în nas, blocați într-o confruntare înghețată.

— Asta se opreşte chiar acum, lătră Skirata. Mă auziți? Opriți-vă!

Nu-l mai văzuse niciodată pe Niner reacționând aşa. Soldații se băteau tot timpul; era o parte inevitabilă a faptului că erau încurajați să lupte. Uneori se loveau unul pe altul, însă rareori era ceva serios, mai mult decât o simplă bravadă. Dar nu şi băieții lui – şi cu siguranță nu Niner. Exista în toți oamenii un întrerupător, oricât de adânc îngropat, care putea fi acționat.

— Tu nu ți-ai pierdut niciodată frații. Niner făcu un pas înapoi, cu părere de rău, de lângă Boss. Niciodată. Nici nu ai idee cum este.

— Te-ai întrebat vreodată de ce? spuse Boss.

— Ajunge. Skirata puse un braț între ei. Următorul care deschide gura primeşte o bătaie de la mine, bine?

Acesta era scurtul moment în care lupta putea izbucni sau dispărea, iar Skirata era nesigur în sinea lui dacă avea ceea ce îi trebuia pentru a separa doi bărbați mai mari, mai tineri şi mai în formă. Dar Niner mormăi: *Da, sergent* şi se aşeză pe un scaun în partea cealaltă a camerei, cu fața albă de furie. Boss făcu o pauză, apoi îl urmă pentru a-i întinde o mână împăciuitoare.

— Îmi cer scuze, *ner vod*.

Niner se uită la el, fără să clipească. Apoi luă mâna lui Boss şi o strânse, dar mintea lui era în mod clar în altă parte, iar Skirata ştia exact unde. Unele lucruri nu

dispăreau cu timpul. Niner mai pierduse un Sev, plus DD şi O-Four pe Geonosis; iar în timpul antrenamentului îl pierduse pe Doi-Opt. Comandourile Republicii nu îi uitau niciodată pe fraţii cu care crescuseră în acea capsulă strâmtă din momentul în care fuseseră decantate.

Dar Delta încă avea capsula intactă. Lumea era diferită pentru ei. Se credeau invincibili; moartea li se întâmpla doar altora.

— Cred că trebuie să facem un pas înapoi, spuse Skirata, *suferind* pentru Niner. Crezuse că echipa era la fel de apropiată ca o adevărată capsulă, dar încă îşi mai plângeau pierderile. Delta, plecaţi, luaţi masa jos şi raportaţi la ora 19:00. Omega, voi plecaţi când se întorc ei. Poate că ne vom simţi mai bine cu toţii cu stomacul plin.

Nu avea rost să transforme asta într-un concurs între echipe. Dar amestecarea lor nu ajutase atât de mult pe cât sperase. Skirata privi soldaţii Delta cum se îndreptau spre turbolift. Avea să fie nevoie de mai mult decât mâncare pentru a le distrage atenţia, deşi de obicei aceasta reuşea.

— Suntem cu toţii în regulă?

Atin îşi ridică privirea de pe un datapad pe care îl canibaliza. Dezmembrarea lucrurilor părea să-l facă fericit.

— Suntem bine, sergent. Îmi pare rău. Doar că nu mă simt fericit să-ţi spun Kal. Cu excepţia cazului când suntem în public, desigur.

— E în regulă, fiule.

Skirata ţinu să se aşeze unde putea să-l vadă pe Darman şi să-i facă o evaluare discretă. Era ceva în legătură cu felul în care era uşor întors spre Etain în scaunul lui, iar ea făcea mult mai mult contact vizual cu el decât făcuse înainte. Skirata se întrebă de ce nu-şi dăduse seama mai devreme de asta şi, de asemenea, când se întâmplase.

Dacă avea dreptate...

Era rău pentru disciplină să laşi un ofiţer şi un soldat să aibă o relaţie. Dar Etain nu era ofiţer, iar Darman nu alesese niciodată să se înroleze. Riscul consta mai degrabă în felul în care Darman ar fi gestionat situaţia şi în cât de părăsiţi s-ar fi simţit fraţii lui acum că se aflau într-o lume în care toţi cei care nu purtau armură erau liberi să iubească. Skirata se ridică şi şchiopătă până la Etain.

— Vino să-mi explici nişte chestii Jedi, spuse el încet. L-aş ruga pe *Bard'ika,* dar momentan e încă în dizgraţie. Îi făcu cu ochiul lui Jusik pentru a-i arăta că glumea: puştiul îşi lua glumele mult prea în serios uneori. Hai afară.

Nu era subtil, dar Darman evident că nu credea că mai observase cineva ce se întâmpla între ei. Probabil credea că Skirata voia să discute cu ea despre partea neplăcută a interogatoriilor.

Skirata se aşeză lângă Etain pe banca şubredă de lângă peretele platformei de aterizare. Era o după-amiază târzie şi aerul mirosea a motoare fierbinţi de speeder şi a mirosul dulce şi pudrat al unei viţe de vie solitare de *mayla* care prinsese rădăcini într-o crăpătură din permacretă. Etain îşi încrucişă mâinile în poala tunicii de un albastru pal. Fără haina maro mată nu arăta deloc ca un Jedi.

— Tu şi Darman, spuse Skirata cu atenţie.

Ea închise ochii pentru o secundă.

— El ţi-a spus. Presupun că îţi spune totul.

— Nu mi-a spus niciun cuvânt. Dar nu sunt prost.

Era uimitor cât de uşor îţi spuneau oamenii lucruri atunci când nici măcar nu

puneai o întrebare. Poate că ea chiar voia ca oamenii să ştie. Dar se părea că Darman nu voia, iar el avea dreptul să-şi păstreze puţina intimitate pe care o avea.

— Am auzit comentariile echipei după Qiilura.

— Îmi spui să mă opresc?

— Nu, te întreb încotro se îndreaptă asta.

— Ai de gând să-i spui să se oprească?

— Nu, dacă îl faci fericit. Skirata păşea cu grijă, dar ştia unde trasa linia şi ale cui interese le va pune pe primul loc, indiferent că era război sau nu. Vezi, ştiu atât de multe despre Jedi. Tu nu poţi să iubeşti.

— *Nu ar trebui* să o facem. Dar uneori o facem. Eu iubesc.

— Înseamnă că vorbeşti serios despre el.

— Nu am încetat să mă gândesc la el după Qiilura.

— Chiar ai rezolvat problema?

— Că îi voi supravieţui? Femeile trăiesc tot timpul mai mult decât bărbaţii lor. Că aş putea fi dată afară din Ordinul Jedi? Având în vedere *preţul*, merită să plătesc pentru asta.

— Etain, e mai vulnerabil decât crezi. E un om matur şi e o maşină de ucis, dar e şi un copil. Plânsul după iubite poate fi periculos ca distragere pentru el şi pentru întreaga echipă.

— Ştiu asta.

— Nu mi-ar plăcea să-l văd folosit. Dacă ai de gând să continui cu asta, ar fi bine să fii serioasă. Făcu o pauză pentru a se asigura că ea înţelegea ce-i spunea. Ştii că îl voi proteja orice s-ar întâmpla, nu-i aşa?

Buzele lui Etain se despicară uşor şi obrajii ei deveniră brusc roz. Privirea ei şovăi uşor.

— Vreau ca el să fie fericit, Kal. Nu m-aş folosi niciodată de el.

— Mă bucur că suntem de acord, spuse el.

Ameninţarea unui General Jedi era probabil o infracţiune demnă de curtea marţială. Lui Skirata nu-i păsa. Darman şi ultimii săi fii rămaşi erau mai presus de orice, mai presus de nevoile unei tinere Jedi simpatice, mai presus chiar şi de propria sa viaţă – şi cu siguranţă mai presus de interesele politice ale Republicii.

Era o chestiune de onoare şi de dragoste. Dar Etain îi va oferi lui Darman un pic de confort şi tandreţe în viaţa lui, care îl vor ajuta să treacă peste zilele întunecate şi inevitabile care aveau să vină, zile care pentru el şi fraţii lui erau deja destinate să fie limitate. Skirata va trebui doar să fie atent la situaţie.

— Fă-l fericit, atunci, *ad'ika*, spuse el. Fă-l fericit.

* * *

***Coliba lui Qibbu*, ora 21:00**

Pe semnul de deasupra toaletei scria *CLIENŢII SUNT RUGAŢI SĂ RESPECTE REGULA PRIN CARE SUNT INTERZISE ARMELE*. Dar, deşi era scris în cinci limbi, precum şi în Bazică, cei mai mulţi dintre clienţi păreau să nu înţeleagă.

Ordo se strecură prin verietatea pestriţă de băutori şi jucători, acum diluată considerabil de o mare de uniforme a Armatei Republicii de culoare roşu închis, şi speră că niciuna dintre speciile de aici nu era un *urmăritor de mirosuri*. Asta era problema cu explozibilii. Aveau un miros distinctiv. Se spălase cât de bine putuse şi se schimbase şi el în omniprezenta uniformă roşie.

Laseema, femela Twi'lek care fugise din bucătării când o găsise ghemuită în spatele unei mese, îi zâmbi nervoasă de cealaltă parte a barului. Până când ajunse la ea, îl aştepta sucul lui muja preferat, deşi nu purta armura sa distinctivă.

— De unde ştii că sunt eu? spuse el, nedumerit. Aş putea fi orice clonă.

— Felul în care te porți. Avea o voce blândă, iar el trebui să se străduiască să o audă în barul zgomotos. Stai de parcă încă ai purta *fusta* aia.

— *Kama*, spuse el cu răbdare. Se bazează pe o *kama* tradițională de vânătoare Mandaloriană. A fost concepută pentru a proteja picioarele.

Da, apărătoarea de umăr şi *kama* aveau tendința de a-l face să stea mai drept, din obişnuință, cu spatele puțin arcuit. Trebuia să aibă grijă la asta dacă voia să treacă drept un soldat clonă obişnuit.

— Dar acum e doar de fațadă.

— Ah, spuse ea. Cu siguranță este foarte arătoasă.

Ordo începuse să se obişnuiască cu atenția femelelor Twi'lek şi îi plăcea mai degrabă.

— Qibbu te tratează cum trebuie?

— Da. Mulțumesc.

Laseema părea să fie cu adevărat recunoscătoare. Ea se aplecă puțin în față. Încă era luat prin surprindere de albastrul viu al pielii ei, dar era dispus să se obişnuiască cu el. Avea o mică cicatrice în vârful bărbiei, care era turcoaz şi era mai mult decorativă decât desfiguratoare.

— Prietenul tău este căpitan?

Aruncă o privire în lateral, iar Ordo îi urmă privirea spre Echipa Omega şi Skirata, care mâncau ceva neidentificabil şi, din când în când, ridicau câte o bucată pe o furculiță pentru a o inspecta în comun cu încruntări îngrijorate.

— Cel cu cicatrice. E drăguț.

— Ăla e Atin, spuse Ordo. *Oh*. El… nu este… căpitan. Este soldat.

Marea majoritate a armatei era formată din soldați: nu era o informație secretă. Atin aruncă o privire în sus cu acel simț infailibil al soldatului care ştia când cineva îl viza. Reuşi să schițeze un zâmbet timid.

— Da, este foarte de încredere.

— Are o mulțime de cicatrice. A participat la multe bătălii?

Oh, chiar îl studiase cu atenție pe Atin: în afară de cicatricea subțire şi în diagonală de pe față, restul erau mai greu de observat, doar câteva pe mâini şi o linie revelatoare care se vedea deasupra *decolteului* tunicii roşii.

— Da, spuse Ordo. Cu toții au participat la destule bătălii.

— Bietul Atin, spuse ea, părând îndrăgostită. O să vă aduc mâncarea imediat.

El forță un zâmbet, aşa cum îl învățase *Kal'buir*, îşi luă paharul şi se duse să se alăture mesei Echipei Omega.

— Ce crezi că e asta, Ordo? spuse Darman.

Îşi ținu furculița astfel încât Ordo să poată inspecta obiectul înfipt pe ea.

— Un fel de tub.

— De asta ne temeam.

— Sunt numai proteine. Ordo se uită fix la Atin. Laseema a prins drag de tine, *ner vod*.

Nu urmă nicio batjocură sau şuşoteală, aşa cum Ordo văzuse că făceau masculii obişnuiți la menționarea femeilor. Echipa rămase pur şi simplu tăcută pentru o clipă, apoi îşi reluă dezbaterea despre conținutul anatomic al felului de

mâncare al lui Qibbu. Skirata se ridică şi se deplasă de-a lungul băncii pentru a se aşeza lângă el.

— Excursia de cumpărături a fost reuşită?

— Acum am tot ce era pe listă. Îmi pare rău pentru întârziere. Şi am şi ceva în plus.

— Cât de în plus?

— Suplimente surprinzătoare. Şi foarte zgomotoase, de asemenea.

Laseema alunecă până la masă şi aşeză o farfurie în fața lui Ordo. Îi zâmbi lui Atin înainte să se îndrepte înapoi spre bar. Ordo îşi ridică furculița pentru a mânca, iar echipa îi studie cu atenție farfuria.

— Dar sunt numai legume, spuse acuzator Niner.

— Bineînțeles că da, spuse Ordo. Scorul meu de inteligență este cu cel puțin treizeci şi cinci la sută mai mare decât al tău.

Se întâmpla să fie adevărat. Skirata râse. Ordo îşi goli farfuria cât de repede putu şi apoi indică turboliftul. Skirata îl urmă până la camerele lor, unde Echipa Delta stătea şi îşi curăța puştile DC-17.

— Doar ştergem praful, spuse Fixer, subtil ca o bantha.

— Ştergeți în continuare, spuse Skirata. Vor vedea acțiune destul de curând. Deci, Ordo, ce ai primit?

— O sută de kilograme de plastoid termic plus cinci mii de detonatoare.

Chiar şi Scorch îşi ridică privirea de la puşca sa dezmembrată la acea mențiune.

— E o cantitate mare de muniție pe care să o faci să dispară fără ca cineva să observe, darămite să o depozitezi.

— Am luat-o în etape din diferite surse.

Skirata îl bătu pe braț.

— Acum explică *surpriza* suplimentară.

— Întârzierea s-a datorat faptului că am îmbogățit tot explozibilul – mai puțin un pachet sau două.

— Cum?

— Un mic rafinament chimic care îl va face instabil dacă cineva încearcă să îl folosească în dispozitive.

— Cât de instabil, mai exact? întrebă Skirata.

— Dacă nu introduc un compus stabilizator în plastoid, acesta le va arunca în aer atelierul, până pe orbită, de îndată ce îi vor ataşa un detonator.

Scorch rânji apreciativ.

— Doar o precauție, spuse Ordo. Dacă ajungem să îl folosim pentru o operațiune de *înțepare* şi, din întâmplare, merge prost, atunci vom elimina cel puțin câțiva *hut'uune* în acest proces.

— Şi jumătate din Oraşul Galactic. Sev mârâi în sinea lui şi privi prin lunetă pentru a o calibra cu priveliştea de la fereastră. Voi, *băieții fantomă*, exagerați uneori.

Skirata îl mângâie pe Ordo pe braț.

— Bună treabă, fiule. Acum spune-mi unde ai depozitat totul.

— Jumătate la casa sigură şi jumătate sub patul lui Fixer.

Scorch chicoti. Boss îl pocni peste ureche, dar asta nu îl opri din râs.

— Eu împart camera cu Fixer, *di'kut*.

— Ei bine, nici măcar nu te vei trezi dacă explodează.

Ordo acceptă că era un risc, dar riscurile erau relative. Iar Skirata nu-şi

exprimase interesul față de abilitățile sale avansate în domeniul explozibililor, aşa că putea să păstreze întoarcerea lui Mereel ca pe o surpriză.

Avea să fie mulțumit şi de veştile lui Mereel despre Ko Sai.

— Aşa că tot ce trebuie să facem acum este să ne gândim cum îi facem să muşte momeala, spuse Skirata. Poate că reuşeşte Vau să ajungă undeva cu colega noastră din Marea Armată.

Boss îşi ridică privirea.

— Te interesează mai mult să foloseşti marfa pentru a-i ucide, pentru a-i urmări sau pentru a-i face să creadă că totul merge bine pe frontul terorii?

— Le aleg pe toate trei.

— De obicei, durează atât de mult să ajungi la capăt?

Skirata râse.

— Mult timp? Fiule, în mod normal durează ani de zile să închizi o rețea. Asta e *viteza fulgerului*. S-ar putea să dureze totuşi ani, şi este doar o fracțiune din problemele ce ar putea apărea.

— Te face să te întrebi de ce ne mai deranjăm.

— Pentru că nu putem să nu ne deranjăm, spuse Skirata. Şi pentru că este pentru noi.

Se aşeză înapoi pe scaunul din colț şi îşi puse cizmele pe masa joasă, închizând ochii şi încrucişându-şi brațele la piept.

— Vau o să sune în scurt timp. Dacă nu aud comunicatorul, să mă trezească cineva.

Ordo ştia că Skirata adormea foarte rar înaintea oamenilor săi. Şi rareori îl văzuse folosind un pat. Întotdeauna dormea pe un scaun, dacă avea de ales, şi, deşi putea fi vorba de nevoia unui mercenar de a fi gata să se trezească şi să lupte imediat, Ordo bănuia că avea mult de-a face cu acea primă noapte pe Kamino. Viața lui normală încetase şi avea să rămână suspendată până când acea normalitate evazivă ar fi fost obținută pentru trupele sale. Părea să se aştepte mereu să intre Kaminoanii pe uşă.

Respirația lui se schimbă în ritmul superficial şi lent al unui om adormit.

Scorch începu să fluiere, distras de sarcina sa. Ordo veni în spatele lui şi îi puse mâna tare pe gură. *Linişte. Linişte pentru Kal'buir.* Scorch înțelese aluzia.

Ordo aşteptă, memorând descărcarea lui Mereel de pe datapadul său cu o singură privire la fiecare ecran. Apoi, comunicatorul de la încheietura mâinii lui Skirata ciripi. Acesta deschise ochii şi îşi ridică mâna mai aproape de gură.

— Walon…

— Sunt Jaller, spuse o voce obosită.

Skirata reveni brusc în picioare. Echipa Delta încremeni.

— Unde eşti? spuse Skirata.

— Mătur o grămadă de morți cu colegii de la Unitatea de Crimă Organizată.

— Poftim?

— Cred că băieții tăi tocmai au dat startul unui război între bande. Pot să împrumut un Jedi, te rog?

Capitolul 13

Zece membri ai unei bande criminale au fost ucişi la nivelurile inferioare în ceea ce se crede a fi o ceartă între bande. Surse apropiate Forțelor de Securitate sugerează că lupta a izbucnit în urma unei dispute pentru teritoriile de trafic de arme.

Buletinul de ultimă oră al *HNE*

Morga Unităţii Criminalistice, Cartierul General al Diviziei Forţelor de Securitate Coruscant, Sectorul A-89, ora 23:45, la 380 de zile după Geonosis

— Uite-ți *şopârla*, spuse Obrim, trăgând înapoi cearşaful. Paxaz Izhiq.

Fi şi Skirata priviră chipul elegant cu solzi verzi, sau cel puțin jumătatea care era încă intactă. Rănile de blaster erau mai curate decât daunele balistice, dar tot nu făceau nimic pentru aspectul tău.

— Nu mai este foarte atrăgător pentru doamne, nu-i aşa? spuse Fi.

Morga era rece şi liniştită. Fi nu mai văzuse niciodată una până atunci şi era fascinat şi tulburat în acelaşi timp, nu pentru că era plină de morți, ci pentru că acum se întreba ce se va întâmpla cu propriul său corp. *Va fi lăsat pe un câmp de luptă. Are vreo importanță? Mandalorienilor nu le pasă de rămăşițe. Noi avem sufletul nostru. Frații mei pot recupera o parte din armură şi asta va fi de ajuns.*

Camera verde palidă, cu uşile din duroțel lustruit, avea şi un miros antiseptic care îi amintea de Kamino. Nu se simțea confortabil aici.

— Eşti bine? spuse Obrim.

— Doar interesat. Fi privi atent. Da, el este. Poți să-l potriveşti şi cu imaginile pe care le-a luat Sev. Este important?

— Nu în dosarele noastre, dar Falleenii nu vizitează Coruscantul pentru a obține slujbe frumoase în serviciul administrativ. Cea mai bună presupunere este că e vorba de *Soarele Negru* sau de o filială.

— Deci, spuse Skirata. În mod pur ipotetic, dacă am prins o prietenă de-a lui care avea acces la transporturile de arme ale Marii Armate…

— Pur ipotetic, *pentru că voi nu existați*… imaginează-ți că ea deturnează câteva arme pentru afacerea lui, dar tu o răpeşti şi el refuză să finalizeze afacerea deoarece crede că tu eşti clientul care încearcă să-l intimideze.

Fi asculta, fascinat. *Gimnastica mentală* a lui Obrim era greu de urmărit.

— Dar adevăratul client crede că Falleenul a găsit doar o scuză pentru a fugi de înțelegerea lor. Aşa că vin după voi, crezând că sunteți soldații lui. Şi voi îi nimiciți. Aşa că amicii lor se întorc pentru a regla câteva conturi cu colegii tânărului *Față-cu-Solzi*. Obrim aruncă o ultimă privire la fața Falleenului şi o acoperi din nou. Şi dacă oricum aşteptau cu toții un transport de explozibili – cel pe care l-ați interceptat – atunci aveți prin oraş o grămadă de băieți răi foarte nervoşi.

— Va trebui să ne explici pe litere de ce este o veste bună, spuse Skirata.

— Ei bine, am scăpat de nişte gunoaie criminale şi am găsit mai multe de care nici nu ştiam. În plus, avem acum nişte criminalişti buni. Echipa de ofițeri de criminalistică i-a cercetat apartamentul ca pe o erupție cutanată.

— Şi?

— Aur solid pentru Unitatea de Crimă Organizată.

— Bravo lor, dar a manevrat sau nu explozibili? Skirata se agita, mestecând din nou acea rădăcină de *ruik*. Nu mă interesează ca gangsterii să fure arme ale Republicii în scopuri proprii. Banda lui furnizează explozibili cuiva?

— Da, am găsit urme peste tot. Colegii tăi Jedi par să găsească utilă tulburarea din Forță – orice ar însemna asta.

— Asta înseamnă că Unitatea voastră de Crimă Organizată ne va sta în cale?

— Împărtăşeşte-mi detalii operaționale şi nu o vor face.

— Cunoşti regulile acestui joc.

— Kal, băieții tăi se apropie îngrozitor de mult de a fi ținta Forțelor de Securitate ale Coruscantului. Ai fi putut fi cu uşurință tu şi ei într-un meci de tir. Nu vreau incidente cu *focuri prieteneşti* dacă le putem evita.

Fi urmări muşchii maxilarului lui Kal lucrând în timp ce mesteca. Acesta nu era un război. Trecuse la politica armată. Skirata şi Obrim păreau să ducă un război privat după propriile lor reguli, iar Fi nu-i invidia.

— Ştii că nu luăm prizonieri, spuse Skirata. Şi nu-i văd pe băieții tăi închizând ochii la asta odată ce vor afla ce punem la cale.

— Dar am ceva de care aveți nevoie, spuse Obrim.

Skirata se transformă instantaneu din pungaşul simpatic într-o creatură de gheață pură.

— Să nu încerci niciodată să te târguiesti cu mine în legătură cu asta.

— Suntem de aceeaşi parte sau nu?

Skirata era cenuşiu.

— Vom merge singuri atunci. Fi îl văzuse rareori cu adevărat furios, dar când era împins prea departe devenea alb, tăcut şi periculos. Haide, fiule. Avem treabă.

Îl luă de cot pe Fi şi îl îndreptă spre uşi. Nu era de bun augur. Fi se uită înapoi peste umăr la Obrim – la fel de alb, la fel de încordat – şi căpitanul clătină din cap.

— Bine, Kal, o să îți dau oricum ceea ce am, dar fie ca Forța să-ți salveze fundul dacă totul merge prost.

Skirata se întoarse. Părea cu adevărat surprins: nu blufase. Chiar avea de gând să plece şi să îl scoată pe Obrim din circuit.

— Ce se întâmplă cu tine dacă nu merge bine, Jaller? Vei avea doar probleme cu şefii tăi. Dar băieții mei mor.

— Da, şi la fel şi ai mei, dacă vi se pun în cale din greşeală.

— Atunci nu vă băgați în calea noastră.

— Bine, la ce oră au luat-o oamenii tăi pe femeie? întrebă Obrim.

— La amiază.

— Ei bine, a fost cineva care a încercat să dea de prietenul nostru irezistibil de aici prin intermediul unui comunicator guvernamental cu puțin timp înainte ca Forțele de Securitate să se ducă la el acasă, acum o oră.

— Vrei să spui că mai este cineva din Marea Armată care lucrează cu el?

— Da, şi dacă am fi putut stabili sursa de transmisie, v-aş fi dat-o.

Umerii lui Skirata se lăsară în jos.

— Mulțumesc, prietene.

— Nu mai pomeni de asta. Încearcă doar să mă avertizezi înainte să începi un alt război aici, bine?

— Apropo, asta a fost o replică frumoasă de *perdea de fum* pentru presă. Război între bande, într-adevăr.

— Este foarte aproape de adevăr. Dar mulțumește-i prietenului tău alunecos Mar Rugeyan pentru asta. O să-i rămâi dator, sunt sigur.

Skirata își dădu ochii peste cap. Fi continuă să fie surprins de mașinațiunile vieții politice de pe Coruscant. Era recunoscător – și nu pentru prima dată – că tot ce trebuia să facă era să împuște sau să fie împușcat. Nu era timp de griji sau planuri: ori făceai o treabă mai bună și mai rapidă decât inamicul în acel moment, ori mureai.

— Rugeyan vrea vești bune, zise Skirata. Să vedem dacă putem să-i găsim ceva.

Obrim îi zâmbi cu părere de rău lui Fi și făcu gestul de a răsturna un pahar.

— Să nu uiți de băutura aia, da?

Îl lăsară pe Obrim la morgă și luară turboliftul de serviciu pentru a dispărea în mulțimea nocturnă din jurul complexului Forțelor de Securitate Coruscant și ieșiră la o platformă de taxiuri pentru a-l aștepta pe Jusik să-i ia.

Skirata aruncă pur și simplu o privire la trei cetățeni Coruscanti nevinovați care așteptau și ei acolo, și care deciseră că aveau treburi urgente în altă parte. *Kal'buir* putea să pară orice, dar nu paternal atunci când avea chef.

Fi își trase gulerul în sus, simțindu-se încă îngrozitor de expus fără armură. Skirata scormoni în buzunar, scoase un baton de fructe confiate și îl rupse în două, apoi îi întinse lui Fi bucata cea mai mare.

— Și acum ce facem? spuse Fi.

— Este singurul indiciu solid pe care îl avem, spuse Skirata. Și este o mizerie, dar nu vreau să renunț și să o iau de la capăt.

— Pun pariu că Separatiștii caută acum o altă sursă de aprovizionare pentru explozibilii lor. Dacă ar fi vorba de Qiilura sau de orice altă planetă minieră, ar putea să o facă cu ușurință. Pe o lume urbană ca asta... ei bine, să faci rost de câteva blastere este ușor, dar să cumperi explozibili... asta atrage atenția. Poate că acum este momentul să folosim micul depozit al lui Ordo de chestii care explodează.

Skirata se opri din mestecat.

— Nu sunt niciodată sigur dacă avem aceleași idei pentru că sunt de bun simț sau pentru că te-am antrenat și acum ești la fel de nebun ca și mine, fiule.

— Ei bine, ei știu că lotul lor inițial nu a ajuns, așa că acum ai putea la fel de bine să folosești marfa ca momeală.

— Și mai e și Qibbu.

— Ei bine, asta ar fi periculos.

— Nu, acum este un Hutt folositor. Este ca un *mare serviciu de anunțuri pentru gunoaie*. Având în vedere că el crede că oricum facem o mică afacere privată fără acordul Marii Armate, de ce să-l dezamăgim? Poate da de știre că avem ceva de vânzare.

— Dar atunci ne vor localiza baza operațională.

— Crezi că Qibbu va dori să facă reclamă că suntem în prețiosul lui hotel, cu posibilitatea să-l urmărească acasă și neplăcerile și multe pagube? El nu o să vrea să discute despre locații. Îi place să fie în viață.

— Dar o să-i spui lui Obrim, nu-i așa?

— Doar locația, când vom avea o livrare stabilită cu noii noștri clienți, spuse Skirata. Și atunci doar pentru a avertiza Forțele de Securitate Coruscant.

Căzu în tăcere. În jurul lor – păstrând o distanță rezonabilă, pentru că Skirata părea el însuși remarcabil de gangster în acel moment – cetățenii obișnuiți și turiștii din zeci de specii își făceau drum înăuntru și afară din cluburi, restaurante și

magazine puternic iluminate. Erau îmbrăcați în haine exotice colorate şi pălăvrăgeau şi se distrau: erau la braț cu prietenii, sau se țineau de mână ca îndrăgostiții, sau erau însoțiți de copii cu ochii larg deschişi care nu mai văzuseră niciodată un oraş-planetă ca acesta pe timp de noapte.

Fi ştia cum se simțeau copiii. Pentru el încă era un spectacol de o încântare miraculoasă la fel de mult ca atunci când îl văzuse pentru prima dată din compartimentul echipajului unui crucişător al poliției. Dar acum era, de asemenea, ceva străin pentru el, ceva în care nu avea niciun amestec şi pe care nu-l putea înțelege niciodată pe deplin. Civilii din jurul lui nu puteau avea nicio idee despre ceea ce se întâmpla chiar în mijlocul vieții lor zilnice *sigure*. La câțiva metri de ei, un mercenar şi un soldat care nu aveau niciun ordin oficial plănuiau să descarce pe piața neagră suficienți explozibili pentru a distruge sectoare întregi din oraş.

Dar era un schimb echitabil. Pentru că nici Fi nu avea idee despre ce însemna viața lor. *Trăim în lumi paralele. Ne putem vedea unul pe celălalt, dar nu ne întâlnim niciodată. Cel puțin Darman pare să fi găsit o punte spre o viață normală, dacă poți numi un Jedi normal.* Fi se întrebă dacă fratele său îşi dădea seama că toată lumea ştia ce se întâmpla între el şi General. Dacă el ar fi fost Darman, nu i-ar fi păsat.

* * *

Casa operațională, *Coliba lui Qibbu*, ora 00:56, la 381 zile după Geonosis

Ordo aşeză pachetele de explozibil plastoid termic de putere cinci sute pe masă şi le stivui în grămezi de câte zece. Darman luă un pachet şi îl mângâie cu expresia fascinată a unui cunoscător de explozibili.

E interesant, gândi Etain, *să observ ce îl face pe Darman să se simtă relaxat şi încrezător, pentru că pe ea nu o linştea deloc faptul că stătea pe cincizeci de kilograme de explozibil ultraputernic.*

— *Dar*, termină, spuse Niner. Am vrea ca hotelul să fie încă aici când va sosi Vau. Crezi că poți evita să arunci în aer locul ăsta în următoarea oră?

— Chestia asta este perfect sigură, cu excepția cazului în care bagi ceva metalic în ea şi declanşezi o reacție electrolitică, spuse Darman. Îi zâmbi lui Etain înainte să arunce un pachet de mărimea unui pumn către Niner. *Udesii, ner vod.*

Niner îl prinse şi înjură, apoi îl aruncă înapoi.

Etain putu auzi duşul curgând în baie. Îl putea vedea şi pe Atin rătăcind, cu ochii defocalizați fixați pe covorul murdar, de parcă ar fi repetat un discurs în minte, şi lăsa o tulburare în Forță care părea a fi urmarea unei bătălii. Simțise durerea crudă a lui Atin pe Qiilura, durerea pierderii fraților săi pe Geonosis, şi putea *gusta* foarte uşor adâncimile întunecate din el. Fi, chiar şi fără abilitatea de a folosi Forța, părea să fie capabil să facă acelaşi lucru. Din când în când se ridica şi îşi prindea fratele de brațul superior, vorbindu-i foarte încet şi serios.

Mare parte din conversație era în Mandaloriană, pe care nu o înțelegea destul de bine, dar cu siguranță reținu un cuvânt care nu avea nevoie de traducere: *Vau*.

Boss, Jusik şi Scorch coborâseră din nou la bar. Sev şi Fixer erau afară, pe platforma de aterizare – care acum arăta ca un acoperiş de hotel normal, acoperit cu mijloace de transport asortate, de la motociclete speeder şi speedere până la câteva taxiuri –, asigurând un perimetru de apărare discret în cazul în care cineva ar fi urmărit echipa de atac până la stabilimentul lui Qibbu. Întregul loc fierbea de tensiune şi – da, era acolo, foarte subtilă, dar era acolo – de teamă.

— Dacă Vau aduce restul termicului, cine are grijă de prizonieri? zise Darman.

— Nu-mi imaginez că vor avea nevoie de prea multă grijă acum, spuse Ordo. Dar e prin preajmă Enacca.

— Şi cine îl va ajuta să care cincizeci de kilograme de greutate?

Ordo păru uşor iritat. Lui Etain încă i se părea un tumult dezarticulat de emoţii ţinute în loc de o logică feroce şi inteligentă. Îl catalogase drept periculos fără să ştie cu adevărat de ce.

— Vau, spuse el cu grijă, încă este în formă. Este soldat încă din copilărie, la fel ca tine şi *Kal'buir*. Poate căra singur cincizeci de kilograme aproape la fel de bine ca şi tine. Ordo ajustă grămada de pachete sigilate astfel încât să se alinieze perfect, de parcă asta ar fi contat foarte mult pentru el. Şi dacă Enacca nu are nevoie să păzească prizonierii, îl va ajuta să care artileria. În orice caz, nu-ţi mai face griji.

— Da, asta e treaba mea, spuse Niner.

Etain avea o idee clară despre ce însemna *nu trebuie să păzească prizonieri*. Dacă încetaseră să mai fie utili, atunci erau o povară aici, la fel ca pe Qiilura. Şi urmau să fie împuşcaţi. Darman omorâse Separatiştii când nu-i putea lua prizonieri. Îl privise cum o făcea: curat, rapid, fără pasiune. Şi, chiar dacă ezita să o facă ea însăşi, nu mai era îngrozită că el sau camarazii lui o făceau.

Îşi ridică privirea de pe pachete şi îi oferi un zâmbet larg. În el nu era nici măcar o urmă de întuneric.

— Este perfect sigur, spuse el.

Ea îşi dădu seama că se încruntase la el şi că el luase asta ca pe un comentariu despre grămada de *distrugeri instantanee* de pe masă.

— Nu ai încredere în mine?

Ea îi răspunse cu un zâmbet instinctiv.

— Bineînţeles că am încredere în tine. Eşti prietenul meu, iubitul meu.

Skirata ieşi din baie ştergându-şi părul cu un prosop şi purtând haine de schimb, cu arma Verpină în husa ei gri deschis. Se aplecă peste Niner pentru a se uita la holorevista pe care o citea.

— Nu te uiţi niciodată la holoştiri? întrebă el, arătând spre ecranul întunecat de pe perete.

— Sunt prea multe de asimilat. Niner îşi reluă lectura. Vieţile complicate ale altor oameni.

Atin se instalase într-un colţ, cu un DC-17 în poală. Cu toţii ţineau puşca aproape de ei atunci când nu erau în public. Pe stradă era prea evident că era o armă de comando şi trebuia înlocuită cu un blaster discret. Dar aici revărsau din nou *afecţiune* asupra armelor lor. Era arma cu care fuseseră crescuţi şi cu care trăiau.

Fi o avea pe a sa agăţată pe umăr şi se uita pe fereastră spre pasarela de vizavi, cea care lega un alt nivel de baruri dubioase de holul de jos. Era invizibil pentru Coruscantul de dincolo de oţelul transparent, dar era clar că pentru el, totul era dureros de vizibil. Etain îi simţea dorul. Fi se schimbase de la Qiilura încoace. Etain îl simţise pentru prima dată în Forţă ca fiind binevoitor şi calm. Un an mai târziu, faţada lui era mereu la fel de veselă, dar subînţelesul era mai întunecat, mai disperat. Văzuse prea multe în război. Şi acum vedea ceva şi mai dureros şi care îl tulbura: oamenii obişnuiţi de pe Coruscant, care duceau o viaţă normală, aşa cum el nu va avea niciodată.

Nu avea nevoie de Forţă pentru a putea să simtă asta. Putea vedea întrebarea constantă de pe chipul lui când se uita la cupluri şi familii, de toate speciile. *De ce nu*

şi eu? De ce viaţa asta nu e pentru mine? Asta fusese ceea ce întrebase şi Darman.

Familia şi clanul – *familia şi paternitatea* – păreau să aibă o importanţă covârşitoare pentru bărbaţii Mandalorieni. Cu siguranţă îl conduceau pe Skirata.

Iar Etain ştia exact ce *avea în minte* Forţa pentru ea, şi nu mai era calea unui Jedi. Era să se asigure că cel puţin un bărbat clonă primea înapoi viitorul care îi fusese luat la naştere, sau indiferent proces rece şi îndepărtat servise ca naştere în acele laboratoare Kaminoane. Etain avea să-l facă tată într-o zi. Îi va da lui Darman un fiu. Dar niciunul dintre ei nu-şi permitea luxul unei vieţi normale în acest război. Visul ei va fi un secret – chiar şi pentru el, pentru moment.

Apoi, Etain îşi alungă gândul din minte şi închise ochii pentru a medita, fără să se gândească la sine, pentru că se afla printre prieteni adevăraţi. Pluti în derivă într-un calm fără formă, ascultând ritmul încetinit al propriilor bătăi de inimă, până când uşa bâzâi. Se trezi din nou în alertă. La fel făcură şi Echipa Omega şi Skirata.

Etain vedea echipa individual la fel de clar ca pe oricare altă fiinţă, şi nu doar pentru că Forţa îi colora cu nuanţele lor unice de caracter. Încetase să le mai vadă feţele identice sau armurile, şi în schimb le trăia doar personalităţile şi obiceiurile distincte. Şi totuşi, când se mişcau – când treceau la starea de soldat – erau ca un singur prădător perfect. Zbuciumul îi făcea să ridice toţi privirea împreună, nu ca oamenii obişnuiţi care răspund prin milisecunde eşalonate una după alta, ci într-o singură mişcare, absolut sincronizată, iar expresiile lor şi unghiul capului şi vigilenţa lor îngheţată erau una singură. Apoi, cu o altă mişcare unică şi perfectă, se desfăcură ca un pumn care se deschide în degete şi se repeziră pe poziţii în jurul camerei, cu puştile îndreptate spre uşă. Nu fusese niciun cuvânt: niciun semn cu mâna din partea lui Niner. Nici măcar nu avuseseră timp să-şi pună căştile şi să activeze comunicatorul comun. Ceea ce le spunea să se mişte, *să facă asta, să urmărească aia*, era atât de bine înrădăcinat în ei în urma instructajului, încât păreau aproape că acţionează din instinct.

Feţele lor întunecate, exotice, cu pomeţi înalţi, erau inexpresive. Cu excepţia clipitului rapid, erau complet şi absolut nemişcaţi. Etain îi văzu brusc din nou ca pe acel unic prădător rafinat, iar asta o sperie. Puştile lor DC-17 bubuiră toate la unison, în timp ce fiecare armă se încărca pentru a trage.

— Vau nu trebuie să vină încă. Iar Delta e în perimetru. Skirata avea pregătită arma sa Verpină de data asta, nu micul său blaster – un indiciu al faptului că simţea că miza era mult mai mare. Etain, simţi ceva?

— Nimic. Era sigură că ar fi perceput o ameninţare până acum. Fu brusc conştientă că îşi scosese sabia. Nici măcar nu simţise când se mişcase. Nimic.

— Bine… la trei... Unu… doi… trei…

Şi uşa se deschise. Etain tresări involuntar, apucându-şi sabia cu două mâini. Un miros o lovi, de mosc murdar şi umed.

— *Fierfek*, spuse Skirata. Tu *di'kut*. Am fi putut să-ţi zburăm capul.

Niner, Ordo, Darman şi Fi făcură clicuri şi suspine enervate şi îşi coborâră *Deece*-urile. Atin nu o făcu. Vau intră cu două genţi de cărat şi cu o zdreanţă cu şase picioare, cu pielea lăsată şi blana scurtă de un auriu palid, care venea în spatele lui. *Deci ăsta este un strill.* Iar absenţa răutăţii şi a tensiunii fusese… Walon Vau, rece ca gheaţa, calm şi complet detaşat.

— *At'ika*, coboară-ţi *Deece*-ul, spuse Skirata cu blândeţe.

— Dacă spui tu, sergent.

Şi, deşi Atin se supuse, privirea lui constantă asupra lui Vau era la fel de

elocventă ca o armă încărcată.

— Intră, spuse Fi. Nu e nimeni aici în afară de noi, clonele.

— Puteai să suni înainte, spuse Skirata.

Vau coborî genţile pe podea, iar Ordo se năpusti asupra lor.

— Vă provocam doar securitatea, aşa cum ar fi trebuit să fac.

— Ei bine, fie Delta şi Jusik s-au prostit instantaneu, fie au lăsat să treacă pe cineva pe care îl cunoşteau, aşa că nu fi prea încrezut. Vrei să ne spui ceva?

— Am închis *casa sigură* şi Enacca a făcut curăţenie.

Etain ascultă cu atenţie limbajul, eufemismul fiind rostit în codul folosit dintr-o obişnuinţă îndelungată. *Curăţenie* însemna cu siguranţă îndepărtarea petelor de sânge, pentru că le văzuse, dar avea senzaţia că era mai mult decât atât.

— Nu mai ai alte treburi cu cei doi prieteni ai noştri? spuse Skirata.

— Asta e problema cu Coruscantul, spuse Vau. Balcoanele înalte sunt riscuri de siguranţă. Cel puţin asta confirmă că cei doi oaspeţi ai noştri nu erau Jedi, nu?

Vau îşi găsi un loc, iar strillul se urcă în poala lui: Etain avu nevoie de o clipă pentru a-şi da seama ce voia să spună, iar realizarea o şocă.

— Celălalt lucru norocos este că am reuşit să vorbesc cu supervizorul lui Vinna Jiss de la logistica Marii Armate în calitate de... proprietar al apartamentului ei, şi să mă plâng că a trecut cu vederea faptul că îmi datorează chiria. Supervizorul a fost înţelegător şi spuse că era o angajată nesigură.

— Şi? spuse Skirata.

Omega dispăruse înapoi în camerele care dădeau spre cea principală. Cu excepţia lui Atin. Atin aştepta, un bloc de ură neagră, iar Ordo stivuia explozibilii.

— Deci, cel puţin nu trebuie să ne facem griji că i se simte prea tare lipsa. Vau aruncă o privire către Atin, aproape ca şi cum ar fi căutat un salut, dar nu primi nicio reacţie. Şi ea a confirmat că mai e o persoană din logistică pentru care trebuia să lase informaţii într-un loc stabilit de comun acord – un loc de predare a *scrisorilor* în interiorul complexului –, ori de câte ori reuşea. Într-un dulap din baia femeilor.

— Ce? Glumeşti?

— Ştiu. Cheltuim milioane pe cele mai noi nave, dar suntem scufundaţi de o simplă scurgere de securitate care nu ar deruta nici măcar un negustor Kitonak.

Etain simţi cum Skirata genera un mic vortex întunecat de furie. Faţa i se goli de culoare.

— De ce sunt ei nişte *shabla* atât de neinformaţi?

— Pentru că sunt o birocraţie şi nu ei sunt cei din prima linie. Oricum, niciuna dintre informaţiile traficate nu este imposibil de dezgropat pe alte căi. Este doar mai rapid şi mai uşor – toate într-un singur cip. Merită pentru că le economiseşte mult timp, ceea ce înseamnă că nu au mult personal. Cred că e o mică reţea oportunistă.

Skirata îşi frecă încet faţa cu ambele mâini, exasperat şi obosit.

— Deci nu ştia cine a luat datele, în afară de faptul că puteau să se folosească de baia femeilor fără să atragă atenţia? Nici care era programul lor?

— Dacă ar fi ştiut, pot garanta că mi-ar fi spus.

— Pun pariu că da.

— Aşa că avem nevoie de cineva care să o scoată la iveală pe acea persoană.

— Acela sunt eu, zise Ordo, şi continuă să adune plastoidul termic în grămezi ordonate. Etain numărase până acum două sute de pacheţele dreptunghiulare mici. Tot ce trebuie să fac este să îl retrag pe soldatul care este detaşat la divizia de transport şi să-i iau locul.

— Şi ce se va întâmpla cu el? spuse Vau.

— Rămâne aici până când termin, spuse Ordo. Între timp, poți să faci din el un soldat din trupele de comando, *Kal'buir*.

— Ei bine, asta va fi foarte confortabil. Vau frecă spatele strillului, iar acesta tresări cu o încântare vizibilă. Pentru că trebuie să găsesc un loc şi pentru mine.

— Atunci, strillul doarme pe platforma de aterizare, spuse Skirata.

— Acolo o să dorm şi eu, spuse Vau.

Fi ieşi din camera pe care o împărțea cu Atin şi se uită fix la animal.

— Am putea oricând să-l lăsăm jos, în bar, ca odorizant.

— Într-o zi, RC-8015, spuse Vau, zâmbind cu o sinceritate neobişnuită, s-ar putea să te bucuri foarte mult de talentele naturale ale lui *Mird*.

Etain bănuia că nu erau diferite de cele ale stăpânului său.

* * *

Camerele private ale lui Qibbu, *Coliba lui Qibbu*, ora 11:00, la 381 de zile după Geonosis

— Deci de aceea îmi ştergi datoria, spuse Qibbu. Înghiți un *gorg* murat întreg şi suspină. Foloseşti frumosul meu stabiliment ca bază pentru ca problemele să nu te urmărească până acasă.

Foarte corect, gândi Skirata.

— Fetița mea trebuie să îşi deschidă propria afacere, spuse el, radiind convingător spre Etain. Ca să poată avea grijă de bătrânul ei tată la bătrânețe.

Etain se arătă încruntată în mod corespunzător. Continua să-l surprindă cu capacitatea ei de a face orice era nevoie. Putea să se dea drept curajoasă, putea să se dea drept calmă, iar acum putea să se dea drept fiica capricioasă şi răsfățată a unui mercenar supraprotector.

— Este prea slabă pentru a-şi câştiga existența ca vânător de recompense, spuse Qibbu şi se cutremură de râs. Femelele *Mando* ar trebui să fie mari şi dure.

— Mama ei, *chakaar*, era Corelliană şi m-a lăsat pe mine să o cresc, zise Skirata. Ceea ce-i lipseşte în muşchi, compensează prin perspicacitatea în afaceri.

— Ah, am crezut că pasiunea ta pentru armata Republicii se va dovedi a avea un motiv financiar. Nu-ți pasă deloc de… băieții tăi.

Kal îşi muşcă interiorul obrazului.

— Nu. Ai întâlnit vreodată un *Mando'ad* căruia să-i pese de Republică?

— Nu. Atunci ce este de vânzare?

— Ceva ce armatele au foarte mult pe inventar.

— Ah… urmăreşti îndeaproape ştirile.

Skirata făcu un jurământ tăcut că va fi foarte, foarte amabil cu Mar Rugeyan pe viitor. Acea poveste de acoperire a războiului teritorial funcționase prea bine şi probabil că omul nici măcar nu ştia asta.

— Se pare că există un gol brusc pe piața armelor, da.

— Tu ai creat acest gol, nu?

Stomacul lui Skirata se răsuci, dar reuşi să schițeze un zâmbet.

— Nu sunt un jucător atât de important.

Qibbu înghiți aluzia întreagă ca pe un *gorg*.

— Deci, ce poți obține?

— Blastere, puşti de asalt, plastoid termic, muniție. Orice e mai mare de atât

voi trata ca pe o comandă specială şi s-ar putea să dureze mai mult. Să nu cereți nave de război, totuşi.

Qibbu râse.

— Dau de veste şi vedem dacă atragem clienți.

— Sunt sigur că mă pot baza pe discreția ta. Îți place locul ăsta, nu-i aşa?

— Nu vreau să am probleme în a găsi drumul înapoi aici. Dar mă voi aştepta la… un comision. Douăzeci la sută.

— Asta e zestrea mea, spuse Etain cu amărăciune. Tată, ai de gând să-l laşi pe acest *chakaar* să fure de la mine?

Fierfek, devine bună, puştoaica asta.

— Bineînțeles că nu, *ad'ika*. Skirata se aplecă spre Qibbu şi îşi zornăi bucata de lanț din buzunar ca un mic memento. Cinci la sută şi voi avea grijă ca frumosul tău stabiliment să rămână întreg şi nevizitat de gunoaiele acestei lumi.

Qibbu gâlgâi.

— Dacă acest parteneriat are succes, renegociem termenii mai târziu.

— Tu porneşte afacerea şi vom vedea.

Skirata se ridică cât putu de calm şi o conduse pe Etain pe pasarelă pentru a lua puțin aer proaspăt. Mirosul de friptură, de bere stătută şi de strill îl afecta.

— Mie mi s-a părut că a fost ceva frumos că ai folosit *chakaar,* spuse el.

— Am prins înțelesul acelui cuvânt ciudat.

— Eşti bine?

— De fapt, mi-a fost greu. Îți invidiez tupeul.

— Crezi? Skirata întins emâna, cu degetele depărtate şi palma în jos. Tremura. Ea trebuia să ştie asta în cazul în care îl credea invincibil, iar credința ei nepotrivită o făcea să fie ucisă. Eu sunt doar un soldat. Un comando, i-ați spune voi. Mă descurc pe bâjbâite prin toate astea.

— Dar lui Qibbu îi este frică de tine.

— Nu am nicio problemă în a ucide. Asta e tot.

Realitatea situației sale devenise acum extrem de clară: se îndepărta din ce în ce mai mult pe acea cărare, fie spre siguranță, fie pentru a se prăbuşi în torentul care se precipita dedesubt, cu sufletul între o extremă şi cealaltă. Şi nu era nicio posibilitate să se întoarcă pe malul râului.

— Dacă mi se întâmplă ceva, trebuie să ştiu că cineva va avea grijă de băieți.

— Mă întrebi pe mine?

— Nu mai sunteți decât tu şi *Bard'ika* de întrebat.

— Nu ți se va întâmpla nimic.

— Forța îți spune asta, nu-i aşa?

— Da.

— Ce altceva îți mai spune Forța?

— Ceea ce trebuie să fac.

— Dacă şi când îi vom întâlni pe aceşti nemernici față în față, eşti pregătită? Nu pot să-i las pe băieții mei la vedere. E prea evident.

— Nu ai nevoie de Bardan?

— Pe el nu trebuie să-l întreb. Va dori oricum să fie acolo. Te întreb pe tine.

— Voi face tot ce-mi vei porunci. Tu ai *vechime* aici.

Skirata sperase la o expresie de încredere mai degrabă decât de supunere.

Dar va trebui să fie de ajuns.

Capitolul 14

Conform veştilor primite de la echipa noastră sub acoperire şi de la informatorii lor, cineva oferă explozibili şi arme pe piața neagră. Este uimitor cât de repede curge acest gunoi pentru a umple golurile. E timpul să intervenim. Şi cu un singur avertisment înainte să deschidem focul, bine? Să vedem cât de mult putem curăța o dată pentru totdeauna.

Raportul echipei Unităţii de Crimă Organizată, sediul Forţelor de Securitate Coruscant, la 383 de zile după Geonosis

Centrul de logistică al Marii Armate a Republicii, baza Comandamentului Coruscant, ora 10:00, la 383 de zile după Geonosis

Ordo intră pe uşile centrului fără să fie deranjat de data asta.

— Bună dimineața, domnule, spuse droidul santinelă.

Ordo îşi înfipse din nou sonda stylus în portul de date al droidului şi descărcă cel mai recent fişier recunoscut de personal.

— Continuă, spuse el.

Înainte să ajungă în sala de operațiuni a aripii logistice, intră în baia pentru bărbați şi rulă imaginile descărcate ale întregului personal organic al centrului prin afişajul căştii sale pentru a memora fiecare față. Aproximativ 5 la sută se schimbase de la ultima sa vizită. Personalul civil se mutase. Supraveghetorul Wennen, observă el, era încă acolo.

Apoi copie pe datapad toate datele stocate în cască şi şterse memoria căştii. Armura lui era acum complet curată, fără nicio urmă a cine sau ce era, în afară de o identitate secretă a trupelor ARC. Singura sa legătură cu lumea forțelor speciale ar fi fost micul comunicator mărgea din ureche. Sarcina sa finală era să gliseze o cameră cu unghi larg în grila de ventilație care trecea printre băile pentru bărbați şi pentru femei. Apoi îşi puse casca la loc şi intră în sala de operațiuni. Nu era nici urmă de Besany Wennen; era de serviciu supervizorul din tura a treia, un Nimbanel.

— Bună dimineața, domnule, spuse Corr.

— Azi doar observ, soldat, spuse Ordo.

Se dădu la o parte, ca şi cum ar fi privit panoul de holograme de trafic în direct care acopereau peretele circular al sălii de operațiuni, făcându-l să pară ca interiorul unui tambur luminat. De fapt, privirea îi era ațintită asupra lui Corr, în timp ce acesta lucra şi se deplasa ocazional prin cameră. Ordo făcea un curs intensiv despre cum se mişca soldatul, astfel încât să îl poată imita. Îi luase deja măsura vocii sale cu accentul său slab învățat din zbor. Iar civilii păreau să creadă întotdeauna că se uita în direcția în care era îndreptată casca lui.

Specificațiile căştii de bază a soldatului de trupă erau disponibile pentru oricine lucra în logistică, dar ei păreau să nu fie la curent cu raza sa vizuală. Cui îi păsa ce putea sau nu vedea un soldat? *Ignoră atât de multe date, aceşti civili.*

— Corr, vreau să-mi arăți ceva, spuse Ordo. Civilii păreau, de asemenea, să ignore conversațiile dintre clone. Vino cu mine.

Corr îşi luă casca, puse cu tact codul de securitate pe stația de lucru – *om bun,*

respectă regulamentul – şi îl urmă pe Ordo afară din cameră. Se întoarseră pe coridor şi Ordo îi făcu semn să intre în baie, îndreptându-l spre capătul celălalt, unde se aflau vestiarele.

— Acum este momentul în care trebuie să-mi urmezi ordinele întocmai, spuse Ordo.

Corr păru brusc precaut.

— Da, domnule.

— Scoate-ţi armura. Facem schimb de costume.

— Domnule?

— Scoate-ţi armura. Am nevoie de ea.

Corr începu să dezlege clemele fără să comenteze şi stivui plăcile pe podea. Ordo făcu acelaşi lucru. Amândoi stăteau acolo în combinezoanele negre, brusc fără grade vizibile, iar Ordo îşi aminti de preţul pe care îl plătise Corr. Se uită la mâinile artificiale ale soldatului.

— A fost dureros? întrebă Ordo, care nu fusese niciodată rănit atât de grav.

— Nu-mi amintesc nimic, domnule, dar m-a durut când m-am trezit în rezervorul cu bacta. Îşi duse mânecile la spate: îşi pierduse ambele braţe de la puţin deasupra cotului. Mă descurc bine.

Ordo habar nu avea ce să spună.

— Ar trebui să fii lăsat la vatră pentru invaliditate. Nu să te întorci pe front.

— Cum rămâne cu fraţii mei? Ce sunt eu fără ei?

Nici la asta nu avea răspuns. Prinse plăcuţele lui Corr pe propriul costum. Se potriveau bine: ştiuse dintotdeauna că genotipul experimental care dezamăgise atât de mult controlul calităţii Kaminoan îi făcuse pe Nulli să fie ceva mai grei în constituţie decât loturile de soldaţi şi comandouri de clone. Armura sa era puţin lejeră pe Corr.

— Măcar vei juca rolul de Căpitan. Bucură-te de el.

Corr ataşa plăcile şi avu ceva probleme în a fixa *kama* la locul ei. Ordo o ajustă şi îi puse apărătorile de umeri, apoi îi înmână casca.

— Uau, pare diferit, spuse Corr, uitându-se în jos la el însuşi. Armura de soldat ARC e construită după specificaţii mai bune. Este mai grea decât am crezut.

— Dă umerii mai mult pe spate şi lasă *kama* şi tocurile pentru arme să atârne aşa. Ordo aşeză casca pe capul lui Corr şi fu brusc surprins să se privească pe el însuşi: deci aşa arăta el pentru restul lumii. Ia acest datapad şi ieşi pe uşile din faţă. Vei fi întâmpinat de un taxi pilotat de o femelă Wookiee. Nu te opri şi nu vorbi cu nimeni. Doar ieşi ca şi cum ai fi eu şi vei fi dus într-un loc unde vei fi printre fraţi.

— Foarte bine, domnule. Cât timp?

Ordo încercă casca lui Corr. O simţea străină. Mirosea a străin: altă mâncare, alt săpun.

— Nu ştiu. Savurează-ţi pauza şi ne vedem mai târziu. Cum le spui civililor?

— Mă adresez lor după numele de familie, cu excepţia supraveghetorilor, cărora le spun *doamnă* sau *domnule*.

— Chiar şi lui Wennen?

Corr făcu o pauză.

— Folosim prenumele atunci când nu ne aflăm în centrul propriu-zis.

Ordo băgă casca lui Corr sub braţ.

— Bine. Du-te.

Părăsiră baia la câteva secunde distanţă, iar Ordo îl privi pe Corr cum dispare

pe coridor. Greutatea *kamei* şi a blasterelor îi dădea o tentă autentică. Lui Ordo i se păru destul de emoţionant şi se întoarse în sala de operaţiuni pentru a se obişnui să fie o simplă *conservă de carne*, un soldat clonă de care nimeni – cu excepţia inamicului, desigur – nu se îngrozea, nu se temea şi nu-l evita.

Avea cel puţin o tură pentru a se acomoda înainte să apară cel mai mare risc pentru acoperirea lui. Besany Wennen părea să fie cea care se interesa cel mai mult de Corr. Trebuia să fie atent pentru a trece de scrutările ei. Dar avea la dispoziţie câteva ore pentru a se antrena. Deblocă staţia de lucru şi deveni ascultător, conştiinciosul CT-5108/8843, invizibil pentru lume. Sarcina de a verifica dacă proviziile ajungeau la batalionul corect de pe teren şi dacă programele contractorilor nu derapau era una simplă, iar el se ocupa gândindu-se la modalităţi de a face sistemul mai eficient. Rezistă impulsului de a moderniza pe loc sistemul şi îi urmări pe cei din jurul său.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse o voce de femeie în spatele lui, o voce calmă, melodioasă, cu o nuanţă de căldură, care părea că zâmbeşte permanent, frecvenţele mai înalte trădând un tract vocal scurtat. Voi lucra o oră în plus pentru tine mâine. Mulţumesc că m-ai ţinut locul.

Ordo nu avu timp să-şi perfecţioneze numărul de soldat simplu. Aruncă o privire peste umăr, aşa cum îşi imagina că ar fi făcut-o Corr, şi îi dădu lui Besany Wennen un mic semn din cap, care părea că îi venea un pic prea uşor.

Ea îi răspunse cu un zâmbet. Ordo bănui că şi ea era o actriţă desăvârşită. Dar ceva din el se bucură foarte mult de acel zâmbet.

* * *

Casa operaţională, *Coliba lui Qibbu*, ora 20:15, la 383 de zile după Geonosis

— Spune când putem avea o discuţie despre marfă, spuse vocea străinului prin comunicator. Iar noi vom numi locul.

Lui Skirata nu îi plăcu cum suna asta. Şi nici lui Vau, evident, nu îi plăcu. Asculta şi el comunicatorul, cu scannerul într-o mână şi dădea din cap încet, bătând cu degetul arătător un model aleatoriu în aer. *Nu pot urmări punctul de transmisie. Releu multiplu. La fel ca noi.*

Ordo îşi luă mănuşa de pe masă şi activă o holohartă, ţinând-o acolo unde o putea vedea Skirata. Întreaga echipă de atac aştepta conversaţia, inclusiv soldatul clonă pe nume Corr, a cărui viaţă luase brusc o întorsătură bizară în acea zi.

— O să am nevoie de ceva mai multă linişte decât atât, spuse Skirata.

— Sunt un intermediar, spuse vocea.

Accentul e de Coruscant. Niciun indiciu.

— Ce reasigurări aţi dori?

— Un loc public. Dacă ne place la amândoi ceea ce vedem şi avem încredere unul în celălalt, ne întâlnim într-un loc mai retras pentru a lămuri lucrurile.

— Şi aduci o mostră.

— Puşti de asalt? În public? Asta era întrebarea test, cea care îi separa pe gangsteri de Separatişti. Armele erau instantaneu utile pentru infractori: explozibilul brut nu, doar dacă nu voiau să-l revândă. Nu mă lua aşa, *di'kut*. Tatăl meu nu a crescut un fiu prost.

— Clienţii mei au sugerat că ai putea obţine explozibili de calitate militară.

— Pot. Vrei o mostră?

Linişte. Vau asculta, cu capul înclinat.

— Vrem. Ce ne oferiți?

— Plastoid termic de top, de calitate militară, de putere cinci sute.

Pauză.

— Cred că se potriveşte.

Urmă o pădure de degete ridicate cu entuziasm în camera tăcută. Dintr-un motiv oarecare, Skirata se trezi concentrat asupra feței neliniştite a soldatului clonă Corr, cocoțat pe marginea unui scaun, cu unul dintre detonatoarele personalizate ale lui *Dar* demontat în mâinile sale protetice.

— Mâine la prânz, spuse Skirata. Îi făcu cu ochiul lui Jusik. Şi îl voi avea pe nepotul meu cu mine, pentru orice eventualitate.

— În partea de sud a băncii din *Piața Nucleului*.

— O să mă recunoşti destul de uşor. Am un strill.

Fața lui Vau fu un studiu de şoc, dar – ca un soldat profesionist ce era – nu spuse nimic.

— Ce este ăla un strill? spuse vocea neînsuflețită.

— Un animal de vânătoare Mandalorian dezgustător şi urât mirositor. Nu-l poți confunda cu nicio altă specie, nici măcar în această menajerie de oraş.

— La prânz, atunci.

Legătura se întrerupse.

— Nimeni, în afară de Separatişti, nu ar vrea un *termic* de putere cinci sute, spuse Vau. Este prea exotic pentru un criminal obişnuit. Cu siguranță au muşcat repede din momeală. Ar trebui să ne îngrijoreze asta?

— Şi-au pierdut furnizorul obişnuit, iar acesta este un material mult mai bun. Skirata privi Echipa Delta adunându-se la holohartă şi începând să planifice poziții de lunetişti în jurul pieței. Va fi doar o simplă supraveghere dacă nu încep să tragă. Da, băieți? Dacă îi omorâm, asta nu ne va ajuta să le depistăm cuiburile. Cu atât mai puțin în plină zi.

— Am înțeles, sergent.

Sev reuşi să zâmbească.

— Atâta timp cât mai târziu vom avea ocazia să folosim proiectile letale… Ne plac morții. Morții ni se pretează foarte bine.

— Am adăugat nişte *Praf* la termicul neîmbogățit, spuse Jusik. Vrei să fac nişte proiectile Verpine cu *Praf*, ca să poți marca pe oricine pe care îl observi şi să-l urmăreşti, de asemenea? Jusik era un flăcău feroce de deştept, iar Skirata prețuia foarte mult inteligența, la fel de mult ca loialitatea şi curajul. M-am gândit să mă asigur că nu va trebui să urmărim din nou un suspect pe *calea cea grea*. Sunt iertat pentru greşeala mea de judecată de zilele trecute?

— *Bard'ika*, dacă îți vei dori vreodată un tată, atunci îl ai în mine, spuse Skirata.

Era cel mai mare compliment pe care i-l putea face: *era potrivit pentru a-i fi fiu*. Poate că Jusik nu înțelegea încă pe deplin cultura Mandaloriană, dar cu siguranță înțelegea sentimentul, dacă privirea jenată în podea şi zâmbetul larg erau un indiciu.

Boss îi aruncă o privire precaută lui Skirata.

— Asta înseamnă că vom putea folosi puştile Verpine?

— Eşti aşa de îndrăzneț cu truselele sofisticate, spuse Skirata.

— Ele fac cea mai bună de treabă, sergent… *Kandosii!*

— Dar dacă le strici, te voi strica şi eu pe tine. M-au costat o avere.

— Totuşi, cum o să faci să ai calibrul corect al bilelor de marcare, Bardan? spuse Sev.

— Magazie şi ţeavă cu mai multe calibre, zise Skirata. Ai putea încărca aceste Verpine şi cu pietre dacă ar fi nevoie. De asta au costat atât de mult. Asta şi gama completă de filtre cu spectru complet, viteză variabilă şi dispozitiv anti-reflexie.

— *Kandosii*, spuse Sev, aproape oftând. Păcat că nu ai plătit un pic mai mult pentru a le face mai robuste.

— *Di'kut* obraznic... bine, recunosc că eşti destul de bun pentru a le folosi. Aruncă o privire.

Skirata se duse la dulap şi scoase una dintre preţioasele puşti, dezasamblată în trei părţi discrete: ţevi de treizeci de centimetri, de un verde mat, silenţioase, îngrozitor de precise şi arma preferată de Jaing pentru a merge în drumeţii cu *prejudicii extreme*, aşa cum le descria el. O frumuseţe balistică pură. O unealtă de asasin: o unealtă de meşter. Nu-l mai văzuse pe Jaing de luni de zile. Îi era dor de el. Îi lipseau rău de tot Nullii atunci când erau în misiuni lungi şi îndepărtate.

Boss şi Sev mângâiară puştile şi radiară de bucurie. Chiar şi Fixer părea fericit. Băieţii din Echipa Delta nu răspundeau la mâncăruri şi mângâieri pe cap, dar le plăceau jucăriile noi şi laudele. Skirata remarcase deja asta.

— Am nevoie de distanţe precise din recunoaşterea voastră, spuse Jusik. Trebuie să împachetez *Praful* într-un mediu care să-l ţină unit până la ţintă, altfel se va dispersa prea repede. Trebuie să-i stropească aproape de faţă, astfel încât să-l inhaleze, sau va rămâne doar pe haine. Dacă îşi aruncă hainele, îi vom pierde.

— Distractiv, spuse Sev, şi era evident că vorbea serios.

Vau se ridică şi porni spre platforma de aterizare, fără îndoială pentru a se juca pe *Lordul Mirdalan* înainte ca, pentru prima dată în viaţă, animalul să facă o treabă adevărată. Când dispăru din raza în care putea auzi, Boss se întoarse spre Skirata.

— Sergentul Vau adoră acel animal. Nu lăsa să i se întâmple nimic. Te rog.

— Nu voi lăsa. Animalul ştie că am un cuţit la mine.

Corr, care fusese subiectul multor agitaţii şi atenţii de când ajunsese la Qibbu, îi privea cu prudenţă. Skirata îi ciufuli părul, iar el tresări.

— Îmi pare rău pentru toate astea, fiule. Înveţi multe?

— Da, sergent.

— Vrei să fii util? Vreau să spun chiar mai util decât eşti acum?

— Da. Te rog.

Săracul *di'kut*. Skirata se luptă cu impulsul de a nu aduna un alt băiat tânăr deteriorat, un alt rătăcit care avea nevoie de apartenenţă, şi pierdu imediat. Şi el fusese orfan, iar un soldat îl salvase.

— *Dar*, fă-i un curs intensiv de utilizare a unui DC-17, da?

Boss şi Sev îşi strecurară plăcile discrete de armură pe sub tunici şi îşi verificară blasterele de mână.

— Deci, plecăm doar pentru o recunoaştere a locaţiei, zise Boss. Ne întoarcem în două ore, iar apoi sugerez să ne inserăm cât mai repede posibil, astfel încât să ajungem acolo înaintea *băieţilor răi.*

— Ce te face să crezi că nu vor face acelaşi lucru chiar acum? spuse Etain.

— Pentru că arată ca o locaţie foarte greu de atins într-o perioadă scurtă de timp, şi noi suntem profesionişti, iar ei nu, spuse Boss. Aşa că, probabil, vor cerceta mai aproape de ora de întâlnire.

Skirata ținu să se uite la tot grupul pentru a putea vedea reacția celor doi Jedi. Amândoi erau războinici foarte capabili, dar asasinatul – a ucide pe cineva care nu era pe cale să te ucidă – era foarte diferit din punct de vedere psihologic de folosirea unei săbii de lumină sau a unui blaster în luptă.

Emoția tăcută care cuprinsese încăperea era palpabilă.

— Domnilor – doamnă – asta este o operațiune de *împuşcare până la moarte*, spuse el. Nu de arestare. Vrem cât mai mulți *hut'uune* identificați, localizați şi morți prin orice mijloace posibile la sfârşitul acestei desfăşurări. Nimic altceva. Tăiem o mare parte din această rețea dintr-o singură bucată. Ne-am înțeles cu toții că asta este ceea ce facem?

— Da, sergent!

Erau o singură voce. Iar Jusik şi Etain făceau parte din ea. Asta era bine. Oricine ar fi ezitat ar fi făcut ca restul echipei de atac să fie ucisă, sau mai rău.

— Bine, echipă de recunoaştere, plecați, spuse Skirata. Şi să nu îndrăzniți să îmi scăpați Verpinele pe jos.

Capitolul 15

Mandalorienii sunt surprinzător de nepăsători față de descendența biologică. Definiția lor de urmaş sau părinte este mai mult prin relație decât prin naştere: adopția este extrem de frecventă, şi nu este neobişnuit ca soldații să ia ca fii sau fiice orfanii de război, dacă îi impresionează prin agresivitatea şi tenacitatea lor. De asemenea, par să tolereze infidelitatea maritală în timpul despărțirilor de lungă durată, atâta timp cât orice copil rezultat din aceasta este crescut de ei. Mandalorienii se definesc doar prin cultură şi comportament. Este o afinitate cu expresiile cheie ale acestei culturi – loialitate, o puternică identitate de sine, accentul pus pe rezistența fizică şi disciplină – ceea ce face ca unele grupuri etnice, cum ar fi cei de pe Concord Dawn, în special, să graviteze spre comunitățile Mandaloriene, consolidând astfel un set comun de gene derivate dintr-o gamă largă de populații. Instinctul de a fi un părinte protector este deosebit de dominant. Ei au crescut accidental o populație de războinici orientată spre familie şi continuă să o consolideze prin absorbția de indivizi şi grupuri cu mentalități similare.

Mandalorienii: Identitatea şi influența lor asupra genomului, lucrare publicată de Institutul Galactic de Antropologie

Centrul de logistică, Marea Armată a Republicii, baza Comandamentului Coruscant, ora 08:15, la 384 de zile după Geonosis

Acesta nu era un loc în care să se afle un luptător când frații săi erau pe teren, dar Ordo gândi că, cu cât identifica mai repede şi neutraliza informatorul, cu atât mai repede putea părăsi această slujbă de birou.

— Clonă, spuse vocea Nimbanelului. Creatura *îl călărea* astăzi. În mod normal, asta era o idee proastă. Clonă! Ai introdus deja lotul de date de peste noapte?

Ştiu cel puțin zece moduri să te ucid fără armă, şopârlă. Aş vrea să le încerc pe toate.

— Da, Guris, spuse Ordo, fiind amabilul şi ascultătorul Corr. Am făcut-o.

— Atunci ar fi trebuit să-mi spui imediat.

Ordo auzea în cap admonestarea constantă a lui Skirata şi îşi păstră cumpătul: *Udesii, udesii, ad'ika – uşurel, uşurel, fiule.* Funcționarul ăsta nu era bun nici să-i curețe cizmele lui Corr. Cu siguranță nu era în stare să le curețe pe ale lui.

— Scuzele mele, spuse Ordo, dându-se omul calm care cu siguranță nu era în acel moment. Nu se va mai întâmpla.

Besany Wennen îşi ridică foarte încet capul de pe ecran. Era teribil de drăguță. Simetria trăsăturilor ei îl făcea să se simtă inconfortabil, pentru că voia să se holbeze, iar instinctul său masculin îi spunea să o privească, dar creierul îi spunea *suspectă.*

— Guris, dacă ai o preocupare legată de gestionarea datelor, pot să-ți sugerez să mi-o adresezi mai întâi mie?

Căldura din vocea ei dispăruse complet. Frecvența scăzuse în timp ce buzele ei se comprimaseră. Ordo o putea vedea în vederea periferică: avea un fel de a opri acel zâmbet viu şi de a îngheța pentru câteva clipe. Era o persoană obişnuită cu

supunerea celor din jurul ei.

— Soldatul Corr face ceea ce i-am cerut eu.

Ordo habar n-avea dacă era adevărat sau dacă ea îl salva de ruşine. Reuşi oricum un zâmbet împăciuitor. Privindu-l pe Corr noaptea trecută îşi mai perfecționase puțin *numărul*. În timp ce lucra, introducând codurile de pavilion ale navelor şi rutele de aprovizionare în programul care alimenta afişajul de pe perete, se gândi la singura informație solidă pe care o avea. Programul anticipat al mişcărilor de oameni şi material fusese decupat pentru a furniza mesaje de confirmare. Un flux intern mergea către batalioanele de logistică şi către Operațiunile Flotei, iar un flux extern era transmis miilor de contractori civili care asigurau aprovizionarea şi transportul. Cele două seturi de date erau diferite.

Aşa că acestea trebuiau să fie datele lăsate pe cipul de la punctul din cadrul complexului – cel pe care Vinna Jiss i-l descrisese dornică lui Vau, fie că voia sau nu. Atacurile cu bombă fuseseră răspândite în toate rețelele de aprovizionare ale contractorilor şi ale armatei; cel care executa atacurile avea ambele seturi de date.

Iar copierea datelor nu prezenta nicio urmă de audit. Transmiterea datelor din sistem prezenta însă. Şi asta era ceea ce urmărea securitatea de rutină. Tehnologia veche învingea tehnologia de ultimă oră cu o frecvență deprimantă. Tot ceea ce trebuia să facă Ordo acum era să urmărească imaginile de supraveghere ale punctului de *pasare* din baia femeilor. Până acum nu detectase nimic. Nu avea idee cât de des verifica dulapul contactul Separatist – şi trebuia să presupună că era unul singur –, dar nu apăruse nimeni. Poate că încă nu le era dor de Jiss.

Era aproape amiază când supraveghetorul Wennen se ridică şi părăsi sala de operațiuni. Dintr-un capriciu, Ordo îşi aşeză casca pe biroul de lângă el, într-un unghi în care putea să vadă discret transmisia din baie care se derula pe afişajul său. Wennen nu era genul de femeie care avea ce căuta aici. O oarecare nelinişte îi spunea acest lucru. *Kal'buir* îi spusese că o bănuială puternică se baza, de obicei, pe observarea subconştientă a unor fapte concrete şi că trebuia tratată cu respect. Imaginea albastră granulată o arătă pe Wennen intrând în baie. Nu aruncă nicio privire în jur. Se opri în dreptul dulapurilor, scană de-a lungul lor cu capul mişcându-se vizibil, îşi ascunse o şuviță de păr palid după o ureche şi se aplecă să deschidă mai multe uşi descuiate, până când păru să se plictisească şi plecă din nou. Reapăru în sala de operațiuni un minut mai târziu şi îi oferi un zâmbet plin de regret care părea absolut sincer. Ceva o iritase.

Ah, gândi Ordo, dezamăgit. Apoi se întrebă de ce simțea el acea dezamăgire şi îşi dădu seama că se datora unor impulsuri fără legătură cu afacerea în cauză. Iar afacerile, desigur, tocmai luaseră o întorsătură bună.

Tura lui se terminase odată cu a ei, la ora 16:00. Avea să-şi petreacă următoarele câteva ore căutând să afle exact cum să o scoată fără să alerteze alte contacte Separatiste care s-ar putea afla în celula ei. Îi voia pe toți.

* * *

Ora 11:00, la 384 de zile după Geonosis, zona comercială, Sectorul N-09: punctul de întâlnire convenit pentru deschiderea negocierilor cu părțile interesate

— *Chakaare* leneş, spuse Fi, aruncând o privire la cronometrul său. La ce oră au cerut întâlnirea?

— Ei bine, dacă au ajuns aici înaintea noastră şi nu-i putem vedea... probabil că suntem deja *carne moartă*.

Darman se afla undeva pe partea opusă a Băncii Piaţa Nucleului, la trei etaje deasupra zonei pietonale, într-o magazie în care se infiltrase. Fi nu-l putea vedea, dar vocea lui era clar audibilă în capul lui: comunicatorul mărgea era atât de sensibil încât capta subvocalizarea prin trompa lui Eustachio.

Se aflau aici de la ora 23:30 noaptea trecută. Observaseră şi notaseră fiecare droid de curăţenie, fiecare măturător automat de alei, fiecare muncitor întârziat, fiecare navetist matinal, fiecare cumpărător, fiecare beţiv, fiecare patrulă a Forţelor de Securitate pedestră, fiecare repulsor de livrări, fiecare vânzător de cafenele fără licenţă şi fiecare şcolar chiulangiu care intrase şi ieşise din piaţă din orice direcţie. De asemenea, verificaseră pereţii clădirilor de birouri şi – spre marele interes al lui Fi – observaseră că unii angajaţi nu *munceau* efectiv după orele de program dacă aveau cu ei colegi de sex opus.

Iar la fiecare două ore, Etain Tur-Mukan traversase cu pas vioi piaţa ca şi cum ar fi avut treabă undeva, măturând zona cu orice simţ suplimentar pe care îl aveau Jedii şi care le permitea să detecteze persoanele ascunse. Se spunea că Etain era bună la asta. Putea localiza poziţia echipei cu o diferenţă de un metru. De fiecare dată când trecea, Fi îl auzea pe Darman mişcându-se sau înghiţind, şi nu era sigur dacă era din cauză că o vedea sau pentru că ea se întindea spre el prin Forţă.

Fi îşi dori brusc concentrarea necomplicată a unei vieţi total militare pe Kamino. *Îţi distrage atenţia. Gândeşte-te la treaba pe care o ai de făcut*. Poate că îl lăsau să păstreze comunicatorul mărgea după această operaţiune. Niciodată nu le-ar lipsi câteva la Cartierul General. Cu siguranţă.

— Îmi vreau afişajul, spuse Darman. Îmi vreau vederea mea îmbunătăţită.

— Dar vei purta în schimb camuflaj facial. Asta te face să te simţi sălbatic şi periculos.

— Eu sunt sălbatic, spuse vocea lui Sev. Sev se afla în spatele unei balustrade de acoperiş, sub o grămadă de foi de plastoid aruncate. Şi apoi devin periculos. *Taci din gură*.

— Recepţionat, spuse Fi vesel şi pocni din dinţi de două ori pentru a ieşi din canalul comunicator deschis al lui Sev. Oricum, era un mediu mult prea zgomotos pentru ca să le fie auzită conversaţia liniştită. *Di'kut* mizerabil.

— Nu-l băga în seamă. Scorch se afla la nivelul pasarelei, la aproximativ cincizeci de metri vest de punctul de întâlnire, întins în poziţie culcată într-un puţ de acces orizontal dezafectat. Va fi bine după ce va ucide ceva.

Darman avea o puşcă Verpină cu proiectilele reale, la fel ca şi Sev. Fi şi Scorch aveau proiectilele de urmărire neletale, câte douăsprezece cartuşe fiecare. Armele Verpine erau cu adevărat minunate. Fi se întrebase întotdeauna câte credite făcuse sergentul Kal de-a lungul anilor. Colecţia sa tot mai mare de arme scumpe şi exotice şi extravaganţa modestă a jachetei sale de bantha erau singurele semne vizibile că ar fi putut fi mult.

— *Dar...*

— Posibil contact, primul nivel al pasarelei, la stânga mea de la intrarea în bancă...

Fi îşi ajustă luneta şi urmări spre dreapta. Era un băiat pe care îl mai văzuse înainte: uman, părul deschis foarte scurt, ciufulit şi dezordonat. Încă mai dădea târcoale prin piaţă. Dacă era un Separatist, era unul ruşinos de amator. Îl privi

câteva minute, apoi o tânără fată într-o tunică galbenă strălucitoare se repezi la băiat şi se aruncă în braţele lui. Apoi se sărutară cu entuziasm, atrăgând privirile trecătorilor.

— Cred că o cunoaşte, spuse Fi.

Simţea că îi arde faţa. Îl deranja şi se uită în altă parte.

— Ei bine, aţi mai rămas doar tu şi Niner disponibili, acum că fraţii tăi au fost *luaţi*, spuse Scorch.

Urmă o pauză, iar Darman interveni.

— Ai ceva de spus, *ner vod*?

— Cred că e destul de încurajator. Scorch chicoti. Atin are o Twi'lekă drăguţă, *Dar* are propriul său General…

— …şi Scorch se alege cu o ureche groasă dacă nu tace chiar acum.

Comunicatorul deveni brusc tăcut, cu excepţia sunetului ocazional de înghiţire. Darman nu avea chef de glume când era vorba de Etain. Nu avusese niciodată, nici măcar pe Qiilura, când nu se întâmplase nimic între ei.

De ce mă doare atât de tare? De ce simt că am fost înşelat? Kal'buir, de ce nu m-ai pregătit pentru asta?

Era prea deranjant. Fi închise ochii pentru câteva clipe şi intră în secvenţa pe care o învăţase pentru a se concentra atunci când câmpul de luptă îl apăsa: respiraţie controlată, concentrându-se pe nimic altceva decât pe următoarea inspiraţie, ignorând tot ceea ce nu era din momentul următor. Dură ceva timp, dar se izolă de lumea înconjurătoare. Apoi îşi dădu seama că avea ochii deschişi fără să-şi fi dat seama şi că urmărea pur şi simplu mişcările din piaţa de jos prin luneta uluitor de precisă a puştii Verpine.

— Hei, avem cele mai bune arme sau nu? zise el, redevenind bărbatul încrezător care voia să fie. Spune-mi o altă armată în care primeşti Verpine artizanale cu care să te joci.

— Armata Verpină, spuse Scorch.

— Au o armată?

— Au nevoie de vreuna?

Tăcerea coborî din nou. La 11:50 Sev intră pe circuitul de comunicare.

— Pregătiţi-vă. Kal intră pe poziţie.

Skirata intră în piaţă din direcţia Senatului, cu Jusik de o parte şi cu un *Lord Mirdalan* entuziasmat şi încordat în lesă de cealaltă parte. Făcea o treabă credibilă din a arăta ca şi cum strillul ar fi fost tovarăşul său constant. Animalul părea remarcabil de mulţumit de el, având în vedere de câte de ori îl alungase Skirata sau aruncase cu cuţitul spre el de-a lungul anilor. Poate că tumultul de mirosuri noi şi ciudate îl entuziasmase suficient de mult pe strill încât să nu-i pese prea mult că îi ţinea lesa omul care de obicei ţipa la el. Fi privi cum se poziţionau lângă uşă, aşezându-se pe un scaun ornamentat din duroţel în formă de arc.

Vocea lui Skirata se auzi pe circuitul de comunicator.

— Ce mai fac băieţii mei?

— Avem crampe, sergent, spuse Darman. Şi Fi *salivează* pe Verpina ta.

— Poate să o cureţe, atunci. Gata?

— Gata.

La ora 11:59, un bărbat uman în vârstă de vreo 40 de ani – tunică lejeră verde, pantaloni maro, păr şaten până la guler, barbă, înalt, cu o constituţie slabă – se îndreptă spre Skirata şi Jusik într-o linie hotărâtă. Fi îl urmări.

— L-am prins, Fi, spuse Darman.

Dacă ceva nu mergea bine, bărbatul ar fi fost mort într-o fracțiune de secundă din cauza unui proiectil tăcut cu o mare putere cinetică în spate.

— Escortă, spuse Sev. Se pare că sunt trei... nu, patru. Trei bărbați, o femeie, toți oameni... un bărbat la douăzeci de metri sud de Darman. Răspândiți, dar toți se îndreaptă spre Skirata.

— I-am văzut.

— Eu o am pe femeie, spuse Scorch.

— Eşti sigur că sunt cu *Bărbosul*?

— Da, verifică-le linia ochilor, Fi. Se uită la el, nimic altceva. Sunt destul de relaxați în privința asta, dar e clar că nu sunt profesionişti. Nici măcar nu ar trebui să se uite în direcția lui.

Vocea lui Etain interveni.

— Mai este o femeie care se apropie încet dinspre partea Senatului a băncii. Mă deplasez în spatele ei, ca să o puteți observa.

Sev interveni.

— Mai sunt şi alții?

— Nu simt decât patru persoane, plus bărbatul care se apropie de Kal.

— Auu, uite. Au luat poziții pentru a bloca principalele rute pietonale din piață. Mulțumesc! Iubesc o țintă care se identifică singură.

— Sper ca asta să nu se transforme într-un meci de tir, spuse Scorch. Prea mulți civili.

— Pot să am o țintă clară, spuse Sev. Şi pot elimina cel puțin trei de aici. Relaxează-te. Tu fă-ți griji doar să îi marchezi.

Îi marcăm. Vor simți oare?

Fi introduse cu o atingere filtrul electromagnetic pe carcasa optică. Concentră luneta asupra femeii care se afla acum aproape sub poziția lui Darman, lângă pasarela care se îndrepta spre Sectorul N-10: păr roşcat până la umeri, costum de afaceri albastru, geantă de documente din piele cafenie. Filtrul detecta emisiile electromagnetice, ceea ce îl făcea nu numai util pentru a localiza pe cineva care opera un comunicator, ci şi pur şi simplu perfect pentru a vedea dacă *Praful* îşi atinsese ținta. Acesta arunca o nuanță maro-roz pe imagine. Verifică dacă existau indicații privind viteza vântului. Părul femeii se mişca uşor în bătaia vântului: un pahar de sticlă aruncată lângă vânzătorul de cafea se rostogoli puțin pe pavaj. Fi îşi ajustă luneta şi verifică temperatura aerului, care crescuse cu o fracțiune în ultimele douăzeci de minute. Reglă din nou setările armei Verpine şi îşi aşeză arma pe antebraț.

Relaxează-te. Bobina de putere este setată pe mediu. Nu vreau să simtă cum o loveşte proiectilul. Nu vreau nici să se împrăştie praful prin toată piața...

Rețeaua de ochire se fixă.

— *Deci, ăsta e un strill.* Vocea bărbatului era un pic neclară, dar Fi putea auzi accentul, chiar dacă nu-l recunoştea. *Încântător. Spune-mi Perrive.*

— *Şi tu poți să-mi spui Kal.*

Fi închise ochii pentru o secundă şi îşi încetini respirația. Când îi deschise, ținta era încă fix în centrul pieptului femeii.

— *Deci, să vedem marfa.*

Fi expiră încet şi îşi ținu respirația.

— *Poftim. Ia-o şi pune să fie testată.*

Degetul lui Fi se strânse pe capătul trăgaciului. Arma Verpină era atât de fin construită încât tot ce simţi a fost o lipsă bruscă de rezistenţă sub degetul său şi puşca trase – silenţios şi fără recul.

— *Câtă marfă ai în total?*

— *O sută de kilograme. Mai mult dacă ai nevoie.*

Un puf alb, ca un fum, se ridică în filtrul lui Fi. Proiectilul explodase la contact, împroşcând-o pe femeie cu pulberea microscopică de urmărire, fiecare fragment minuscul fiind capabil să transmită locaţia către receptorul de bază de la Qibbu – sau chiar către un afişaj de cască. Ea aruncă o privire în jos ca şi cum ar fi aterizat o insectă pe ea şi apoi îşi perie pur şi simplu capătul nasului ca şi cum ar fi inhalat polen.

— *Putere cinci sute?*

— *Toată*, spuse Kal.

— *Detonatoare?*

— *Câte?*

— *Trei sau patru mii.*

— *Explozibil am. Detonatoarele... Este doar o chestiune de a le achiziţiona discret. Poate într-o zi.*

— Confirmat. Ţinta feminină în albastru, e marcată. Fi mută puşca la nouăzeci de grade spre stânga. Ţintesc bărbatul cel mai îndepărtat de Kal. Geaca neagră.

Respiră uşor. Relaxează-te. Ţinti şi reglă din nou luneta, îşi ţinu respiraţia în punctul confortabil şi trase pentru a doua oară. Din nou, bărbatul reacţionă şi se uită după ceva pe piept, apoi continuă să se uite la Skirata ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Bărbatul cu jachetă neagră – ţintă marcată. Deci pot simţi că îi loveşte ceva.

— Nu-i lua pe toţi, spuse Scorch. Vreau să încerc şi eu.

— Toate ţintele sunt ale tale, *ner vod.*

— Ţintesc spre bărbatul din dreapta lui Skirata, haină gri...

Fi îşi alini luneta electromagnetică pe ţinta lui Scorch pentru a observa. Respiraţia lui Scorch se întrerupse, apoi Fi văzu un puf de fum alb înflorind pe haina gri. Acesta nu reacţionă deloc.

— Acum, celălalt bărbat, vesta roşie, în stânga lui Skirata, lângă vânzătorul de cafea... Nu, stai nemişcat, *di'kut*... aşa e mai bine. Scorch tăcu din nou. Fi privea prin filtrul lunetei. Proiectilul explodă curat pe umărul bărbatului şi acesta îşi perie nasul fără să observe, la fel ca prima femeie. Poate că era o combinaţie între faptul că nu văzuse absolut nimic în timp ce liantul proiectilului se vaporiza şi faptul că era supraalimentat cu adrenalină în timpul unei misiuni. Nu erau acordaţi la prea multe dincolo de a vedea şi a nu fi văzuţi.

— Bine, cine îl ia pe bărbos? Pe Perrive.

— Eu, spuse Fi. Dacă reuşesc să fac trei din trei, pot să îl păstrez? Ştii tu, împăiat şi montat?

— Ar fi un suport drăguţ pentru armura Hokan.

Perrive – *Bărbosul* – stătea într-un uşor unghi, mişcându-se puţin în timp ce vorbea cu Skirata. Ţinea în mână micul pachet de plastoid termic, de aproximativ o sută de grame, şi îl strângea între degete în timp ce se uita la ambalaj. Arăta pentru toată lumea ca o afacere cu mirodenii, iar Fi se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva erau cu toţii orbi la cât de evident putea părea asta.

Fă-ţi griji pentru asta mai târziu. Marchează-l.

— Întoarce-te, *chakaar*. Nu vreau să te lovesc în spate.

Fi îşi stabilise un ritm. Privea prin lunetă cum Perrive îşi strecura plastoidul în buzunar şi stătea cu o mână la centură, întorcându-se fără să se oprească, prezentând o bucată bună de spate şi apoi un unghi îngust de umăr.

Fi se relaxă, ţinti şi merse spre umăr, anticipând întoarcerea. *Puff*. Proiectilul lovi în plin şi omul nu avu nicio reacţie.

— *Bine, vom verifica asta şi vom reveni mâine la prânz,* spuse Perrive. *Dacă ne place, ne întâlnim într-un loc privat. Dacă nu ne place, nu mai auziţi niciodată de mine.*

— Îmi convine, spuse Skirata.

— Dar cea de-a doua femeie? spuse Fi. Etain, unde eşti?

— La vreo trei metri în stânga ei.

— Poţi să o îndepărtezi de civili?

— Bine...

Fi ascultă. Skirata auzea toate astea prin perla sa comunicator. Era nevoie de o anumită îndemânare pentru a continua să vorbeşti cu cineva având o conversaţie în cinci direcţii în urechea ta.

— Scuzaţi-mă, spuse Etain. M-am rătăcit iremediabil. Puteţi să-mi arătaţi cum ajung în Sectorul N-10?

Fi privi cum femeia pur şi simplu se opri, se uită la Etain cu surprindere, apoi începu să arate spre pasarela de legătură. Etain se mişcă. Femeia făcu un pas mai departe, arătând din nou cu degetul.

— Mulţumesc, spuse Etain, şi merse în direcţia arătată.

Puff. Proiectilul lovi uşor umărul femeii şi ea îşi perie nasul.

— Toate cele şase ţinte sunt marcate, spuse Fi. Schimbă canalele cu un pocnet exagerat al molarilor. Niner, recepţionezi?

— Îi am pe toţi, spuse vocea lui Niner, la câteva sectoare distanţă în *Coliba lui Qibbu*. Urme frumoase şi vii pe holohartă.

— În regulă. Fi îşi lăsă capul să cadă pentru a-şi relaxa muşchii gâtului. Poţi să te relaxezi acum, sergent.

— Bătrânul *di'kut* e bun la asta, nu-i aşa? Scorch trăda o afecţiune îngăduitoare. Skirata putea auzi conversaţia şi Scorch ştia asta. Mi-ar plăcea să ştiu unde a învăţat să facă toate astea.

Faţa lui Skirata nici măcar nu tresări. Şi nici cea a lui Jusik. Jediul se uita în jur aşa cum ar fi trebuit să o facă subordonatul unui gangster, părând vigilent, dar nu prea inteligent.

— *Intermediarul meu spune că ai o mulţime de prieteni în armată,* spuse Perrive.

— *Contacte*, spuse Skirata. *Nu prieteni.*

— *Nu vă place armata noastră, deci?*

— *Este doar utilă. Sunt clone.*

— *Nu vă faceţi griji pentru ce se întâmplă cu ele?*

— *Nu eşti vreun liberal di'kutla care încearcă să mă recruteze, nu-i aşa, fiule? Nu, nu dau doi bani pe clone. Fac asta pentru mine şi pentru familia mea.*

— *Eram doar curios. Vom ţine legătura, dacă ne place marfa.*

Skirata stătea pur şi simplu cu mâinile înfipte în buzunare, aparent privind strillul, care se întinsese într-o grămadă neîndemânatică de piele lăsată, cu capul sub bancă, lăsând urme de salivă. Jusik mesteca în gol, privind şi el în faţă. Fi şi echipa de lunetişti îl priveau pe Perrive şi pe cele cinci ţinte cum se dispersau pe alei şi pe rampele de coborâre. Aşteptară.

— A mai observat cineva accentul Jabiimi? întrebă Jusik.

Skirata se aplecă şi părea să fie pe punctul de a-l mângâia pe *Mird*.

— Cred că da.

Fi aşteptă ca acesta să-şi înfunde dinţii în el, dar omul se opri înainte să-l atingă şi animalul se rostogoli pur şi simplu pentru a-i privi mâna cu ochi răuvoitori şi curioşi.

Fi îşi aminti de strillul de pe Kamino. Părea mai mic acum, că era un om matur. Cândva, fusese mai mare decât el.

În cele din urmă, se auzi un oftat lung de uşurare.

— Simt că au plecat cu toţii, spuse Jusik. Niner, au plecat din zona pieţei?

Niner mârâi.

— Confirmat. Puteţi pleca.

— Relaxaţi-vă, băieţi, spuse în sfârşit Skirata. Bine lucrat.

— Bună treabă, Etain, spuse vocea lui Darman.

— Da, bine, bravo şi celor din *Brigada Mistică*. Skirata trase de lesa lui *Mird*; grămada de blană se răsuci pe toate cele şase picioare şi se scutură. Să ne subţiem cu grijă, şi nu uitaţi să ştergeţi camuflajul facial înainte să vă mişcaţi. Ne vom întâlni înapoi la Qibbu pe la ora 13:15. Apoi odihniţi-vă.

— Sună bine, spuse Fi.

Abia după ce trecu tensiunea, îşi dădu seama cât de mult îl dureau anumite părţi din el şi cât de înţepenite îi erau articulaţiile după ce stătuse douăsprezece ore şi mai mult întins în poziţia culcat pe căptuşeala improvizată a jachetei sale.

— Baie caldă, masă caldă şi somn.

Skirata interveni.

— Ştiţi că nu am vrut să o spun, nu-i aşa?

— Ce?

— Despre clone. Evident, Qibbu a pomenit de voi gunoaielor lui de asociaţi.

— Bineînţeles că ştim, sergent, spuse Scorch. Ai spus că te-ai băgat pentru *familia* ta, nu-i aşa?

* * *

Centrul de logistică, Marea Armată a Republicii, baza Comandamentului de pe Coruscant, ora 16:15, la 384 de zile după Geonosis

Ordo îşi asculta comunicatorul ascuns cu o expresie exersată de dezinteres gol în timp ce tasta mişcările de trafic. Holoharta care acoperea fiecare centimetru de spaţiu de perete se mişca şi pulsa pe măsură ce transporturile treceau de la roşu la verde – acum încărcate, verificate încrucişat şi pe drum – şi cererile de aprovizionare se îngrămădeau într-un panou de bare orizontale albastre.

Holoharta nu dădea numărul de trupe, dar puţin bun simţ ar fi spus oricui ar fi vrut să-şi petreacă timpul gândindu-se la ceea ce era evident că acestea erau subţiri. Existau, ştia Ordo, cel puţin un milion de soldaţi acum pe teren, răspândiţi pe sute de lumi: forţe mici pe unele, mai multe batalioane pe altele. Asta însemna lanţuri de aprovizionare lungi, iar acestea erau în mod inerent vulnerabile. Deci... de ce nu erau ţinta reţelelor teroriste Separatiste din afara lumii? Nu aveau capacitatea. Nu aveau nave sau abilităţi adecvate. Sau... poate că scopul era să intimideze sediul guvernului galactic, până la urmă. Motivul conta. Motivul îţi dădea capacitatea de a gândi ca inamicul, de a dori ceea ce îşi dorea el şi apoi de a i le smulge. Iar uciderea

soldaților clone – în principal a soldaților, dacă nu-i socoteai pe nefericiții civili care se aflau şi ei în cale – făcea ca Separatiştii să poată veni şi pleca după bunul lor plac.

Ordo o lua ca pe ceva personal. Apelă la amintirea fricii ascuțite, reci şi a urii concentrate pe care o învățase pe Kamino, înainte ca un străin să îi iasă în față şi să îi salveze viața. *Nu putem avea încredere decât în frații noştri şi în Kal'buir.*

Prin comunicator, încă mai putea auzi exclamațiile de satisfacție ale lui Niner. Cei şase bărbați şi femei etichetați de Fi şi Sev se împrăştiau prin tot oraşul Galactic, lăsând trasee şi puncte de oprire pe care Niner şi Boss le înregistrau pe o holohartă care arăta fiecare culoar aerian, sector şi clădire de pe Coruscant. Judecând după folosirea ocazională a bogatelor invective Mandaloriene pe care *Kal'buir* le considera o parte importantă a educației lor continue, aflau mai mult decât se aşteptase oricine.

Ordo avea să evalueze totul când se va întoarce, dar numărul de locații pe care le înregistrase marcarea ajunsese acum la douăzeci; devenea ceva mai mare decât ar fi putut face față o echipă de paisprezece oameni. Ordo voia să le spună să se concentreze pe grupuri, pe zonele cu cel mai mare trafic, dar va trebui să mai aştepte. Camera pusă între băi nu dăduse nimic, cu excepția faptului că femelele din toate speciile angajate în centru păreau să petreacă mult timp în baie aranjându-şi înfățişarea. Oricine fusese obişnuit să colecteze datele probabil că ştia că Vinna Jiss dispăruse şi, fără îndoială, încerca o altă rută. O urmări atent pe supraveghetoarea Wennen, deoarece aceasta părea să devină din ce în ce mai agitată pe măsură ce trecea ziua. O putea auzi în vocea ei. Nu-i plăcea de Guris şi verifica ceva.

Când el se duse la baie şi apoi se întoarse în centru ea încă era pe acelaşi ecran, derulând în sus şi în jos un inventar. Ea verifica transporturile de puşti de acum două sau trei luni în urmă. *Dacă eşti tu, Wennen, care este motivul?*

Nu era nevoie să se oprească să citească ecranul peste umărul ei. Putea pur şi simplu să arunce o privire, să se concentreze şi să se întoarcă la postul de lucru pentru a închide ochii discret şi a-şi aminti ce văzuse. Oricare ar fi fost erorile pe care le făcuseră Kaminoanii în încercarea lor de a îmbunătăți genomul lui Jango Fett, eforturile nu fuseseră irosite.

Wennen îşi ridică privirea spre uşi. Fața ei cu oase fine, deşi încă plăcută din punct de vedere estetic, îngheță brusc într-o furie autentică şi îşi pierdu drăgălăşenia.

— Jiss, spuse ea acră. Ar fi bine să ai o scuză bună de data asta.

Ordo se luptă cu toate instinctele de a se răsuci şi de a se holba. Pur şi simplu îşi întoarse capul cu dezinvoltură pentru a se concentra pe o foaie de hârtie din dreapta lui, iar ea era acolo: Vinna Jiss. *Eşti moartă.*

— Nu m-am simțit bine, doamnă supraveghetor.

Dar eşti moartă. Deci, tu cine eşti?

— Ai auzit de comunicatoare? M-a sunat chiar şi proprietarul tău, plângându-se că ai plecat fără să plăteşti chiria.

Ştiu că eşti moartă pentru că ai căzut câteva mii de metri de la balcon după o discuție cu Walon Vau.

— Îmi pare rău, doamnă supraveghetor.

Wennen era toată acidă, cu buzele comprimate.

— Ne vedem mâine dimineață la prima oră. Am terminat tura acum.

Îşi închise stația de lucru, îşi luă geaca şi făcu un pas spre uşi. Apoi se opri şi se întoarse spre Ordo.

— Corr, este ora şaisprezece şi jumătate, spuse ea. Haide. E timpul să plecăm.

Nimeni nu-ți va mulțumi dacă stai acolo toată noaptea. Vrei să te las la cazarmă?

Jiss, ori ești moartă, ori ești o impostoare. Deci pe cine a ucis Vau?

— Mulțumesc, doamnă supraveghetor.

Ordo se deconectă și își puse casca la loc, bucurându-se brusc de șansa de a se ascunde în spatele unui vizor anonim de plastoid alb și de a se uita îngrozit la fața unei *femei moarte* care părea să se descurce destul de bine pentru un cadavru.

— Mă... mă duc să mă întâlnesc cu niște camarazi din *Regimentul 41*. Puteți să mă lăsați la prima platformă de taxi din sectorul de divertisment, vă rog?

— Mă bucur că profiți de ocazia de a te relaxa, Corr. Părea sincer încântată. O meriți.

Ordo aruncă o ultimă privire la femeia care părea a fi Jiss, memorând fiecare por și fiecare linie, și o urmă pe Wennen afară, spre platformele pentru speeder. Se strecură pe scaunul pasagerului cu o sută de întrebări la care, pentru prima dată în viața lui, nu aveau niciun răspuns rapid.

Wennen porni speederul și rămase nemișcată o clipă, privind fix consola.

— Sincer, izbucni ea, exasperată. E cel mai nesigur angajat pe care l-am cunoscut vreodată. Uneori aș vrea să o omor pe femeia asta.

* * *

Casa operațională, *Coliba lui Qibbu*, ora 16:30, la 384 de zile după Geonosis

— Uite că se duc..., spuse Niner.

Fascicule de lumină roșie erau acum punctate în toată holoharta albastră plină de grile și linii care se extinseseră până la a umple un spațiu de un metru înălțime și doi metri lungime. *Praful* de urmărire transmitea mișcările celor șase Separatiști pe care îi marcaseră cu câteva ore mai devreme.

Etain se plimba în jurul holohărții tridimensionale, studiind urmele care erau înșirate ca niște coliere cu mărgele solitare ocazionale plasate la intervale neregulate. Reprezentarea virtuală a unei secțiuni din Orașul Galactic se întindea pe masă. Unele dintre fire se încrucișau și fuzionau. Niner și Boss încă luau date de pe ea și enumerau fiecare locație, în timp ce Vau privea cu Jusik.

— Chiar se mișcă, spuse Vau. Jusik, băiete, ți-a spus cineva vreodată că ești un geniu?

Jusik ridică din umeri.

— Iar prietenii mei sunt niște trăgători excelenți. O echipă bună, nu-i așa?

Prieteni era un mod neobișnuit pentru un Jedi de a descrie trupele de clone care, din punct de vedere tehnic, îi aparțineau pentru a le comanda și a le folosi după cum credea de cuviință. Dar Jusik pur și simplu nu vedea lumea în acest fel. Lui Etain i se păru profund emoționant.

— Da, sunt o echipă excelentă, zise Vau. Boss ridică privirea, evident mulțumit. E minunat să vezi o treabă bine făcută.

Acela nu era chiar Walon Vau pe care Etain îl simțise și pe care îl găsise ca fiind de o brutalitate pură și fără pasiune. Nu era mai puțin complex și contradictoriu decât Skirata. Atin, care citea de pe datapadul său, îl ignora complet; Vau se uita uneori la fostul său elev, dar nu obținea nicio reacție.

Atin îl detestă. Vrea să se răzbune într-un fel sau altul. Lui Etain îi era greu să împace asta cu bărbatul metodic, grijuliu și curajos pe care îl cunoștea, cel care

simțise că nu avea dreptul să supraviețuiască pe Geonosis atunci când frații lui muriseră.

În timp ce locațiile erau corelate, o altă pauză frustrantă forță echipele să se odihnească şi să se recupereze. Păreau să aibă nevoie să fie ocupate cu lupta, mai ales Echipa Delta. Etain le putea simți nerăbdarea colectivă. Poate că era din cauza tinereții; dar poate că nu le plăcea să aibă timp de gândire.

Fi, Sev, Fixer şi Scorch coborâseră în restaurant să mănânce cu Corr, dar Darman dormea în camera lui. Etain se duse să-l verifice şi îl privi o vreme. Stătea întins pe burtă, cu capul întors într-o parte, cu obrazul sprijinit pe brațele încrucişate, şi tresărea din când în când ca şi cum ar fi visat.

Profitau împreună de fiecare clipă pe care o puteau găsi. Şi nu era de ajuns. Etain îi sărută tâmpla şi îl lăsă să doarmă. Skirata, care se plimba cu mâinile adânc înfipte în buzunare, îi făcu cu ochiul conspirativ.

— Se pare că avem trei grupuri în zone rezidențiale, spuse Boss. Şi încă vreo douăzeci şi cinci de locuri în care s-au oprit cel puțin pentru o vreme, inclusiv magazine.

Skirata rămase în picioare, uitându-se la plasa de lumină colorată.

— Nu le putem acoperi pe toate, spuse el. Grupurile au prioritate.

— Probabil că sunt casele lor sigure sau fabricile lor de bombe. Boss indică un punct static de lumină roşie care nu se mişcase de o oră. Cred că acela este pachetul nostru de plastoid termic marcat.

— S-ar putea foarte bine să fie. Ai o listă?

— Devine tot mai lungă cu fiecare oră. Cât timp ai spus că poate transmite *Praful*?

Jusik îşi înclină capul, calculând.

— Patru, poate cinci săptămâni.

— Ei bine, eu zic să supraveghem punctele grupate timp de o zi sau două, să confirmăm activitatea, apoi să decidem care sunt țintele prioritare şi să lăsăm restul în seama Forțelor de Securitate ale Coruscantului. Niner îşi înfipse din nou degetul în holohartă pentru a indica un alt fir care creştea pe măsură ce suspectul marcat se muta într-o nouă locație. Această țintă o urmăreşte pe cealaltă. Habar n-am de ce. Poate că asigură acoperirea cozii.

— Bine, întocmeşte o listă de supraveghere pentru următoarele douăzeci şi patru de ore şi fii pregătit să scoți oameni de pe ea dacă primesc apel de la Perrive, sau oricare ar fi numele lui real.

— Bine, sergent.

Skirata îşi permise în cele din urmă un mic zâmbet satisfăcut, ceea ce o duse pe Etain mai mult decât oricând cu gândul la un gdan. Le dădu atât lui Boss cât şi lui Niner bătăi feroce pe spate; Boss tresări, în timp ce Niner se întoarse şi zâmbi, mulțumit de viață.

— Bună treabă. Voi doi ar trebui să mergeți să luați ceva de mâncare.

Etain se luptă cu impulsul de a merge până la Skirata şi de a-l îmbrățişa. În sfârşit îşi dăduse seama ce se întâmpla. Omega – şi Ordo – erau în mod clar obişnuiți cu afecțiunea autentică din partea lui: se atingeau tot timpul, de la bruscări şi îmbrățişări zdrobitoare până la zburlirea părului. Delta nu făcea asta. Se simțeau inconfortabil. Orice relație avuseseră cu Vau era mult mai distantă, mai competitivă, mai mult o căutare disperată a aprobării lui. Skirata făcea şi acum pe tatăl cel bun, distribuind bunătăți, mulțumit şi mândru de tot ce realizau băieții lui. Vau părea că

făcea pe maestrul, iar a fi considerat suficient de bun era ceva rar.

Asta o făcea să se întrebe mai mult ca niciodată despre Atin. Ar fi profitat de moment şi l-ar fi luat deoparte ca să-l întrebe, pentru că asta o tulbura, dar fu întreruptă de întoarcerea lui Fi şi Sev. Fi se apropie de Atin şi îi luă datapadul din mână.

— O femeie albastră ciudată şi fără gusturi în materie de bărbați vrea să te vadă, spuse el. Du-te. Laseema se plânge că nu ai salutat-o astăzi.

Fi avea un talent aparte de a părea ofensat. De asemenea, se descurca foarte bine să pretindă că norocul lui Atin cu Laseema nu-l deranja deloc. Micul gol dureros din inima lui, atât de clar detectabil în Forță, spunea altceva. Jusik îi atrase atenția lui Etain: şi el îl zărise. Apoi privi dincolo de ea, spre uşi, iar ea simți la fel de bine – nelinişte şi suferință, emanând foarte clar de la o prezență care nu putea fi decât Ordo.

El intră în cameră şi începu să-şi desfacă armura, cu maxilarul încleştat. Skirata doar aşteptă.

— Deci, ai avut o zi bună la birou, dragă? spuse Fi.

— Nu e moartă, spuse Ordo. Vinna Jiss nu este moartă.

— Mai spune o dată, fiule, spuse Skirata.

— O femeie pe care supervizorul meu a identificat-o ca fiind Vinna Jiss a intrat din nou în centrul logistic la ora şaisprezece şi cincisprezece minute astăzi. Adună farfuriile şi se aşeză pe marginea unui scaun, complet calm, cu excepția gestului revelator al unui pumn încleştat pe genunchi. Ridică privirea spre Vau. Şi era ea, sau cel puțin semăna cu imaginea femeii pe care a luat-o Jusik. Era întreagă. Eşti sigur că ai ucis-o?

Vau ridică o sprânceană.

— Destul de ciudat, dar da. Oamenii nu-şi revin din asta. Aş fi observat, cred.

— Atunci cine a fost astăzi la serviciu?

— Nu se poate să te înşeli?

Ordo nici măcar nu clipi.

— Îmi amintesc tot ce văd cu lux de amănunte. Am memorie fotografică. Ceea ce am văzut era imaginea identică a femeii pe care am reținut-o şi pe care ați luat-o pentru interogatoriu. De asta sunt absolut sigur.

— *Fierfek*, spuse Skirata. Opțiuni?

— Unu, este o geamănă sau o clonă. Ordo număra pe degete. Doi, este un fel de droid proiectat să o imite. Treia? O Clawdite. Schimbarea formei este o abilitate utilă pentru un grup terorist care vrea să recruteze. Dar de ce ar vrea să imite o colegă moartă?

— Ce zici de supraveghetoarea aia?

— Am înregistrat-o intrând în baie şi căutând în dulapuri, dar acum nu am nicio idee dacă lucrează singură sau cu această femeie Jiss. Totuşi, era cu adevărat furioasă când a văzut-o.

— Pentru că cealaltă Jiss a greşit, poate.

— Trebuie să o supraveghem pe această Jiss *înviată*. Ar trebui să fie în tura de seară, aşa că mă întorc la centru chiar înainte de miezul nopții şi o voi urmări când pleacă.

Buzele lui Jusik se despicară, dar Etain fu mai rapidă.

— O să vin cu tine, spuse ea. Voi putea să-ți spun dacă este un droid, cel puțin.

— Pot face asta cu ajutorul senzorilor, spuse Ordo.

— Voi veni cu tine oricum.

Ordo se întoarse spre Skirata.

— Nu-mi plac misterele. Era în mod clar stânjenit. Îmi pare rău, *Kal'buir*. Nu rezolv problema atât de repede pe cât ar trebui.

— Fiule, acesta nu este niciodată un joc rapid. Facem progrese bune. Ia-o uşor.

Dar Ordo nu era genul care să o ia uşor. Se alătură contemplării hologramei şi luă datapadul lui Niner.

— O să iau un încărcător cu proiectile *Praf*, te rog, *Bard'ika*, spuse el. Pentru orice eventualitate.

Skirata îşi scoase pistolul Verpin din toc.

— Mai bine foloseşte ăsta, atunci. Este mai compact decât puşca.

— Mulțumesc.

Etain stătea în picioare alături de Vau, urmărind progresul neregulat al *urmelor* pe hartă. O decizie dificilă o chinuia: când va considera Skirata că era sigur să aducă Forțele de Securitate Coruscant pentru supraveghere? Când avea să le împărtăşească informațiile? Etain îi înțelegea anxietatea, dar matematica simplă a situației era că, mai devreme sau mai târziu, Forțele de Securitate aveau să fie necesare.

Ordo începu să înregistreze mai multe locații în datapad. Muşchii maxilarului îi lucrau vizibil. Trebuie să fi fost greu pentru un om obişnuit să fie mai deştept decât oricine altcineva, cu excepția celor cinci frați ai săi, să facă față lumii muritorilor obişnuiți de a fi *neştiutori* o mare parte din timp.

— Oh, spuse brusc Vau.

— Ce?

— Spune-mi ce este această clădire.

Jusik interogă baza de date din emițătorul de holograme.

— Cartierul general al diviziei Forțelor de Securitate Coruscant.

— Măi, măi, spuse Vau. Cât de lămuritor. De ce se duce acolo unul dintre răufăcătorii noştri etichetați?

Capitolul 16

Mhi solus tome
Mhi solus dar'tome
Mhi me'dinui an
Mhi ba'juri verde
Când suntem împreună suntem una.
Suntem una când ne despărţim.
Vom împărţi totul.
Vom creşte războinici.
Întregul contract şi ceremonia tradiţională de căsătorie Mandaloriană

Centrul de logistică, Marea Armată a Republicii, baza Comandamentului Coruscant, ora 23:40, la 384 de zile după Geonosis

Era foarte bine să ai un combinezon de armată negru mat. Acesta oferea o protecţie rezonabilă împotriva armelor blaster şi a proiectilelor şi era puţin vizibil pe timp de noapte, spre deosebire de armura de soldat ARC. Ordo pipăi în buzunarele jachetei gri închis până la genunchi pe care i-o împrumutase Vau şi se simţi obligat să inhaleze mirosul nefamiliar al purtătorului ei: săpun antiseptic, ulei de lubrifiere a armelor şi o masculinitate care nu era a lui. Dar disimula combinezonul mulat. Asta era tot ce trebuia să facă. De asemenea, disimula şi pistolul Verpin din toc.

— Ce te face să crezi că se va ţine de orele de tură? spuse Etain, uitându-se uşor pe lângă el, capul aproape atingându-l.

Stăteau în carlinga închisă a unui speeder parcat la o sută de metri de centrul logistic, de unde puteau supraveghea uşile. Pentru oricine îi privea, erau doar un cuplu tânăr într-un speeder parcat noaptea târziu, ca o mie altele în acel moment.

— Faptul că s-a deranjat să se întoarcă la serviciu. Asta înseamnă că vrea ca modelul ei să pară din nou normal.

Etain doar aprobă din cap. Părea că îi era greu să ţină o conversaţie. Ordo putea să simtă mirosul lui Darman pe ea, ceea ce îl fascina: Darman părea capabil să păşească dincolo de comunitatea de fraţi şi să nu se simtă în derivă, aşa cum o puteau face şi fraţii lui Null. Dar Ordo găsea asta chinuitor, iar Fi părea să fie la fel.

Ordo nu era sigur că va avea vreodată încredere într-o femeie, nu după ce cercetătoarea-şefă Ko Sai se înălţase pentru prima dată deasupra lui, gri, rece şi insensibilă. Se întrebă dacă faptul de a avea o mamă umană ar fi făcut să fie mai uşor.

Etain închise din nou ochii. Apoi tresări.

— Nu e frig, spuse Ordo.

— Sunt Jedi care lucrează aici?

— *Desigur*. Jedii sunt nişte *funcţionari grozavi.*

— Voi lua asta ca pe un *nu*.

— Este un *nu* categoric. De ce întrebi?

— Am simţit pe cineva în Forţă, foarte slab.

Fierfek. Zey? Jusik încercând să fie de ajutor?

— Aproape?

— A dispărut acum.

Se întoarse la contemplarea tăcută a ceva dedincolo de el.

— Laserul tău PEP este complet încărcat?

— Da, Ordo.

— Este foarte zgomotos şi vizibil. Ultima soluție.

— La fel ca şi o salvă de armă Verpină.

— Am camera încărcată cu *doi şi unu*, spuse Ordo.

— Ce?

— Două proiectile de marcare între fiecare proiectil real şi unul real deja pe țeavă, aşa cum bine spune *Kal'buir*.

— Şi tu poți...

— Numără? Cred că da.

— Se pare că te-am jignit fără să vreau. Îmi dau seama că ai un intelect uimitor.

Nu faptul că mintea lui era atât de remarcabilă părea să merite un comentariu, ci faptul că a ei şi a altora nu erau. El simți nevoia să explice.

— Într-o situație de urgență, este mai bine să pot trage un foc ucigaş fără a fi nevoie să descarc mai întâi două gloanțe neletale. Se uită fix în ochii ei: erau de un verde deschis, pătați cu chihlimbariu. Cu excepția celor ai lui Skirata, singurii ochi atât de diferiți de ai lui pe care îi studiase vreodată la acea distanță erau extratereştri, şi asta cu puțin timp înainte de a-l ucide pe proprietar. Oricum, pot să execut o lovitură triplă cu o armă Verpină. Aşa că este bine.

— Lovitură triplă? L-am auzit pe Dar vorbind despre dublă...

— Trei proiectile în succesiune rapidă. Unele specii au nevoie de mai multă putere de oprire.

— Oh.

— Laserul PEP va ameți majoritatea umanoizilor.

— Şi dacă nu reuşeşte?

Ordo bătu pur şi simplu arma Verpină de sub haina lui.

Aşteptară. Poate că într-adevăr arătau ca un cuplu care avea un moment intim. Oamenii creați la întâmplare făceau lucruri ciudate.

Personalul, în grupuri, câte unul şi câte doi, începură să intre în clădire pentru schimbul de noapte. În curând... Mişcarea din spatele uşilor din oțel transparent îl făcu să se concentreze şi să-şi verifice cronometrul: 11:55.

Personalul pleacă mai devreme.

— Fii gata, spuse el încet.

Etain se întoarse foarte încet de la el în scaunul ei, gata să deschidă trapa speederului şi să se strecoare afară. Ieşiră zece sau unsprezece muncitori. Ordo şi Etain se strecurară din speeder şi se prefăcură că se plimbă conversând. În jurul centrului încă exista un trafic pietonal frecvent.

Până la ora 00:05, şuvoiul de personal care intra şi ieşea încetase, şi încă nu era niciun semn de Vinna Jiss.

— Trebuie să iasă pe intrarea aceea.

— Eşti sigur... Oh, bine, Ordo.

Aşteptară. El se întrebă cât timp vor mai părea ei doi discreți.

Apoi zări părul roşcat şi ondulat şi tunica bej pe care o văzuse mai devreme. *Jiss*. O urmări cum se întorcea pe cărare şi cobora rampa spre pasarelele care legau

complexul de cartierul de afaceri din jur; apoi făcu mişcarea.

Etain merse cu pas vioi pe lângă el şi îl apucă de mână.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ordo, încearcă să arăţi că suntem un cuplu.

Lui Ordo nu prea îi plăcea asta, dar misiunea era pe primul loc.

Rămaseră la douăzeci de metri în spatele lui Jiss, împiedicaţi de lipsa mulţimii de funcţionari printre care să se ascundă la ora aceea din noapte. Poate că ar fi trebuit să aştepte până la lumina zilei. Dar nimeni nu ştia cât timp ar putea avea la dispoziţie pentru a acţiona. Trebuia să fie acum. Etain făcu acea mişcare a capului dintr-o parte în alta, ca şi cum s-ar fi străduit să audă ceva.

— Bine… avem lume în spatele nostru, dar se pare că se gândesc la alte lucruri decât la noi…

— De unde ştii asta?

— Nu simt că se concentrează asupra mea, sau asupra ta.

— Asta-i bine, spuse Ordo, dar îşi trase geaca la spate şi îşi agăţă degetul mare în centură pentru a fi gata să apuce arma Verpină.

O urmăriră pe Jiss cam o jumătate de kilometru de-a lungul aleilor de birouri mărginite de tufişuri, când cei câţiva pietoni deveniseră *niciunul* şi nu mai aveau niciun fel de acoperire între ea şi ei. Jiss viră la dreapta pe o alee laterală, iar Ordo prinse viteză, scoţându-şi arma şi ţinând-o cât mai discret cu putinţă la piept.

— Unde s-a dus?

— Pe alee, şuieră Ordo. Eşti oarbă?

— Nu, vreau să spun că a plecat. A plecat. Nu simt pe nimeni acolo.

Ordo înclină arma Verpină şi verifică indicatorul de stare. S-ar putea să aibă nevoie de proiectilele reale până la urmă. Încetini la colţ şi îngheţă o secundă înainte să păşească în deschizătură cu arma ridicată, cu amândouă mâinile.

Privea spatele unui bărbat aflat la vreo cincizeci de metri în faţă.

Nici urmă de Jiss. Poate că acela chiar este un Clawdite.

— O, Doamne…, spuse Etain.

Ordo era pe punctul de a descărca cartuşul letal în tufişuri şi să încerce o bilă de marcare, dar individul păru să se ghemuiască într-o fugă joasă. Există o reflexie, o strălucire de o fracţiune de secundă care spunea *metal, aliaj – armă.* Trase instinctiv.

Lovitura tăcută atinse ceva cu un *sssputt* umed şi oricine sau orice ar fi lovit se rostogoli, se împiedică şi o luă la fugă spre stânga, pe un alt pasaj. Ordo porni în sprint, cu Etain în urma lui. Ajunse la punctul de impact şi văzu lichidul – întunecat, uleios – înainte să descarce ambele proiectile de marcare în tufişuri şi să încarce următorul cartuş letal. Lucrurile mergeau prost. Greşise. Dar nu se mai putea întoarce acum: trebuia să rezolve problema. Viră la stânga, iar acolo era cineva întins pe pavaj, contorsionându-se, şi îl ţinti cu arma Verpină.

— *Stai pe loc!* strigă Etain. *Stai pe loc!*

Şi în fracţiunea de secundă în care el îngheţă la comanda de siguranţă pe care ea îl auzise pe Skirata folosind-o, un val de şoc de aer şi căldură trecu pe lângă el şi lovi silueta de pe jos într-o străfulgerare orbitoare şi asurzitoare. Fără vizor, rămase şi el paralizat pentru o secundă. Dar se lăsă peste corp, ţinând lejer arma Verpină, şi apucă un braţ. Membrul se topi în strânsoarea lui.

Acea secundă deveni nesfârşită, ca o imagine stratificată.

O voi sugruma pe Jedi. Ce naiba am apucat? E un Clawdite.

Se uită la Etain, dar ea îşi ridică din nou blasterul şi se învârti. Urmă un al doilea pocnet asurzitor şi orbitor al laserului PEP care se descărca.

Ordo apucase strâns ceva foarte greu, negru şi cu blană *elegantă*, care se oprise din mişcare. Şi acesta era o formă ciudată de adoptat pentru un Clawdite rănit – un umanoid când nu se metamorfoza.

La câțiva metri de Etain, o femeie umană zăcea prăbuşită pe pavaj, gâfâind. Era supraveghetoarea Wennen, nu Jiss. Instruirea lui Ordo preluă controlul şi îşi deschise comunicatorul.

— *Bard'ika*? Avem nevoie urgentă de extracție. Doi prizonieri, amândoi răniți. Acum!

Instinctul îi spuse să găsească repede un adăpost. Laserul PEP va aduce pe cineva în fugă în scurt timp. Târî creatura pe care o împuşcase într-o nişă şi îi făcu un semn furios lui Etain să facă acelaşi lucru cu Wennen. Era uimitor ce greutate mare putea să tragă un Jedi mic. Dar el voia să o lovească, şi încă tare.

— Tu, *di'kut*, şuieră el. Aş fi putut fi ucis. Să nu mai foloseşti niciodată acea comandă. Mă auzi? Niciodată! Dacă mai încerci o dată, te împuşc.

Privirea cu ochii mari a lui Etain era fie furie, fie şoc. Dar lui nu-i păsa.

— Credeam că vei trage să omori! Îngenunche deasupra creaturii negre de lângă el şi îşi puse mâinile pe ea. Este în viață. Trebuie să o țin în viață. N-ar fi trebuit să tragi.

— Asta e decizia mea.

— Ai împuşcat un Gurlanin…

Nu există niciun Gurlanin în prezent pe Coruscant, aşa spune Zey.

— Scuteşte-mă de lecția ta. *Gurlanin. Schimbător de forme de pe Qiilura. Spion. N-am mai văzut unul până acum.* Jusik, mă auzi? Poate Vau să se ocupe de primul ajutor pentru metamorfi?

Vocea lui Jusik era fără suflare.

— Vin în zece minute, Ordo, aşteaptă. Unde e speederul tău?

— Nu aici. Ia-l de unde l-am lăsat, te rog.

Etain avea degetele întinse pe haina neagră a creaturii, cu ochii închişi bine.

— Pot folosi Forța pentru a controla sângerarea.

— Bine, fă-o, Jedi. Se ghemui deasupra lui Wennen şi îi verifică respirația cu arma Verpină ținută la capul ei. Deci, supraveghetorule, de ce ne urmăreai?

Wennen părea în stare proastă. Îi curgeau lacrimile şi se ghemuia într-o minge, strângându-şi pieptul. Etain trăsese cu laserul PEP de la mică distanță. *Republica… Audit… mă împuşti, amice… şi ai mari probleme…*

— Ce?

— Sunt ofițer de trezorerie.

— Arată-mi, sau tu eşti cea care are probleme, doamnă.

Ea lăsă să-i iasă un oftat nervos şi căută în buzunar. Ordo decise să joace la siguranță şi să-i extragă el conținutul. Da, era un cip de identificare: *Divizia de Audit a Trezoreriei Republicii.*

— Era cât pe ce să stricați o operațiune a Marii Armate, spuse el.

— O urmăream pe Jiss.

— De ce?

— Provizii dispărute. La fel şi ea. Cine eşti tu? Îşi trase puțin capul înapoi pentru a se concentra pe mâna lui goală care ținea arma Verpină. Ei bine, asta îmi spune că nu eşti soldatul Corr.

— Evident.

— Eşti Căpitanul care a venit zilele trecute? Pentru că e clar că mă recunoşti…

S-a terminat cu negarea: operațiunea s-ar fi aflat în toată Trezoreria în numai câteva ore dacă o lăsa să se ridice şi să plece – nu că ea părea capabilă să o facă.

— Trebuie să avem o mică discuție.

— Şi ce este *chestia* aia?

Wennen înclină capul ca să se uite la Gurlaninul care zăcea inert în timp ce Etain se străduia să-i stabilizeze rana. Etain deschise puțin ochii.

— Acesta, spuse ea, a fost unul dintre aliații noştri.

* * *

Casa operațională, *Coliba lui Qibbu*, ora 00:45, la 385 de zile după Geonosis

Skirata asamblase o tablă de desfăşurare improvizată din trei foi mari de flimsi şi le lipise de perete. Era o tehnică veche, cuvinte reale pe flimsi adevărat, nu lumini schimbătoare şi coduri. Avea nevoie acum de siguranța ei solidă. Lucrurile se transformau în *osik'la*.

Corr – repartizat în echipă la capriciul lui Skirata – stătea lângă el, enumerând cu conştiinciozitate locațiile țintelor în funcție de numărul de vizite şi de suspecții etichetați pe o foaie, în timp ce Skirata ținea evidența cărui comando fusese desfăşurat şi unde se vor afla în următoarele douăsprezece ore standard. Fără armură şi combinezon, Corr era doar un om foarte tânăr, cu mecanisme din duroțel acolo unde ar fi trebuit să aibă mâini adevărate, iar asta îi frângea inima lui Skirata.

Droid. Te transformă în ceea ce au crezut întotdeauna că eşti, fiule.

Skirata se scutură şi se concentră. Ura hologramele. Îi plăceau lucrurile solide, pe care le putea apuca, chiar dacă aveau limitele lor. De asemenea, îi țineau mâinile ocupate atunci când ajungea la limitele încrederii sale. Trebuia să rămână ferm. Oamenii lui aveau nevoie să-l vadă controlat, liniştit, crezând în ei.

Să creadă în ei era uşor. Dar avea îndoieli cu privire la el însuşi. Aruncă o privire peste umăr.

— Chestia aia e moartă deja?

— *Kal'buir*, îmi pare rău că am înțeles greşit, spuse Ordo.

Cumva, oricâte asigurări îi dădea Skirata, părea să se teamă în continuare că a nu fi suficient de bun însemna o condamnare la moarte. Skirata îi urî pe Kaminoani cu şi mai multă pasiune.

— Ar fi trebuit să ştiu ce era creatura. Ştiam că există.

— Fiule, niciunul dintre noi nu ştia că se află pe Coruscant.

Dar erau. Şi asta schimba totul.

Etain şi Jusik erau îngenuncheați de o parte şi de alta a Gurlaninului, cu mâinile pe coastele lui, într-un fel de proces de vindecare Jedi. Vau îi privea cu interes. El era expertul în anatomie, deşi se pricepea mai mult la dezmembrat corpuri decât la reparat. Darman şi Niner nu păreau dispuşi să se întoarcă la somn şi se alăturaseră publicului. Deveniseră apropiați de un Gurlanin pe Qiilura. Trebuie să fi fost foarte greu să se gândească acum la ei ca la nişte posibili agenți ai Separatiştilor.

Era un carnivor cu blană neagră, înalt de aproximativ un metru la umăr, cu picioare lungi, patru colți cu două vârfuri şi ochi duri şi de un portocaliu neiertător. Acum arăta exact ceea ce era: un prădător care-şi schimba forma.

— Îşi revine, spuse Jusik.

— Bine, spuse Vau. Pentru că vrem să stăm de vorbă cu el.

Etain îşi ridică privirea cu acea expresie pe care avea tendința de a o adopta atunci când era supărată în felul ei mai degrabă justițiar.

— Am trăit alături de ei. Le-am promis că le vom reda planeta şi până acum tot ce am făcut a fost să mutăm o garnizoană şi să-i antrenăm pe coloniştii umani să aibă grijă de ei înşişi.

Vau se uită uşor pe lângă ea, cu fața dreaptă.

— Cred că ați făcut-o dumneavoastră personal, doamnă General. Împreună cu Zey. Şi nu ați făcut decât să urmați ordinele. Asta este, nu? Urmați ordinele.

— Terminați, spuse Skirata.

Nu voia ca Darman să intervină pentru a o apăra pe Etain. Nervii tuturor erau la pământ: oamenii obosiți şi stresați erau periculoşi, şi trebuiau să fie periculoşi pentru inamic, nu între ei.

— Ordo, ce vom face cu supraveghetorul Wennen?

Besany Wennen era sprijinită pe un scaun, cu brațele încrucişate cu blândețe peste ceea ce trebuie să fi fost o vânătaie foarte dureroasă pe tot pieptul ei. Fusese norocoasă că proiectilul PEP de la mică distanță al lui Etain nu o omorâse, dar acum femeia era doar o complicație în plus de care nu aveau nevoie.

Ordo o examina de parcă ar fi fost o specie nouă. Şi chiar era. Exista o zonă confortabilă de atractivitate la femei, apoi exista un punct dincolo de care devenea prea mult. Cele foarte frumoase erau intimidante şi nedorite. Wennen trecuse acel prag, iar Skirata fu surprins de propria lui ostilitate neaşteptată față de ea.

— Probabil că ați ghicit ce facem, doamnă, spuse Ordo.

— Operațiuni antiteroriste?

— Corect.

— Îmi cer scuze. Nu aveam nicio idee.

Dar nu urmă niciun țipăt de indignare sau amenințări că şeful ei îi va smulge mațele şefului lor – reacția obişnuită a birocraților. Ea doar îl indică pe Gurlaninul inconştient cu o mână tremurândă.

— Unde se încadrează Gurlaninul în toate astea?

— În afară de faptul că o imită pe Jiss, habar nu avem.

Wennen părea să se refugieze în investigație, continuând să îşi facă treaba chiar dacă ştia că se afla într-o situație gravă. Skirata respecta asta.

— Deci, dacă voi doi sunteți Jedi, de ce nu ați observat creatura?

— Gurlaninii se pot ascunde în Forță şi ne pot bloca, spuse Etain. Când i-am întâlnit prima dată am crezut chiar că sunt Jedi. Sunt telepatici, nu-i putem detecta, nu ştim câți sunt şi se pare că pot imita orice specie până la dimensiunea unui umanoid înalt.

— Spioni perfecți, spuse Jusik. Şi prădători perfecți.

— Iar noi nu ne-am onorat promisiunea de a-i ajuta, aşa că bănuiesc că nu mai au răbdare.

— Uite, fără lipsă de respect față de colega noastră de la Trezorerie, băieți şi fete, dar putem să ne abținem de la discuții despre informații clasificate în fața agentului Wennen? spuse Skirata. Trebuie să vorbesc cu Forțele de Securitate. Corr, apelează echipele de recunoaştere şi vezi cât de departe au ajuns de locațiile principale.

Skirata ieşi pe platforma de aterizare şi respiră aerul rece al nopții. Strillul era ghemuit sub banca unde, credincios, Vau dormea în fiecare noapte. Probabil credea că asta dovedea faptul că era un *dur*, dar nu exista nicio îndoială că îl venera pe acel

animal împuțit și că acesta îl iubea.

Atin o să scoată un cuțit la el când se va termina totul. Știu asta. Ei bine, fă-ți griji pentru asta când se va întâmpla...

Își ridică la buze comunicatorul de la încheietura mâinii.

— Jaller?

Urmă o pauză și sunetul unei femei care mârâia și foșnetul cearșafurilor. Bineînțeles că da: Obrim avea o soție și copii. Skirata uita adesea că ceilalți oameni aveau vieți dincolo de slujba lor.

— Știi cât e ceasul, Kal?

— Până la secundă. Uite, care dintre oamenii tăi a fost supravegheat în Banca din Piața Nucleului?

Urmă o pauză lungă, somnoroasă și iritată.

— Ce, astăzi? Niciunul dintre oamenii mei, îți garantez.

— Unitatea de Crimă Organizată?

— Aș putea să întreb, dar ei fac aceste jocuri în secret... începe să fie o epidemie, această secretomanie, nu-i așa?

— Să-ți spun ceva, spuse Skirata, coborându-și vocea. Fă-le o vizită amicilor tăi de la Crima Organizată și spune-le că vom ucide pe oricine vedem în luneta noastră care nu este unul dintre noi, bine? Crezi că vor înțelege asta?

— Nu pot decât să încerc.

— Încearcă din răsputeri, atunci. Nu vreau să dea buzna așa cum a făcut o *di'kutla* de la Trezorerie în seara asta.

— Serios?

— Da. Un ofițer de audit a fost trimis să monitorizeze personalul Marii Armate care *sifonează* proviziile. Dar nu asta este cea mai mare problemă a mea acum. Nu menționase încă despre metamorf. Bine, iată oferta mea. Am acum 43 de locații individuale pe care credem că le folosesc Separatiștii sau le vizitează în Orașul Galactic. Trebuie să ne concentrăm asupra țintelor de mare valoare, iar tu chiar nu vrei să știi ce vom face acolo, așa că ce-ai zice dacă ți-aș da o listă cu celelalte pe care să le cercetezi după cum crezi tu că e mai bine?

— Când?

— După ce le vom recunoaște pe cele de mare valoare și vom avea un ordin de operațiune planificat – știi tu, un timp precis. În felul ăsta nu vom da unul peste altul.

Obrim devenise destul de tăcut.

— Pot să autorizez asta. Dar nu am niciun control asupra Crimei Organizate.

— Atunci găsește pe cineva care să aibă. Vorbesc serios, Jaller. Nu jucăm după regulile dovezilor.

— Chiar ai devenit bandit, nu-i așa?

— Chiar vrei să auzi răspunsul la asta?

— *Fierfek*... problema de vedere mi-a afectat acum și auzul.

— Mă gândeam eu că așa va fi. Aștept o întâlnire chiar acum și după aceea voi avea o listă pentru tine, una de încredere. Ține minte doar că, dacă se vorbește despre vânzări de explozibili care interesează Forțele de Securitate Coruscant, spune-le să se ferească până la noi ordine.

— O să spun doar *informații militare* și o să o las așa.

— Bine.

— Mergi cu grijă, prietene. Și băieții ăia ai tăi destul de grăbiți. Mai ales Fi.

Skirata închise legătura şi se întoarse în camera principală. Gurlaninul respira mai regulat, deşi ochii îi erau încă închişi, iar cei doi Jedi erau încă aplecaţi deasupra lui. Era foarte bine că puteau opri sângerarea. Nu era niciun medic pe Coruscant care să ştie ceva despre fiziologia unui metamorf ca acesta.

Iar Wennen privea întreaga scenă cu suspiciune. Bine, deci avea un cip de identificare din Trezorerie. Skirata nu avea încredere în nimeni, pentru că această scurgere de informații încă era o treabă *din interior*. Până când nu ştia altceva, toată lumea, cu excepția grupului său de soldaţi clone – şi a celor doi Jedi – era un potențial risc.

— Doamnă, spuse el. Am auzit că nu sunteți de acord cu războiul. Civilii fac lucruri ciudate în numele păcii. Cât de mult nu sunteți de acord cu el? Şi de ce?

Wennen rumegă vizibil întrebarea, iar Jusik şi Etain tresăriră amândoi la ceva ce Skirata nu putea vedea. Expresia lui Wennen se schimbă în stres. Se ridică în picioare cu oarecare dificultate, iar Skirata observă că mâna lui Ordo se duse inconştient la blasterul său.

— De asta, spuse ea încet, nu-mi place războiul. Se apropie de Corr, care încă mai aduna conştiincios datele şi le scria pe flimsi cu o expresie de concentrare încruntată intensă. Corr, arată-mi mâinile. Te rog?

Soldatul lăsă stylusul deoparte şi le întinse, cu palmele metalice în sus. Corr îşi aşeză mâinile deasupra, astfel încât ale lui se sprijiniră pentru o clipă pe ale ei şi ea îl privi drept în ochi. Mâinile protetice simple – eficiente, banale – erau obişnuite; dar să pierzi ambele mâini te făcea să treci dincolo de un prag a ceea ce era carne şi sânge.

— Nu este corect, spuse ea. Nu e drept ca oameni precum Corr să sfârşească aşa. Mă întreb pentru ce fel de guvern lucrez. Unul cu o armată de sclavi, asta e. Ştii cum mă face să mă simt? Dezgustată. Trădată. Supărată.

Skirata cunoştea prea bine acest sentiment. Doar că nu se aşteptase să îl audă de la cineva care avea o slujbă de birou şi care putea să oprească *HNE* cu imaginile sale eroice şi igienizate ale războiului oricând dorea. Jusik îi atrase atenția şi aprobă discret din cap: *Chiar vorbeşte serios, e supărată.*

Skirata îi răspunse lui Jusik cu o clipire lentă.

— Ați spus adevărul, doamnă. *Am prins-o. Avem un aliat. Ne va fi de folos într-o zi.* Credeți-mă când vă spun că ceea ce facem aici are ca scop să împiedicăm să se întâmple astfel de lucruri şi altor băieți precum Corr.

Wennen părea mulțumită, dacă cineva atât de supărat putea ajunge în acea stare de spirit. Se îndreptă înapoi spre scaun şi îi înmână lui Skirata datapadul ei.

— Continuă.

— Ce?

— Nu ştiu ce date ți-ar putea fi de folos, iar tu nu ai de gând să discuți detalii cu mine. Aşa că ia datapadul şi copiază ce vrei.

— Eşti foarte încrezătoare. Eşti sigură că suntem cine spunem că suntem?

Wennen râse şi se opri brusc. Probabil că duruseră coastele.

— Uite, ştiu ce văd. Acum, dacă ratez contactul mai mult de patruzeci şi opt de ore, Trezoreria va observa. Aşa că gândeşte-te ce ai de gând să faci cu mine.

Skirata ridică micul datapad. Date ale Trezoreriei, coduri, algoritmi de criptare. *Oh, băieții mei Null vor adora să pirateze asta.*

— Şi cine altcineva va observa că ai dispărut?

— Nimeni. Absolut nimeni.

Skirata medită la această revelație o vreme, în timp ce îl privea pe Gurlaninul inconştient. Jusik şi Etain se lăsară pe călcâie şi arătau de parcă ar fi alergat o cursă foarte obositoare.

— Îşi va recăpăta cunoştința în curând, spuse Etain. Şi tot nu am nicio idee despre cum poți să imobilizezi un metamorf.

Ordo luă una dintre puştile Verpine, verifică nivelul de încărcare şi se aşeză deasupra corpului negru inert.

— Asta îşi face bine treaba, spuse el.

* * *

Punctul de observație al echipei de recunoaştere, zona rezidențială, *Zona de Afaceri numărul 6*, ora 01:10, la 385 de zile după Geonosis

— Aş fi vrut să nu fi mâncat acel sos picant, spuse Sev.

— Ți-am spus eu. Fi întinse mâna spre luneta cu infraroşu. E rândul meu.

Găsiseră un loc în care să se ascundă între două apartamente de la ultimul etaj, care dădeau spre clădirea pe care o supravegheau, un turn cu şase etaje al unei case cu jaluzele închise la fiecare fereastră. Un spațiu de acces pentru climatizare aproape de partea de sus a punctului lor de observație le oferea o vedere neîntreruptă a unui grup de case foarte liniştite şi foarte private, departe de liniile aeriene, într-o fundătură. Etajele superioare se arcuiau într-o arcadă la modă, la numai şapte metri de clădirea din față. Nici exista trafic de trecere pentru a-i deranja aici, nici măcar taxiuri, iar accesul din spate era inexistent, ceea ce lăsa doar acoperişul pentru accesul unui mic speeder verde. Era un loc privat şi un loc bun pentru a fi apărat – sau pentru a fi prinşi în capcană. Lui Fi îi plăcea mai degrabă ideea de a fi prins în capcană.

Spațiul de acces se simțea ca şi cum ar fi fost într-un sertar. Aproape că se puteau târî prin el în patru labe. Fi ştia că nu i-ar fi plăcut deloc să servească într-o companie de tancuri.

— Rostogoleşte-te pe spate pentru o vreme, spuse Fi.

Sev ezită, apoi acceptă sugestia cu un geamăt.

— Câți?

Fi urmări de la dreapta la stânga cu luneta.

— Ei bine, cred că avem zece *cadavre* acolo, judecând după imaginea dată de radar, sunt acolo de o oră şi nu se mişcă prea mult. Eu numesc asta o *bază operațională*. De acord?

— Bine. Să instalăm holocamera de la distanță şi să plecăm de aici.

— Având în vedere dispunerea acelui loc, va fi cam aglomerat să îi luăm pe toți atunci când vom intra.

— Îmi place să fiu ocupat, spuse Sev.

— Scorch şi Fixer au raportat deja?

Sev îşi ținea datapadul la nivelul ochilor.

— Ei bine, asta sună distractiv.

— Ce anume?

— Scorch spune că au confirmat că al treilea grup este o mică zonă de andocare comercială. Distribuitorii de fructe şi legume *CoruFresh*. O mulțime de nave spațiale de toate mărimile.

— Da, asta e şi ideea mea de distracție.

— Dacă am putea să îi facem să se întâlnească toți pentru o plimbare plăcută...

— Visezi. Dar cu siguranță am putea să-i împiedicăm să plece în grabă.

Fi se dădu înapoi, împingându-se pe coate cu DC-17-ul strâmb în ambele brațe, adunând mai mult praf şi insecte moarte pe combinezonul său. Se întoarse în lateral pe un puț îngust care se deschidea în camera de întreținere a instalațiilor din clădire şi îşi lăsă piciorul stâng în gol, căutând un punct de sprijin cu bocancul înainte să găsească pervazul şi să coboare pe podea. Sev se rostogoli pur şi simplu şi ateriză cu un zgomot surd lângă el.

— Bine, unde urmează să mergem?

Fi îşi înclină capul.

— Vrei să te plimbi şi să te uiți mai de aproape la acoperiş? Să-l evaluăm pentru o intrare rapidă?

— Ştii cum să-mi stârneşti entuziasmul.

Fi proiectă holoplanurile de securitate la incendiu ale clădirii, care se dovediseră a fi cel mai bun pachet de date ilicite ale lui Ordo din timpul misiunii. Nu avea rost să ceară departamentului de pompieri să le furnizeze; asta nu făcea decât să invite la întrebări incomode despre motivul pentru care *flăcăii în armură albă* doreau planuri detaliate ale etajelor majorității clădirilor planetei.

— Sper că le-au actualizat. Bine, mergi la stânga de-a lungul pasajului; accesul la acoperiş este setul de uşi de la capăt.

— Îmi place departamentul de pompieri.

— Sunt atât de utili. Şi uniformele sunt frumoase.

Se târâră pe acoperişul plat de-a lungul părții laterale a sălii maşinilor de climatizare, peste câteva scări din duroțel aşezate pe hidroizolație. Unele clădiri încă le mai aveau pentru a oferi acces la spațiile de întreținere. Existau, de asemenea, rămăşițele unui grătar. Se aplecară în spatele parapetului pentru a se uita prin spărturile din duroțel perforat la acoperişul de vizavi.

— Ooh, un Speeder Flash, şopti Fi.

— Nici să nu te gândeşti la asta.

— Am vrut să spun că am putea *lipi* câteva surprize, nu să ne plimbăm cu el.

— Uite, ce înseamnă cuvântul *recce*[23], *ner vod*?

— Aproape că sună ca *rece*, adică să-i *răcim*...

— Mă sperii, spuse Sev. Şi asta înseamnă ceva.

— Este o ocazie pe care s-ar putea să nu o mai avem.

— Deci tu zbori, nu-i aşa? Ai de gând să faci pe Jango?

— Nu ai deloc stil.

Fi voia cu adevărat să plaseze un detonator termic pe speeder. Putea fi declanşat de la distanță, oferindu-le o opțiune suplimentară relativ uşoară pentru a lovi Separatiştii atunci când ar putea avea nevoie. Dar îl mânca şi dorința de a-l *pocni* puțin pe Sev. Omul se credea buricul galaxiei în ceea ce priveşte aventura. Aşa că, dacă voia aventură, Fi i-o va arăta, în stilul Omega. De asemenea, se întâmpla să fie şi cea mai sigură cale de a traversa distanța de şase metri până la celălalt acoperiş – mai sigur decât să-i întrebe pe Separatiştii de vizavi dacă îi deranja că două clone aruncau o privire pe acoperişul lor.

Fi se dădu înapoi şi începu să aşeze secțiunile de scară cap la cap. Se

---

[23] *Recce* – recunoaştere, a cerceta (militar).

potriveau perfect. Apoi se târî înapoi spre parapet şi aruncă o privire evaluatoare asupra prăpastiei. Se uită peste parapet, apoi în jos, şase etaje.

— Asta va ajunge.

— Cred că da. Sev se aplecă lângă el. Deci o să te târăşti peste.

Fi luă capătul scării şi începu să o mişte cu grijă pentru a evita zgomotele puternice de răzuire. Sev luă celălalt capăt şi o puseră în echilibru, pe lungime, pe parapet.

— Nu, am de gând să fug.

— Fi, se spune că cineva mi-ar fi *condimentat* capsula de incubaţie. Dar eu cred că cineva chiar a *condimentat-o* pe a ta.

— Ţi-ai pierdut curajul?

— *Di'kut.*

— Dacă o să cad eroic spre pieire, atunci poţi să te târăşti. Ne-am înţeles?

— Urăsc când încerci să mă provoci să-ţi arăt cum se face.

— Adică aşa?

Fi avea câteva secunde. Trebuiau să treacă dincolo de prăpastie şi să plece înainte ca cineva să-i observe. Se aplecă puternic asupra unui capăt al scării, ridicând-o suficient pentru a o balansa pe orizontală şi a lăsa celălalt capăt pe parapetul din faţă. La treizeci de metri mai jos, moartea aştepta. Şi dacă nu era moarte, era paralizie.

Se urcă pe parapet, testă prima treaptă cu bocancul şi se concentră drept înainte, la partea cealaltă. Apoi sprintă. Încă nu avea nicio idee despre modul în care corpul său calcula golurile, dar lovi fiecare treaptă şi ateriză pe partea cealaltă, lăsându-se în jos. Când îngenunche, Sev se holba la el. Fi îi făcu semn. *Haide.*

Sev alergă spre el. Fi îi opri aterizarea în timp ce sărea de pe parapet, observând cu satisfacţie maxilarul încleştat al lui Sev.

— Uşor, murmură Fi.

Sev îi făcu un semn cu mâna, unul dintre gesturile sale deosebit de elocvente de dezaprobare.

Acoperişul avea câteva trepte care coborau spre uşile pe care le arătau holoplanurile ca fiind accesul la ultimul etaj al zonei de locuit şi la puţul turboliftului. Nu păreau atât de substanţiale în realitate, dar planurile păreau să fie exacte: nu întotdeauna erau actualizate după renovări. O aplicare rapidă a benzii termice pe uşi şi ar fi fost uşor să arunce câteva grenade în gaură pentru a-i înmuia pe rezidenţi înainte să intre. Fi îi făcu lui Sev un semn cu degetul mare în sus şi scoase un detonator magnetic de la centură. Acesta alunecă cu un trosnet slab la locul lui în priza de aer a speederului.

Înapoi, făcu Fi un gest.

Se urcă pe parapet şi apoi alergă din nou pe treptele de duroţel, simţind cum se îndoaie şi se ridică sub bocancii lui. Când se uită înapoi, Sev se alinia şi el pentru sprint. Fi îi făcu un semn de încurajare, iar Sev porni. Era la două treimi din drum când alunecă. Se agăţă de o treaptă şi atârnă nemişcat în mâna dreaptă. Burta lui Fi se răsuci. *Dacă se uită cineva aici sus acum…*

Majoritatea oamenilor ţipau când cădeau. Sev, spre cinstea lui, era complet tăcut. Dar ochii îi erau mari şi speriaţi. Încercă să se ridice cu braţul stâng, dar dintr-un motiv oarecare nu părea să fie în stare să o facă. Fi se strecură pe scară pe burtă şi coborî să apuce braţul lui Sev şi să-l tragă în sus. Era o manevră potenţial letală pe o scară îngustă, dar Fi reuşi să se prindă de cureaua lui Sev şi să-l tragă

peste scară în diagonală.

Sev îşi folosea braţul drept. Abia când Fi îl apucă de umărul stâng pentru a-l trage în linie cu scara, îi auzi oftatul ascuţit şi înţelese de ce nu folosea acel braţ şi de ce nu reuşise să se arunce în sus pentru a se prinde cu cealaltă mână. Se rănise grav.

— *Udesii...*, şopti Fi. Ia-o uşor.

Exista durere şi exista ceea ce i se întâmplase lui Sev. Fi îl târî înapoi pe scară câţiva centimetri pe rând şi îl rostogoli pe siguranţa acoperişului înainte să tragă scara înapoi. Când căzu din nou la pământ, Sev era îngenuncheat ghem, strângându-şi umărul stâng.

Fierfek, e vina mea că l-am provocat.

— Poţi să mergi? şopti Fi.

— Bineînţeles că pot să merg, *di'kut*. E vorba de braţul meu.

— Data viitoare te las să cazi, *chakaar* nerecunoscător.

Fi îl trase în picioare şi decise să rişte să ia turboliftul de serviciu până la nivelul solului. Când ajunseră la capătul pasarelei, era clar că Sev îşi dislocase umărul şi trebuia să ţină braţul la piept pentru a tolera durerea. Nu spusese nimic, dar îi făcuse ochii să lăcrimeze. Fi folosea de mult timp acea expresie pentru a simula o durere extremă, dar era prima dată când o vedea de aproape şi nu era amuzant.

— Dacă ratez misiunea asta, o să-ţi arăt un truc foarte interesant cu o vibrolamă.

— Sev, ia-o uşor. Fi îşi ţinea întotdeauna trusa medicală la centură. Bâjbâi după seringa de unică folosinţă cu analgezic şi o înţepă în tricepsul lui Sev. O să punem nişte bacta la bază.

— Da, şi poate că va funcţiona şi când îţi voi smulge capul.

— A fost un accident.

— A fost o cascadorie stupidă. Nu am avut niciodată accidente cu Delta.

— Ei bine, atunci sunteţi doar micii soldaţi perfecţi ai lui Vau, nu-i aşa? Noi am dat-o în bară. Şi apoi ne ridicăm şi mergem mai departe.

— *Trebuie* să termin misiunea asta.

— Nu şi dacă eşti o povară. Uite, se mai întâmplă să te răneşti. Rămâi la bază şi monitorizează comunicaţiile.

— Tu nu înţelegi.

— Serios? Fi îşi răscoli creierii în căutarea unui antrenament de prim-ajutor. Ciudat, credeam că facem aceeaşi treabă. Uite, intră aici şi lasă-mă să arunc o privire.

Se strecurară în holul adăpostit al unui bloc de birouri şi se ascunseră după un stâlp. Fi desprinse mâneca combinezonului lui Sev de la cusătura de la umăr şi aruncă o privire în luminile slabe de securitate. Linia umărului părea nefiresc de pătrată, acolo unde bila humerusului se deplasase din orbită şi împingea muşchiul deltoidian în sus şi în afara formei. Asta avea să doară.

— Bine, număr până la patru, spuse Fi. Luă încheietura lui Sev în mâna dreaptă, întinzând braţul, şi îşi sprijini mâna stângă de pieptul bărbatului. Apoi făcu o pauză şi îl privi în ochi în modul său cel mai liniştitor de genul *ştiu ce fac*. Vezi, când ai o luxaţie ca aceasta, trebuie să faci ceea ce se numeşte *reducerea cu patru*!

Sev ţipă. Articulaţia scoase un sunet umed de *shhhlic* în timp ce aluneca înapoi în cavitate.

— Îmi pare rău, *ner vod*. Fi împături braţul lui Sev la piept şi îl ţinu acolo în

timp ce se chinuia să reataşeze secţiunea de combinezon. Aproape că simţea ligamentele rupte şi fibrele musculare ţipând. Faţa lui Sev era albă, cu buzele comprimate. Nimic nu este mai rău decât să te pregăteşti pentru asta, totuşi.

— Pentru un cretin, nu eşti un medic rău.

— Kal spuse că, dacă putem dezmembra un corp, ar trebui să învăţăm ceva mai multe despre cum să îl punem la loc dacă e nevoie.

— Fi, trebuie să fiu apt să lupt.

— Bine, bine. Bacta şi pungi de gheaţă. O să fii în regulă cât ai zice peşte.

— Vau o să mă omoare.

— Uite, ce-i cu Vau? Fi îl scoase din nou pe Sev pe alee şi alergară înapoi la speederul pe care îl lăsaseră la un bloc distanţă. Ştiu că avea reputaţia de a-i bate pe elevi, dar de ce eşti gata să-l eviscerezi pe Atin?

— Atin a jurat că-l va ucide pe Vau.

Fi aproape că se opri.

— Atin? Bătrânul *nu mă întrerupeţi, lucrez la un circuit foarte interesant*? *At'ika* al nostru?

— Serios? întrebă Sev.

— Da, uneori devin serios. Se mai întâmplă.

— Bine. Grupa lui Atin a fost singura care a pierdut oameni.

— Geonosis. A stricat recordul lui Vau?

— Nu este atât de simplu. Atin tocmai trecea prin chestia aia cu *vinovăţia supravieţuitorului* când s-a întors, iar Vau doar l-a *focusat* puţin.

Ciudat: Skirata nu a fost prin preajmă când Fi s-a întors de pe Geonosis. Dar avea să-şi facă griji în privinţa asta mai târziu.

— Asta explică cicatricea de pe faţa lui.

— Ai înţeles.

— Dar nu explică restul cicatricilor pe care ţi le-a arătat.

— Întreabă-l tu despre ele.

Sev era aproape speriat. Nu-şi putea imagina ca el să se teamă de Skirata. Poate că omul se depăşea pe sine când era furios, dar nimeni din compania lui Skirata nu simţea vreodată că trebuie să se teamă de el. El era *Kal'buir*: îşi îngrijea cu ferocitate comandourile, excluzând orice altceva.

Dar Sev nu voia ca Vau să ştie că se rănise făcând ceva nesăbuit. Oricare ar fi fost motivul, Fi îi datora fratelui său ceva sprijin.

— Bine, nu menţionăm umărul. Fi porni speederul. O să ne ocupăm noi înşine de asta. *Bard'ika* poate face acea vindecare prin Forţă, dacă bacta nu rezolvă nimic. Dar Vau nu trebuie să ştie.

Pentru prima dată de când îl cunoscuse pe om, Sev se înmuie vizibil.

— Mulţumesc, *ner vod*, spuse el. Îţi rămân dator.

Capitolul 17

Deci vrei un cuțit, un cuțit frumos şi ascuțit. Ascuți lama respectivă până la limită. Ea taie chiar şi prin piatră atunci când vrei tu. Îți salvează viața. Şi apoi eşti indignat când te taie accidental. Vezi tu, cuțitele nu se opresc. Şi nici oamenii. Nu atunci când îi perfecționezi până la a fi o lamă ascuțită.

Sergentul Kal Skirata către Generalul Arligan Zey, vorbind despre natura antrenamentului

Casa operațională, *Coliba lui Qibbu*, ora 01:15, la 385 de zile după Geonosis

Gurlaninul deschise ochii, icnind.

Etain nu putea deosebi un Gurlanin de altul decât dacă îi permiteau ei. Îi puteau bloca simțurile Forței la fel de uşor cum puteau ajunge la ea. Ea nu putea detecta nimic de la creatură: niciun sentiment de identitate, nicio emoție şi nici scop.

Şi apoi aerul din jurul ei prinse viață cu un sentiment cutremurător de trecut, de amintiri şi de trădare.

— Fată, spuse cu o voce lichidă şi familiară. Nu poți să faci nimic bine?

— Eu... te cunosc, spuse Etain.

— Mai mulți dintre voi mă cunosc. Creatura îşi ridică capul şi încercă să se ridice în picioare, dar se lăsă din nou jos. Darman, Atin e bine?

— *Fierfek*.

Darman înaintă şi îngenunche lângă capul cuiva care efectuase o muncă de informații vitală pentru echipa de pe Qiilura. Etain putu vedea durerea de pe fața lui. Niner îi prinse privirea şi pur şi simplu păru resemnat, ca şi cum se aştepta ca toată lumea să-i trădeze în cele din urmă.

— Jinart?

— Da. Mă aştept ca toți să arătăm la fel pentru clone.

Darman aproape că zâmbi, dar păru să se oprească.

— Atin e bine, interveni Ordo. Explică-mi doar de ce crezi că uciderea fraților mei va ajuta Qiilura.

Jinart îşi concentră ochii portocalii sălbatici asupra lui Etain şi se zbătu să se ridice în şezut, cu coastele zvâcnind. Etain o putea simți acum pe deplin, amară şi hotărâtă, chemând vidul cu mintea: probabil că îşi apela telepatic consortul, pe Valaqil, cândva agentul Generalului Zey atât pe Coruscant, cât şi pe Qiilura. Skirata îşi ținea brațul drept peste corp, aproape, dar nu complet dezinvolt, în mod clar gata să apuce arma Verpină şi să tragă un foc dacă Jinart se mişca.

— Crezi că le dau informații Separatiştilor.

Ordo făcu un pas în față şi Darman se dădu la o parte din calea lui.

— Înclin să cred că oricine se oboseşte să se transforme în Vinna Jiss ar putea face asta, da.

— A dispărut, aşa cum făcea adesea. Eu pur şi simplu i-am adoptat forma pentru a mă deplasa neobservată.

— Am observat. Deja o executasem.

— Atunci am făcut o greşeală când i-am luat forma.

— Corect. Acum, care este problema ta cu Marea Armată? De ce nu vizezi politicienii? Ai putea intra oriunde – chiar şi în camera Senatului.

— Presupui prea mult. Eşti una dintre clonele renegate de care Zey se teme atât de mult?

— Asta sunt, spuse Ordo.

— Nu eu sunt cel care scurge informații către Separatişti. Şi nu țintesc pe nimeni.

— Încă mai lucrezi pentru Generalul Zey? întrebă Etain.

— Nu. Semenii mei nu mai servesc Republica – dacă v-am servit vreodată. Am avut o înțelegere. Ați încălcat-o.

— Dar…

— Am avut o înțelegere, Jedi. Ați spus că ne veți da lumea înapoi şi îi veți opri pe fermieri să ne distrugă.

— În mijlocul unui război?

— Noi v-am servit în mijlocul unui război! Când poporul meu murea de foame, când prada noastră era alungată de colonişti, noi ne-am respectat înțelegerea. Şi tot ce ați făcut – voi, Jedii, tu şi Zey – a fost să-i faceți şi mai capabili să lupte şi să-şi păstreze pământul.

Etain nu se uită la Darman. Nu voia să-l provoace să o apere sau – cel mai probabil – să sesizeze un indiciu că ar putea fi de acord cu Jinart. Ea crezuse că tot ceea ce făcuse ea fusese să se asigure că fermierii erau o forță de gherilă capabilă să reziste Separatiştilor, dar nativii Gurlanini nu vedeau lucrurile aşa.

— Mai devreme sau mai târziu, îi vom elimina pe informatori, spuse Ordo. Puteți coopera sau nu, dar aş putea la fel de bine să vă execut chiar acum dacă nu ne veți fi de folos. Nu mai putem face față altor prizonieri.

Era întotdeauna greu de spus dacă Ordo juca jocul interogatoriului sau pur şi simplu îşi exprima intențiile. Judecând după privirea rapidă pe care Skirata i-o aruncă, era cea din urmă. Îi făcu semn lui Etain să se îndepărteze şi încărcă arma Verpină.

— Pot să identific informatorii pentru tine, spuse Jinart cu calm.

Ordo ținu pur şi simplu țeava la capul lui Jinart. Etain se uită la Jusik, apoi la Darman, la Niner şi la Vau, dar cu toții pur şi simplu priveau impasibili. Corr era absorbit de holohartă, înregistrând în continuare mişcările. Wennen stătea pe scaun, cu mâna la frunte ca şi cum şi-ar fi protejat ochii, dar nimeni nu făcea nicio încercare să intervină. Instinctul îi spunea lui Etain că era greşit. Dar nu făcu nimic.

— Te târguiesti, spuse Ordo. Te voi ucide oricum.

— Tu eşti cel care trebuie să negociezi. Nu e vorba de viața mea.

— Jocul s-a terminat.

Ordo ținu nemişcată arma Verpină. Etain aşteptă, sfâşiată de indecizie. Ea putea să-l oprească pe Ordo pentru o fracțiune de secundă…

— Îndepărtați forțele şi coloniştii de pe lumea mea şi îi voi identifica pe Separatişti pentru tine.

Ordo – fără să clipească, fără pasiune – alinie țeava cam la nivelul unde ar fi putut fi urechea unui animal normal.

— Nu mi-ai spus de ce o imitai pe Jiss. De fapt, asta mă interesează mai mult.

— Ordo, mă ocup eu, spuse Skirata. Stai calm.

Ordo ridică pur şi simplu arma şi o puse pe umăr fără ezitare. Etain îşi

imaginase că va fi nevoie să fie convins să se oprească: văzuse potențialul de violență care se învârtea în el în mod constant. Dar el i se supusese lui Skirata fără să murmure.

Sergentul o împinse pe Jinart cu cizma.

— Spune-mi mie, atunci, metamorfo.

— Eu observ, spuse Jinart. Urmăresc să văd când mutați trupe spre şi dinspre Qiilura şi cât de mult trimiteți fermierilor drept ajutor pentru a-i menține loiali. Toate lucrurile pe care nu ni le spuneți niciodată, dar care arată adevăratele voastre intenții. Eu doar vă spionez.

— Permite-mi să-ți explic ceva, spuse Skirata. Eu nu sunt Republica. Munca pe care o fac pentru ei este de fapt pentru propriul meu popor – aceşti băieți de aici. Aşa că, dacă nu mă ajuți să-mi mențin poporul în viață, mă voi asigura că Qiilura va fi redusă la zgură topită. Şi asta e o promisiune. Nu sunt un Jedi şi nu sunt un politician, aşa că pot să fac ce vreau. Întreaga voastră specie poate fi sacrificată. Ai înțeles?

Jinart reuşi să se ridice în picioare, sau cel puțin să se ridice pe picioarele din față.

— Voi identifica persoanele pe care le doriți. Dar Republica trebuie să fie de acord să se retragă de pe Qiilura şi să îi îndepărteze pe colonişti în termen de un an.

— Bine, hai să-l găsim pe Zey chiar acum, spuse Skirata. Dacă nu este de acord, trecem mai departe şi nu te las să te topeşti înapoi în oraş.

— Ştii câți dintre noi suntem sau unde ne aflăm?

— Nu-mi pasă. Lui Zey s-ar putea să-i pese.

— Semenii mei sunt aici, chiar pe Coruscant. Nu ne veți da niciodată de urmă şi putem fi mult mai dăunători decât bombele.

— Uite, scurgerile de informații logistice sunt un spectacol secundar în acest moment. Păstrează-l pentru Zey.

Skirata îşi deschise comunicatorul. Dacă Generalul dormea, atunci cineva putea să se ducă să-l trezească. Războiul nu avea ore de birou.

— Supervizor Wennen, ce-ar fi să ne faci tuturor nişte cafenea?

Se aştepta la vreo plângere, dar nu veni niciuna. Se ridică în picioare, încă strângându-şi coastele, şi se îndreptă nesigură spre zona bucătăriei.

— Sunt Besany, sergent, spuse ea.

Da, e de partea noastră. Este un rezultat.

— Bine, eu sunt Kal.

— Cui îi place îndulcit?

— Tuturor, spuse Skirata. Două linguri mari. O să fie o noapte lungă.

* * *

Casa operațională, *Coliba lui Qibbu*, ora 02:00, la 385 de zile după Geonosis

Darman stătea cu picioarele încrucişate pe podea lângă Jinart, cu mâinile împreunate în poală, ca şi cum ar fi privit-o. Jinart îl privea în schimb, cu ochii portocalii închizându-se din când în când, şi cu picioarele strânse sub ea.

Etain trebuia uneori să se uite cu atenție pentru a vedea dacă Darman doar gândea sau chiar dormea, pentru că impresia pe care o făcea în Forță era atât de ambiguă. Când îngenunche lângă el pentru a verifica, totuşi, ochii lui erau închişi.

Pentru o clipă, se întrebă dacă Jinart putea stabili un contact telepatic cu el.

Ochii lui se deschiseră. Aruncă o privire în spatele lui Etain şi apoi îşi atinse buzele de obrazul ei.

— Nicio veste de la Zey încă?

Etain clătină din cap. Nu mai era nimic de ascuns şi ea îşi sprijini fruntea de a lui, fără să-i pese de ceea ce credeau ceilalți: era imposibil să îşi ascundă relația într-un grup strâns de soldați care trăiau în *buzunarele* celorlalți.

— Trebuie să se consulte cu alte persoane. Nici măcar Zey nu poate lua singur aceste decizii.

— Ar fi trebuit să te faci vindecător, să ştii. Eşti bună la asta.

— Ei bine, hai să vedem dacă sunt bună la vindecarea fisurilor. Trebuie să lămuresc ceva cu Kal.

— O problemă?

— Nimic de care să-ți faci griji.

Etain se dădu înapoi călcâie şi se ridică dintr-o singură mişcare. Skirata vorbea cu Niner şi Ordo lângă foile de flimsi de pe perete, curățându-şi iubita lui armă Verpină cu o grijă lentă în timp ce discutau despre concentrația de Separatişti din diverse locuri de pe grila tridimensională viu colorată a holohărții.

Îi atrase privirea lui Skirata şi îi făcu semn să o urmeze. El înclină capul în semn de acord mut şi aşeză piesele Verpine demontate pe masa de lângă el, unde stăteau înfăşurate în linii distorsionate de lumină colorată din proiecția holohărții.

Ieşiră pe platforma de aterizare. Strillul dormea pe burtă, cu toate cele şase picioare întinse ca o insectă păroasă de formă neregulată.

— Am făcut ceva foarte prostesc, spuse Etain.

— Din nou?

— Cu Ordo.

Skirata păru uimit, apoi se echilibră în pragul furiei.

— Cu Ordo?

— Nu, nimic de genul ăla... Am folosit o comandă pe care te-am auzit folosind-o. Asta l-a supărat. Am strigat *Stai pe loc!* pentru a-l împiedica să o ucidă direct pe Jinart. Mi-a spus că nu ar trebui să o mai folosesc niciodată.

Skirata scoase o lungă respirație.

— Şi acum înțelegi?

— Da, îmi pare rău. A spus că mă va împuşca dacă o voi mai face vreodată.

— Aşa va face. Să nu te îndoieşti niciodată de asta.

— Te cred.

— Nu i-am învățat niciodată pe Nulli că Jedii sunt superiorii lor şi nu i-am învățat niciodată să se supună Republicii, şi niciun Kaminoan nu i-a învățat să fie mai cooperanți decât Jango. Dar ei mă ascultă din anumite motive, şi chiar şi aşa îi încurajez să pună totul la îndoială.

— Este *programat*?

Skirata se uită la ea cu un dezgust brusc. Apoi, pur şi simplu, îşi îndreptă pumnul spre ea fără avertisment, un pumn sălbatic, un pumn de luptător de stradă. Ea sări înapoi şi îşi scoase sabia dintr-o singură mişcare, dar pumnul lui trecu pe lângă capul ei. În mod deliberat. Ea putu vedea calculul pe fața lui. Îşi ținu respirația, aşteptând ca el să o lovească din nou.

— Deci, eşti programată? spuse el.

Lama albastră de energie fremătă în timp ce ea cobora sabia şi apoi o opri cu

degetul, simţindu-se stupidă şi ruşinată.

Fusese şocată şi de reflexele lui Skirata: ar fi putut să dea acel pumn şi era clar că nu se temea de abilităţile ei cu sabia. Niciodată nu avea să-l mai ia de bun.

— Nu. Îmi pare rău.

— Ar trebui să ştii mai bine decât oricine. Ai fost antrenată în mânuirea armelor de la aceeaşi vârstă la care au fost acei băieţi. Gândeşti? Sau eşti atât de bine antrenată încât corpul tău reacţionează – pocni din degete – aşa?

Ea reacţionase. Muşchii ei îşi aminteau de anii de antrenament cu sabia de lumină. Maeştrii ei o învăţaseră să se bazeze pe instinct, pe Forţă, şi să nu gândească.

— Am spus că îmi pare rău.

— Şi aşa ar trebui. I-am învăţat pe toţi băieţii mei acest *ordin* încă de la început. L-am exersat iar şi iar şi iar până când s-au oprit instantaneu din orice făceau. Şi am făcut-o pentru ei, pentru momentele în care era nevoie să îi salvez de ceva.

— Jur că nu o voi mai face niciodată.

— Ordo nu va mai avea încredere în tine acum.

— Dar nu l-a oprit decât pentru o...

— O fracţiune de secundă în care ar fi putut fi ucis. Doar l-ai folosit. Aşa cum fac toţi *aruetiise*.

Skirata era furios: chiar şi în lumina slabă de pe platformă putea vedea că pielea gâtului îi era roşie, acel semn revelator al unei reacţii puternice. În ultimele săptămâni, Etain simţea uneori că el o vedea ca pe o personificare a Republicii, folosindu-se de oamenii lui pentru propriul lor program, şi că ea era o ţintă la îndemână pe care să-şi descarce nervii. Totuşi, nu părea să îl privească pe Jusik în acelaşi mod. Exploatarea era un nerv sensibil la Skirata. Etain îşi dorea cu disperare ca el să o placă şi să o facă să se simtă ca în familie, aşa cum făcea cu toţi ceilalţi.

— Îi voi cere scuze lui Ordo.

— Da, chiar cu el trebuie să te împaci.

Se întrebă de ce nu-şi dăduse seama de asta de la început. *Oare chiar îi văd ca pe nişte bărbaţi? Regret că l-am supărat pe Ordo sau vreau doar să fiu fetiţa lui Skirata?* Se întoarse pe călcâie şi se hotărî să înfrunte ceea ce avea de înfruntat.

Ordo purta o conversaţie tensionată prin intermediul comunicatorului său mărgea, cu degetul arătător apăsat la ureche. Jusik se juca cu o bucată de circuit, aruncând din când în când o privire spre el. Partea din conversaţie pe care o putea auzi Etain sugera că cineva din personalul lui Zey nu se mişca atât de repede pe cât ar fi dorit Ordo. Jusik îi spuse mimând că era Căpitanul Maze. Ea aşteptă.

Ordo mârâi.

— Voi aştepta. Apoi clătină din cap şi se întoarse spre ea. Ce s-a întâmplat?

— Ordo, îţi datorez nişte scuze. Am greşit când am folosit comanda şi ai dreptate să fii supărat pe mine.

El doar aprobă din cap. Încă o surprindea faptul că un bărbat care era fizic identic cu Darman putea arăta cumva atât de diferit.

— Îmi dau seama că ai avut o situaţie proastă, Ordo.

— Pe Kamino?

— Chiar şi acum, cred.

Ordo clipi de câteva ori ca şi cum nu ar fi avut sens. Nu avea nicio idee unde se învârtea mintea lui în acele fracţiuni de secundă, în afară de faptul că se simţea ca

un vârtej de activitate în Forță.

— Nu am avut mamă sau tată, dar un străin m-a ales de bunăvoie să fiu fiul lui. Tu ai avut o mamă şi un tată, iar ei au lăsat străinii să te ia. Nu, Generale, nu mă compătimi. Tu eşti cea care a avut parte de o situație mai proastă.

Era şocant şi era adevărat. Claritatea extraordinară a aprecierii lui o lovi atât de tare încât aproape că icni. Îi spuse lucruri pe care nu voia să le ştie despre ea însăşi. Niciunul dintre ele nu îi schimbase intențiile. Dar acum îşi cunoştea mai bine motivele, oricât de incomode ar fi fost.

Se întrebă dacă părinții ei adevărați se gândeau vreodată la ea.

Nu avea să ştie niciodată.

Capitolul 18

Să ne retragem de pe Qiilura? Dacă de asta e nevoie pentru a-i împiedica pe Gurlaninii să se întoarcă împotriva noastră, e un preț pe care oricum aveam de gând să-l plătim. Suntem prea puțini pentru a menține garnizoana, iar Senatul nu are niciun interes să continue să susțină doar două sute de mii de fermieri pe o lume înapoiată. Lăsați-mă să vorbesc cu Jinart şi să o liniştesc. Pagubele pe care le pot face semenii ei sunt enorme – mult peste scopul unei operațiuni antiteroriste. Şi avem nevoie de ei de partea noastră.

Generalul Arligan Zey, către Generalul Iri Camas şi Preşedintele Comisiei pentru refugiați din Senat

Restaurantul *Kragget*, nivelurile inferioare, Coruscant, ora 07:55, la 385 de zile după Geonosis

Gurlaninul Jinart se ținuse de cuvânt şi furnizase informațiile pe care le promisese – şi nimic mai mult. Zey părea să se fi ținut de cuvânt. Predatorul negru şi elegant se strecură în noaptea de pe Coruscant şi dispăru.

Dar Skirata avea mereu senzația că se afla chiar lângă el, sub o formă sau alta. Ca şi Jedii, abilitățile ei supranaturale – în special telepatia – îl făceau să fie precaut şi suspicios. Dar ea spunea că nu putea simți decât gândurile celor din specia ei. De parcă asta ar fi oferit un fel de confort.

Skirata îşi termină ouăle, îşi frecă bărbia cu mâna şi îşi dădu seama că trebuia să se bărbierească din nou. Dar lucrurile care păruseră zdrobitor de imposibile la primele ore ale dimineții păreau mult mai încurajatoare cu stomacul plin, în plină zi.

— Gurlaninii sunt aici? Vocea lui Jaller Obrim fu aproape un geamăt. Asta e tot ce ne mai lipsea.

— Da, acesta va fi unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale războiului, cred.

— Îi crezi?

— Că ar putea fi peste tot? Trebuie, Jaller. Şi nu pot să-mi pierd somnul din cauza câtorva fermieri de pe Qiilura.

Stăteau unul lângă altul, privind culoarul din partea din față a restaurantului prin fereastra murdară din oțel transparent. Niciunul dintre ei nu era un om care să vrea să stea cu spatele la vreo uşă. Obrim se aplecă puțin spre el.

— Vrei să-i ridicăm pe suspecții pe care i-a identificat Gurlaninul?

— Nu, mulțumesc.

— Aici îmi cedează din nou vederea şi auzul?

— În acest moment, nici măcar nu mă poți vedea, darămite să mă auzi, spuse Skirata.

— Bine. Unitatea de Combatere a Crimei Organizate nu este mulțumită, dar înțeleg foarte bine cuvintele *forțe speciale armate*.

— Deci ei au fost în piață?

— Am înțeles că da.

— Cum au ajuns acolo?

— Prietenul tău Qibbu foloseşte canale de comunicare foarte bine uzitate de gunoaiele societății. Cei de la Crima Organizată nu sunt proşti şi nici surzi.

— Aha.

Nu mai există un monopol al informației. Stomacul fericit de plin al lui Skirata se răci puțin. Obrim nu dădea semne de îngâmfare. Dar era aproape sigur că era conştient că Skirata plănuia o operațiune sub acoperire care implica explozibili.

— Deci ştiau cine sunt Separatiştii şi nu s-au deranjat să…

— Nu. Nu a fost asta.

— Şi atunci, ce?

— Efectuau supravegherea unui infractor cunoscut şi s-a întâmplat ca acel infractor să se întâlnească cu unul dintre membrii grupului pe care îl supravegheați voi. Băiatul cu mesajul, o întâlnire întâmplătoare. Obrim luă o bucată de nerf afumat din farfuria lui Skirata şi o ronțăi gânditor. Tu doar să fii atent. Urăsc să-mi găsesc prietenii la morgă.

În afară de Jusik, Obrim era unul dintre puținii non-clone în care Skirata simțea că ar putea avea încredere deplină. Era încă nehotărât în privința lui Etain. Deşi nu se îndoia de sinceritatea ei, avea o fire emotivă şi impulsivă, de genul celor care făceau ca oamenii să fie uciși. *Ca şi tine. Tocmai tu eşti cel care vorbeşte.*

— Băieții tăi sunt bine?

— Obosiți, nervoşi, dar dau tot ce au mai bun. Unul dintre ei a jurat să-l spintece pe Vau, altul are o relație amoroasă cu o femeie la care nici n-ar trebui să se uite, eu colecționez copii vagabonzi şi rătăciți ca la un adăpost de animale şi aproape că am ucis o agentă a Trezoreriei. Dar dacă ți-aş spune lucrurile cu adevărat rele, ai crede că am avut probleme.

Obrim râse cu poftă.

— Şi lumea crede că sunt nişte droizi mici şi buni…

— În afară de disciplină, sunt tot băieți.

Chelnerița Twi'lekă le completă cafeaua şi le zâmbi seducătoare.

— Unde e fiul tău astăzi?

— La birou, dragă, spuse Skirata. Eu nu sunt bun în locul lui?

Lekkuurile ei se răsuciră foarte uşor, dar el nu avea nici cea mai mică idee despre ce însemna asta. Plecă, uitându-se înapoi pentru a zâmbi din nou. Obrim chicoti.

— Văd că Ordo a făcut impresie.

— Ei toți au această *tentă naivă*. Este fatalmente fermecătoare, se pare. Tinerețe, muşchi, arme grele şi o expresie încrezătoare. Poate că ar trebui să încerc şi eu.

— Este cu patruzeci de ani prea târziu.

— Da.

Şi apoi comunicatorul lui Skirata ciripi. Îşi ridică încheietura mâinii cât de aproape putu de gură. Chiar şi într-un restaurant plin de ofițeri de poliție, îşi asuma foarte puține riscuri.

— Ne place ceea ce vedem, spuse o voce cu accent Jabiimi.

Era interesant cum accentele erau mai vizibile prin intermediul unui comunicator. Skirata, care privea în continuare spre pasarelă, îşi verifică câmpul vizual fără să-şi mişte capul. Era sigur că nu fusese urmărit – dar acesta era un loc nepotrivit pentru a fi reperat dacă fusese totuşi urmărit.

— Nu este încă amiază.

— Ştiu, Kal. Suntem nerăbdători.

— Ce urmează?

— Poți să ajungi din nou în piața băncii în jumătate de oră? Nu îți pot localiza semnalul comunicator. Dar înțeleg de ce eşti un om foarte precaut.

Ai dreptate, chakaar. Bard'ika s-a chinuit mult să mă facă invizibil. Skirata se afla la zece minute de piață, cu o bicicletă speeder.

— Pot să ajung dacă mă grăbesc.

— Asta e doar pentru o conversație. Să fii acolo şi să nu mai aduci pe nimeni.

Comunicația se întrerupse. Obrim mesteca, tăcut, dar privirea lui spunea totul.

Skirata băgă mâna în buzunar şi puse câteva credite pe masă pentru a acoperi nota de plată.

— Eşti surd şi orb, îți aminteşti?

Obrim îi împinse creditele înapoi.

— Tu plăteşti data viitoare.

Era ritualul lui de a ura noroc. Obrim părea să spere că, spunând-o, se va asigura că va fi o dată viitoare. Skirata avea toate intențiile să se asigure că va fi.

* * *

Nivelul inferior, culoarul de zbor 348, ora 08:20, la 385 de zile după Geonosis

Skirata menținu speederul într-un ritm constant şi se întoarse în buclă pe propriile urme de câteva ori. Nu exista niciun motiv pentru care să se aştepte să-l urmărească cineva, dar verifică oricum. De asemenea, manevra umfla călătoria de zece minute la o jumătate de oră credibilă. Nu avea rost să ajungă prea devreme.

Glezna lui era în agonie astăzi.

— *Bard'ika*, ce mai faci?

Vocea lui Jusik veni prin comunicator.

— Am depistat o țintă care se deplasează spre piață dinspre casa pe care au cercetat-o Fi şi Sev. Cred că asta confirmă că este Perrive.

— Dar nu va veni singur.

— Asta înseamnă că probabil vor fi în apropiere persoane care îl supraveghează şi pe care nu le-am marcat. Persoane noi.

— Bine.

— Vau e pe drum, spuse Jusik. Pe el nu-l vor recunoaşte.

— Şi tu?

— Eu sunt deja acolo.

— *Fierfek*. Te cunoaşte. Aşteaptă ordinele…

— Crede-mă, nu mă va vedea deloc.

— Nu te apropia. Ieşi de acolo.

— Bine.

— Vorbesc serios. Şi o să ies de pe comunicator, dacă nu am probleme reale.

Închise legătura, exasperat. Dar era vina lui. Nu puteai să delegi atât de multe unui puşti şi apoi să te aştepți ca el să-ți citească gândurile şi să îşi dea seama când trebuia să aştepte din nou ordine specifice.

Iar el era Jedi, la urma urmei. Putea să-şi poarte singur de grijă.

Skirata îşi împinse un comunicator mărgea în ureche şi coborî speederul în parcarea publică. Enacca spusese că se săturase să adune speederele abandonate

din oraş şi voia să ştie de ce nu puteau să-şi aducă navele şi vehiculele înapoi cu ei de fiecare dată. Logistica unor operațiuni de acest gen depindea de o mulțime de lucruri. Va trebui să o îndulcească cumva când se vor termina toate astea.

În piață, lângă banca unde îi aşteptase pe Separatişti cu o zi în urmă, stătea Perrive. Era ocupat, arătând ca un executiv care aşteaptă un coleg: costum, servietă cu documente, pantofi lustruiți. Skirata se apropie de bărbat cât de repede putu, cu glezna sa care protesta.

— Bine, care-i treaba? spuse Skirata. Încercă să se concentreze asupra lui Perrive şi să nu se uite peste umăr după posibile amenințări sau – ca să fie mai precis – după Walon Vau. Îți pot aduce detonatoarele în douăzeci şi patru de ore.

— Hai să discutăm asta într-un loc mai puțin aglomerat.

Acestea erau adesea cele mai rele cuvinte pe care să le auzi în astfel de momente.

— Unde?

— Urmează-mă.

Fierfek. Spera că Vau îl urmărea sau că Jusik monitoriza cu atenție conversația. Dacă Perrive se depărta prea mult de raza limitată a microfonului comunicatorului, ar fi trebuit să facă comentarii stupid de evidente pentru a-i pune la curent. Perrive nu i se părea chiar atât de naiv, chiar dacă echipa lui de supraveghere era departe de a fi profesionistă. Dacă Vau era aici, Skirata nu-l putea vedea. Dar tocmai asta era ideea, iar Vau era un operator foarte priceput.

Skirata îl urmă pe Perrive prin piață şi înapoi în parcarea speederelor, iar acele câteva momente îl făcură să se bucure că şchiopăta. Îi dădea lui Vau, spera el, ceva mai mult timp pentru a-şi da seama ce se întâmpla. Perrive rămase în picioare, privind în jur, iar un speeder verde nou şi strălucitor, cu cabina închisă, se ridică de sub nivelul platformei de parcare şi manevră lateral pentru a se aşeza.

Ah, bine, gândi Skirata. *Şi eu aş fi făcut la fel. Dar plămânii lui Perrive sunt acoperiți cu Praf, iar Jusik poate urmări această ladă până la capăt.*

— Dă-i drumul, spuse Perrive.

— Nu vii şi tu? *Oh, nu, nu, nu. De ce nu m-am dat cu puțin din Praful ăla di'kutla?* Iertă-mă dacă devin nervos în legătură cu calitatea şofatului asociaților tăi.

— Nu-ți face griji. Tot ce vor face este să te lege la ochi. Păstrează orice arme pe care sunt sigur că le ai cu tine. Ne vedem la destinație.

Skirata nu avu de ales decât să urce. Doi bărbați umani – amândoi în jur de treizeci de ani, unul ras în cap, altul cu părul blond subțire strâns pe spate într-o coadă, şi nefiind printre cei pe care îl marcaseră ieri – erau aşezați pe scaunul din față, iar cel chel se aplecă pentru a-i pune o husă de stofă neagră pe cap, într-o tăcere totală. Skirata îşi încrucişă brațele pentru a simți confortul echipamentului asortat din mânecă, toc şi centură.

— Ei bine, asta e distractiv, spuse el, sperând la o demonstrație de prostie verbală care să-l ajute pe Jusik să-l localizeze.

Dar niciunul dintre bărbați nu răspunse. Nici nu se aşteptase ca ei să o facă.

Se concentră asupra mişcării. Încercă să identifice direcția de zbor. Skirata încercă să numere de câte ori păreau să se balanseze la dreapta sau la stânga pentru a-şi face o idee despre traseu. Se aflau într-un culoar de zbor automatizat, aşa că putea să numere secundele şi să încerce să calculeze distanța dintre viraje, dar era o sarcină uriaşă. Ordo, cu memoria lui impecabilă, ar fi memorat deja rețeaua de culoare de zbor şi ar fi calculat instantaneu timpii şi distanțele. Dar Skirata nu era

un soldat Null ARC, ci doar un soldat inteligent şi experimentat, a cărui inteligenţă naturală fusese ascuţită de faptul că avusese de-a face cu şase băieţi hiperinteligenţi.

Habar n-avea unde se afla. Speederul continua să se îndrepte fie spre o afacere plină de nervi, care i-ar fi dus cu un pas mai aproape de a lovi în inima acestei reţele Separatiste, fie spre o moarte singuratică.

* * *

Tunelul de serviciu de sub culoarul de zbor 348, ora 08:55, la 385 de zile după Geonosis

— *Bard'ika*, nu va mai fi nevoie să te bărbiereşti niciodată când te va prinde Kal, spuse Fi.

— Chiar crezi că nu am de gând să-l urmez?

Jusik zbura cu motocicleta speeder Aratech a lui Ordo de-a lungul tunelului de serviciu care mergea paralel cu culoarul de zbor care deservea marginea sudică a pieţei. Fi decise că Ordo nu avea niciun simţ al pericolului dacă era fericit să călărească pe post de pasager cu Jediul la viteze care se apropiau de cinci sute de kilometri pe oră. Dar, oricum, omul era nebun. Fi se agăţă de mânerul din spatele lui aşteptându-se la o moarte sinistră.

— Vau, mă mai auzi?

Comunicatorul se întrerupea, dar era audibil.

— Sunt la câteva vehicule în spatele lui Perrive. Transmite ca o baliză a Flotei.

— Încotro se îndreaptă?

— Se pare că în Sectorul N-09.

— Ce e acolo în afară de birouri şi locuinţe?

— Cam asta e tot. Aşteptaţi.

Jusik scoase un mârâit iritat pe care se pare că îl preluase de la Sev şi acceleră. În astfel de momente, Fi trecuse dincolo de prima explozie de adrenalină şi intrase într-o lume rece şi raţională în care totul avea sens pentru corpul său, dar nu şi pentru creierul său. Îşi regăsea un simţ instinctiv al echilibrului fără efort în timp ce Jusik se strecura prin conducte, trecând la milimetru de unele dintre grinzile transversale din duroţel. Viteza nu se mai simţea ca o distracţie conştientă, aşa cum se întâmplase în timpul antrenamentelor, dar în acel moment era dincolo de teama pentru el însuşi. Nu se putea gândi decât la sergentul Kal.

— Poate să-şi poarte singur de grijă, spuse Jusik. Are mai multe arme decât puşcaşii marini galactici.

— Eşti telepatic? Gândul îl deranjă pe Fi, pentru că mintea lui era singurul refugiu privat pe care îl avea. Eu doar…

— Dacă nu eşti la fel de îngrijorat pentru el ca şi mine, înseamnă că te-am citit greşit, prietene.

— *Bard'ika*…

— Ce? Este prea repede? Uite…

— Chiar dacă nu ai avea puterile Forţei, tot ai fi un soldat grozav. Şi un om bun.

Fi nu putu vedea expresia Jediului. Pentru prima dată, Jusik nu îl speriase pe Fi uitându-se peste umăr cu un zâmbet caraghios când se îndreptau spre un zid, doar pentru a se înclina brusc în ultimul moment. Jusik îşi lăsă capul în jos pentru o secundă şi apoi îl ridică din nou. Părul lui alunecos îl plesni pe Fi peste faţă.

— O să încerc să mă ridic la înălțimea aşteptărilor.

— Da, dar tot trebuie să-ți tunzi părul ăla nenorocit.

Jusik nu râse. Fi nu era sigur dacă era mişcat sau jignit. Şi părea imposibil să îl jigneşti pe Jusik.

— Stai puțin.

Orice element al Forței îl ghida pe Jedi, era complet instinctiv. Îl putea găsi pe Skirata. Speederul viră brusc la stânga şi Fi se temu pentru puşca Verpină de sub haină, a cărei crosă pliată îi era înfiptă la subsuoară. Se obişnuise să poarte sortimentul de haine civile ponosite pe care Enacca le trimisese cu Vau. Se întreba cum se va descurca cu armura sa atotcuprinzătoare Katarn după ce nu o mai purtase timp de două săptămâni.

Capul lui Jusik se mişcă brusc ca şi cum cineva l-ar fi chemat.

— Se îndreaptă spre *Zona de Afaceri numărul 6*.

— Am mai fost acolo. Am cercetat acel loc noaptea trecută. De fapt, am fixat o holocameră de la distanță vizavi de casă.

— Poate că Forța ne dă o pauză.

— Acolo trebuie să fie centrul lor.

— Să încercăm asta. Jusik viră la dreapta pentru a trece pe un canal vertical. Fi decise că gravitația zero avea farmecul ei. Cel puțin vom putea să-l vedem pe Kal dacă acolo se îndreaptă. Pun pariu că asta e liniştitor.

— Ar fi.

— Dar?

— Dar dacă folosesc speederul care a fost parcat pe acoperişul lor noaptea trecută, am fixat un detonator termic de la distanță în priza de aer.

— Doar de la distanță? Nu este temporizat?

— Nu.

— Atunci e în regulă.

Dacă – sau când – îl vor aduce pe Skirata înapoi întreg, Fi îi va spune. El avea simțul umorului.

— E cineva care îl urmăreşte, spuse Jusik.

— Da. Tu, eu, Vau…

— Nu, nu noi.

— Escortă speeder?

— Nu, nimic de genul ăsta, deloc. E vorba de altcineva. Nu simt niciun fel de răutate. Dar nu este din echipa de atac.

— Cum se simte asta?

— Ca şi cum cineva ar sta în spatele meu. Îşi luă o mână de pe volan şi îşi bătu ceafă după ureche. Speederul viră. Chiar acolo.

— Ambele mâini, *Bard'ika*…

— Îmi pare rău. Oricine ar fi, se concentrează asupra lui Kal.

— Ar trebui să fim îngrijorați?

— Nu.

Jusik răsuci ghidonul şi speederul acceleră ca şi cum ar fi fost lansat de o armă Verpină. Fi îşi muşcă buza şi nu se putu abține ca genunchii să nu apese mai tare în fuzelajul speederului. Dacă ar fi scăpat prețioasa sa puşcă cu lunetă, Skirata ar fi avut inima frântă.

— E în regulă, atunci, spuse Fi. Nu-mi voi face nicio grijă.

* * *

Zona rezidenţială, *Zona de Afaceri numărul 6*, ora 09:30, la 385 de zile după Geonosis

Speederul se aşeză, cu un clic de aliaj fierbinte în timp ce unitatea sa se răcea, iar cineva trase gluga neagră de pe capul lui Skirata.

— Pe aici, spuse bărbatul cu capul ras. Atenție la trepte.

Skirata coborî din parcarea de pe acoperiş, trecând prin uşile unei încăperi decorate cu bun gust, cu o masă mare din lemn palid, fără granulație, şi un covor gros de culoare gri închis. Nu duceau lipsă de credite, deci. O parte din terorism era războiul celor deposedați, iar o parte era opera celor bogați care simțeau o indignare de mâna a doua. Oricum ar fi fost, era un sport scump.

El era un mercenar. Cunoştea prețul tuturor lucrurilor.

Se aşeză pe scaunul oferit, cu coatele sprijinite pe masă, şi încercă să ia cât mai multe detalii utile din împrejurimile sale. *Am două căi de scăpare vizibile: să ies înapoi prin acele uşi sau să cobor cu turboliftul.* După zece minute, intră un bărbat uman de vârstă mijlocie împreună cu o femeie de vârstă similară: nu era nimic remarcabil la niciunul dintre ei. Pur şi simplu îi făcură un semn din cap lui Skirata şi se aşezară în fața lui. Îi urmară încă patru bărbați, unul dintre ei de vârsta lui Jusik, iar Skirata se trezi înconjurat la masă de şase persoane. Apoi intră Perrive.

— Ne vei scuza că nu ne prezentăm, Kal, spuse el. Eu te cunosc pe tine şi tu mă cunoşti pe mine, şi probabil că asta este tot ce trebuie să ştii.

— În afară de detaliile bancare, da.

Perrive se opri lângă scaunul de vizavi de Skirata şi aruncă o privire tăioasă către bărbatul care stătea pe el, care apoi se mută pe un alt scaun.

Înseamnă că tu eşti cu siguranță şeful. Iar ceilalți din jurul mesei – care în mod evident îl evaluau ca furnizor – nu păreau nişte slugi subalterne. Acesta era fie cabinetul terorii, fie o adunare rară a liderilor de celule. Trebuia să fie. Perrive îi înmână bărbatului de lângă el micul pachet de mostre pe care Skirata i-l furnizase cu o zi înainte, iar acesta îl examină cu atenție înainte să-l dea mai departe în jurul mesei.

Da, ei vor fi cei care vor distribui explozibilii. Ar trebui să arunc locul ăsta în aer chiar acum. Dar asta nu e rațional. Doar satisfăcător.

— Am dori toate cele o sută de kilograme de marfă şi patru mii de detonatoare.

Skirata făcu un calcul rapid. Cam douăzeci şi cinci de grame de agent termic de putere cinci sute pe dispozitiv, deci: un incident ca cel de la *Depozitul Bravo Opt* necesita echivalentul a două dintre acestea. Suficientă trusă de fabricare a bombelor pentru acest nivel de carnagiu în fiecare zi timp de cinci ani, sau un număr mai mic de cadavre şi mutilări pentru mai mult de zece. Un război foarte economic.

— Cât de mult oferiți?

— Două milioane de credite.

Skirata nici măcar nu se opri să se gândească.

— Cinci.

— Două.

— Cinci.

— Trei.

— Cinci, sau trebuie să mă duc să vorbesc cu ceilalți clienți ai mei.

— Nu mai ai alții care să vrea acest tip de explozibili.

— Dacă tu crezi asta, înseamnă că eşti nou în galaxia asta, fiule.

— Trei milioane de credite. Accepți sau nu.

Skirata se ridică şi chiar avea de gând să plece. Trebuia să arate ca şi cum ar fi vorbit serios. Ocoli masa până la Perrive, apoi bărbatul se întoarse şi îşi puse mâna pe brațul drept al lui Skirata. Skirata îl smuci înapoi, şi nu se mai purta ca un mercenar nervos. Era brațul lui cu cuțitul. Perrive observă, cu sprâncenele ridicate pentru o fracțiune de secundă.

— Patru milioane, spuse Perrive.

Skirata se opri şi îşi mestecă interiorul obrazului.

— Patru, iar creditele trebuie depuse şi confirmate ca fiind în contul meu înainte să dau marfa, şi vreau ca afacerea să fie încheiată în următoarele patruzeci şi opt de ore.

— Asta necesită încredere.

— Dacă nu am alți clienți, atunci de ce aş vrea ca o sută de kilograme de explozibili să stea prin preajma sediului meu până când va îngheța Mustafarul?

Perrive făcu o pauză şi apoi aproape că zâmbi.

— De acord.

Skirata băgă mâna în buzunar şi îi înmână un cip de date, golit de toate informațiile, cu excepția unui cont numerotat care va exista doar de la prânz timp de patruzeci şi opt de ore. Avea un flux constant de astfel de conturi. Toți Nullii puteau pirata ca nişte profesionişti de top, dar Jaing era un artist printre cei care înşelau datele. *Băiatul meu isteț.*

— Ora şi locul, atunci.

— Toate într-o singură livrare.

— Bine, dar rămân în pachete de un sfert de kilogram, împachetate în pungi de câte zece, pentru că nu am de gând să despachetez fiecare pachet şi să mă acopăr de probe criminalistice. Făcu o pauză, încercând să pară că se gândeşte la un alt motiv. Şi asta înseamnă două kilograme şi jumătate pe pungă, ceea ce va fi mai uşor de transportat pentru tine.

— Ce te face să crezi că o vom muta?

Isteț, nu?

— Dacă țineți toate astea într-un singur loc, sunteți nebuni. Sunt obişnuit să mânuiesc chestiile astea şi nici măcar mie nu-mi place să le am în preajmă. Ştii ce face un explozibil de putere cinci sute, nu-i aşa?

— Bineînțeles că ştiu, spuse Perrive. Este treaba mea. Să zicem că mâine la miezul nopții. Aici.

— Dacă aş şti unde este *aici*, aş putea fi de acord.

— O să te lăsăm să ieşi şi apoi o să vezi.

— Pot să aterizez cu speederul pe acoperişul tău, nu-i aşa?

— Până la dimensiunea unui taxiu metropolitan.

— Probabil că voi aduce două speedere mici. Te voi suna cu o jumătate de oră înainte.

— Nu ți-am dat numărul meu.

— Ar fi bine să o faci, atunci, altfel nu-ți vei primi marfa. Nu vreau să mai am niciun contact până atunci – şi nu vreau să mă urmărească nimeni când plec de aici. Bine?

Perrive aprobă din cap.

— De acord.

Şi era atât de simplu. Niciodată nu înceta să îl uimească pe Skirata faptul că era mai simplu era să cumperi şi să vinzi moartea decât să plăteşti impozitele.

— Arată-mi uşa din faţă, atunci.

Cap-Ras îl coborî cu turboliftul lustruit din duroţel – întotdeauna îi amintea de Kamino, acel finisaj brutal de clinic – şi îl conduse prin parterul care era doar o cameră pătrată, fără ieşire prin spate şi cu o singură uşă în faţă.

Era uşor de apărat – dacă erai sigur că puteai scăpa pe acoperiş.

Uşile se despărţiră. Kal Skirata ieşi pe o alee izolată şi se trezi în suburbia bogată a Coruscantului. Verifică poziţia soarelui şi începu să meargă în direcţia liniilor de zbor principale. Dacă ar fi continuat să meargă spre est, ar fi ajuns mai devreme sau mai târziu în sectorul de birouri. În plus, holocamera pe care Fi şi Sev o plasaseră cu câteva ore în urmă îl urmărea chiar acum din clădirea de vizavi.

Erau o mulţime de pietoni prin preajmă.

Skirata pocni din dinţii din spate şi deschise canalul de comunicator. Nu-i plăcea comunicatorul mărgea mai mult decât îi plăcea să poarte un amplificator de auz.

— Ascultă, *ad'ike*, spuse cât de încet putu. Jocul a început. Jocul a început!

* * *

Centrul de logistică, Marea Armată a Republicii, baza Comandamentului Coruscant, ora 09:40, la 385 de zile după Geonosis

— Arăt de parcă aş fi fost aplatizată de un... laser PIP? întrebă Besany Wennen.

— Laser PEP. Ordo, pozând din nou în Corr, cu casca ascunsă sub braţul stâng, o lăsă să treacă prin uşile centrului logistic înaintea lui, aşa cum îi spusese *Kal'buir*. Era lucrul politicos de făcut. Şi nu. Arăţi doar obosită.

— Nu pot spune că a fost o zi obişnuită de muncă pentru mine.

— Îţi respect dorinţa să accepta asta fără să vrei să te plângi superiorilor tăi.

— Dacă aş face-o, ţi-aş compromite misiunea, nu-i aşa?

— Posibil.

— Atunci este doar o vânătaie urâtă şi o seară interesantă. Nimic mai mult.

Era la fel de înaltă ca şi el şi îl privea drept în ochi: ochii ei întunecaţi făceau ca părul blond deschis să pară exotic în contrast. *E diferită. E specială.* Făcu un efort conştient să se concentreze.

— O să mă asigur că vei avea dosare acceptabile pentru şefii tăi, care să arate că ancheta a fost finalizată, spuse Ordo.

— Şi că suspecţii... să zicem că am aflat că prezentau interes pentru serviciile secrete militare, aşa că m-am retras din orice implicare ulterioară.

— Ei bine, pot garanta că nu vă vor mai deranja.

Ordo încă o aştepta să întrebe ce anume îi făcuse Vau adevăratei Vinna Jiss şi ce avea de gând să le facă Ordo angajaţilor care scurgeau informaţii – Jinart identificase doi – şi încă o mie de alte întrebări. El ar fi vrut să ştie totul, dar Wennen se rezuma la ceea ce trebuia să ştie pentru a închide partea ei de supraveghere. Nu îi înţelegea deloc această reacţie.

— Ce se va întâmpla cu tine acum? întrebă el.

— Mă întorc dimineaţa la departamentul meu şi iau următorul dosar. Probabil evaziunea fiscală a unei societăţi comerciale. Ea îl încetini cu o mână atentă pe

brațul lui. El lăsă acea atingere să-l emoționeze. Era încă neliniștit, dar era mai puțin deranjat de atracție. Dar tu?

— Reducerea numărului de salariați. Fi a sugerat să numim asta *rotația personalului*, în spiritul eufemismului militar.

Ei îi trebuiră câteva clipe ca să-și dea seama la ce se referea el, apoi se încruntă ușor.

— Cei cărora le raportează nu vor observa că lipsesc?

— Jinart spune că nu sună decât o dată la patru sau cinci zile. Asta ne dă o fereastră de timp în care să lucrăm.

— Nu ți-e teamă niciodată?

— Când încep împușcăturile, frecvent. Îl frapa faptul că, probabil, ideea de asasinat o incomoda, dar nu spunea asta. Dar nu la fel de frică cum mi-ar fi dacă aș opera fără arme. Superiorii tăi chiar ar trebui să te înarmeze.

Ajunseră la ușile sălii de operațiuni. Ea se opri brusc.

— Știu că asta nu mai are nimic de-a face cu mine, dar vrei să faci ceva pentru mine?

— Dacă pot.

— Vreau să știu când veți reuși. Părea să-și piardă puțin calmul. Și frații tăi, și pe micul tău sergent feroce, bineînțeles. Îmi place destul de mult de el. Vrei să mă suni? Nu am nevoie de detalii. Doar un cuvânt ca să-mi spui că totul a mers bine, orice ar fi.

— Cred că ne putem descurca, spuse Ordo.

Aici virară la stânga pentru a merge la Conturi, pentru a o găsi pe Hela Madiry, o funcționară care se apropia de vârsta pensionării – doar o femeie obișnuită care se întâmpla să aibă veri îndepărtați pe Jabiim. Apoi avea să facă o vizită la Întreținerea Transporturilor și să caute un tânăr care nu avea nicio loialitate de familie sau ideologie în acest război, dar căruia îi plăceau creditele pe care i le plăteau Separatiștii. Motivele lor nu aveau nicio importanță: amândoi aveau să moară foarte curând.

— Ai grijă... Soldat Corr, spuse Besany.

Ordo își atinse fruntea cu degetele înmănușate într-un salut informal.

— Și dumneavoastră, doamnă. Și dumneavoastră.

* * *

***Zona de Afaceri numărul 6*, pasarela 10 la intersecția cu culoarul de zbor 348, ora 09:50, la 385 de zile după Geonosis**

Fi se pregăti pentru un baraj verbal în timp ce Jusik oprea speederul la capătul pasarelei și îl așeza pe marginea platformei de taxi. Skirata se apropie de ei cu fața hotărâtă, împrăștiind pietonii și cu mâinile înfipte în buzunarele jachetei de piele.

— Îl duci pe Fi pe căi greșite, *Bard'ika*.

— Îmi pare rău, dar mi-ai spus că nu trebuie să intri niciodată într-o fortăreață inamică fără întăriri.

— Urăsc când oamenii mă bagă în seamă. Fi, ce s-a întâmplat?

Fi încă se uita în jur, încercând să acopere trei dimensiuni care ar putea ascunde o amenințare. Jusik spusese că oricine îl urmărea pe Skirata nu avea nicio intenție răuvoitoare, dar Fi raționase că nu toți cei care aveau de gând să te ucidă aveau simțul răutății. El omorâse o mulțime de oameni fără niciun fel de sentiment

de răutate. Deşi Forța era fascinantă, lui Fi îi plăcea să vadă lucrurile prin luneta *Deece*-ului său, de preferință cu pictograma roşie de achiziție a țintei pulsând.

Îşi băgă mâna sub haină pentru a glisa puşca de sub braț. Acesta fu momentul în care țeava neobişnuit de scurtă şi patul rabatabil îşi intrară în drepturi. Putea totuşi să folosească arma la distanțe scurte.

— *Bard'ika* crede că te urmăreşte cineva.

— În mod normal, îmi dau seama.

— Dar eşti surd.

— Parțial, *di'kut* obraznic. Skirata recurse la reflexul său de a-şi îndrepta brațul drept pentru a avea cuțitul pregătit. Ei bine, poate ar fi mai bine să plecăm înainte să ne ajungă din urmă.

— Nimeni cu intenții rele, spuse Jusik. Mâna lui alunecă spre deschiderea jachetei, brusc nervos. Fi îi urmă exemplul şi se balansă pe speeder pentru a sta în fața lui Skirata. Şi este foarte, foarte aproape.

— Stai liniştit, fiule. Suntem în loc public, cu lume în jur. Fără săbii, bine?

— Foarte aproape.

Jusik se uită pe lângă Skirata.

Un tânăr cu părul scurt şi blond-albastru se îndrepta spre ei prin mulțimea rară, cu brațele ținute puțin depărtate de lângă corp, cu o geantă mare pe un umăr. Haina lui de un albastru închis până la genunchi era larg deschisă. Dar asta nu însemna că nu purta un arsenal cu el. Fi desfăşură patul armei Verpine cu o singură mână sub haină şi se pregăti să îl scoată şi să tragă.

Apoi, bărbatul ridică ambele mâini la nivelul umerilor şi zâmbi.

— *Fierfek*, icni Skirata. *Udesii*, băieți. E în regulă.

Bărbatul blond – de înălțimea lui Fi, foarte atletic – merse drept spre Skirata şi îl strivi într-o îmbrățişare entuziastă.

— *Su'cuy, Buir*!

Tată. Fi îi cunoştea vocea.

— *Suc'uy, ad'ika. Tion vaii gar ru'cuyi?*

— *N'oya'kari gihaal, Buir*. Bărbatul părea aproape în lacrimi: ochii lui albaştri palizi erau plini de lacrimi. Şi îi şterse dosul mâinii. Dacă nu sunt atent, voi spăla vopseaua asta de pe iris.

— Nici părul ăsta nu ți se potriveşte.

— Pot să-l schimb şi pe acela. Am o mulțime de culori diferite. Ți-a plăcut ce am adăugat la termicul de putere cinci sute?

— Ah. Chiar mă întrebam cine a făcut-o.

— Tot sunt un chimist mai bun decât *Ord'ika, Kal'buir.*

Fi văzu în cele din urmă chipul din fața lui ca pe o imagine negativă şi, deodată, îşi imagină părul şi ochii negri şi îşi dădu seama de ce omul îi era familiar. Nu era unul dintre fiii lui Skirata. Era o clonă, la fel ca Fi: sau, mai exact, la fel ca Ordo. Era uimitor câtă diferență făcea doar pigmentarea în ceea ce priveşte aspectul cuiva: o deghizare simplă, dar eficientă, oricum pentru uz ocazional.

Skirata radia în fața lui cu o mândrie evidentă.

— Băieți, acesta e Locotenentul de trupe ARC N-7, zise el. Băiatul meu, Mereel.

Aşadar, acesta era Mereel. Şi chiar dacă *Mando'a* lui Fi nu era perfectă, înțelese că Skirata îl întrebase unde fusese şi că soldatul ARC spusese că fusese la o partidă de pescuit. Fi era fascinat. Dar îşi păstră fascinația pentru el însuşi.

Capitolul 19

Nu aveam nici mamă şi nici tată. Aveam patru ani când mi-au pus pentru prima dată o armă în mâini. Am fost învățată să-mi reprim sentimentele, să-mi respect Maeştrii şi să mă supun lor. Am fost încurajată să fiu obsedată de perfecțiune. Nu a fost viața pe care aş fi ales-o, ci cea care mi-a fost rânduită din cauza genelor mele – la fel ca şi bărbații pe care ei se aşteaptă să îi comand. Dar acum am ceva minunat, ceva ce am ales. Şi nu voi lăsa niciodată pe cineva să-mi ia copilul pe care îl port.

Generalul Etain Tur-Mukan, jurnalul privat

Centrul logistic al Marii Armate, ora 12:30, la 385 de zile după Geonosis

Era ora prânzului.

Cea mai mare decizie pe care majoritatea ființelor o luau la acea oră în centrul logistic era dacă să mănânce la cantină sau să găsească un loc în curtea publică din apropiere pentru a se bucura de o gustare în aer liber.

Decizia lui Ordo fu dacă să folosească arma Verpină, sau să meargă până la trădătoarea Hela Madiry, să o manevreze într-o nişă umbrită şi apoi să o sugrume sau să îi taie gâtul. *Arma Verpină. Este cea mai bună alegere*. Rapidă şi silențioasă, atâta timp cât proiectilul nu trecea prin ea şi lovea ceva care făcea zgomot.

Madiry stătea la umbra unui ghiveci plin de arbuşti de un galben viu, mâncând un baton şi citind o holorevistă, fără să țină cont de speranța ei de viață. Ordo stătea la umbra unui copac îngrijit, cu datapadul în poală, calculându-i viața rămasă în minute. Nu era nimeni la mai puțin de zece metri de ea, dar exista o holocameră de securitate.

Un bărbat se aşeză pe banca de lângă el.

— Ei bine, tânărul nostru prieten de la Întreținerea Transporturilor tocmai a avut un accident nefericit cu o platformă repulsorlift. Mulțumită codurilor de securitate.

— Şi sper că nu s-a transformat într-un Gurlanin.

Mereel părea cu totul extraterestru, cu părul şi ochii deschişi la culoare. Chiar şi pielea lui era colorată cu două nuanțe mai palidă. Nu i se potrivea.

— Nu, *vod'ika*, s-a transformat doar într-un om mort. Craniile şi platformele repulsorlift nu se împacă bine. Crede-mă.

— Doar verificam.

— Nu i-ai spus încă lui *Kal'buir* despre Ko Sai, nu-i aşa? întrebă Mereel.

— M-am gândit că ar putea fi mai puțin distras dacă aşteptăm până la încheierea misiunii.

— Este un adevărat *verd*, un războinic. Nu este niciodată distras când încep împuşcăturile.

— Nu e nicio grabă, spuse Ordo.

Mereel ridică din umeri. Fără armură şi *kama*, se aşezase într-o manieră civilizată convingătoare.

— Deci, să mă plimb?

Ordo urmărea holocamera de securitate care acoperea zona dintre femeie şi

băile publice aflate la douăzeci de metri mai încolo.

— Poți să întrerupi circuitul holocamerei la semnalul meu?

Mereel pipăi în haină după ceva şi scoase un stylus subțire. Era un disruptor cu impuls electromagnetic.

— Pot să o fac fără să-mi părăsesc locul, *ner vod*.

— Bine, o să-ți dau semnal să opreşti camera când voi fi la cinci metri de ea.

Mereel îşi bătu urechea.

— Comunicatorul este pornit.

Ordo respiră lent câteva ori. Scosese patul rabatabil de la puşca Verpină; acum era suficient de scurtă pentru a o ascunde sub un suport de documente. Arăta ca orice alt soldat clonă anonim, cu cască, în convalescență, care se juca de-a birocratul şi căra flimsiuri arhivate.

— Mă duc, spuse Ordo şi se ridică în picioare.

Se îndreptă spre băi, ceea ce îl duse pe o cărare de lângă femeia Madiry.

— Mereel, omoară camera.

Avea câteva momente acum înainte ca vreo consolă de securitate să observe defecțiunea şi să încerce să o repare. Făcu cinci paşi rapizi şi se aplecă asupra lui Madiry ca şi cum ar fi vrut să-i pună o întrebare. Ea îşi ridică privirea ca şi cum ar fi surprins-o un vechi prieten.

— Bună, soldat.

— Bună, *aruetii*, spuse Ordo.

Apoi scoase arma Verpină şi îi trase două proiectile de la mică distanță în frunte şi un al treilea în jos, în unghi, în partea superioară a pieptului. Un proiectil trecu în ghiveciul de pământ din spatele ei. Ordo habar nu avea unde se duseseră celelalte două, dar informatoarea era acum moartă, iar ea pur şi simplu se prăbuşi, cu capul în jos ca şi cum ar fi continuat să citească, cu o baltă din sângele ei strălucitor pe ecranul holorevistei.

Ordo strecură arma înapoi sub dosarul cu documente şi plecă. Trecuseră mai puțin de zece secunde de la semnalul către Mereel până la plecarea lui. Nimeni nici măcar nu se uită la el în timp ce se îndrepta calm spre complexul Marii Armate, îl depăşea şi se întâlnea apoi cu Mereel de cealaltă parte a parcărilor pentru speedere.

Dispărură în marea de vehicule şi se urcară pe motocicleta speeder Aratech pentru a se întoarce la bază.

Kal'buir le spusese întotdeauna Nullilor că erau *moartea ambulantă instantanee*. Lui Ordo îi plăcea să se ridice la înălțimea acelei evaluări. Gândurile lui zburară la Besany Wennen în timp ce pleca şi la faptul că era bine că nu fusese nevoit să o ucidă şi pe ea.

* * *

Casa operațională, *Coliba lui Qibbu*, ora 13:30, la 385 de zile după Geonosis

Cu cât țintele marcate se mişcau mai mult prin Coruscant, cu atât sarcina echipei de atac devenea mai clară.

— Chestia asta, spuse Fi cu admirație, devine mai bună de fiecare dată când mă uit la ea, *Bard'ika*.

Jusik privi holoharta Coruscantului cu un zâmbet larg şi se bucură de aprobare. Urmele roşii revelatoare ale teroriştilor marcați, pe măsură ce se deplasau

prin oraş, formau un tipar pe care supravegherea de primă mână ar fi avut dificultăţi în a-l construi.

— Era evident, într-adevăr, spuse el. V-aţi fi dat seama şi singuri mai devreme sau mai târziu.

Vau aşeză un bol de lapte în faţa strillului. Acesta linse zgomotos, aruncând picături pe covor.

— Eu votez ca marcarea cu *Praf* să devină procedura standard pentru supraveghere. E o problemă pe care va trebui să o rezolve sergentul vostru, desigur.

Urmele poliţistului *interlop* fuseseră şterse. Jaller Obrim îi făcuse o măturare cu impulsuri electromagnetice, nedureroasă şi imperceptibilă pentru a opri transmisia pulberii pe care o inhalase. Acum, doar cinci ţinte marcate se mişcau în jurul grilelor de lumină albastră, construind o imagine precisă a locului unde mergeau şi unde stăteau. Diviziunea dintre cele două era acum mult mai uşor de văzut. Patru locaţii – casa din Sectorul Bancar 9, pista de aterizare folosită de importatorii de produse agricole proaspete şi două apartamente din sectorul de vânzare cu amănuntul – erau în mod clar cele mai vizitate.

— Dar probabil că am etichetat doar angajaţii lui Perrive, spuse Fi. Îi vrem şi pe cei mai mari.

— Tipii mai mari, spuse Vau, au nevoie de ajutor angajat lângă ei. Toată această activitate este legată de faptul că sunt pe cale să primească explozibilii de care au mare nevoie. Acum, ştim că au folosit *livrări în orb*, în lipsa unei expresii mai bune, pentru a evita contactul direct între diferitele celule teroriste din reţea. În acest fel se asigură că nu există nicio modalitate de a le da de urmă. Deci, ce vă spune asta?

Fi studie lumina hipnotică albastră şi roşie din faţa lui.

— Se deplasează înainte şi înapoi între locaţii, iar şi iar.

— Şi prin urmare?

— Prin urmare… fie sunt o singură celulă… fie sunt mai multe celule care au renunţat la măsurile de securitate şi intră în contact direct între ele.

— Bine lucrat, Fi.

Lui Fi nu-i păsa de Vau, dar îi plăceau laudele. Savură momentul.

— Deci, ce crezi că avem aici?

— Având în vedere că s-au axat pe explozibili, cred că ne uităm la celula de fabricaţie – oamenii care fac bombele. Posibil, de asemenea, la cei care le plasează. Amplasarea unui dispozitiv complex într-o locaţie sau pe o navă poate fi o treabă complicată, iar eu cred că acest grup ar face-o singur. De asemenea, trebuie să fie mobili pentru a ajunge în diferite locaţii ţintă, de unde şi nevoia unei piste de aterizare aglomerate – nimeni nu observă mai multă mişcare de trafic acolo. Ei bine, Fi, ăsta e un grup de oameni care merită eliminat. Astea sunt abilităţi greu de înlocuit în grabă.

Jusik îi dădu lui Fi un pumn jucăuş pe umăr, exaltat.

— Avem rezultate! Părea să vadă totul ca pe un mare puzzle care trebuia demontat. Dacă Fi nu l-ar fi văzut pe Jusik folosind o sabie de lumină, l-ar fi luat drept un băiat căruia îi plăcea doar să se joace cu truse complicate. E timpul să le facem *ochii să lăcrimeze*, nu-i aşa, Fi?

— S-a făcut.

— Delta a cercetat pista de aterizare. Voi aţi cercetat casa din sectorul bancar. Rămân doar cele două apartamente, iar Ordo şi Mereel s-au oprit să le cerceteze

acum.

Strillul îşi terminase laptele, care ajunsese în cea mai mare parte pe covor. Vau – un sergent care credea în a le insufla curaj oamenilor săi, un sergent care îl marcase rău pe Atin – luă o cârpă din zona bucătăriei şi şterse petele umede. Apoi luă o cârpă curată, o înmuie şi şterse gura şi guşa strillului ca unui copil. Animalul acceptă indignat şi mârâi fericit.

Fi nu era sigur că avea să ştie vreodată ce se întâmpla în capetele celor care nu erau clone.

Delta şi Omega se adunară în sala principală, găsindu-şi locuri pe unde puteau, şi îşi petrecură următoarea oră plănuind trei asalturi de case şi un raid pe o pistă de aterizare. Erau manevre de bază pe care le exersaseră de nenumărate ori pe Kamino; le făcuseră şi în realitate de mai multe ori. Aveau planuri destul de recente ale clădirilor – nu se puteau baza pe ele în mod absolut, desigur – şi supravegherea cu holocamerele secrete. În afară de faptul că echipele erau obişnuite să opereze singure, era cât se poate de aproape de o operaţiune normală.

Planificare. Totul se referea la planificare. Dar întotdeauna exista o surpriză, întotdeauna un factor în plus pe care nu-l prevedeai sau pe care nu-l vedeai.

Fi plănuia şi pentru asta. Cu toţii o făceau, în adâncul sufletului lor.

* * *

Casa operaţională, *Coliba lui Qibbu*, ora 15:30, la 385 de zile după Geonosis

Etain ştia. Ştiuse că se va întâmpla cândva, dar se întâmplase acum, în două săptămâni scurte şi minunate. Peisajul Forţei care o înconjura se schimbase subtil şi simţea în ea stranietate şi un scop, un scop care era al altcuiva. Se spunea că femeile sensibile la Forţă puteau detecta adesea momentul în care concepeau. Şi era adevărat.

Etain rămase o vreme pe platforma de aterizare, căutând frica pe care şi-o imaginase mereu că ar putea veni odată cu facerea acelui pas irevocabil şi fără să-i cunoască toate consecinţele. Dar nu exista nicio teamă. Exista pur şi simplu o senzaţie plăcută de certitudine, aproape ca nişte mâini care o apăsau pe umeri.

Şi o viziune clară, în partea din creierul ei care vedea universul fără imagini, îi arăta o nouă cale printre dârele de lumină ca o pânză colorată. În felul ei prozaic, acea cale îi amintea de o holohartă, dar era mai puţin solidă, firele şi liniile ei fiind schimbătoare. Noua cale care era marcată prin încâlceala de fire colorate era palidă, argintie şi groasă, iar din ea răsăreau ramificaţii argintii care şerpuiau prin încâlceala din restul imaginii. Această nouă viaţă pe care o purta avea să fie semnificativă şi avea să îi atingă pe mulţi alţii. Forţa era clară dacă o ascultai cu atenţie: şi de data asta Forţa spunea *Asta nu e greşit.*

Pe Qiilura, am invidiat-o pe Jinart pentru siguranţa ei. L-am invidiat şi pe Maestrul Fulier pentru acea calitate. Acum o am şi eu, în sfârşit.

Era aproape o fericire. Savură soarele cald pe faţă, cu ochii închişi câteva clipe, apoi se întoarse în camera principală. Părea ciudat de goală: Echipele Delta şi Omega îşi recuperau somnul pierdut, cu uşile închise. Ordo dispăruse împreună cu Mereel, iar Corr lăsase un datapad în funcţiune pentru a înregistra mişcările suspecţilor pe holohartă în timp ce el se dusese să ia masa. Vau se întinse pe un scaun cu strillul în poală, în timp ce Skirata stătea vizavi de el, cu cizmele ridicate pe masa joasă, cu

ochii închişi şi mâinile strânse la piept. Etain îl privea, ştiind că s-ar putea să fie nevoită să-i spună chiar înainte să-i spună lui Darman: va avea nevoie de ajutorul lui Skirata, de lista lui de contacte şi de locuri unde să dispară.

Darman ar fi fost copleşit de toate astea tocmai când avea nevoie să se concentreze asupra luptei. Dar Skirata era un om de lume, niciodată intimidat; el ar fi înțeles ce-i dădea ea lui Darman şi ar fi vrut să o ajute.

Nu încă, totuşi.

În timp ce îl privea pe Skirata, Niner veni din camera lui în uniforma lui roşie, scărpinându-se în cap cu ambele mâini. Îşi turnă un pahar cu apă şi traversă camera într-o tăcere lentă, pentru a-l contempla pe Skirata, adormit cu o uşoară încruntare. Apoi se întoarse în camera lui. Ieşi câteva clipe mai târziu cu o pătură şi o aşeză peste sergentul său, înfăşurând-o cu grijă în jurul lui. Pentru prima dată, bărbatul nu se mişcă. Niner rămase o vreme deasupra lui, uitându-se pur şi simplu la fața bătrânului, pierdut în gânduri.

— Este bine, şopti Etain.

— Doar verificam, spuse Niner încet, şi se întoarse în camera lui.

Etain se defocaliză pentru câteva momente şi îl căută pe Darman în Forță: ca întotdeauna, era un izvor de calm şi siguranță, chiar şi în timp ce dormea. Când se concentră din nou asupra camerei, îşi dădu seama că Skirata deschisese ochii.

— Eşti bine, *ad'ika*? spuse el. Acela a fost Niner adineauri?

— Sunt bine. Era într-o dispoziție mai bună acum. Poate că el privea problema dintre ea şi Ordo ca fiind închisă. Da. A venit să te verifice.

— E un băiat bun. Dar ar trebui să doarmă puțin. Îşi ciufuli părul cu degetele, căscând. Oboseala îți afectează judecata.

— Dar nu şi pe a ta, spuse Vau în linişte.

Skirata fu alert într-o clipă şi îşi balansă picioarele de pe masă pe podea. Vau îl putea încorda la fel de sigur ca pe o jucărie mecanică.

— Dacă nu mă mişc suficient de repede când încep împuşcăturile, asta e problema mea. M-am obişnuit cu asta.

— Da, ştim cu toții. Vau se întoarse spre Etain. În mod normal, aici începe să-mi țină o prelegere despre copilăria lui groaznică de orfan de război înfometat, trăind sălbatic într-un sit bombardat, şi despre cum eu am fugit să devin mercenar doar pentru că mă plictisisem de familia mea bogată şi leneşă.

— Ei bine, mi-ai economisit ceva timp, spuse Skirata iritat. Ce spune el este adevărat.

— Ai familie, Vau? Etain era brusc interesată de oamenii care aveau vieți şi părinți. Eşti în contact cu ei?

— Nu. Mi-au tăiat legăturile când am refuzat să aleg cariera pe care o doreau pentru mine.

— Soția? Copii?

— Dragă fată, noi suntem *Cuy'val Dar*. Oamenii care trebuie să dispară timp de opt ani sau mai mult nu sunt genul de oameni de familie. Cu excepția lui Kal, bineînțeles. Dar nici familia ta nu te-a aşteptat, nu-i aşa? E în regulă, totuşi. Ai mult mai mulți fii acum.

Dacă Etain nu ar ştiut nimic despre Skirata, sau chiar despre Vau, ăsta era genul de glumă garantată să declanşeze o ceartă. Skirata albi complet şi instantaneu de furie. Un lucru pe care îl ştia despre Mandalorieni era că pentru ei, clanul era o chestiune de onoare. Skirata se apropie foarte încet de Vau şi strillul se trezi,

scâncind.

Etain verifică dacă jacheta lui Skirata, cu arsenalul ei letal de lame, era încă atârnată pe spătarul scaunului.

Skirata clătină din cap, încet şi deliberat. Vau era mult mai înalt şi cu câteva kilograme mai greu, dar Skirata nu părea să preocupat niciodată de acest gen de detalii.

— Dar ăsta e lucrul bun în a fi *Mando*. Dacă nu primeşti familia pe care ți-o doreşti, poți să te duci şi să-ți alegi singur una. Părea dintr-o dată mai bătrân şi foarte trist, mic, strivit de timp. Ai de gând să-i spui tu? Nu? Bine. Etain, fiii mei m-au renegat. În legea Mandaloriană, copiii pot renega în mod legal un părinte care i-a făcut de ruşine, dar este rar. Fiii mei au plecat cu mama lor când ne-am despărțit, iar când am dispărut pe Kamino şi nu m-au putut localiza, m-au declarat *dar'buir*. Nu le mai sunt tată.

— Oh, Doamne. Oh, îmi pare rău. Etain ştia cât de grav ar fi fost asta pentru un *Mando'ad*. Ai aflat asta când ai plecat de pe Kamino?

— Nu. Jango mi-a adus vestea că mă căutau cam... oh, după patru ani? Poate trei? Am uitat. Am doi fii şi o fiică. Tor, Ijaat şi Ruusaan.

— De ce te căutau?

— Fosta mea soție a murit. Au vrut să mă anunțe.

— Oh...

— Da.

— Dar ai fi putut să le spui unde te aflai. Jango ar fi putut vorbi cu ei.

— Şi?

— Ai fi putut să te împaci cu ei.

— Şi?

— Kal, ai fi putut să le explici cumva şi să opreşti totul.

— Şi să dezvălui că aveam o armată în pregătire? Şi să compromit siguranța băieților mei? Niciodată. Şi să nu spui niciun cuvânt băieților, ai auzit? E singurul lucru pe care l-am ascuns vreodată de ei.

Îşi sacrificase bunul renume şi ultima posibilitate de iubire şi iertare a familiei sale pentru oamenii pe care îi antrena. Asta o lovi pe Etain în piept ca un ciocan.

Ea se întoarse spre Vau.

— Îți vezi oamenii ca pe fiii tăi?

— Bineînțeles că da. Nu am alții. De aceea i-am transformat în supraviețuitori. Să nu crezi că nu-i iubesc doar pentru că nu-i răsfăț ca pe nişte copii.

— Iar începem, spuse Skirata, tot plin de dispreț. O să-ți spună că tatăl lui l-a bătut şi asta a făcut din el un bărbat. Asta nu i-a făcut niciodată rău, nu, domnule.

— Am pierdut doar trei oameni din lotul meu, Kal. Asta spune multe despre metodele mele.

— Deci eu am pierdut paisprezece. Vrei să spui ceva?

— Tu i-ai făcut pe ai tăi mai moi. Ei nu au acea pornire ucigaşă.

— Nu, nu i-am brutalizat pe ai mei aşa cum ai făcut tu cu ai tăi, *hut'uune*.

Etain păşi între ei, cu brațele întinse, bucăți de conversații vechi căzând la locul lor cu o claritate îngrozitoare. Strillul începu să mârâie din gât şi se lăsă pe podea pentru a păşi protector în fața lui Vau.

Era foarte bine că uşile dormitorului erau închise.

— Vă rog, opriți-vă. Nu vrem ca oamenii să vă audă luptând chiar acum, nu-i aşa? Aşa cum spune Niner, *păstrați totul pentru inamic*.

Skirata îşi întoarse capul cu acea concentrare totală şi bruscă care îi lăsa lui Etain gustul unei ondulații în Forță. Dar nu era reacția furioasă a unui om care fusese înțepat de o observație dureroasă. Era o nelinişte autentică. Se uită în jos la *Mird* ca şi cum s-ar fi gândit să-i dea un şut bun, apoi şchiopătă spre platforma de aterizare.

— Nu-i face asta, îi puse ea lui Vau. Te rog. Nu o face.

Vau ridică pur şi simplu din umeri şi luă în brațe strillul ca şi cum ar fi fost un pui. Acesta îi linse fața cu adorație.

— Poți să lupți *înghețat* sau poți să lupți *complet încins*. Kal luptă *încins*. Asta este slăbiciunea lui.

— Vorbeşti exact ca un vechi Maestru de-al meu, zise Etain şi ieşi pe platformă după Skirata.

Culoarele de zbor ale Coruscantului se întindeau deasupra şi dedesubt, dând o iluzie de infinit. Etain se sprijini de balustrada de siguranță, cu capul la nivelul celui al lui Skirata, în timp ce priveau în jos. Îi cercetă fața.

— Kal, dacă vrei să fac ceva în legătură cu Vau...

El scutură repede din cap, cu ochii încă plecați.

— Mulțumesc, *ad'ika*, dar mă pot descurca cu grămada aia de *osik*.

— Nu lăsa niciodată un bătăuş să te manipuleze.

Maxilarul lui Skirata lucra în tăcere.

— Eu sunt de vină.

— Pentru ce?

— Trimiterea băieților la moarte.

— Kal, nu-ți face asta.

— Am luat creditele, nu? Jango a făcut un semn şi eu am venit în fugă. I-am antrenat din băieți. Băieți mici. Opt, nouă ani de nimic altceva decât antrenamente şi lupte. Fără trecut, fără copilărie, fără viitor.

— Kal...

— Ei nu ies în oraş. Nu se îmbată. Nu vor femei. Îi antrenăm şi îi tratăm cu medicamente şi îi trimitem din bătălie în bătălie fără o zi liberă, fără odihnă, fără distracție, iar apoi îi răzuim de pe câmpul de luptă şi trimitem ce a mai rămas în picioare înapoi pe front.

— Şi pe voi alături de ei. Le-ați oferit o moştenire şi o familie.

— Sunt la fel de rău ca Vau.

— Dacă nu ai fi fost tu, locul tău ar fi fost luat de un altul ca el. Le-ai oferit oamenilor tăi respect şi afecțiune.

Skirata lăsă să-i iasă o respirație lungă şi îşi încrucişă mâinile, cu coatele încă sprijinite de balustrada balconului. Un claxon de speeder răsună mult sub ei.

— Ştii ceva? Exercițiile cu focuri reale au început după cinci ani de la dezvoltarea lor. Asta înseamnă că am trimis la moarte băieți de zece ani. Şi la unsprezece, şi la doisprezece, şi chiar până când au devenit bărbați. Am pierdut patru din lotul meu în accidente de antrenament, şi unele dintre pierderi au fost chiar din cauza mea, a puştii mele, a realismului meu. Gândeşte-te la asta.

— Am auzit că asta se întâmplă în orice armată.

— Atunci, pune-mi întrebarea. De ce nu am spus niciodată: *Uau, ajunge!?* Am avut nişte gânduri neplăcute despre tine, *ad'ika*, de ce ai tăi nu au refuzat niciodată să conducă o armată de sclavi. Şi apoi m-am gândit: *Kal, hut'uune, eşti la fel ca ea. Niciodată nu te-ai opus.*

— Soldații tăi te venerează.

Skirata închise ochii, apoi îi strânse pentru o clipă.

— Crezi că asta mă face să mă simt mai bine? Strillul ăla împuțit îl iubeşte pe Vau. Monştrii sunt iubiți irațional tot timpul.

Etain se întrebă dacă să-l liniştească influențându-i judicios mintea pentru ca să nu se simtă vinovat. Dar Skirata era un om întreg, suficient de dur pentru a-şi da seama de influențarea minții şi a ridica din umeri nepăsător la manipularea ei. Dacă îi cerea cooperarea... nu, Skirata nu ar fi ales niciodată calea uşoară. Ea nu avea niciun confort de oferit care să nu înrăutățească lucrurile. Asta făcea parte din curajul său unic şi atrăgător. Prima ei impresie era că ar fi fost un bărbat al cărui exterior catifelat era pur şi simplu o atitudine stânjenită. Dar Skirata nu era deloc jenat de emoțiile sale. Avea curajul de a-şi purta inima la vedere. Era probabil ceea ce îl făcea să fie şi mai eficient în a ucide: putea să iubească la fel cum putea să lovească.

Nu este nevoie să-mi mai aducă aminte Forța. Dualitate. Ştiu. Ştiu că nu poți avea lumină fără întuneric. Luptele ei spirituale erau irelevante acum. Purta în pântece copilul lui Darman. Îşi dorea să-i spună dar ştia că asta trebuia să mai aştepte.

— Îi iubeşti, Kal, iar dragostea nu greşeşte niciodată.

— Da, îi iubesc. Fața lui dură şi ridată era o icoană a sincerității pasionale. Pe toți. Am început cu o sută patru, plus băieții mei Nulli, iar acum mi-au mai rămas nouăzeci. Se spune că părinții nu ar trebui să trăiască mai mult decât copiii lor. Dar eu le supraviețuiesc alor mei şi cred că pedeapsa asta îmi face bine. Am fost un tată prost.

— Dar...

— Nu. El ridică mâna pentru a o opri, iar ea se opri. Skirata era o autoritate benignă, dar absolută. Nu este ceea ce crezi tu. Nu mă folosesc de aceşti flăcăi pentru a-mi linişti conştiința. Ei merită mai mult decât atât. Folosesc doar ceea ce am învățat – pentru ei.

— Contează, atâta timp cât sunt iubiți?

— Da, contează. Trebuie să ştiu că îmi pasă de ei pentru ceea ce sunt, altfel i-am consemnat să fie din nou nişte *lucruri.* Noi suntem Mandalorieni. Un Mandalorian nu este doar un războinic. E un tată şi un fiu, iar familia contează. Acei băieți merită un tată. Merită şi ei fii şi fiice, dar asta nu se va întâmpla. Dar pot fi fii, iar cele două lucruri pe care ai datoria să le predai fiilor tăi sunt încrederea în sine şi faptul că ți-ai da viața pentru ei. Skirata se sprijini pe brațele încrucişate şi privi din nou în abisul ceţos. Şi aş face-o, Etain. Aş face-o. Şi ar fi trebuit să am acest grad de convingere atunci când am început această mizerie regretabilă pe Kamino.

— Şi ai fi plecat? I-ai fi lăsat în voia sorții? Pentru că asta nu ar fi schimbat cu nimic programul de clone, chiar dacă te-ar fi făcut să te simți ca şi cum ai fi luat o poziție curajoasă.

— Aşa crezi?

— Că a ieşi şi a refuza să-i conduci ar fi fost mai mult pentru confortul tău decât al lor?

El îşi lăsă pentru o clipă capul pe brațele încrucişate.

— Ei bine, asta îmi răspunde la întrebare.

Ca Jedi, Etain nu cunoscuse niciodată un tată adevărat, aşa cum nu cunoscuse nicio clonă, dar în acel moment ştia exact cine ar fi vrut să fie. Se apropie

mai mult de Skirata pentru a-şi lăsa braţul să i se aşeze pe umăr şi îşi sprijini capul de al lui. O lacrimă izvorî în colţul încreţit al ochiului său, apoi i se vărsă pe obraz, iar ea o şterse cu mâneca. El reuşi să zâmbească, chiar dacă îşi ţinea privirea fixată pe traficul de mai jos.

— Eşti un om bun şi un tată bun, spuse ea. Nu ar trebui să te îndoieşti de asta nici măcar o clipă. Oamenii tăi nu se îndoiesc şi nici eu nu mă îndoiesc.

— Ei bine, nu am fost un tată bun până când nu au făcut ei unul din mine.

Dar acum urma să fie şi bunic; şi ea ştia că asta îl va încânta. Ea îi redase lui Darman viitorul. Închise ochii şi savură noua viaţă din ea, puternică, ciudată şi minunată.

* * *

***Coliba lui Qibbu*, barul principal, ora 18:00, la 385 de zile după Geonosis**

Ordo îşi făcu loc la masa de la bar, între Niner şi Boss, şi se servi cu un pahar cu suc. Corr îi arăta lui Scorch un truc periculos cu o vibrolamă care necesita reflexe fulgerătoare pentru a-şi retrage mâna înainte ca lama să se izbească de suprafaţa mesei. Scorch părea precaut.

— Dar mâna ta e de metal, trişor *di'kut*, spuse el. Eu sângerez.

— Daaa, eşti gelos! râse Corr. Lama lui îi rase degetul lui Scorch şi intră în masă, în aplauzele lui Jusik şi Darman. Voi, *băieţii strălucitori*, întotdeauna ne-aţi invidiat pe noi, *conservele de carne*.

Cele două echipe păreau bine dispuse, suficient ca să spună glume lungi şi elaborate fără să aibă tenta competitivă obişnuită a bravadei dintre Sev şi Fi. Aveau o sarcină de îndeplinit în treizeci de ore şi asta părea să-i fi concentrat complet, ştergând toate graniţele dintre echipe. Era ceea ce se aşteptase Ordo.

Erau profesionişti, iar profesioniştii puneau treaba pe primul loc. Orice altceva mai puţin te făcea să fii ucis.

Dar acum se distrau. Ordo bănuia că era prima dată când îşi dădeau drumul într-un mediu ca ăsta, pentru că pentru el era cu siguranţă o premieră. Skirata părea mai fericit decât îl văzuse vreodată. Iar Jusik stătea printre ei, purtând, dintre toate lucrurile, o platoşă toracică de armură Mandaloriană, pe sub jachetă.

— I-am oferit-o lui *Bard'ika* ca amintire, spuse Skirata, lovind cu pumnii în platoşă. În cazul în care nu reuşim să avem acea cină de lux.

În cazul în care unii dintre noi vor fi morţi până la sfârşitul zilei de mâine.

La asta se referea, şi toată lumea ştia asta. Trăiau cu asta în fiecare zi. Doar că părea cu atât mai emoţionant acum pentru că ştiau că se formase o legătură rară între camarazi improbabili: doi Jedi care recunoşteau deschis că se luptau cu ataşamentul – şi Ordo era sigur acum că înţelegea asta – şi o grămadă foarte amestecată de soldaţi clone, de la căpitan la soldat, care abandonaseră rangul pentru a răspunde în faţa unui sergent care nu răspundea în faţa nimănui.

Fi, cu talentul său straniu de a sesiza stările de spirit, îşi ridică paharul.

— În cinstea lui Sicko.

Menţionarea numelui pilotului aduse o reverenţă instantanee printre ei.

— Pentru Sicko, spuseră ei în cor.

Nu avea rost să se întristeze: reglarea conturilor cu Separatiştii era o utilizare mult mai productivă a energiei lor. Jusik îi făcu cu ochiul lui Ordo, în mod clar fericit într-un mod care depăşea râsul zgomotos dintr-un bar aglomerat. Oricare ar fi fost

acea seninătate şi detaşare care îi înconjura pe Jedii ca Zey, ale lui Jusik dispăruseră – dacă le avusese vreodată. Îndrăznea să se simtă parte a unui grup de bărbați bine închegat. Oricare ar fi fost frăția în cadrul Ordinului Jedi, nu părea să fie aşa.

Mereel, cu părul spălat până la negrul său natural, ținea acum curtea şi recita o listă uimitoare de obscenități în patruzeci de limbi diferite. Până acum nu se repetase nici măcar o dată. Fi era aplecat deasupra mesei, râzând în hohote.

Chiar şi Niner se bucura, contribuind cu câte un cuvânt în Huttă.

— E plăcut să ştii că abilitățile tale lingvistice avansate au folosit la ceva util.

— *Urpghurit*, spuse Mereel, inexpresiv.

— Dezgustător, spuse Fi.

— *Baay shfat*.

— Ce înseamnă asta?

Mereel îi şopti lui Fi o traducere la ureche, iar fața lui căzu uşor. Mereel se încruntă.

— Să nu-mi spui că nu ai auzit-o niciodată pe asta.

— Am fost crescuți să fim băieți politicoşi, spuse Fi, în mod clar îngrozit. Huttii chiar pot face asta?

— Ar fi bine să o crezi.

— Nu sunt sigur că-mi place societatea civilă, spuse Fi. Cred că mă simțeam mai în siguranță sub foc.

Venind din partea lui Fi, de obicei ar fi fost o glumă. Dar, ca toate glumele lui, realitatea amară se afla nu departe de ele. Fi nu se adaptase cu grație la lumea exterioară. Urmă un moment de tăcere, în timp ce realitatea îi pătrundea pe toți.

— Atunci, o să te împuşc ca să te înveseleşti, spuse Sev brusc.

Toată lumea râse din nou. Darman îşi goli paharul şi se ridică să plece. Scorch aruncă spre el o nucă de *warra* cu o precizie impresionantă, iar aceasta ricoşă în capul lui.

— Unde te duci, Dar?

— Mă duc să-mi calibrez *Deece*-ul.

Se auziră alte râsete zgomotoase. Darman nu părea amuzat. Ridică din umeri şi plecă în direcția turboliftului, trecând printr-o mulțime de oameni de la *41 Elita* care urmau să plece în câteva zile. Cel puțin ei avuseseră parte de ceva ce puțini soldați aveau să aibă vreodată: două săptămâni fără luptă. Totuşi, nu păreau să se bucure de asta. *Kal'buir* spusese că asta se întâmpla când dădeai drumul cuiva din închisoare după o sentință lungă. Nu se integrau şi nu ştiau cum să trăiască în afara celulei sau fără o rutină familiară.

Eu ştiu, totuşi. Şi Fi vrea să ştie.

— Nu-l enerva în privința lui Etain, fiule, spuse Skirata.

Scorch părea precaut.

— Nu încalcă niciun regulament, nu-i aşa?

— El nu cred, dar ea da.

Cel mai bine era să nu se gândească la asta.

— Ce se va întâmpla cu noi când se va termina războiul? întrebă Corr.

Mereel zâmbi.

— Veți avea mulțumirile unei Republici recunoscătoare. Acum, cine poate ghici ce înseamnă acest cuvânt în Ubese?

Ordo aruncă o privire către Skirata, care ridică paharul. Atin veni să-i ia locul

lui Darman la masă, cu Twi'leka Laseema la braț: era evident că omul nu era atât de timid pe cât părea. Cu excepția lui Vau şi a lui Etain, întreaga echipă se adunase aici, şi simțeau că realizaseră o legătură importantă. Se simțea, de asemenea, definitivă.

— Tu şi Mereel puneți ceva la cale, spuse Skirata. Îmi dau seama.

— Are veşti, *Kal'buir*, spuse Ordo.

— Oh.

Ar trebui să-i spună acum? Se gândise că l-ar putea distrage prea mult. Dar nu avea nevoie să ofere detalii. I-ar fi dat curaj lui *Kal'buir* pentru ceea ce avea să vină.

— A găsit locul unde a fugit prietena noastră comună imediat după bătălie.

Nu era nevoie să spună că *prietena* era savanta Kaminoană Ko Sai, şefa programului de clonare, sau că dispăruse după Bătălia de pe Kamino. Vânătoarea – şi era o chestiune privată, nu o afacere a Republicii, deşi Marea Armată plătea factura – se reducea adesea la doar două cuvinte: *Vreo veste?*

Şi dacă oricare dintre ceilalți frați ai săi – Prudii, A'den, Kom'rk, Jaing – găseau şi ei ceva, Skirata era anunțat. Poate că îndeplineau misiuni de informații pentru Republică, dar adevăratul lor obiectiv era găsirea unor elemente ale tehnologiei de clonare Kaminoane la care doar Ko Sai avea acces.

Fața lui Skirata deveni luminoasă. Păru să şteargă pentru câteva clipe fiecare rid şi cicatrice.

— Asta e ceea ce vreau să aud, spuse el încet. Veți avea un viitor, voi toți. Vă jur.

Jusik îl privea cu interes. Nu avea rost să încerce să ascundă ceva de natură emoțională de Jedii atât de sensibili la Forța vie precum Jusik şi Etain, dar era puțin probabil ca Skirata să fi împărtăşit acel secret cu el. Nici măcar nu le spusese echipelor sale de comando. Era o misiune prea fragilă; era mai sigur pentru ei toți să nu ştie deocamdată.

Jusik îşi ridică paharul. Era doar suc. Nimeni nu ar fi băut înainte de o misiune, dacă ar fi avut bun simț. Oricum, alcoolul se dovedise a nu fi o preocupare majoră pentru comandouri: şi, indiferent de ce se zvonise, singura concesie a lui *Kal'buir* față de alcool era un pahar de *tihaar* incandescent şi incolor, noaptea, pentru a încerca să adoarmă. Somnul i se părea din ce în ce mai evaziv pe măsură ce anii de antrenament avansau pe Kamino şi conştiința îl sfâşia bucată cu bucată.

În seara asta va dormi bine fără el, chiar dacă va dormi pe un scaun.

— Aceasta este o veste foarte, foarte bună, spuse Skirata, schimbat pentru moment. Aş îndrăzni să spun că este de bun augur.

Băură şi glumiră şi se certară despre înjurăturile Hutte. Apoi, comunicatorul lui Skirata ciripi, iar el răspunse discret, cu capul plecat. Ordo îl auzi doar spunând:

— Acum? Vorbeşti serios?

— Ce este? spuse Ordo.

Mereel se opri şi el în mijlocul discursului, iar la masă se făcu linişte.

— Este clientul nostru, spuse Skirata, cu maxilarul din nou încordat. S-au lovit de o mică piedică. Trebuie să se deplaseze în seara asta. Nu există pregătiri, *ad'ike* – trebuie să pornim în trei ore.

Capitolul 20

Ştiţi chestia aia pe care sergenţii ar trebui să o strige mereu la noii recruţi? Eu sunt mama voastră! Eu sunt tatăl tău! Ei bine, ce faci atunci când asta este de fapt adevărat? Kal Skirata este tot ce au. Iar soldaţii nu au pe nimeni. Cum te poţi aştepta ca aceşti băieţi să gândească normal?

Căpitanul Jaller Obrim, către soţia sa la cină

Casa operaţională, *Coliba lui Qibbu*, ora 19:35, la 385 de zile după Geonosis: întreaga echipă de atac pregătindu-se de desfăşurare

— Deci, care este problema ta, Perrive?

Skirata purta conversaţia cu comunicatorul de la încheietura mâinii pus pe masă, în timp ce-şi punea armura *Mando*. Ordo stătea în afara razei de acţiune a microfonului comunicatorului, avându-l pe Obrim pe linie prin intermediul propriei sale legături.

— Te-ai speriat? Nu poţi să pui banii la locul lor? Ce, mai exact?

Skirata nu avea nevoie să se arate supărat. Chiar era. Toată lumea din echipă era obişnuită să lucreze din mers, dar toată planificarea – poziţionarea atentă pentru a elimina un număr maxim de terorişti – acum se clătina pe marginea dezastrului. În jurul lui, Delta şi Omega se înarmau în deplină ordine de luptă: platoşă Katarn cu DC-17, grenade, linii de rapel, muniţie de intrare rapidă şi câte un lansator de rachete Plex pentru fiecare echipă.

Pentru o clipă fu neliniştit să vadă Echipa Omega şi pe Vau în armuri negre. *Dar ei sunt ai mei. Sunt echipa mea.* Îşi reluă concentrarea asupra vocii lui Perrive.

— Unul dintre colegii noştri a fost ridicat de poliţie.

Accentul Jabiimi al lui Perrive era foarte clar acum. Era un indiciu de stres. Şi asta era încurajator la nivel animalic pentru un mercenar. Skirata îi făcu un gest frenetic lui Ordo, dar acesta avea deja capul coborât, cu bărbia băgată în piept, în timp ce îi transmitea informaţia lui Obrim.

— Trebuie să ne mutăm operaţiunea.

— Şi tu vrei să trec pe la tine cu marfa când ai Forţele de Securitate căutându-te peste tot? Eu încă sunt căutat pentru şapte crime la comandă în oraş.

Ordo făcu un semnal de aşteptare: mâna la nivelul umărului, cu degetele depărtate.

Perrive înghiţi în mod audibil.

— Nu ne caută. Un om a fost arestat. S-ar putea să fie o verigă slabă.

Verifică acest lucru cu Obrim.

— Unde? Ar fi bine să nu fie în curtea mea.

— În sectorul industrial, a fost tras pe dreapta pentru o îmbunătăţire ilegală cu un tun a speederului său.

Ordo aprobă din cap o dată şi apoi ridică degetul. *Confirmat.* Skirata simţi că umerii i se relaxează imediat.

— Spune-mi că sunt suspicios, dar ultima dată când cineva mi-a făcut asta nu avea de gând să plătească. Nu te ţii de programul nostru.

— Mă tem că este doar o simplă încurcătură.

— Atunci voi fi la locația ta la ora douăzeci şi două. Dar nu te supăra dacă vin cu câțiva colegi de-ai mei, ca să fiu în siguranță.

— Nu acolo. Avem probleme de transport.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că trebuie să ne mutăm într-un loc sigur. Aduceți-ne lotul la pista de aterizare şi încărcați-l direct pe navă.

Scorch păşi în fața lui Skirata cu cea mai apropiată expresie de o încântare copilărească pe care avea să reuşească vreodată. Murmură *CoruFresh* spre el. Orice mercenar bun ştia să citească pe buze, pentru că, dacă nu era deja surd din cauza expunerii îndelungate la focuri de armă, oricum nu putea auzi niciun cuvânt în timpul luptei.

— Am nevoie de o locație.

— Avem câteva nave oprite în sectorul comercial F-76.

Skirata îl privi pe Scorch strângându-şi ambii pumni şi trăgându-şi cu putere coatele în lateral într-un gest de triumf tăcut şi total. Se îndreptau spre cel puțin un loc în care ei făcuseră o recunoaştere amănunțită.

— Am nevoie de coordonate şi trebuie să ştiu exact ce mă pot aştepta să văd atunci când apar – ca să ştiu că nu intru într-un comitet de primire al Forțelor de Securitate Coruscant.

— Chiar ai un dosar, nu-i aşa? spuse Perrive.

— Nu de asta faci afaceri cu mine?

— Foarte bine. Şase camioane speeder cu emblema *CoruFresh* şi patru nave de transport aerian de pasageri – două Koros, două J-12, personalizate.

— Pentru o sută de kilograme de agent termic? Pot să car asta cu nepotul meu în două sacoşe de cumpărături, *chakaar*.

— Nu eşti singurul nostru furnizor de echipamente, *Mando*. Şi am personal de mutat. Ştiu că vei scuipa pe asta, dar suntem soldați şi avem un cod de onoare. Vrem bunurile la prețul convenit. Fără capcane.

Skirata făcu o pauză pentru a obține efectul dorit.

— Deci ne întâlnim acolo.

— Nu, va fi adjunctul meu. Femeia pe care ai văzut-o la întâlnirea noastră de mai devreme. Eu mă deplasez pe o altă rută.

— Transmite coordonatele acum şi vom începe să ne facem bagajele.

— Creditele vor fi în contul pe care l-ai specificat la ora 21:50.

— A fost o plăcere să facem afaceri. Dar în clipa în care văd blasterele echipelor Forțelor de Securitate sau măcar o urmă de uniformă albastră, plecăm.

Skirata închise legătura şi, pentru o clipă, fu linişte absolută în camera plină cu cincisprezece trupuri fierbinți, neliniştite şi încărcate de adrenalină. Apoi se auzi un hohot colectiv puternic de satisfacție. Chiar şi Etain se alătură, iar Skirata se miră, pentru că nu o ştiuse pregătită pentru manifestări sălbatice de entuziasm.

— Deci, până la urmă nu e totul pierdut, *vode*, spuse Vau.

Lordul Mirdalan era frenetic, țopăind pe picioarele din față, în timp ce celelalte patru se zbăteau să se agațe pe covorul ponosit. Adrenalina excita strillii şi îi făcea dornici să vâneze.

— Planul B. Dezactivați navele şi fentați-i pe ocupanți.

— Dezactivați..., spuse Scorch.

— Cu minimum de forța necesară pentru a face treaba. Suntem într-un oraş,

nu uitați.

— Holoharta, spuse Ordo. Încă îl am pe Obrim pe comunicator. Un raport de situație rapid, oameni buni.

Se grupară în jurul lui Corr, care nota liniile roşii în mişcare şi punctele de lumină cu un entuziasm tăcut. Era un băiat metodic şi calm. Aşa trebuia să fie şi la dezamorsarea bombelor.

— Au luat-o razna în toate felurile aici şi aici.

Mări holoimaginea şi indică două mase încâlcite de linii roşii ca nişte ghemuri de ață, ambele în sectorul de vânzare cu amănuntul din Sectorul B-85, unde Fi efectuase supravegherea Vinnei Jiss. Sugera că suspecții etichetați făcuseră foarte multe mişcări repetate.

— Aş spune că îşi mută echipamentul cu mâna. Din belşug, în două locații. Dar cele două apartamente pe care le-a cercetat Căpitanul Ordo sunt complet moarte de câteva ore. Au plecat.

Skirata ştia ce ar fi făcut el în locul lor. Ar fi adunat tot ce avea, ar fi mutat lucrurile discret într-un punct central şi apoi ar fi plecat. Nu ar fi trimis un camion repulsor mare şi vizibil pentru a lua marfa dintr-o duzină de locații.

— Totul va pleca prin intermediul *lăzilor* de pe acea pistă de aterizare, spuse el.

— De acord.

Ordo şi Mereel aprobară din cap. Scorch doar zâmbi.

Un punct roşu de lumină se deplasă brusc dinspre locația casei din sectorul bancar unde Skirata îl întâlnise pe Perrive. Îl urmăriră mişcându-se rapid: cineva părăsise casa într-un speeder.

— Holocamera, spuse Skirata.

Ordo redă imaginea de la distanță din emițătorul de pe mănuşă. Un speeder decolase de pe acoperiş.

— Aş paria că este Perrive cel care pleacă, spuse Vau.

Skirata ştia că aveau să piardă unii dintre jucătorii cheie, dar era vorba de a face cât mai multe ravagii în rândurile teroriştilor Separatişti.

— Păcat. Poate că îl putem ajunge din urmă mai târziu.

Fi întinse mâna cu un detonator de la distanță în ea.

— Dacă zboară cu acel speeder verde...

— Cel cu care m-au luat?

— Da.

— Fi...

— Poți să-l arunci în aer oricând vrei, sergent. Comandourile începuseră din nou să-i spună *sergent*. Părea să se întâmple asta atunci când îşi puneau din nou armura. I-am băgat o surpriză mare şi frumoasă în priza de aer aseară.

— Am fost şi eu în acel speeder.

— Ştiu. Isteț, nu-i aşa?

Skirata luă detonatorul şi verifică că era dezactivat înainte să-l strecoare în buzunar.

— *Ord'ika*, lasă-mă să vorbesc cu Jaller. Întinse mâna după comunicatorul pe care era Obrim. Oamenii tăi pot acoperi locațiile pe care ți le-am dat?

Vocea lui Obrim era încordată de tensiune.

— Acum retragem oamenii din ture. Sincronizăm totul pentru ora 22:00, da?

— Corect. O să vă cuplez cu comunicatorul meu pe toată durata acțiunii, dar nu vorbiți cu mine decât dacă este ceva critic. În rest, stați departe de coordonatele

zonei pe care ți le vom transmite şi prefă-te că nu am existat niciodată.

— Îmi pare rău pentru arestare – nu a fost echipa mea. A fost o oprire de rutină pentru controlul armelor de foc, mă tem.

— Cel puțin i-ați făcut să fugă. Sunt vulnerabili atunci când fug.

— Vorbim peste 12 ore, dacă totul decurge bine. Următorul mic dejun e din partea ta, îți aminteşti?

— Şi tu ai grijă de tine, prietene.

Încurcătura de posibilități şi riscuri din mintea lui Skirata devenise limpede precum cristalul. Două părți-cheie ale operațiunii erau acum cât se poate de bine stabilite: raidul sincronizat al Forțelor de Securitate asupra țintelor teroriste cu prioritate mai mică şi interceptarea unui număr nespecificat de jucători-cheie la pista de aterizare, împreună cu navele lor.

— Țineți minte, *vode*. Fără prizonieri.

Skirata îşi scoase trusa medicală şi pregăti o seringă cu analgezic de unică folosință. Apoi coborî pielea moale a cizmei stângi şi înfipse acul adânc în gleznă. Durerea îi făcu muşchii să tremure, dar strânse din dinți şi o lăsă să treacă. Asta nu era noaptea în care să fie încetinit de şchiopătat.

— Trageți pentru a ucide.

Paisprezece bărbați şi o femeie pentru a ucide poate douăzeci de terorişti. O utilizare foarte costisitoare a forței de muncă în comparație cu rata de ucidere a droizilor. Dar merita. Mai erau câteva ținte care încă se plimbau pe acolo, unele pe care nici măcar nu le marcaseră. Dar când venea vorba de distrugerea unei organizații mici, cum ar fi un grup de celule teroriste, doborârea unei celule ca asta avea un impact enorm. Îi încetinea. Îi întârzia cât timp recrutau, se reorganizau şi se recalificau. Chiar şi câteva luni ar fi făcut diferența în acest război.

— Walon, spuse el. Ia una dintre puştile mele Verpine în seara asta. S-ar putea să-ți fie de folos.

— Îți sunt recunoscător, Kal.

— Bine, *vode*. Aceasta este acum comanda Căpitanului Ordo în calitate de ofițer superior – chiar dacă nu avem grade în acest moment.

Skirata îşi legănă brațele prin toată gama de mişcări pentru a verifica potrivirea armurii sale, costumul auriu nisip pe care i-l dăduse tatăl său adoptiv, Munin. Îşi puse cuțitul – cuțitul pe care îl recuperase din cadavrul tatălui său adevărat – în mâneca dreaptă, cu mânerul în sus. Abia dacă îşi mai amintea părinții şi nici măcar numele său original, dar Munin Skirata era la fel de viu ca viața şi încă îl însoțea în fiecare zi, fiind unul dintre cei dragi plecați ale căror nume le recita în fiecare seară.

Îşi lovi mănuşile de placa toracică pentru a se smulge din amintiri. Ambele echipe tresăriră. *Lordul Mirdalan*, cu falca tremurând, îşi aruncă capul pe spate şi scoase un urlet lung, jos, gemut. Pregătirile îl făcuseră pe strill să intre într-o frenezie de vânătoare. Îşi putea vedea stăpânul în armura Mandaloriană completă, şi mirosea şi auzea oameni care erau încordați şi gata de luptă. Toate instinctele şi antrenamentul îi spuneau să vâneze.

Şi Vau îi întinse mâna înmănuşată lui Atin. În mod uimitor, Atin i-o luă. Acum nu se gândea decât la luptă. Cu toții se păstrau pentru inamic.

Skirata simți cum un fior visceral îi strângea gâtul şi stomacul. Trecuseră mulți ani de când îşi pusese această armură pentru a lupta.

— *Buy'cese!* spuse el. Puneți-vă căştile!

Ştia că era o privelişte pe care puțini ar fi crezut-o – Walon Vau şi un Cavaler

Jedi, amândoi în armură Mandaloriană completă, şi comandouri Republicane, soldaţi ARC şi un soldat clonă în armuri de luptă atât de asemănătoare cu acea armură pe care o purta el însuşi, încât păreau o armată unită. Îşi puse propria cască înainte ca cineva să observe lacrimile din ochii lui.

— Ar trebui să fac un holo cu asta, spuse Corr.

Etain stătea printre ei, incongruent de fragilă.

— Aş fi putut să vă împrumut armura mea Hokan, Generale, spuse Fi.

Etain îşi ridică tunica pentru a dezvălui plăcile de armură.

— Nu sunt proastă. Apoi scoase cele două săbii de lumină. Skirata tresări. A mea, şi a Maestrului Fulier. I-ar fi plăcut o luptă ca asta.

Nu era ea însăşi în seara asta, dacă *eul* ei obişnuit era acel suflet îngrijorat, stângaci, dar tenace, căruia îi era atât de greu să fie Jedi. Era complet vie. Darman părea să poată să scoată scântei din ea. Skirata speră ca ea să facă la fel cu el.

Vau întinse braţul pentru a semnaliza strillului să pornească înainte.

— *Oya! Oya!* Să mergem la vânătoare! *Oya, Mird*!

Strillul răcni în gura mare şi ieşi prin uşile platformei de aterizare.

Ordo se întoarse spre echipa de atac.

— *Oya! Oya, vode!*

Era electrizant. Nu se mai întâmplase niciodată înainte şi probabil că nu se va mai întâmpla niciodată. Şi astfel plecară la vânătoare.

Capitolul 21

Buy'ce gal, buy'ce tal
Vebor'ad ures alit
Mhi draar baat'i meg'parjii'se
Kote lo'shebs'ul narit
O halbă de bere, o halbă de sânge
Cumpără oamenii fără nume
Nu ne pasă cine câştigă războiul
Pentru ca tu să-ți păstrezi faima

Cântecul popular al mercenarilor Mandalorieni la băutură – traducere aproximativă, editată pentru a înlocui limbajul neplăcut

Zona de debarcare, Divizia de distribuţie a produselor agricole *CoruFresh*, Sectorul F-76, ora 20:35, la 385 de zile după Geonosis

Depozitul de distribuție a produselor le era acum la fel de familiar ca şi cazarma Arca. Totul era aşa cum modelaseră imaginile din holohartă şi holocameră, deşi unele dintre nave fuseseră mutate în ultima oră. Ordo îşi asumă un mic risc şi survolă cu speederul pe deasupra pistei de aterizare *CoruFresh* la o înălțime precaută, doar pentru siguranță. Depozitul era un lac de lumină albă aspră, presărat cu droizi de încărcare, camioane şi diverse speedere. Erau mai multe nave parcate acolo decât spusese Perrive. Probabil că erau transporturi legitime care nu aveau nimic mai mortal decât simple fructe.

— Cred că cei de la *CoruFresh* s-ar putea să fie supărați din cauza pagubelor provocate flotei lor, spuse Ordo.

— Asta e problema lor pentru că nu sunt îndeajuns de pretențioşi cu privire la compania pe care o au.

Sev fixă una dintre puştile Verpine de chingile sale. Părea să ia la propriu avertismentul lui Skirata despre bătaia pe care o va da oricui îi strica *jucăriile*.

— Probabil că sunt finanțați chiar de bandele de infractori.

— Atunci, vom face o favoare Forțelor de Securitate Coruscant.

Era întotdeauna o provocare să introduci echipe într-o locație aglomerată. Datele de trafic aerian spuneau că pista înregistra o medie de 120 de camioane şi ridicătoare de marfă care treceau prin ea la fiecare douăzeci şi patru de ore; între orele 20:00 şi 23:00 părea să fie perioada în care se închidea aproape complet. Probabil că acesta era motivul pentru care Separatiştii aleseseră ora 22:00 pentru ca Skirata să livreze explozibilii. Ar fi fost încărcați şi ar fi plecat până când ar fi reînceput livrările de noapte la ora 23:00. Dacă echipele ar fi intrat mai devreme, ar fi trebuit să evite o mulțime de oameni şi droizi.

— Ați mai desfăşurat vreodată un asalt asupra unui obiectiv urban? spuse Sev.

— Da. La N'dian. Ai auzit de el?

Sev făcu o pauză pentru a-şi verifica baza de date din cască. Ordo putu să vadă icoana clipind pe propriul său afişaj prin intermediul legăturii partajate. Îl auzi pe Sev înghițind în sec.

— Mă refeream la unul în care să părăseşti locul destul de intact, domnule.
— În acest caz, Sev, nu. Va fi o premieră.
— Şi pentru mine.
— Mă bucur că am putut împărtăşi acest moment, atunci.
Ordo parcă aparatul de zbor lângă mica substație care direcționa utilitățile către zona industrială unde se afla depozitul *CoruFresh*. O conductă de un metru lățime care transporta țevi şi cabluri se întindea la douăzeci de metri de substație pentru a traversa un gol care avea o adâncime de cinci sute de metri. Acela era traseul lor de intrare.
— Sunteți pregătiți?
Ordo îşi puse pe umăr două lansatoare de rachete Plex, câte unul pe fiecare parte.
— Da, domnule.
— Umărul tău e în regulă?
— Fi are o gură mare.
— Fi ştie că trebuie să aflu dacă cineva din echipa mea e compromis de o rană.
— Sunt bine, domnule.
Ordo îl împunse cu cotul.
— *Oya, ner vod.*
Ordo deschise drumul prin conductă, verificând progresul lui Sev în afişajul său. Un om care era cât pe ce să cadă şi să moară putea deveni puțin nervos la înălțimi ca aceasta. Dar Sev avansa ca şi cum ar fi fost pe pământ solid, şi se strecurară la adăpostul lăzilor şi containerelor de pe peretele din spate al depozitului.
— Omega, eşti pe poziție?
Vocea lui Niner scârțâi uşor în comunicatorul lui Ordo.
— Suntem la o sută cincizeci de metri de perimetru, domnule. La sud-est de fâşia de la depozitul de prelucrare a deşeurilor.
— Vreo activitate prin navele parcate la marginea estică?
— Totul e liniştit, exceptând droizii de întreținere. *Dar* a trimis o telecomandă de supraveghere şi toți *uzii* sunt grupați la intrarea în depozit, mutând cutii. Au parcat două dintre camioane lângă rampa de încărcare.
— Atunci ne vom poziționa pe acoperiş.
Depozitul era o clădire cu un singur etaj, cu un acoperiş plat, ceea ce însemna că oricine se afla în cele două camioane cu repulsor de pe partea îndepărtată a zonei de aterizare ar fi observat trupele care se mişcau. Era singurul punct de observație înalt, cu vedere spre zona de aterizare iluminată, pentru a direcționa focul, precum şi pentru a alege câteva ținte pentru ei înşişi. Ordo decisese că ar fi fost problematic dacă ar fi ocupat poziții în turnurile rezidențiale aflate la aproape o mie de metri distanță. Ar fi fost la capătul focului de ripostă, şi ar fi avut o mulțime de civili morți de explicat.
— Sus, spuse Ordo.
Sev lansă frânghia de rapel peste acoperiş şi tras de ea pentru a se asigura că era solid ancorată. Micul troliu de la centură îi prelua cea mai mare parte a greutății, dar el se împingea cu cizmele, părând aproape ca şi cum ar fi urcat pe o suprafață verticală. Ordo aşteptă ca Sev să se rostogolească plat peste marginea acoperişului, cu puşca Verpină în mâna dreaptă.
— Acoperişul este liber, domnule.
Ordo lansă propria linie şi lăsă troliul să-l ridice până când putu ajunge cu

mâna la acoperiş. Îi înmână lui Sev lansatoarele Plex şi se trase peste vârf pentru a se târî pe coate şi genunchi până când ajunse aproape de marginea din faţă a acoperişului. Amândoi îşi coborâră în acelaşi timp lunetele din vizoarele căştilor.

Ordo văzu aceeaşi imagine repetată în icoana punctului de vedere al lui Sev de pe marginea afişajului din casca sa.

— Într-o lume ideală, am fi putut lăsa o încărcătură temporizată pe acea conductă de utilităţi şi am fi paralizat întregul sector înainte să intrăm, zise Sev.

— Şi asta doar pentru a anunţa faptul că Marea Armată a fost aici. Noi nu existăm, îţi aminteşti? Am devenit *bandiţi.*

— Doar visam.

Abordarea ca la carte era să doboare cele două grile de iluminare şi apoi să intre. Dar sincronizarea era critică. Skirata şi Jusik trebuiau să facă livrarea explozibililor şi apoi să se îndepărteze înainte să înceapă petrecerea.

— Omega, suntem pe poziţie.

— Am înţeles.

De data aceasta era vocea lui Mereel.

— La semnalul meu, vom doborî ambele grile de luminare şi apoi vom asigura foc de acoperire în timp ce voi înaintaţi dinspre sud. Delta, care este poziţia ta?

— Boss aici, domnule. Vom fi pe poziţie în spatele depozitului în două minute. Atin şi Fixer vor intra prin faţă. Scorch şi cu mine vom acoperi partea de nord a benzii.

Atin părea să se fi strecurat cu uşurinţă în golul temporar lăsat de Sev. Nu exista nici cel mai mic indiciu în vocile lor că fostul lor frate nu era binevenit. Ordo presupuse că, odată ce erai unul dintre cursanţii lui Vau, puteai să te contopeşti din nou în lot fără comentarii atunci când era o treabă de făcut.

— Bine, *vode*. Acum privim şi aşteptăm.

* * *

Mereel, Fi, Niner, Darman şi Corr se ghemuiseră la adăpostul unei benzi transportoare de pubele din afara depozitului de deşeuri, unde droizii colectau conţinutul pentru compactare şi eliminare.

Fi adulmecă dubios. Se simţea un gust sulfuros distinct de legume în putrefacţie: inofensiv, altfel filtrul căştii sale nu ar fi lăsat niciodată să treacă aroma, dar, cu toate astea, era greţos. La semnalul lui Niner, ieşiră în sprint dintre containere şi coborâră lângă un stâlp de la capătul pasarelei care ducea spre depozitul *CoruFresh*.

— Sunteţi foarte *strălucitori*, voi doi, spuse Niner, aruncându-şi degetul mare spre Corr şi Mereel, care aproape că străluceau în lumina de la semnul roşu intermitent al unei cafenele sordide. De ce nu scrieţi doar *ÎMPUŞCAŢI AICI* pe armura aia albă *di'kutla*?

— Te bazezi mult prea mult pe chestia aia neagră, spuse Mereel. Totul se rezumă la o abordare furişată, înţelegi? Îşi ridică pe şold un blaster masiv *Merr-Sonn Reciprocating Quad Blaster* şi porni microrepulsorliftul pentru a prelua o parte din greutatea acestuia. Din corpul armei ieşeau patru ţevi uriaşe de blaster. Avea aproape optzeci de centimetri lungime şi semăna mai degrabă cu tunul de apărare de

proximitate al unui crucişător. Camuflaj, şi un Cip-Quad[24] mare şi frumos, bineînțeles.

Fi mângâie umărul alb vizibil al lui Corr.

— Oamenii lui îl vor urma oriunde, *ner vod*. Dar numai din curiozitate.

— Bine, atunci fii curios. Mereel indică direcția pistei de aterizare. Au mutat unele dintre nave, aşa că va trebui să acoperim un teren deschis în plus. Cel puțin majoritatea cabinelor de pilotaj sunt orientate în aceeaşi direcție, aşa că s-ar putea să avem un unghi mort de care să profităm.

Darman, cu puşca Verpină atârnată în spate, încă examina celălalt element impresionant al excesului de putere de foc *Merr-Sonn* care se afla în echilibru pe coapsele sale, blasterul rotativ Z-6. Era aproape la fel de mare ca Cip-Quad-ul. Se uită cu precauție la el şi i-l dădu lui Corr.

— Chiar am spus că nu luăm prizonieri, nu-i aşa, domnule?

— Nu este chiar o armă de lunetist, ştiu.

— Lui Etain i-ar plăcea asta, zise Fi. E un pic mai elegantă decât LJ-50-ul ei.

Mereel strâmbă din nas.

— Generalul îşi poate lua propriul *rotativ*. Ăsta e *copilul* meu.

— Mai bine decât un buchet de flori, *Dar*...

— Apropo, ea ne-a apelat deja?

Vocea lui Ordo interveni. Nu exista intimitate pe această frecvență.

— Ea şi Vau au urmărit zborul lui Perrive până la un apartament din zona trei, Sectorul A-4. Îl supraveghează chiar acum.

— Nu e un cartier diplomatic? întrebă Mereel, a cărui capacitate de memorare a datelor părea la fel de nelimitată ca a fratelui său.

— Mă tem că da, spuse Ordo. Ar putea deveni interesant. Dacă intrăm acolo, intrăm într-un cu totul alt nivel de probleme.

Fi urmări o clipă cum Darman îşi lăsa capul în jos, dar nu există nici măcar o respirație sau vreun pocnet de dinți. Reveni brusc în poziția de alertă. Fi nu era sigur dacă se temea pentru siguranța lui Etain sau de ceea ce ar putea face, şi nu avea de gând să întrebe.

— Vau nu are nevoie de acel strill când are un Jedi cu el.

— Îl ia pe *Mird* peste tot, spuse Mereel. Aşa cum tații *Mando* îşi iau fiii în luptă.

— Dacă n-aş şti că bătrânul psihopat e un nebun, aş spune că e drăguț. Ce are de gând să facă?

— N-ai văzut niciodată un strill vânând, nu-i aşa?

Mereel nu mai spuse niciun cuvânt. Îi făcu semn de înaintare lui Niner cu o mişcare a mâinii şi echipa sprintă spre perimetrul pistei de aterizare.

* * *

Sectorul Diplomatic, Sectorul A-4, ore 21:45, la 385 de zile după Geonosis

Etain era pe pervazul unui turn de birouri înalt, cu fața spre blocul elegant de apartamente, şi îşi dădu seama exact ce însemna cu adevărat *operațiune clandestină.*

Vau stătea lângă ea. Pervazul avea o lățime de aproximativ 150 de centimetri, iar briza la această înălțime era perceptibilă chiar şi pe Coruscant, unde clima era

---

[24] Cip-Quad – blaster cvadruplu alternativ – armă experimentală dezvoltată în timpul Războiului Clonelor de către *Merr-Sonn Munitions*.

controlată.

— Ce s-a întâmplat? spuse Vau, cu vocea uşor îndulcită de casca *Mando*. Nu ştiai cât de murdară poate fi politica? Că diplomații nu sunt toți cinstiți şi drăguți? Că au o companie neplăcută?

— Cred că mi-am dat seama deja de asta. Simți cum strillul îi trecea pe lângă picioare, păşind nerăbdător pe cornişa îngustă. Se părea că nu se temea de înălțime. Dar consecințele urmăririi lui Perrive în acea clădire depăşesc cu mult asasinarea unui terorist.

— Atunci va trebui să-l facem să iasă afară.

— Ar putea sta ascuns acolo săptămâni întregi.

— Dacă se ascunde, da.

— Uneori mi-e greu să te pricep, Vau.

— Ar putea să ia ceva sau pe cineva. Se grăbea nebuneşte să plece.

— Simt că e singur. Nu are niciun coleg.

Vau îndreptă luneta armei Verpine, înclinată în jos la aproximativ treizeci de grade. Strillul se clătină pe marginea cornişei.

— Îl pot vedea pe Perrive. Da, este singur. Este în fața uşilor de la balcon – asta da aroganță, prietene. Crezi că nu te vede nimeni, nu? Etain, vrei să arunci o privire?

Vau îi întinse arma Verpină. Ea o luă cu nervozitate, auzind îndemnul constant al lui Skirata de a avea grijă de armă, şi fu surprinsă de cât de uşoară şi inofensivă se simțea. Se uită prin lunetă şi simți cum Vau întinde mâna şi mişcă ceva pe optică. În ocular apăru o altă imagine, uşor colorată în roz, a unui bărbat care scotocea printr-un birou şi ataşa cipuri de date în datapad, le activa, apoi le extrăgea şi le arunca. O pată palidă de lumină străluci pe pieptul lui şi apoi pe spate, în timp ce se întorcea.

— Ce poți vedea?

— Încarcă date, spuse Etain.

— Distruge fişierele cuiva. Ți-am spus eu.

— Ce este lumina albă? Emisii de la *Praf*?

— Corect.

Etain îi dădu înapoi puşca.

— Acel datapad va conține nişte materiale interesante. Cum facem rost de el?

— În stilul vechi. Vau păru că zâmbeşte. Era greu de spus sub cască. Să-l facem să vină pe balcon.

— Nu sunt sigură că-i pot influența mintea la această distanță… sau că pot măcar.

— Nu e nevoie, draga mea. Vau împături o cârpă cu o singură mână şi o aşeză sub patul armei Verpine în punctul în care aceasta îi atingea brațun blindat. Nu-mi place să trag din picioare fără să am pe ce să mă sprijin, dar nu sunt la fel de sigur pe mine ca *Mird*, aşa că nu voi încerca să îngenunchez. Se sprijini uşor de peretele din spatele său. Dar această Verpină este frumoasă. Îşi odihni mâna de tragere pe antebrațul ridicat. Este aproape ca o armă de mână.

— Spune-mi doar ce ai de gând să faci.

— Să fac zgomot pe balconul lui, ca să iasă afară.

— Şi dacă nu o face?

— Atunci va trebui să intrăm şi să-l prindem pe calea cea grea.

— Dar dacă…

— Să-l ducem afară dacă putem. Vau făcu o pauză pentru a lăsa să treacă un

speeder. Culoarul îngust era aproape pustiu. Majoritatea armatelor în care am ajuns să servesc nu aveau noțiunea de *planificare prealabilă*. Am ajuns să mă pricep foarte bine la soluții de moment.

Etain nu se putu abține să nu simtă pe loc modelele din Forță. Faptul că era însărcinată părea să-i fi sporit exponențial sensibilitatea la Forța vie. Vau se simțea ca un bazin de un calm absolut rece, aproape ca o amprentă de Maestru Jedi în Forță. Strălucirea se simțea… străină. Avea o inteligență sclipitoare insondabilă şi o inimă sălbatică şi veselă care se învârtea în el. Dacă nu ar fi fost puşca lui Vau şi dinții sălbatici ai strillului, cei doi s-ar fi simțit ca un om paşnic şi copilul său fericit.

Ea simțea altceva, aşa cum o făcea constant acum: modelul viu şi complex al copilului ei nenăscut. *Este un băiat. Stau pe o cornişă cu mii de metri de nimic sub mine. Şi nu mi-e frică.* Se abținu să se întindă spre Darman prin Forță. I-ar fi putut distrage atenția într-un moment critic. Simțea pur şi simplu că el era în siguranță şi încrezător, iar asta era suficient.

— Ai putea să-l sufoci folosind Forța? spuse Vau în linişte.

— Ce?

— Doar întrebam. Ar fi foarte la îndemână.

— Nu am fost niciodată antrenată să fac asta.

— Păcat. Atâtea abilități de luptă irosite.

Vau expiră audibil şi făcu o pauză. Ea sesiză o mică mişcare în vederea periferică în timp ce el apăsa pe trăgaci, iar un mic zgomot răsună în timp ce un nor de piatră vaporizată se desprinse din colțul peretelui apartamentului.

— Ahh…, spuse Vau. Luneta puştii era încă apăsată pe fanta ochiului din casca lui neagră. Arăta ca imaginea însăşi a morții. Oricât de mult ajunsese Etain să găsească armura aceea liniştitoare, nu-l făcea mai puțin intimidant. Ei bine, nu este un om obişnuit să evite asasinii profesionişti. Priveşte cu atenție şi spune-mi ce simți.

Perrive se opri în dreptul uşilor din oțel transparent care dădeau spre balcon şi îşi băgă datapadul în interiorul tunicii. Apoi îşi scoase blasterul. Deschise uşile cu un metru, nu mai mult, şi rămase privind în jur, cu blasterul ridicat, cu un picior încă în interiorul apartamentului şi unul pe balconul propriu-zis.

Etain îl auzi pe Vau expirând şi apoi capul lui Perrive se smuci pe spate, cu o scurtă izbucnire de sânge întunecat, ca şi cum ar fi fost lovit de un pumn invizibil. Căzu, cu brațele deschise larg.

Mort. Dispărut. Ceea ce fusese Perrive dispăruse acum din Forță: nicio durere, nicio surpriză, şi dintr-o dată nu mai era acolo.

Mird, strillul, îşi privea stăpânul, fără să clipească, coada bătând cu entuziasm pervazul. Apoi începu să scoată mici scâncete din adâncul gâtului.

— Trebuie să-mi fac cinste cu una din astea, spuse Vau, numai calm şi satisfacție deplină, privind puşca Verpină. Meşteşugari remarcabili, insectoizii ăia mici.

— E mort.

— Aşa cred. Şocul hidrostatic generat de un proiectil Verpin este substanțial. O lovitură curată în cap este moarte instantanee.

— Dar datapadul este încă în tunica lui.

— Bine! Se întoarse spre strill şi îşi duse degetul la buze. *Udesii, Mird*… linişte! *K'uur!*

Strillul se uită la Vau, cu ochii aurii fixați în ochii lui, cu capul tras puțin

înapoi în faldurile sale de piele lăsată. Gemetele sale se opriră brusc. Vau se ghemui şi îşi întinse braţul ca şi cum ar fi arătat cu degetul, apoi îşi închise degetele într-un pumn. *Oya*..., şopti el. Găseşte-l pe *aruetii*! Găseşte-l pe trădător!

Mird se învârti şi îşi înfipse ghearele în zidăria de piatră. Etain privi, uimită, cum escalada zidul şi se îndrepta spre următoarea cornişă de deasupra. Strillul părea să înțeleagă ce i se spunea, chiar şi semnalele cu mâna. Dar nu avea nicio idee despre ce făcea.

— *Oya, Mird!*

Strillul se echilibră pe cele patru picioare din spate şi apoi sări în abis.

— Oh, Doamne...

Şi atunci Etain îşi dădu brusc seama de ce strillul arăta atât de bizar. Îşi desfăcuse toate cele şase picioare, iar pielea flască şi urâtă care îl făcea să pară un animal urât era întinsă şi tensionată de presiunea aerului de sub el. Alunecă fără efort în jos, într-o curbă perfectă, spre balconul de vizavi. Vau îşi dădu jos casca şi îşi şterse fruntea. Fața lui era un studiu de admirație totală şi... da, de dragoste.

— Isteț *Mird*, murmură el. Isteț copil!

— Este ca un planor!

— Animale extraordinare, strillii.

— Se duce să aducă datapadul?

Vau făcu o pauză. Etain putu vedea un zâmbet formându-se pe buzele lui.

— Da.

— Este mascul sau femelă?

— Ambele, zise Vau. *Mird* e cu mine de când m-am alăturat Mandalorienilor. Strillii trăiesc mult mai mult decât oamenii. Cine va avea grijă de el când voi muri?

— Sunt sigur că cineva îl va preţui foarte mult.

— Vreau să fie îngrijit, nu preţuit.

Vau îşi puse casca la loc, apoi aşteptară. Etain se încordă să vadă când ieşea animalul din apartament cu – îşi imagina ea – datapadul prins între dinți. Sau poate că avea mai multe surprize pregătite, cum ar fi o pungă, aşa cum făcuse Gurlanina Jinart. Se holbă, îngrozită. *Mird* târâse trupul lui Perrive pe balcon şi se *îngrijea* de el. Ea se gândi că animalul încerca să smulgă datapadul chiar în momentul în care prinse cu fălcile sale masive umărul cadavrului şi îl trase pe bara de siguranță.

— Ce face?

Vau râse. *Mird* echilibră cadavrul pe balustradă ca pe un sac de pietre, se încordă puțin şi apoi se lansă în aer. Etain fu uluită de capacitatea sa de a deplasa un om care cântărea cel puțin optzeci de kilograme, dar nici pe jumătate la fel de uluită ca atunci când văzu cum căderea liberă se transformă într-o urcare verticală când se smuci şi paraşuta de piele deveni membrana unor aripilor.

Mird se înălța ca un răpitor, purtându-şi prada. *Mird* zbura.

— *Fierfek*..., spuse Etain.

Nu exista niciun alt cuvânt pentru asta.

— Vezi ce spui! spuse Vau, în mod clar amuzat.

Mird se opri pe cornişă şi îl trase pe Perrive după el. Vau se ghemui cât putu de bine pe fâşia îngustă de piatră şi pipăi în interiorul tunicii după datapad.

— L-am găsit. Să mergem. Bun *Mird*! Isteț *Mird*! *Mirdala Mird'ika!* Îşi deschise comunicatorul. Kal, Perrive nu mai este o problemă şi avem un datapad util. Ne vedem în curând.

Mird era în extaz, scâncind şi gudurându-se de încântare în timp ce Vau îi

freca capul. În ceea ce priveşte *recuperatorii*, nu putea avea egal.

— Cum rămâne cu cadavrul? spuse Etain, încă uimită. Îl lăsăm pur şi simplu aici? Pe pervazul ferestrei unui birou?

— Va oferi echipei de criminalişti de la Forțele de Securitate Coruscant un proiect fascinant care să-i țină ocupați, spuse Vau. Şi nici măcar nu a trebuit să intrăm în complexul diplomatic, nu-i aşa?

Etain, acum obişnuită cu moartea şi asasinatul, nu se putu abține. Întinse mâna şi frecă şi ea capul strillului, deşi puțea şi probabil că ar fi putut să o ucidă dintr-o singură muşcătură. Era totuşi miraculos.

— Isteț *Mird*! spuse ea. Isteț!

* * *

Undeva în apropierea diviziei de distribuție a produselor agricole *CoruFresh*, Sectorul F-76, ora 21:50, la 385 de zile după Geonosis

— Armura asta ți se potriveşte, *Bard'ika*.

Skirata stătea călare pe scaunul din spatele speederului, cu datapadul şi cronometrul la îndemână. Operațiunea era în curs de desfăşurare. Perrive era mort. Acum era timpul ca Skirata să verifice dacă transferul de credite fusese făcut.

Urmări ecranul care afişa starea contului bancar temporar care avea să dispară fără urmă şi fără auditare în ceva mai mult de o zi.

— Consiliul Jedi probabil că nu ar fi de acord. Jusik ajustă el însuşi gențile pe curelele de încărcare ale bicicletei speeder. Nici măcar dacă însuşi Generalul Kenobi ar purta o astfel de armură.

— Nu-ți faci prea multe griji pentru asta, spuse Skirata.

— Nu m-am gândit niciodată atât de departe.

— Un mercenar *Mando* trebuie să-şi planifice viitorul în zilele astea, fiule, chiar dacă se dovedeşte că nu există niciun viitor. La fel ar trebui să faci şi tu.

Jusik râse.

— Credeam că voi, *Mando'ade*, trăiți doar pentru o zi. Chiar ai probleme în a folosi altceva decât timpul prezent.

Ochii lui Skirata nu părăsiră ecranul datapadului. Apoi acesta se actualiză şi, dintr-o dată, un cont anonim cu numere dintr-o bancă din Aargau avea patru milioane de credite în minus. Skirata apăsă pe *VERIFICARE* şi creditele erau acolo.

Da, era real. Avea creditele. Simți cum o tensiune i se evaporă din piept şi o alta – familiară, confortabilă, *un vechi prieten* – îi ia locul. Era pregătit să lupte. Deschise comunicatorul către întreaga echipă de atac.

— Fiți gata, *vode*, fiți gata. Creditele ne-au intrat. Intrăm în acțiune pentru a face livrarea acum.

— Aici Ordo, recepționat.

— Aici Delta, recepționat.

— Mereel aici, recepționat.

— Primim zece la sută? murmură Fi.

Jusik porni motorul motocicletei speeder.

— Ai fi uimit de ce ai putea obține din asta, Fi. Speederul se ridică în aer şi se roti la nouăzeci de grade înainte ca Jusik să-l îndrepte spre depozitul *CoruFresh*. Este preferabil să nu fie un gât rupt, totuşi.

— Îmi pare rău, Kal, spuse Jusik.

Skirata îşi verifică cronometrul: 21:55. Un cântec bun şi entuziast de *Dha Werda* l-ar fi bucurat mai mult, dar acesta era un alt câmp de luptă.

— *Bard'ika*, pachetele alea explozive sunt bine împachetate, nu-i aşa?

— Complet. Afectează foarte mult şi manevrabilitatea acestui speeder.

— Mai avem câteva minute. Ia-o uşor.

— *Udesii*… Jusik zâmbi. Dacă lucrurile devin puțin mai dificile acolo, pot să-mi folosesc puterile Forței, nu-i aşa?

— Fără martori. Dă-i drumul.

Jusik duse speederul la mare înălțime deasupra pistei de aterizare, iar Skirata îi observă pe Ordo şi Sev lipiți de acoperişul depozitului în timp ce coborau în spirală pentru a ateriza. Cei doi soldați nu se mişcară. Omega şi Delta nu erau nicăieri. Asta îl linişti enorm. Fusese o bucurie să antreneze comandouri care deveniseră soldați mai buni decât ar fi putut fi el vreodată. Totuşi, seara asta avea să-i pună la încercare. Existau acum în zonă destui explozibili cât să distrugă un sector şi chiar mai mult. Erau buni pe un câmp de luptă – dar nu şi într-un oraş.

Ai grijă. Aveți grijă.

Speederul se opri şi rămase suspendat chiar deasupra solului. Un grup de cinci bărbați şi femeia de vârstă mijlocie pe care o văzuse la întâlnirea de mai devreme formau comitetul de primire, şi toți aveau blasterele vizibile la centură sau ținute lejer în lateral. Îl îndrumară pe Jusik spre un loc între două camioane, la adăpost de oricine ar fi putut trece pe acolo. Skirata şi Jusik coborâră de pe bicicleta speeder şi rămaseră cu brațele întinse pe lângă corp, calmi şi cu un aer de afaceri. Skirata îşi scoase casca, dar Jusik şi-o păstră pe a lui.

— Creditele au fost achitate, spuse Skirata.

Femeia inspectă speederul, care era încărcat ca o bantha de pe Tatooine cu saci anonimi de pânză aspră. Toate astea sunt de putere cinci sute?

— Patru sute de pachete de un sfert de kilogram, ambalate în saci de câte zece. Vă sugerez să împărțiți încărcătura pentru siguranță.

Femeia ridică din umeri.

— Ştim cum să ne descurcăm cu explozibilii. Întinse mâna pentru a desface un sac şi se ghemui pentru a glisa cele zece pachete pe jos. Privi cu ochii întredeschişi ambalajul gros şi apoi scoase un cuțit din buzunar.

Skirata nu avu nevoie să vadă fața lui Jusik pentru a şti că sângele i se scursese din ea. *Nu înfige nimic metalic în ea. Reacția electrolitică îl va declanşa.*

Micul accesoriu chimic al lui Mereel, menit să-i oprească pe creatorii de bombe în cazul în care aceştia ar fi scăpat cu explozibilii, era pe cale să-i ucidă pe toți.

— Hopa! Skirata suspină iritat şi speră că în Forță nu părea omul îngrozit care chiar era în acel moment. Nu băga un cuțit acolo, femeie! Desfă-l cum trebuie. Lasă-mă pe mine să o fac. Eşti sigură că ştii ce faci?

Auzi un oftat colectiv involuntar în casca sa de comunicator, unul foarte reținut. Îl auzi pe Ordo murmurând:

— *Osik*…

— Golan mic şi insolent de Mandalorian, rânji ea, dar se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe el să preia controlul.

Şi îi ținu blasterul la cap.

Skirata desfăcu pachetul cu mâini nervoase şi rupse cu dinții ambalajul flexibil pentru a expune conținutul moale de culoare maro deschis. Avea un gust… ciudat de dulce.

— Poftim. Mă crezi?

Femeia se încruntă la el şi strânse explozibilul între degete.

— Verific dacă nu este doar detonit vopsit.

— Uite cum facem, spuse Skirata, întrebându-se dacă Jusik nu cumva putea încerca chiar atunci un pic de influențare a minții. Alege câte pachete vrei la întâmplare şi le voi despacheta pentru a-ți voi dovedi că nu sunt capcane.

Auzi vocea lui Ordo în urechea lui.

— *Kal'buir*, ne sperii...

— Bine. Femeia arătă spre o altă geantă de pe motocicleta speeder. Aceea. Goleşte-o în fața mea.

Skirata se supuse. Desfăcu pachetele şi aşteptă ca ea să aleagă unul la întâmplare. Îl desfăcu şi o lăsă să-l inspecteze. Ea repetă procesul de trei ori.

Skirata se ridică în picioare, cu mâinile în şolduri, şi suspină teatral.

— Am toată noaptea la dispoziție, scumpo. Tu ai?

Femeia îl privi în față ca şi cum i-ar fi plăcut ideea de a-l ucide oricum.

— Împachetează-le şi pleacă de aici.

El privi la cronometru: 22:20. Obrim avea să devină nervos acum, cu echipele de ofițeri din Forțele de Securitate aşteptând în tot Oraşul Galactic să facă o razie în lunga listă de adrese suspecte pe care i le dăduse.

— Ai auzit-o pe doamna. Îl împunse pe Jusik în spate. Treci la treabă.

Ultimele secunde dinaintea unei plecări grăbite erau întotdeauna cele mai terifiante. Un fir de păr se afla între victorie şi înfrângere, între viață şi moarte. Jusik securiză ultimul sac şi aruncă restul de pe speeder într-o grămadă dintre camioane.

— Acum dispari, spuse ea.

— Să înțeleg că nu te pot număra printre clienții mei fideli?

Ea ridică blasterul cu elocvență. Skirata îşi puse casca la loc şi se urcă pe speeder în spatele lui Jusik. Se ridicară în aer şi urcară deasupra depozitului.

— *Fierfek*, se auzi vocea lui Darman în urechea lui. Urăsc când improvizezi, sergent.

— Ca şi cum tu nu ai face-o.

— Suntem în aşteptare.

Ordo interveni.

— Femeia încarcă toți explozibilii, cu excepția unui singur sac, într-un singur camion. Cel cu însemne verzi, cel mai apropiat de zona de încărcare. Repet, negativ camionul verde. Nu țintiți camionul verde sau ne luăm adio de la jumătate din Coruscant.

— Femeile nu ascultă niciodată nimic din ce le spun, din fericire, zise Skirata. Ştiuse că va reacționa aşa. Deci asta înseamnă că există un singur vehicul pe care nu-l putem arunca în aer.

— Prioritatea este să izolăm camionul verde şi să-l ținem la pământ înainte să atacăm alte ținte.

— Am înțeles, domnule, răspunse corul de voci.

Jusik aduse speederul la trei sute de metri în spatele depozitului, într-un grup de unități închise de angrosişti. Skirata rămase respirând adânc pentru o clipă, pentru a se linişti, înainte să-şi deschidă din nou comunicatorul cu un dublu pocnet al dinților din spate.

— Obrim, sunt Skirata.

— Te aud, Kal.

— Poți să te *rostogolești*, prietene. Vorbim mai târziu.

— Am înțeles.

Canalul lui Obrim se întrerupse scurt.

— Omega, Delta, toate unitățile, aici Kal. Suntem în siguranță. Sunt ai tăi, Căpitane.

— Recepționat, sergent. Ordo începu numărătoarea inversă. Cinci, patru, trei, doi... hai, hai, hai! *Oya!*

Şi în centrul Oraşului Galactic se declanşă un mic război cu consecințe de mare amploare.

Capitolul 22

Vă vom supraveghea, îți promit. Nu ne veți vedea, nu ne veți auzi şi nici măcar nu veți şti că suntem alături de voi. Cum vă simțiți, Jedilor? Cum e să fiți la mila unei specii cu puteri pe care nici măcar voi nu le aveți? Acum ştiți cum vă privesc ceilalți. Ține-ți promisiunile, Generale, sau vei vedea cât de tare poate lovi o armată mică şi invizibilă.

Gurlanina Jinart, către Generalul Arligan Zey, cu privire la promisiunea de a muta toți coloniştii umani de pe Qiilura în termen de optsprezece luni

Depozitul *CoruFresh*, ora 22:25

La ora 22:25, ora oficială de *Triplu Zero*, Fi şi Mereel ieşiră din spatele zidului scund de la marginea sudică a pistei de aterizare şi se poziționară între camioanele cu repulsor parcate pe partea îndepărtată, cu fața spre depozit. Fi focaliză luneta cu infraroşu a *Deece*-ului asupra camionului verde şi văzu o pată luminoasă de căldură pe fuzelaj. Înclină luneta în sus şi văzu petecul întunecat care indica temperaturile variabile ale părții superioare a corpului unui om, un pilot care aştepta să plece.

— Am o țintă pe scaunul pilotului din camionul verde, iar unitatea lui apare caldă pe luneta cu infraroşu. Este încărcat explozibilul? Poate cineva să confirme?

— Pot vedea partea din spate a camionului. Au închis trapa cu două ținte înăuntru, laolaltă cu pilotul. Ordo făcu o pauză. Camionul verde este acum confirmat ca fiind încărcat. Trebuie să-l ținem la sol, *vode*. Nu îl putem detona, nu aici.

— *Dar,* ai o țintă clară asupra pilotului?

Se auzi un sunet de respirație rapidă şi un mormăit când cineva căzu lângă el. Fi se uită spre stânga şi îl văzu pe Darman îngenuncheat într-un picior cu puşca Verpină ridicată, cu cotul sprijinit pe genunchi. Un proiectil Verpin era garantat să facă o gaură prin fereastra camionului şi să-l ucidă pe pilot fără să declanşeze explozibilii.

— L-am țintit. Aştept.

Fi îşi roti *Deece*-ul pentru a-l localiza pe Ordo pe acoperiş. Nu-l putea vedea pe Sev, dar telemetrul de pe casca lui Ordo era abia vizibil când acesta îşi întorcea capul.

— Delta, spuse Ordo, fii gata să ocupi partea din spate a camionului verde când oprim grilele de iluminare. Omega, loveşte toate țintele ambulante de pe pista de aterizare.

Vocea lui Kal interveni.

— *Ord'ika*, suntem în spatele depozitului şi blocăm uşile. Forța *estimează* douăzeci şi patru de ținte vii în total.

Fi îşi reorientă luneta spre interiorul depozitului. Putea să vadă cel puțin nouă bărbați şi femei care se agitau înăuntru, şi încă doi, vizibili prin infraroşu, care desfăceau lăzi şi împachetau cutii mici şi blastere în saci.

— Am cel puțin unsprezece contacte în jurul şi în interiorul depozitului şi se pare că au un mic arsenal acolo. Vestea bună este că e doar un spațiu mare şi gol, cu birouri compartimentate pe un perete.

— Odată ce se sting luminile, va fi diferit…

Sev interveni.

— Am doi care încarcă ceea ce pare a fi carcase de puşcă DC-15 în micul speeder roşu de lângă gardul perimetral nordic.

— Şase dintre camioane par calde şi ticsite în infraroşul meu, spuse Mereel. Nu pot vedea nicio activitate în restul speederelor. Ar trebui să fie patru gata de zbor.

— Loveşte-le pe toate, atunci, doar ca să fim siguri, spuse Ordo. Loveşte totul, cu excepția camionului verde.

— Acum sunt cu vedere pe timp de noapte, spuse Darman. Sunt gata când eşti şi tu, Căpitane Ordo.

Corr sprintă în poziție în dreapta lui Fi, strecurându-se în spatele unui camion, cu blasterul rotativ sprijinit de centură şi cu mâna stângă strânsă pe mânerul superior. Din poziția lui, părea un om care se simțea destul de bine în privința şanselor sale. Nici măcar nu era menit să fie un comando; pur şi simplu se ridicase la înălțimea provocării. Fi spera ca Skirata să găsească o modalitate de a-l absorbi definitiv în *Compania Arca*. Trecu la luneta de noapte şi alinie pictograma țintei pe un bărbat şi o femeie care cărau între ei o ladă plată spre unul dintre camioane.

Degetul lui Fi se odihnea pe trăgaci.

— Luminile! şuieră Ordo.

El şi Sev traseră cu lansatoarele de rachete Plex, iar ambele grile de iluminare fură înghițite simultan de două bile de flăcări galbene. Vuietul omorî orice şansă de a auzi spargerea ferestrei camionului verde. Dar îl auzi pe Darman o clipă mai târziu.

— Pilotul din camion, terminat!

— Am pierdut unul! spuse Jusik.

— Mai spune o dată?

— O țintă a luat-o la fugă, în colțul de nord-est. L-am simțit plecând.

Urmă o fracțiune de secundă de timp înghețat înainte ca focurile albastre de blaster să se împrăştie din poziția lui Fi, tăind cele două persoane care mutau lada. Două dintre camioane explodară în bile de foc, asta însemnând încă şase ținte. Pista de aterizare era acum un gol întunecat, luminat de flăcările muribunde ale celor două camioane distruse şi de salvele sporadice ale *Deece*-urilor. De la capătul îndepărtat al depozitului, atacul în staccato albastru distinctiv al blasterului rotativ curse peste fiecare vehicul de pe acea parte a pistei. Corr se *implicase cu siguranță*, după cum spunea *Kal'buir*. Sprintă spre stânga lui Ordo, trăgând în timp ce alerga, doborând ultimul speeder gri cu argintiu într-o minge de lumină albă.

— Jusik? Ordo se gândi dacă să se îngrijoreze sau nu pentru singurul evadat. Jusik, trimite-i pe Vau şi Etain după cel care a fugit.

Sub poziția lui Ordo, Boss, Fixer şi Scorch alergară spre partea din spate a camionului verde, iar Atin veni din partea cealaltă. Boss trase un şir de proiectile din *Deece*-ul său la un unghi puțin adânc, tăind jumătate din carcasa propulsorului de repulsie al camionului. Acesta căzu la pământ cu un zgomot puternic de aliaj fărâmițat. Cu siguranță nu mai pleca nicăieri acum.

Scorch îşi concentră focul asupra depozitului. Ordo se balansă peste marginea acoperişului pentru a coborî în rapel în mijlocul luptei, trăgând cu unul dintre cele două blastere în timp ce cobora. Împuşcăturile scoteau scântei şi fum din uşile care se închideau. Erau probabil nouă sau zece terorişti închişi înăuntru, cu o bună dotare de arme. Şi în acest moment nu erau cea mai mare problemă a lui Ordo.

Sev se trânti la pământ lângă el şi îşi rulă din nou linia de coborâre în rapel.

— Doi ucişi cu Verpina. Asta e tot.

— Doi încă sunt în viață în interiorul camionului, spuse Boss. Dacă ai avea o sută de kilograme de explozibil termic, o mulțime de detonatoare şi nicio scăpare, ce ai face?

— Aş lua cu mine cât mai mulți inamici cu putință, spuse Ordo. Luați cu asalt camionul ăla *dik'utla* chiar acum, înainte să ne pună pe orbită.

Două minute de angajament părură secunde. Fi sprintă până la camionul verde pe urmele lui Mereel, cu Corr, Darman şi Niner aproape în urma lor.

— Eu am făcut zece cadavre pe pista de aterizare, spuse Niner.

— Un pilot mort şi două ținte vii în acest camion. Ordo le făcu semn lui Niner şi lui Scorch să se îndrepte spre partea din față a camionului. Voi stați gata să le distrageți atenția când Fixer şi Boss vor intra prin trapa din spate.

Ordo stătea în spate cu ambele blastere scoase în timp ce Fixer şi Boss se grupau de o parte şi de alta a trapei. Traseră în montanții cadrului, iar acesta se îndoi şi se deschise. Se auzi un zgomot puternic de fragmente care ricoşau din partea din față a vehiculului, iar Fixer şi Boss dădură buzna înăuntru cu vibrolamele din mănuşi scoase. Luminile albe străluciră şi şuierară: blasterele de mână. Ordo avu o fracțiune de secundă în care gândi *Asta e, o să explodeze, suntem morți, s-a terminat* – şi apoi se făcu din nou linişte. Bătăliile i se păreau o masă de zgomote asurzitoare intercalate cu perioade scurte de tăcere.

— *Fierfek*, nici măcar nu şi-au pregătit detonatoarele, spuse Scorch. Amatori.

Ieşi în fugă din camionul sfărâmat, cu armura înnegrită de focurile de blaster. Boss sări în spatele lui şi îşi scutură sângele de pe vibrolamă înainte să o bage la loc.

Ordo trase aer în piept.

— *Kal'buir?*

— Încă suntem la uşile din spate. S-a făcut puțină linişte acolo. *Bard'ika* spune că sunt 11 înăuntru.

— Confirmat unsprezece şi pe luneta cu infraroşu, spuse Niner, care întotdeauna avea nevoie să fie sigur.

— S-au încuiat înăuntru. Noi doar curățăm explozibilii din camion. Ordo le făcu semn lui Corr, Niner şi Boss să plece. Eu şi Mereel intrăm pe uşile din față. *Dar* şi Fi, deschideți o gaură în peretele din partea de sud.

— Vrei să intrăm prin spate, fiule? spuse Skirata. Sunt plin de adrenalină şi aş vrea să intru şi eu în acțiune. De dragul vremurilor trecute.

— Aminteşte-ți că nu ai armura Katarn, spuse Ordo, instantaneu mai îngrijorat pentru *Kal'buir* decât pentru oricine altcineva în viață.

Skirata pufni.

— Aminteşte-ți că tu nu porți fier Mandalorian.

Ordo făcu un gest către Mereel. Fratele său îndepărtă ceva praf de moloz de pe acoperitoarea albastră de umăr, cu gradul de locotenent, şi se întinse peste umeri cu ambele mâini pentru a apuca blasterul masiv *Cip-Quad* legat în spate.

— În trei…, spuse Ordo.

— Ce s-a întâmplat cu *în cinci*?

— Pur şi simplu nu mai am răbdare.

Skirata îşi ținea arma Verpină în mâna stângă, cuțitul în dreapta, ascultând cum Jusik îşi scotea sabia – un Cavaler Jedi într-o cască *Mando*.

Bard'ika, voi duce această imagine cu mine în mormânt.

Verifică fasciculul de țintire cu infraroşu, mai mult din obişnuință nervoasă

decât din orice altceva, şi speră că acei *hut'uune* nu aveau vedere pe timp de noapte.

Sunetul asurzitor al blasterului cvadruplu al lui Mereel puse capăt scurtei perioade de calm şi uşile din spate fură spulberate. Se auzi o explozie şi o ploaie zdravănă de resturi din partea laterală a depozitului. Pentru o clipă, Skirata crezu că uşile fuseseră aruncate în aer de suflul exploziei, dar Jusik dăduse cu pumnul în aer ca şi cum ar fi fost o atingere *jucăuşă*.

Fierfek. Deci asta e Forța, nu?

Nu se revărsă deloc lumină prin uşă. Apoi, cineva din interiorul depozitului alergă spre uşi şi o siluetă granulată apăru pe ecranul de vedere nocturnă.

Skirata reacționă instantaneu, fără să se gândească, atacând şi lovind în față cu cotul blindat, apoi aducându-şi cuțitul cu putere sub coastele siluetei înainte ca acesta să poată măcar să cadă pe spate. Abia când țintі cu arma Verpină în următoarea clipă şi se concentră pentru o secundă asupra chipului din afişajul căştii, îşi dădu seama că era femeia care îl făcuse *golan Mandalorian.* Trase cu arma înainte să se gândească măcar la o replică potrivită. Războiul era aşa. Rareori te gândeai la ceva satisfăcător de spus decât după ce treceau câteva zile – asta dacă mai aveai ceva de spus.

— Zece pe infraroşu, spuse Niner.

Infraroşul îți spunea cine încă era cald. Infraroşiile nu-ți puteau spune însă cine era în viață. Skirata prefera să urmărească doar mişcările.

— Grenadă! Feriți-vă! strigă Atin.

Unda de şoc îl ridică pe Skirata şi făcu să îi țiuie urechile. Era sigur că se aflase în afara uşilor, dar acum era înăuntru, iar Jusik îl trase cu un braț în picioare. Acum nu mai auzea clar comunicatorul.

Ciocănitul rapid al unui blaster rotativ porni şi apoi se opri brusc. Pentru un om antrenat în arta delicată a dezamorsării bombelor, Corr acceptase cu un oarecare entuziasm tehnica rudimentară de pulverizare a armei cu şase țevi.

— Grenadă...

O altă explozie zgudui depozitul.

— Om la pământ!

Cineva înjură – Sev? Scorch? – şi Ordo strigă:

— Retrageți-vă! Eliberați clădirea!

Skirata sprintă după Jusik, urmărind strălucirea verde a sabiei sale. Când trecură de uşi, un *vhooomp* masiv îl lovi pe Skirata simultan în picioare şi în spate. Aproape că îşi pierdu echilibrul. Liniştea se lăsă, iar Skirata se încordă să asculte.

— O mulțime de pete de infraroşu împrăştiate. Asta suna ca vocea lui Niner. Şi nu am nicio idee despre cine e viu şi cine e doar... cald.

— Scorch, eşti bine?

— Da. Doar m-a zguduit.

— Gata, spuse Jusik. Mă întorc înăuntru, Ordo. Se întoarse şi fugi înapoi în depozit, iar Skirata îl urmă. Îi pot găsi pe cei vii. Lasă-i în seama mea.

Depozitul era acum aproape întunecat şi tăcut, exceptând ticăitul, scârțâitul şi sunetele de fărâmițare a resturilor care cădeau şi a aliajului care se răcea. Aerul mirosea a ozon de la blasterele descărcate şi de la mirosul animalic al trupurilor sfărâmate. Nimic nu se mişca.

Skirata era sigur că totul durase de ore întregi. Dar nu, durase câteva minute. Creierul său alunecase în cadrul temporal ireal al luptei.

Sabia verde a lui Jusik lăsa o dâră sinistră. Nu părea să se teamă să atragă

focul: Skirata era sigur că pur şi simplu îl îndepărta ca pe o insectă enervantă.

— Simt că sunt trei vieți.

Ei bine, acum vor şti că Jedii se ocupă de caz.

Skirata îşi imagină cum stătea întins pe podea în haosul întunecat şi tăcut, probabil surd, cu siguranță rănit, şi cum prindea frânturi de mişcare în timp ce soldații scotoceau camera. Comandourile îşi stinseseră luminile de pe căşti, iar Fi, Atin şi Darman erau aproape invizibili în armura lor neagră, chiar şi pentru el.

Trebuie să fi fost terifiant. Se ascunsese de soldați, la şase ani şi fusese suficient de speriat încât să facă pe el. *Acum ştiți cum e, hut'uune.*

Cineva scoase un sunet, o mică jumătate de cuvânt, şi sună ca o rugăminte. Skirata îşi întoarse arma Verpină în direcția zgomotului. Văzu un bărbat îngenuncheat cu mâinile ridicate: *fierfek*, nu voia să ia prizonieri. Ăsta era ultimul lucru de care aveau nevoie. Îl auzi pe Jusik înghițind în sec.

— Treci lângă zid, şuieră Jusik. Făcea un gest către persoana care părea să se predea. Oare *hut'uune* putea măcar să-l vadă pe Jedi? Treci lângă zid!

Apoi interveni vocea lui Darman.

— Sergent! Jos! Flacără…

Skirata se învârti şi căzu în genunchi exact când Jusik se feri de o foaie de flăcări lichide albe care iluminară depozitul distrus şi îi copleşiră vederea nocturnă pentru o fracțiune de secundă. Aruncătorul de flăcări se declanşa în arcuri puțin largi şi Darman luă o porție din plin. Comandourile şi soldații săriră instinctiv înapoi, iar Skirata simți căldura chiar şi prin stratul de fier Mandalorian. Darman era luminat ca o statuie neagră, cu puşca încă ridicată, învăluit în lichidul arzător. Nici măcar nu țipă.

— *Dar!*

Skirata îşi găsi corpul răspunzând fără intervenția creierului său, în timp ce pompa proiectile Verpine în direcția aruncătorului de flăcări. Cineva căzu, iar fluxul de foc se opri. Zgomotul unei celule de energie care era introdusă într-un blaster îl deturnă de la spectacolul teribil al lui Darman arzând ca o torță în timp ce cineva – Fi? Niner? – se grăbea să-şi rostogolească fratele la pământ în încercarea de a înăbuşi flăcările. Skirata surprinse lumina slabă a unui indicator de încărcare în vederea sa periferică şi învârti Verpina în direcția acestuia, dar Jusik intră instantaneu în acțiune, legănându-şi sabia într-o ceață de lumină. Skirata putea vedea acum că bărbatul îngenuncheat – cel care păruse că se preda – scosese un blaster. Acesta era încă strâns în mâna lui moale. Dintr-un motiv oarecare, acea prefăcătorie îl înfurie pe Skirata mai mult decât orice altceva.

— Terminat! strigă Jusik. *Dar!* Privi în sus, spre tavan. Rezistă, *Dar.*

Armura Katarn putea rezista la temperaturi ridicate, dar substanța chimică arzătoare acoperise plăcile lui Darman. Flăcările rezistau încercărilor lui Niner şi Sev de a le sufoca cu sacii pe care îi foloseau. Skirata se duse să-şi arunce jacheta peste el. Dintr-o dată, o ploaie fină şi lipicioasă umplu aerul.

Sistemul de control al focului intrase în funcțiune.

— Mă bucur că a funcționat, murmură Jusik.

Un nor alb de gaz şuierător îl învălui pe Darman şi depozitul se scufundă din nou în întuneric. Focul era stins; din tavan ploua cu substanțe ignifuge.

Skirata se ghemui deasupra lui Darman, dându-i la o parte pe Niner şi Ordo. Armura lui încă radia căldură.

— Fiule! Eşti bine?

— Sergent…

— Eşti rănit?

— Nu chiar… m-a făcut să *clipesc* puțin, totuşi. Lichidul ăla e o chestie urâtă. Plăcile de armură ale lui Darman şuierau audibil în timp ce se răceau. Vocea lui era tremurândă. Mulțumesc.

— Asta e opera ta, *Bard'ika*? Skirata îl ajută pe Darman să se ridice în picioare. Plăcile de armură erau fierbinți la atingere. Tu ai activat sistemul de incendiu?

— Nu mă pricep doar să arunc în aer lucruri. Jusik îşi croi drum printre dărâmăturile şi duroțelul sfărâmat, cu cizmele scrâşnind, apoi se opri în loc. Asta e, spuse el încet. Cu siguranță nu a mai rămas nimeni în viață.

Puştiul părea remarcabil de calm în legătură cu asta, sau cel puțin vocea lui era sub control. Darman se şterse de praf, iar Ordo îi înmână *Deece*-ul. Opt proiectoare de cască se aprinseră şi măturară interiorul, punând în evidență o scenă fumegândă şi lucruri pe care Skirata le văzuse mult prea des, pe prea multe câmpuri de luptă. Un fascicul de lumină se ridică brusc spre acoperiş.

— Am aruncat în aer jumătate din acoperiş, spuse Boss.

— Ultima dată când mă mai bazez pe infraroşu…

— *Kandosii*, *Bard'ika!* E mai bun decât o lunetă în orice zi.

— Asta-i tot? Era vocea lui Fixer. Toate astea şi tot nu am reuşit să-i vedem la față? Cel puțin pe droizi îi poți vedea. Vin spre tine. Aceste gunoaie…

— Vrei să te uiți, *ner vod*?

— Sunt atât de… obişnuiți.

— Şi acum sunt atât de morți, spuse Sev.

Ordo interveni.

— Am terminat aici, *vode*. E timpul să plecăm. Îşi puse mâna înmănuşată pe umărul lui Skirata. Nouă minute, *Kal'buir*. Ar fi putut fi mai repede, dar s-a terminat. Să mergem.

Skirata prinse brațul lui Darman şi îl urmă pe Jusik. *Încă mai pot lupta: încă sunt destul de bun*. Dar nu era la fel de bun ca tinerii aflați la vârful abilităților lor şi trebuia să facă ceva în privința asta dacă nu voia să fie o povară pentru ei într-o zi.

Îşi va face griji pentru asta mai târziu, la fel şi pentru glezna lui. Acum trebuia să-i aştepte pe Vau şi Etain, care erau încă la vânătoare.

* * *

Sectorul F-76, undeva la nord de depozitul *CoruFresh*, ora 23:05, la 385 de zile după Geonosis

Strillul era o mică lumină strălucitoare de bucurie pură în timp ce alerga pe pasarelă în fața lui Etain şi Vau. Încă mai erau câțiva pietoni prin preajmă, părăsind fabricile şi atelierele pentru noapte, iar Vau îşi scosese casca. O platoşă neagră şi mată de armură nu atrăgea atenția, se părea, dar acesta nu era un cartier în care să treacă neobservată o vizieră Mandaloriană distinctivă.

Strillul avea mirosul bărbatului. Avea un avans față de ei, dar *Mird* nu era de lepădat, iar Etain putea să urmărească urma de panică şi frică aproape la fel de bine ca şi animalul. Putea localiza zona: *Mird* putea urmări după miros, odată ce restrângea zona de căutare pentru el.

Este un lucru ciudat pentru o femeie însărcinată. Poate fiul meu să simtă deja ce se întâmplă în jurul lui? Sper că nu.

Vau se ținea aproape în spatele ei, alergând într-un ritm constant.

— Sunt foarte impresionat, oftă el. Tu şi strillul lucrați foarte bine împreună. Mi-aş dori să vadă şi Kal asta.

Etain îşi închipuia că aşa vâna Vau cu *Mird*, tăcuți şi perseverenți, acoperind terenul oră după oră până când îşi încolțeau prada sau o doborau. Bărbatul care reuşise să fugă de atacul de pe pista de aterizare îi condusese într-un labirint de turnuri de apartamente dărăpănate de la marginea zonei industriale.

După o vreme, Etain îl ajunse din urmă pe *Mird* şi îl găsi ghemuit nerăbdător lângă un set de uşi care dădeau spre o clădire rezidențială dărăpănată. Câțiva tineri cu aspect neplăcut, care zăboveau la colțul aleii, începură să se îndrepte spre ea, holbându-se, dar apoi *Mird* îşi deschise gura imensă şi scoase un răget de avertizare. Vau apăru de după colț, cu puşca Verpină ridicată într-o mână, iar tinerii fugiră.

— Şi se spune că tinerii din ziua de azi nu au inteligență, spuse Vau. Îşi scoase un disruptor de mână de la centură şi îl înfipse în panoul uşii. Uşile se deschiseră. Intră.

Mird o luă la fugă înainte şi se opri în fața turboliftului, întorcându-şi capul să se uite rugător la stăpânul său. Vau duse un deget la buze şi arătă în sus. Se urcară în turbolift şi strillul îşi apăsă nasul pe spațiul mic dintre uşi în timp ce urcau. Când trecură de etajele 134 şi 135, deveni frenetic şi coada lui lovi podeaua, dar nu scoase niciun sunet. Vau opri liftul la etajul 136 şi coborâră. Între etaje exista o scară de urgență. Etain rupse sigiliul cu o împingere ajutată de Forță şi începură să coboare.

— *Oya, Mird!* Vânează!

Mird trecu în viteză pe lângă ea. Ea simți tulburarea în Forță, iar instinctele lor combinate îi duseră pe amândoi la etajul 134. *Mird* mirosi de-a lungul pasajului şi se opri în fața uşii unui apartament, se aşeză cocoşat şi privi cu atenție panoul uşii.

Vau îi puse o mână de reținere pe braț.

— Ştiu că un Mandalorian consideră o femeie războinic ca fiind egală cu el, draga mea, dar simt că ar trebui să mă ofer să fac eu însumi această treabă.

— O voi face eu, spuse ea.

Trebuia să o facă. Vau lovi încuietoarea cu disruptorul. Strillul fugi în hol, aproape întinzându-se pe podea, iar Etain îl urmă, scoțând ambele săbii de lumină.

Îi trecu prin minte că s-ar putea să fi dat peste o familie aici, iar apoi avea să fie pusă în fața unei dileme: un Jedi cu două săbii scoase, o cameră plină de martori şi un terorist. *Ce voi face?* Dar simți că nu va fi cazul. Era doar teama despre cât de departe ar putea fi pregătită să meargă.

Sparse fiecare uşă cu Forța, mişcându-se uşor ghemuită şi privind înăuntru.

Un şuvoi de proiectile blaster țâşni dintr-o uşă şi lovi strillul. Etain îl auzi pe Vau icnind. *Mird* urlă şi se învârti, cu un picior târându-se, apoi încercă să intre după agresorul său, dar ea întinse un braț şi animalul se opri pe loc.

— Pleacă, *Mird*! şopti ea.

Etain răsuflă uşurată, apoi intră în cameră pentru a întâmpina o altă ploaie de focuri de blaster. Încrucişă lamele albastre de energie şi respinse fulgerele cu o mişcare de despărțire a brațelor. *Nu ştiam că pot face asta*. Fusese instinct pur, scos din adâncul ei şi din anii mulți de antrenament din trecut.

Se năpusti înainte pentru a ucide. Ca întotdeauna, nu vedea prea multe şi nu simțea nimic tangibil, niciun şoc în brațe, nicio rezistență în timp ce mătura lamele, dar simțea că Forța se schimba. O lumină scurtă străluci şi se stinse.

Opri sabia Maestrului Fulier şi o strecură în tunică cu o singură mână, în timp

ce o ținea pe a ei activată, pentru orice eventualitate. Nu mai simți pe nimeni altcineva. *Mird* intră șchiopătând în cameră după ea şi ştia că se uita în sus, la fața ei, chiar dacă nu era decât lumina slabă împrăştiată prin fereastra unui oraş care nu era niciodată complet întunecat.

— *Oya*, şopti ea, fără să ştie prea bine ce putea însemna comanda în acest caz.

Dar *Mird* mârâi în linişte şi sări pe trupul bărbatului pe care îl omorâse ea. Îşi stinse sabia şi ieşi din apartament, iar *Mird* ieşi şchiopătând câteva clipe mai târziu, scrâşnind fericit din dinți. Nu se uită prea atentă la ceea ce avea în fălci, dar animalul înghiți zgomotos.

— Bietul *Mird*. Vau suspină. Aici, puiule, vino aici.

Îl luă pe strill în ambele brațe şi îl duse spre turbolift. Unul dintre picioare fusese ars de blaster. Etain îşi deschise comunicatorul.

— Kal, toată lumea e *prezentă*.

— Bună treabă, se auzi vocea lui Kal. Părea obosit. Ne vedem la punctul de întâlnire.

Mird o lăsă pe Etain să-şi pună mâinile pe piciorul său pentru a-l vindeca, în timp ce liftul îşi croia drum spre parter. Vau îl cără până la speeder. Era un animal mare şi greu, dar refuză să-l lase să meargă. Etain îl luă în poală şi îi alină durerea în timp ce Vau pornea speederul şi se îndreptau spre punctul de întâlnire.

Nu părea să nu existe nimic ce Vau nu ar fi făcut pentru *Mird*. Iubea acel animal.

* * *

Punctul de întâlnire, la doi kilometri de depozitul *CoruFresh*, ora 23:20, la 385 de zile după Geonosis

Echipa de atac se întâlni pe un şantier de construcții operat de droizi, la nord de depozit. Droizii nu aveau nevoie de lumină pentru a lucra, iar prezența câtorva umanoizi îmbrăcați ciudat în întunericul apropiat nu ar fi atras atenția.

Skirata numără cele şase speedere care se întorceau, cu stomacul încleştat până când sosi ultimul dintre ele cu Mereel şi Corr. Corr strângea blasterul rotativ ca pe un prieten pierdut de mult timp.

Bun băiat. Voi muta Coruscantul şi toate lunile sale putrede ca să-l țin cu mine, Zey. Pot oricând să antrenez mai mulți soldați în comandouri. Uită-te la mine.

— Toți plastoizii termici sunt prezenți?

— Da, sergent. Boss se sprijini de caroseria unui speeder. Vrei să verifici?

— Am încredere în tine că ai numărat. Ordo îi poate strecura înapoi în magazie mâine, după ce vor fi neutralizați.

— Care este scorul final? spuse Fi.

Niner îşi dădu jos casca. Chiar şi cu controlul mediului din interiorul costumului său sigilat, arăta de parcă ar fi transpirat un ocean. Îşi frecă încet fața cu palma mănuşii.

— Ăăă… cred că am eliminat douăzeci şi şase de băieți răi.

— Douăzeci şi patru la fața locului, spuse Mereel. Am cercetat locul şi am făcut o numărătoare. A fost puțin cam greu de spus în unele locuri, dar am înregistrat blasterele care fuseseră trase după urmele lor elecromagnetice. Aşa că eu zic că sunt douăzeci şi patru.

— Plus Perrive şi prietenul nostru din blocul de apartamente, spuse Etain.

— Cu siguranță douăzeci şi şase. Jusik era sigur. I-am simțit.

— Bine, *Băieții Strălucitori* douăzeci şi şase, *Hut'uune* zero, spuse Corr. Prindea repede *Mando'a*. Eu numesc asta o victorie.

Jusik stătea în picioare şi se holba la interiorul căştii pe care o ținea în mâini.

— Nu a rămas niciun martor în picioare. Doar o ceartă urâtă între bandele de infractori.

— Nu vei primi niciodată vreo laudă publică pentru asta, spuse Skirata. Dar lăsați-mă să vă spun acum că fiecare dintre voi m-ați făcut un om mândru. Se uită în jos la strillul care şchiopăta pe unul dintre cele şase picioare ale sale în timp ce se învârtea în jurul lui Vau, mârâind adânc din gât. Chiar şi tu, *Mird*, grămadă împuțită de salivă.

Strillul se uită la Etain şi scoase un mârâit muzical. Ea îşi înfăşurase un braț în jurul taliei lui Darman, cu capul sprijinit pe placa lui toracică, cu ochii închişi, dar îi deschise şi îl privi pe *Mird*.

— *Mird* te place, spuse Vau. Ai avut grijă de el şi l-ai lăsat să îşi ucidă prada.

Fi îi dădu lui Darman o palmă obosită pe spate.

— E pricepută cu animalele proaste, *ner vod*.

O tăcere epuizată se aşeză peste echipă. Droizii lucrau în jurul lor, cărând grinzi şi stivuind plăci de duraplast, nepăsători. Dacă cineva credea că operațiuni ca aceasta erau urmate de sărbătoriri sălbatice, se înşela. Euforia instantanee de a vedea o navă luând foc sau un inamic căzând în urma unei lovituri bine plasate era de foarte scurtă durată. Hiperalerta indusă de adrenalină persista o vreme, apoi era înghițită rapid de oboseală şi de un sentiment de… vid, de lipsă ciudată de scop, de căutare a următoarei sarcini. Adrenalina trebuia să curgă. Îşi vor reveni la normal după ce se vor odihni.

Skirata era hotărât că vor avea parte de odihnă.

— Să ne întoarcem la bază, zise el. Putem pleca de la *Qibbu* mâine dimineață.

Nu primi niciun răspuns.

— Îi este foame cuiva? Poate o bere sau două?

— Baia, spuse Niner. Duşul.

— Cine e de gardă în seara asta?

— Eu, spuse Vau înainte ca Skirata să deschidă gura. Du-te, Bardan. Tu te duci înapoi cu Etain şi *Mird*. Eu îl voi lua pe Kal.

Skirata se urcă pe speederul lui Vau. Analgezicul îşi pierdea efectul şi durerea începuse să-i roadă din nou glezna. Îşi deschise comunicatorul şi îl apelă pe Jaller Obrim.

— Aici Kal. Cum merge treaba?

Obrim suna de parcă ar fi fost în mijlocul unei revolte. Se auzeau multe strigăte pe fundal şi apoi un vuiet puternic şi înăbuşit. Comandourile nu erau singurele care foloseau explozibili pentru o intrare rapidă, deci.

— Sunt ocupat, spuse căpitanul Forțelor de Securitate. Până acum am ridicat în jur de şaizeci de suspecți. Aflați destul de jos în lanțul trofic, dar duc la tot felul de alte persoane de care Forțele de Securitate sunt interesate şi vor fi scoase de pe străzi pentru o vreme. Făcu o pauză când îl întrerupse o altă bubuitură puternică. Totuşi, nu ştiu unde îi vom pune pe toți. Închisoarea se umple repede.

— Noi nu am avut niciodată această problemă. Iar țintele noastre nu ies niciodacă eliberate condiționat.

— Pun pariu că da. Sunteți toți bine?

— Fără răni grave. Toată lumea se deplasează fără ajutor. Totuşi, e destul de multă mizerie de curăţat.

— Cu plăcere. Clubul Personalului şi Clubul Social al Forţelor de Securitate Coruscant, cu toţii. La sfârşitul săptămânii. Nu voi accepta un refuz şi nici Forţele de Securitate nu vor accepta un răspuns negativ. Să fiţi acolo.

— Contează pe asta.

Skirata închise legătura şi îşi lăsă capul să cadă, astfel încât bărbia să se sprijine pe platoşa toracică. Vau se înghesui pe scaunul din faţa lui şi porni speederul. Se întinse în spate şi îi întinse lui Skirata un datapad.

— Datapadul lui Perrive. Bucură-te de conţinutul său pe îndelete, *ner vod*. Deci, o băutură sau o luptă? Ce să fie?

— Walon, eşti foarte norocos că sunt prea obosit. Skirata băgă datapadul în buzunar, o altă mică comoară cu care să se joace băieţii lui Null. Altfel, te-aş plesni.

— Trebuie să mă împac cu Atin.

— Tot te va ucide după ce va avea o noapte bună de somn.

— Scurta unitate a triumfului şi apoi iar la luptă. Zdrobitor, nu-i aşa? Victoriile par atât de nesemnificative în comparaţie cu dimensiunea războiului.

— Asta nu înseamnă că n-ar trebui să încercăm, spuse Skirata. Doar ceea ce fac indivizii se adaugă la istorie.

— Atunci, noi am scris-o pe a noastră.

Fu una dintre puţinele dăţi în care Skirata se trezi uitându-se la spatele lui Vau fără să simtă nevoia să pună mâna pe cuţit.

— Să-ţi spun ceva, spuse el. Scoase din buzunar telecomanda dezactivată. Ce-ar fi să trecem pe la cartierul diplomatic şi să luăm acel speeder verde frumos? Perrive nu va mai avea nevoie de el acum. Poţi să piratezi pornirea unui speeder?

— Cu siguranţă, spuse Vau.

Capitolul 23

Când nu mai poți şti ce reprezintă națiunea sau guvernul tău, sau chiar unde se află, ai nevoie de un set de convingeri pe care să le poți purta cu tine şi de care să te agăți. Ai nevoie de un nucleu în inima ta care nu se va schimba niciodată. Cred că acesta este motivul pentru care mă simt ca acasă mai mult în cazarmă decât în Templul Jedi.

Generalul Bardan Jusik, Cavaler Jedi

Casă operaţională, *Coliba lui Qibbu*, ora 00:15, la 386 de zile după Geonosis

Suita de camere de la ultimul etaj al *Colibei lui Qibbu* arăta ca ziua de inventar în magaziile de echipament ale Marii Armate.

Fi păşi peste grămezile de armuri stivuite şi pachetele de explozibil plastoid de putere cinci sute şi se trânti pe primul scaun pe care îl găsi.

— Ai de gând să dormi cu *găleata* pe cap? spuse Mereel.

Fi înțelese aluzia şi îşi desfăcu sigiliul căştii, inhalând aer cald cu miros de transpirație, covor stătut, cafea şi strill. Existau momente în care *buy'ce* era o mângâiere şi un refugiu liniştit, izolându-l de lume, iar acum simțea nevoia de asta din motive pe care nu le înțelegea şi la care nu voia să se gândească.

Mereel stătea la masa zgâriată şi ponosită, desfăcând pachetele de plastoid termic şi introducând un lichid incolor în ele. Fi voia să se ridice şi să se uite, dar era pur şi simplu prea obosit. Îl putea vedea pe Mereel apăsând cu degetul mare o scobitură în turtele de plastoid maro, turnând câteva picături de lichid dintr-o sticluță şi apoi frământându-l cu o mişcare constantă de pliere.

— Ah, spuse Fi, amintindu-şi.

— Trebuie să adăugăm compusul stabilizator înainte să punem totul înapoi în magazie, altfel va ucide mult mai mulți *vode* decât ar putea să o facă *băieții răi* vreodată.

— Vrei o mână de ajutor?

— Nu. Dormi puțin.

— Unde e sergentul Kal? Lui Fi îi făcuse plăcere să-i spună *Kal'buir*. Dar îşi *îmbrăcase* vechile obiceiuri odată cu armura. Sper că nu l-a înjunghiat pe Vau.

— *Eliberează* un speeder în numele *Fondului de Pensii* Skirata.

— Haide, nu se va pensiona niciodată.

— Tot vrea speederul. Obiceiurile de mercenar se pierd greu.

Lui Fi îi era greu să se gândească la sergentul său ca fiind interesat de o viață dincolo de armată. Petrecu o vreme întrebându-se ce şi-ar putea dori cu adevărat omul şi, în afară de o soție care să aibă grijă de el, Fi avea probleme în a-şi imagina ce ar putea fi. Era aceeaşi problemă pe care o avea cu propriile vise. Erau intruzive şi insistente – dar erau limitate. Ştia doar că lipsea ceva, iar când se uita la Darman şi Etain, ştia ce era; se întrebă, de asemenea, cum putea funcționa dacă ar fi obținut acel ceva. Nu era prost. Putea să numere şi să-şi calculeze şansele de supraviețuire.

— Noapte bună, *ner vod.*

Îl lăsă pe Mereel la treaba lui şi se plimbă prin cameră, desfăcându-şi plăcile de armură pe măsură ce mergea şi stivuindu-le într-un teanc lângă uşa dormitorului. Combinezoane şi chiloți negri atârnau uscându-se pe fiecare cuier şi şină. Oricât de epuizate erau, echipele îşi spălau totuşi echipamentul cu conştiinciozitate.

Fi aruncă o privire în unele dintre camere pentru a verifica cine ar putea fi treaz şi dispus să stea de vorbă, dar băieții din Delta erau cu toții adormiți, fără ca măcar să sforăie. Niner şi Corr se prăbuşiseră pe scaunele din una dintre nişe, cu o farfurie de prăjituri pe jumătate mâncate aşezată pe măsuța dintre ei. Darman era întins pe patul său din camera pe care o împărțea cu Fi, aparent deloc vătămat după calvarul cu focul, iar Ordo era ghemuit în camera alăturată, cu o pătură trasă pe cap. Ciudat: întotdeauna părea să facă asta, ca şi cum ar fi vrut întuneric total.

Nu era niciun semn de Jusik sau Etain. Mai departe, de-a lungul pasajului, Fi avu noroc. Atin stătea pe scaunul din camera lui, curățându-şi armura.

— Sunt de pază până se întoarce Skirata, spuse el, fără să aştepte întrebarea lui Fi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Sunt sigur că Laseema te va aştepta.

— Nu e vorba de Laseema.

— Atunci e ceva.

— Tu nu renunți niciodată, nu-i aşa?

Atin fusese întotdeauna un tip retras, chiar dacă se stabilise solid într-o *cultură de echipă* foarte diferită de cea în care fusese crescut. Întotdeauna era ceva nou de învățat despre un frate care fusese antrenat în alt lot.

— Bine, acum că treaba e gata, am probleme de rezolvat cu sergentul Vau.

— Nu mai este sergent.

— Tot am de gând să-l omor.

Erau doar vorbe. Bărbații spuneau lucruri de genul ăsta. Fi închise uşile şi se aşeză pe patul de vizavi.

— Eu ar trebui să fiu de gardă, spuse Atin.

— L-am făcut pe Sev să-mi spună cum ți-ai făcut rana de pe față.

— Deci acum ştii. Vau mi-a tras o bătaie bună pentru că m-am plâns că am supraviețuit pe Geonosis când frații mei nu au făcut-o.

— Este chiar mai mult decât atât. Tu ştii asta. Nu ai fi primul care se ia la bătaie cu sergentul său.

— Ştii, îmi placi mai mult când eşti fără minte şi amuzant.

— Trebuie să ştim.

— *Usen'ye.* Era cel mai grosolan mod să spune cuiva să plece în *Mando'a*. Nu e treaba voastră.

— Ba da, dacă te lupți cu Vau, te omoară şi trebuie să găsim un înlocuitor.

Atin puse pe podea apărătoarea de spate pe care o curăța şi îşi frecă ochii.

— Vrei să ştii? Chiar aşa? Uite.

Îşi agăță degetele în interiorul gâtului combinezonului şi trase în jos. Cusăturile cedară. Nu era nimic ce Fi nu mai văzuse înainte, la duşuri. Umerii şi brațele lui Atin erau împletite cu dungi lungi şi albe de țesut cicatrizat. Era ceva obişnuit în Marea Armată. Bărbații se răneau la antrenamente şi pe teren, cu sau fără armură. Dar Atin părea să fi dobândit unele mai spectaculoase decât media.

Cicatricele se întâmplau, mai ales dacă nu puneai suficient de repede bacta pe rană.

— Vau ți le-a dat şi pe acelea, nu-i aşa?

— Vau aproape că m-a omorât, aşa că atunci când am ieşit în sfârşit din rezervorul de bacta, am spus că o să-l omor într-o zi. Destul de corect, da?

Nu e de mirare că lui Corr i se părea că toate comandourile sunt cam *stresate*. Trebuie să fi părut periculos de haotici pentru un soldat clonă crescut şi antrenat prin instrucție-fulger şi simulare sobră Kaminoană.

— Să-l ucizi este un pic cam mult, spuse Fi. Să-i spargi nasul, poate.

— Skirata a făcut deja asta. Uite, dacă Vau simțea că îți lipseşte latura ucigaşă, ar fi *ridicat-o* un pic. Te-ar fi pus să te lupți cu fratele tău. Noi aveam de ales. Puteam să ne luptăm între noi până când unul dintre noi era prea grav rănit ca să mai stea în picioare, sau puteam să ne luptăm cu el.

Fi se gândi la Kal Skirata, la fel de dur şi de nemilos ca oricine pe care îl cunoscuse vreodată, asigurându-se că echipele sale erau hrănite şi bine odihnite, găsindu-le bunătăți ilicite, învățându-i, încurajându-i, spunându-le cât de mândru îl făceau. Părea să funcționeze destul de bine.

— Şi? spuse Fi.

— Am optat să mă lupt cu Vau. Avea o sabie adevărată din fier *Mando*, iar eu eram neînarmat. M-am dus pur şi simplu la el. Niciodată în viața mea nu mi-am dorit atât de mult să ucid, iar el doar m-a tăiat. Iar Skirata l-a bătut măr pe Vau când a aflat. Nu s-au înțeles niciodată, cei doi.

— Deci… chestia cu Sev. I-ai spus lui Skirata.

— Nu, Skirata a aflat singur. Nici măcar nu ştiam că mă cunoaşte până când ne-am întâlnit la asediul portului spațial. Atin îşi ridică placa apărătoare şi începu să o curețe din nou. Deci acum ştii.

Fi se gândi că o lovitură rapidă asupra lui Vau ar putea *curăța* ura lui Atin. Apoi se gândi că fratele său era absolut literal.

— *At'ika*, te-ai gândit vreodată ce se va întâmpla cu tine dacă îl vei ucide?

— Am ucis oameni în afara regulilor legitime de luptă în seara asta. Încă unul nu va face diferența. Şi oricum voi muri destul de curând.

— Da, dar mai e şi Laseema.

Atin făcu o pauză, cu cârpa strânsă într-o mână.

— Da, mai este şi ea.

— Şi oricum, cum ai de gând să-l omori pe Vau?

— Cu o lamă. Îşi ridică mănuşa dreaptă şi ejectă lama cu zgomot. În stilul *Mando*.

Asta nu e bravadă. Fi se zbătu o clipă, întrebându-se care ar fi lucrul corect de făcut. *Chiar are de gând să o facă.* Hotărî că va aştepta lângă uşile de la platforma de aterizare, pregătit pentru momentul în care Vau va intra prin ele.

* * *

Lui Etain îi era imposibil să doarmă. Se aşeză pe platforma de aterizare cu Jusik, meditând. Cu toată violența zilei pe care o lăsase în urmă, găsi în ea un miez de seninătate care nu mai fusese niciodată acolo, acel calm interior pe care îl căutase atâția ani prin studiu şi luptă. *Tot ce trebuia să fac era să am o viață în afară de a mea de care să am grijă. Aceasta este adevărata detaşare pe care ar trebui să o căutăm, să punem o altă persoană mai presus de noi înşine – nu să ne negăm emoțiile.*

Ataşamentul față de sine este calea spre partea întunecată.

Firele complicate de argint ale copilului ei în Forță erau mai complexe acum, mai interconectate. Simțea scop, claritate şi pasiune. Va fi o persoană extraordinară. Abia aştepta să-l cunoască. Şi când va fi momentul potrivit, îi va explica lui Darman ceea ce simțea. Îşi imagină bucuria de pe fața lui.

Se scoase din transă şi îl văzu pe Jusik la câțiva metri distanță, privind peste turnuri în direcția Senatului.

— Bardan, am o întrebare pe care nu pot să ți-o pun decât ție.

El se întoarse şi zâmbi.

— Îți voi răspunde dacă pot.

— Cum să-i spun lui Darman în Mandaloriană că *îl iubesc*?

Aşteptă ca Jusik să-şi exprime şocul sau dezaprobarea. El clipi de câteva ori, concentrându-se asupra unui loc inexistent la câțiva metri în față.

— Nu cred că vorbeşte complet fluent în *Mando'a*. Nullii vorbesc, totuşi.

— Nu vreau să-mi declar dragostea pentru Ordo, mulțumesc.

— Bine. Încearcă... *ni kar'tayli gar darasuum*.

Îl repetă în sinea ei de câteva ori.

— Am înțeles.

— Este acelaşi cuvânt ca şi a şti, a ține în inimă, *kar'taylir*. Dar adaugi *darasuum*, pentru totdeauna, şi devine ceva destul de diferit.

— Asta îmi spune multe despre viziunea Mandaloriană asupra relațiilor.

— Ei cred că o cunoaştere completă a cuiva este cheia pentru a-l iubi. Nu le plac surprizele şi fațetele ascunse. Războinicii tind să nu le placă.

— Oameni pragmatici.

— Păcat că noi, Jedii, nu am fost mai buni prieteni cu ei. Ne-am fi putut bucura să fim pragmatici împreună.

— Nu îmi ții lecții despre ataşament. Mulțumesc pentru asta.

Jusik se întoarse spre ea cu un zâmbet larg, care nu putea veni decât de la faptul că era complet împăcat cu sine însuşi. Îşi indică corpul cu o fluturare a mâinilor: o armură Mandaloriană de culoare verde mată, sub formă de plăci pentru corp şi gambe. Casca asortată, cu fanta sinistră în formă de T, se afla pe podea, lângă el.

— Crezi, spuse el, că mă voi întoarce în Templul Jedi purtând asta? Crezi că asta nu înseamnă ataşament?

Chiar i se părea amuzant. Râse. Ei doi erau clar tot ceea ce Ordinul Jedi nu ar fi aprobat.

— Zey ar face o criză.

— Kenobi poartă armură de soldat.

— Generalul Kenobi nu vorbeşte Mandaloriana. Râsul lui Jusik i se păru contagios, şi era nuanțat de epuizarea şi uşurarea înfricoşată care era adesea atât de evidentă la Fi. Şi soldații lui nu i se adresează cu *Micul Obi-Wan*.

Jusik redeveni sobru.

— Codul nostru a fost scris când eram pacificatori. Nu am purtat niciodată un război, nu aşa, nu folosind pe alții. Şi asta schimbă totul. Aşa că voi rămâne ataşat, pentru că inima îmi spune că aşa este corect. Dacă a rămâne un Jedi înseamnă că este incompatibil, atunci ştiu ce alegere voi face.

— Ai făcut-o deja, spuse Etain.

— Şi tu la fel. El făcu un gest vag în direcția burții ei. Pot să simt. Te cunosc

prea bine acum.

— Nu face...

— Va fi foarte dificil pentru amândoi, Etain.

— Darman încă nu ştie. Nu trebuie să spui nimănui. Promite-mi.

— Bineînțeles că nu o voi face. Am față de Darman o mare datorie. Față de toți, de fapt.

— O să te omori încercând să te ridici la înălțimea lor.

— Atunci nu mă deranjează, spuse Jusik.

Jusik nu voia să fie un pacificator. Dacă Forța nu s-ar fi manifestat în el, ar fi putut fi un om de ştiință, un inginer, un constructor de lucruri uimitoare. Dar el voia să fie un soldat. Iar Etain trebuia să fie şi ea unul, fie că voia sau nu, pentru că trupele ei aveau nevoie de ea. Dar de îndată ce războiul se va termina, va părăsi Ordinul Jedi şi va urma un destin mai greu, dar mai dulce.

* * *

Skirata aşeză speederul verde pe platforma de aterizare cu o oarecare satisfacție. O va pune pe Enacca să-i schimbe culoarea şi să-l facă să dispară din sistemul de licențiere, dar asta era o muncă de rutină pentru ea. Era furioasă că trebuia să ridice atâtea speedere ale echipei, uneori abandonate când nu aveau de ales, dar câteva credite în plus o linişteau.

Vau se strecură afară din trapa de pe partea pasagerului şi *Mird* țopăi până la el, scâncind şi miorlăind fericit.

— Mă duc să mă răsfăț cu un pahar de *tihaar*, spuse Skirata. Dacă strillul vrea să doarmă înăuntru la noapte, este binevenit.

— S-ar putea să mă alătur şi eu la această băutură. Vau îl luă din nou pe *Mird* în brațe. Nu a fost o operațiune ca la carte, în niciun caz, dar am făcut o gaură decentă în opoziție într-un timp foarte scurt.

Se simțea aproape ca o relație civilizată. Aşa se simți până în momentul în care uşile se deschiseră şi aproape că se împiedicară de Fi. El întinse ambele brațe ca o barieră.

— Sergent, Atin e într-o dispoziție proastă. Se întoarse spre Vau, care îl aşeză pe *Mird* pe covor şi îşi scoase casca. Nu cred că ar trebui să te apropii de el, sergent Vau.

Vau doar îşi coborî uşor bărbia şi păru resemnat.

— Hai să terminăm cu asta.

— Nu...

— Fi, asta e între mine şi el.

Instinctul imediat al lui Skirata fu să intervină, dar de data asta bănuia că Vau va ieşi mai rău, iar asta avea un anumit iz de dreptate. Deşi respecta priceperea şi integritatea omului, îl detesta la nivel instinctiv pentru brutalitatea sa. Şi pentru el, asta ştergea toate virtuțile lui Vau.

Spunea că o făcea pentru binele lor, dar era pentru a le întări identitatea *Mando*, pentru a le salva viețile, pentru a le salva sufletele. Băieții lui chiar credeau asta. Skirata nu ar fi crezut niciodată.

— Te-am aşteptat, sergent, spuse vocea lui Atin.

Skirata îl trase pe Fi înapoi. Ordo şi Mereel, care încă lucrau la neutralizarea plastoidului termic capcană, priviră în sus, precauți, aşteptând semnalul să se

implice. Le dădu o mişcare discretă din cap. *Nu încă. Lăsați-o baltă.*

Atin îşi purta mănuşa dreaptă şi combinezonul. Ejectă vibrolama din platoşa de la articulație şi îşi ridică pumnul la umăr, apoi băgă lama în teacă.

— Dacă strillul ăla încearcă să mă atace, o să-l ucid şi pe el.

Era o latură a lui Atin pe care Skirata nu o mai văzuse niciodată, dar pe care o construise Vau. Era acea părticică din Jango, gena care spunea *Stai şi luptă, nu fugi*, o altă tendință genetică ce putea fi cultivată şi dezvoltată şi antrenată în ceva mult mai mare decât ea însăşi.

Vau îşi ținea brațele pe lângă corp şi părea sincer frustrat. Atin nu înțelesese niciodată de ce o făcuse. *Şi nici eu nu am înțeles*, gândi Skirata. Salvezi un om de la a fi *dar'manda* învățându-l despre moştenirea lui, nu transformându-l într-un animal sălbatic.

Vocea lui Vau se înmuiase.

— Trebuia să fii *Mando*, Atin. Dacă nu te făceam *Mando*, puteai la fel de bine să fii mort, pentru că nu ai fi existat ca *Mando'ad*, nu fără spiritul şi curajul tău. Aproape că-şi cerea scuze. Trebuia să fii capabil să treci acel prag şi să fii gata să faci absolut orice pentru a câştiga. *Fierfek*, dacă proştii de Jedi nu v-ar fi folosit ca infanterie pe Geonosis, fiecare dintre membrii lotului meu de comando ar fi fost în viață astăzi. V-am făcut oameni duri pentru că mi-a păsat.

Skirata se bucură că Vau nu folosise cuvântul *iubire*. Dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi înfipt propriul cuțit în măruntaiele omului. Se îndepărtă, trăgându-l pe Fi de braț, iar Atin se năpusti în față pentru a-l prinde pe Vau de omoplați şi a-l lovi cu capul. Vau se clătină înapoi câțiva paşi, cu sângele curgându-i din nas, dar nu se prăbuşi. *Mird* guiță frenetic şi porni să-şi apere stăpânul, dar Vau îl trimise înapoi cu o comandă de mână.

— *Udesii*, *Mird*. Mă descurc eu cu asta.

— Bine, *descurcă-te de asta*, spuse Atin şi îi dădu un pumn.

Era greu să te lupți cu un om în armură Mandaloriană, dar Atin, credincios numelui său, avea de gând să o facă. Lovitura lui îl prinse pe Vau chiar sub ochi şi urmă o fandare feroce pentru a-l trânti de perete şi a-i apăsa brațul peste gât. Vau reveni la instinctul animalic şi îşi aduse genunchiul în burta lui Atin, împingându-l suficient de departe în spate pentru a-l lovi cu cotul în față.

Să-i opresc? Oare pot? Skirata stătea pregătit.

Lovitura îl opri pe Atin pentru câteva clipe. Apoi se întoarse direct spre Vau şi atacă, doborându-l pe podea şi țintuindu-l acolo, lovindu-l cu pumnii, lovind armura la fel de des ca şi carnea. În acel moment, zgomotul trupurilor şi țipetele de protest ale strillului treziseră oamenii, iar Jusik veni în fugă chiar în momentul în care Atin îşi ejectă vibrolama cu un zgomot surd şi o ridică, pentru a lovi în gâtul expus al lui Vau. Cei doi bărbați se despărțiră într-o explozie tăcută. Atin dădu cu lama în masă, iar Vau se rostogoli înapoi lângă perete. Urmă un moment de tăcere uluită.

— Asta se opreşte acum! strigă Jusik. Acesta este un ordin! Eu sunt Generalul vostru şi nu voi tolera încăierarea, ați auzit? Pentru niciun motiv. Ridicați-vă, amândoi!

Vau se supuse la fel de docil ca orice nou recrut. Cei doi bărbați se ridicară cu greu în picioare, iar Atin se puse în gardă din obişnuință îndelungată. *Micuțul Jusik* – cu părul zbârlit de somn, purtând doar o tunică mototolită şi pantaloni aspri – stătea în picioare şi se uita fix la cei doi bărbați mult mai mari.

Skirata nu mai văzuse niciodată până atunci ca Forța să fie folosită pentru a

întrerupe o luptă. Era la fel de impresionant ca şi atunci când smulsese uşa aceea.

— Vreau ca această duşmănie să înceteze acum, continuă Jusik, cu vocea abia şoptită. Trebuie să avem disciplină. Şi nu vă pot lăsa să vă faceți rău unul altuia. Trebuie să fim uniți. Ați înțeles?

— Da, domnule, spuse Atin impasibil, cu fața brăzdată de sânge. Sunt la datorie acum, domnule General?

— Nu. Vă cer doar să puneți capăt acestei situații, pentru binele tuturor.

Atin era din nou calmul rațional. Nici măcar nu părea fără suflare.

— Foarte bine, domnule.

Vau părea zguduit, sau cel puțin atât de zguduit pe cât putea fi un om ca el.

— Sunt un civil, Generale, aşa că pot să fac ce vreau, dar îmi cer scuze fostului meu elev pentru orice durere pe care i-am provocat-o.

Skirata făcu o grimasă. Asta era suficient pentru a începe din nou lupta. Dar era o concesie cât se poate de bună pe care cineva o putea obține de la un om care credea că îi făcuse o favoare lui Atin.

— E vina mea, domnule, spuse Skirata, făcând ceea ce trebuia să facă un bun sergent. Ar fi trebuit să mențin o disciplină mai bună.

Jusik i-a aruncat o privire care spunea că nu credea asta, dar era mai degrabă afectuoasă decât supărată. Skirata spera că nu va trebui niciodată să-i arate flăcăului că nu-l va asculta, dar bănuia că Jusik nu va dori niciodată să testeze asta.

Jediul aruncă o privire peste umăr la publicul tăcut care se adunase.

— Acum ne putem întoarce cu toții în pat.

Comandourile ridicară din umeri şi dispărură înapoi în camerele lor. Expresia de şoc total a lui Corr era fascinantă. Nu era niciun semn de Darman.

— Şi tu, Fi. A fost o zi grea.

Jusik apucă un spray bacta cu o expresie de exasperare obosită şi îl aşeză pe Atin pe un scaun pentru a-i curăța fața. Nu făcu nicio încercare să se ocupe de Vau, care plecă spre baie, cu *Mird* scâncind pe urmele lui. Ordo şi Mereel dispărură pe platforma de aterizare cu pachetele de explozibili în genți.

Skirata aşteptă ca Jusik să termine şi ca Atin să se întoarcă în camera lui.

— Deci, fără sabie şi fără armură.

Jusik era chiar mai scund decât el. Îl împunse pe puşti în piept.

— Ți-am spus că ceea ce se află sub armură este ceea ce face un om. Câteva mii de Jedi ca tine şi Republica nu ar fi în rahatul în care se află acum. Sunteți un soldat, domnule, şi un bun ofițer. Şi nu cred că am mai spus asta nimănui în viața mea.

Skirata vorbea serios în acel moment. Asta nu-l făcea să-l iubească mai mult pe Jedi ca *specie*, dar ținea foarte mult la *Bard'ika* şi va avea grijă de el. Jusik îşi coborî ochii, cu un amestec ciudat de jenă şi încântare, şi prinse brațul lui Skirata.

— Vreau ce e mai bine pentru oamenii mei, asta e tot.

Skirata aşteptă ca el să închidă uşile dormitorului şi plecă în căutarea sticlei de *tihaar* şi a acelui lucru mai rar întâlnit în *Coliba lui Qibbu* – un pahar curat. Smulse dopul sticlei şi vărsă puțin într-un pahar ciobit.

Nu putu identifica din ce fruct fusese distilată băutura de data asta şi nu avea un gust prea bun. Niciodată nu avusese, dar de cele mai multe ori îl făcea să adoarmă. Îl lăsă să îi ardă interiorul gurii înainte să înghită şi se aşeză pe scaun, strângând paharul în palme, cu ochii închişi.

Sper că Atin şi-a găsit un fel de linişte din asta.

I se păru că detecta o uşoară nuanţă de fruct în *tihaar*.

Patru milioane de credite.

Era mulţumitor, mult mai mult decât orice recompensă sau taxă pe care o investise de-a lungul anilor pe Aargau. Nimeni nu menţionase acest lucru. Ordo şi Mereel trebuiau cu siguranţă să se gândească la asta: îi cunoşteau planurile. Vau era un mercenar, dar nu avea să intervină, pentru că fusese plătit. Etain ar putea pune şi ea întrebări. Dar echipele de comando nu prea erau interesate de realităţile economice. Clonele nu erau plătite. Nu râvneau niciodată la bunuri, pentru că fuseseră crescute fără nimic care să le aparţină. Chiar şi dorinţa lui Fi pentru armura *Mando* a lui Ghez Hokan şi pofta generală a băieţilor săi pentru puştile Verpine era un amestec de pragmatism şi de valori culturale Mandaloriene pe care el însuşi îi învăţase, nu lăcomia normală a civililor.

Şi o copie a unui datapad restricţionat al Trezoreriei cu care să mă joc.

Şi datapadul lui Perrive pe care să-l răscolesc. Îl voi pune pe Mereel să-l copieze înainte să i-l dau lui Zey... sau, măcar, să-i dau o mare parte din el.

Deschise ochii, conştient că cineva stătea deasupra lui. Ordo şi Mereel stăteau în picioare nerăbdători şi entuziasmaţi, arătând mult mai mult ca nişte tineri normali care se distrau decât ca nişte soldaţi eficienţi, disciplinaţi şi mortali.

Mereel zâmbi, fără să-şi poată stăpâni bucuria.

— Vrei să auzi despre Ko Sai, *Kal'buir*? A apărut din nou.

Skirata goli paharul. Asta era ceea ce-şi dorea cel mai mult.

— Sunt numai urechi, *adi'ke*.

Capitolul 24

O importantă rețea teroristă zace în zdrențe în această dimineață, după încheierea unei operațiuni masive desfăşurate peste noapte de către Forțele de Securitate de pe Coruscant. În total, nouăzeci şi şapte de suspecți au fost reținuți sau ucişi, iar ceea ce este descris ca fiind o cantitate semnificativă de explozibili a fost confiscată. Senatorul Ihu Niopua a descris operațiunea ca fiind o magnifică activitate polițienească şi i-a lăudat pe ofițeri.

Ştirile de seară ale *HNE*, la 387 de zile după Geonosis

Clubul Personalului şi Clubul Social al Forțelor de Securitate Coruscant, ora 20:00, la 388 de zile după Geonosis: Recepție pentru oamenii şi invitații *Companiei Arca*, Brigada de Operațiuni Speciale

Forțele de Securitate Coruscant nu au ştiut cât de curajoşi au fost până când nu au auzit asta la buletinul *HNE*. Fi decise să trateze reportajul ca fiind mai degrabă amuzant, decât ca pe un alt caz în care eforturile fraților săi nu erau recunoscute. Skirata îi avertizase că tot personalul forțelor speciale va trebui să se confrunte cu aşa ceva, clonă sau nu, aşa că nu era nimic personal.

Oricum, nu avea importanță. Se sprijinea pe bar – un bar curat, unul care nu-ți lăsa coatele ude până la piele – înconjurat de oameni care nu erau criminali; cu excepția sergentului Kal, bineînțeles, care era un caz special, deoarece *vânătoarea de recompense extreme* nu constituia o infracțiune. Iar ofițerii de poliție îi cumpărau băuturi şi îi strângeau mâna, spunându-i că amicii lor ar fi fost toți nerfi dacă nu s-ar fi aruncat pe grenada aia în timpul asediului de la portul spațial. Era uimitor cum încă îşi mai aminteau asta. Fi nu avusese inima să le spună că pur şi simplu făcuse ceea ce anii de antrenament îi făcuseră corpul să facă involuntar şi că nu ştia să facă altceva. Pur şi simplu zâmbi şi se bucură de adulație. Îi plăcea camaraderia.

Unii dintre ofițeri erau de sex feminin. Erau fascinate de armura lui. Îi făcea plăcere să le explice părțile şi funcțiile şi se întreba de ce chicoteau când le spunea cât de uşor era să o scoată.

Ordo veni cu Obrim şi i se alătură lui Fi la bar. Obrim le întinse amândurora câte un pahar cu o bere de culoare deschisă, fiind instantaneu un alt frate în uniformă cu o înțelegere tacită a modului în care stăteau lucrurile.

— Văd că ți-au îmbunătățit din nou armura, spuse el, bătând pieptarul lui Fi cu vârful degetului arătător. Un finisaj diferit. Elegant.

— Ei bine, trebuie să încerce noul echipament pe cineva, iar noi suntem atât de eleganți.

— Presupun că îşi pot permite, acum că au rămas mai puțini dintre voi de echipat, spuse Obrim, căzând în cinismul sumbru al oamenilor obişnuiți să fie la mila contabililor. Pentru că sacii mortuari sunt mult mai ieftini.

— Ce saci mortuari? spuse Fi.

— Serios?

— Nu sunt în stilul *Mando*. Sau al Republicii.

— Ce zgârciți. Obrim suspină iritat. Apoi îl indică pe Mereel, care era

înconjurat de un mic grup de ofițeri plus echipa Delta, care râdeau zgomotos. Văd că fratele tău îi învață pe băieții noştri câteva cuvinte *Mando'a* urâte. Este adevărat că nu aveți un cuvânt pentru *erou*?

— Da, dar avem o duzină pentru *înjunghiere*.

Obrim aproape că râse.

— Şi câte pentru *a prăji pe cineva cu un blaster*?

— O grămadă, spuse Fi. Nu ştim prea multe despre artă, dar ştim ce ne place.

Ordo scruta barul aglomerat cu o încruntare slabă. Fi îi urmări privirea. Se întrebă dacă nu cumva verifica unde se aflau Etain şi Jusik, pentru că Jedii nu se potriveau uşor în atmosfera zgomotoasă a unui club social al poliției, dar Jusik era acolo, numai zâmbete, angajat într-o conversație intensă cu doi ofițeri criminalişti Sullustani. Darman era într-o discuție profundă cu Corr şi cu doi bărbați pe care Fi îi recunoscu ca fiind experți în dezamorsare de bombe ai Forțele de Securitate din timpul asediului de la portul spațial. Niner şi Boss păreau să fi fost atraşi într-un joc ciudat cu alți ofițeri, care presupunea aruncarea unui cuțit în sculpturile fine din lemn de deasupra barului, spre supărarea droidului servitor.

Iar Atin o avea pe Laseema la braț, privindu-l cu adorație, chiar dacă încă avea un ochi izbitor de vânăt de la lupta cu Vau.

Dar nu erau nici Etain, nici Vau. Vau plecase la o altă treabă – nespecificată, desigur. Darman era încă aici, totuşi, şi asta însemna că şi Etain era, deocamdată.

Ordo păru să se concentreze asupra uşii.

— Care e problema ta, *ner vod*?

— Agentul Wennen a spus că va veni, zise Ordo. Părea neobişnuit de stânjenit, părând pentru prima dată că nu ştia ce să facă în continuare. O să arunc o privire prin preajmă. E un bar mare.

Obrim îl privi cum pleca.

— Fi, spuse el, te superi dacă te întreb ceva personal?

— Întotdeauna încerc să ajut poliția în anchetele lor, Căpitane.

— Serios, fiule. Kal îmi vorbeşte despre voi toți. Nu am ştiut niciodată cum ați fost... crescuți pentru toate astea. Îmi pare rău, dar nu găsesc un alt cuvânt pentru a exprima asta. Nu pari să fii deloc supărat. Eu aş fi furios. Tu nu eşti supărat? Nici măcar un pic?

Fi îşi dori ca Obrim să nu-l facă să se gândească la asta. Într-un fel, era mult, mult mai simplu pe Kamino. De asemenea, era mai uşor să fii singur, având doar echipa ta drept companie, pe o planetă *osik'la*, distrugând droizi. Era o concentrare curată în asta. Coruscantul fusese într-adevăr cel mai greu câmp de luptă dintre toate, aşa cum îi avertizase sergentul Kal. Dar asta nu pentru că era plin de pericolele de a nu şti dacă inamicul se afla chiar lângă tine. Ci pentru că îi arăta ceea ce nu putea avea niciodată.

— M-am gândit mult în ultimul an, spuse Fi. Da, sunt multe lucruri greşite. Ştiu că merit mai mult decât atât. Vreau o fată drăguță şi o viață şi nu vreau să mor. Şi ştiu că sunt folosit, mulțumesc. Dar sunt soldat şi sunt şi Mandalorian, iar puterea mea va fi întotdeauna ceea ce port în mine, sentimentul meu de *cine* şi *ce* sunt. Chiar dacă restul galaxiei se va scufunda în propria mizerie, voi muri fără să-mi compromit onoarea. Îşi goli paharul şi începu să-l bea pe următorul care era aliniat pe bar. Nu-i plăcea prea mult gustul, dar credea că trebuie să fie politicos. Asta mă face să continui. Asta, şi frații mei. Şi berea pe care mi-ai promis-o.

— Trebuia să întreb. Obrim se încruntă şi îşi întoarse privirea pentru o clipă.

Băutura aia chiar te-a ținut în viață?

Fi se gândi la inserția pe Fest cu câteva luni în urmă.

— Da, Căpitane. Uneori da.

Fi se temea unde l-ar putea duce conversația, dar fu întrerupt de o aclamație puternică venită dinspre bar. Skirata își demonstra îndemânarea în jocul de aruncat cuțite. Arunca cuțitul său vicios cu trei fețe, lovind de fiecare dată celelalte cuțite și scoțându-le din lemn. Droidul barului protesta în continuare.

— Este mult prea bun, spuse Obrim și se întoarse din nou spre Fi pentru a relua conversația. Acum, în legătură cu asta...

Dar Fi nu voia să mai discute despre *asta*. Se îndreptă de spate și îl strigă pe Skirata peste bar.

— Sergent? Sergent! Vrei să le arăți *Dha Werda*?

Urmă un urlet de *Kandosii!* din partea echipelor.

— Da, haide, sergent! Hai să le arătăm cum se face!

— Sunt prea bătrân, spuse Skirata, recuperându-și cuțitul.

— Năă, spuse Fi, și profită de ocazie pentru a-l trage pe Skirata departe de jocul cu cuțitele. Tu ne-ai învățat asta, îți amintești?

Skirata acceptă invitația și șchiopătă pentru a se alătura celor două echipe care eliberară rapid un spațiu în bar. Ordo, Mereel și Jusik li se alăturară; Corr stătea în spate, nesigur. Trupele rareori aveau ocazia să vadă cântecul ritual, darămite să-l învețe.

— Încă nu am băut destul, spuse Skirata, dar o să încerc.

Fără armură, părea și mai mic printre comandourile sale decât de obicei. Cântecul începu.

Taung-sa-rang-bro-ka!

Je-tii-se-ka-'rta!

Dha-Wer-da-Ver-da-a'den-tratu!

Căzu instantaneu în ritm, ținându-l perfect, luând lovituri ritmice pe jacheta de piele care în mod normal cădeau pe o armură dură. Era un războinic călit în luptă, ca și băieții lui, doar că era mai în vârstă.

Fi îi făcu cu ochiul, având grijă să țină cont de diferența lor de înălțime.

Cor-u-scan-ta-kan-dosii-adu!

Duum-mo-tir-ca-'tra-nau-tracinya!

Skirata menținu ritmul implacabil vers după vers. Fi zări o armură albă în vederea sa periferică și Căpitanul Maze apăru din mulțimea de ofițeri a Forțelor de Securitate care priveau cu gura căscată, cu pahare de bere în mână.

— Te superi dacă mă alătur și eu? spuse Maze.

Fi nu avea nicio intenție să încerce să oprească un ARC. Maze se strecură în rând alături de Ordo și îi zâmbi fratelui său Căpitan într-un mod care nu îi plăcu prea mult lui Fi.

Așa cum Skirata le spunea întotdeauna străinilor, pentru *Dha Werda* era nevoie de rezistență, de sincronizare și de încredere totală în camarazii tăi. Ritmurile complexe îți ascuțeau creierul și te învățau să gândești ca unul singur. Dacă te întorceai prea repede sau prea târziu, primeai o palmă urâtă în față. Era întotdeauna executat fără *buy'cese*.

Ordo nu era atât de concentrat pe cât ar fi trebuit să fie. Poate că mintea lui era încă la locul unde ar putea fi frumoasa Besany Wennen. Oricare ar fi fost motivul, în timp ce Fi se întorcea spre dreapta, cu pumnii strânși, cu brațele la

înălțimea umerilor, gata să bată ritmul pe placa de spate a lui Niner, văzu şi auzi pumnul lui Maze conectându-se cu bărbia lui Ordo. Ordo continuă, cu sângele curgându-i din buză, refuzând să întrerupă ritmul.

Nu te opreai dacă erai lovit. Continuai.

Gra-'tua-cuun-hett-su-dralshya!

Kom-'rk-tsad-drot-en-t-roch-nyn-ures-adenn!

Şirul de comandouri se întoarse la nouăzeci de grade spre stânga, ciocănind ritmul, apoi din nou spre dreapta, iar Maze îl lovi pe Ordo din nou cu finețe şi – trebuia să recunoască asta – cu eleganță, în gură, fără să piardă ritmul. Sângele împroşcă platoşa albă şi imaculată a lui Ordo de pe piept. Fi aşteptă ca întâlnirea să izbucnească într-o luptă, dar cântecul se termină fără incidente şi Ordo pur şi simplu îşi şterse gura cu palma mănuşii.

— Scuze, *ner vod*, spuse Maze, zâmbind cu un amuzament autentic. Ştii cât de neîndemânatici suntem noi, soldații ARC obişnuiți. Suntem nişte dansatori jalnici.

Fi îşi ținu respirația. Era gata să-l susțină pe Ordo împotriva lui Maze; Ordo era prietenul lui. Şi Fi ştia, de asemenea, că acesta era complet imprevizibil şi nu se temea deloc de violență. Ordo doar ridică din umeri, întinse brațul, iar cei doi Căpitani îşi dădură mâna şi se duse la bar. Skirata îi urmări cu atenție şi zâmbi.

Toți soldații ARC erau nebuni. Uneori, Fi era recunoscător că fuseseră eliminate din genele sale cele mai volatile părți din Jango.

Skirata se aşeză pe un taburet de bar şi îşi şterse cu palma sudoarea de pe fruntea ridată.

— Nu întineresc, spuse el, recăpătându-şi răsuflarea, şi râse. Voi fi vânăt dimineață. Nu ar trebui să încerc asta fără armură.

— Ai fi putut să te opreşti după câteva minute, spuse Fi, întinzându-i o cârpă. Nu ne-ar fi deranjat.

— Dar m-aş fi supărat eu. Nu pot cere unui om să facă ceea ce nu pot sau nu vreau să fac eu însumi.

— Niciodată nu ai făcut-o.

Fi observă că se formase o mică tăcere în jurul uşii – şi cauza ei era Besany Wennen. Ea intră, uitându-se în jur, apoi îl zări pe Ordo şi se duse la el.

— Mă duc pe balcon să iau puțin aer, spuse Skirata.

Ultimul lucru pe care Fi îl văzu înainte ca Obrim să-l conducă pentru a se întâlni cu nişte ofițeri care erau foarte dornici să-i mai cumpere băuturi, fu Besany Wennen tamponând buza despicată a lui Ordo cu o batistă şi certându-l pe Căpitanul Maze care era vizibil surprins.

— Bună, spuse Skirata. Nu mi-am dat seama că eşti aici, *ad'ika*.

Etain îşi ridică privirea. Se uitase peste balcon la culoarele de zbor şi benzile de trafic pline cu speedere de dedesubt. Peisajele nocturne de pe Coruscant erau la fel de distractive ca un holofilm.

— Este prea zgomotos pentru mine acolo. Arăți de parcă te-ai distrat.

Skirata i se alătură şi îşi odihni brațele încrucişate pe balustrada de siguranță.

— Le-am arătat *Dha Werda* Forțelor de Securitate de pe Coruscant.

— Pun pariu că a fost dureros.

Părea un om fundamental bun. Îl adora, chiar dacă uneori o speria.

— Mă bucur să văd că toată lumea se relaxează. A fost greu, nu-i aşa?

— Am reuşit, totuşi. Cu toții am reuşit. Şi tu, *ad'ika*. Foarte bine chiar.

Acum era fericită şi sigură de viață. Se simțea bine. Era, de asemenea, sigură

că Skirata era un om care înțelegea dragostea şi riscurile pe care şi le asumă oamenii pentru a-i face fericiți pe cei pe care îi iubesc. Sfidase generalii şi pe oricine îi stătea în cale pentru a se asigura că soldații lui – *fiii lui*, căci asta erau – primeau ceea ce li se cuvenea de drept. Nu exista niciun motiv să nu-i spună vestea ei minunată. Ar fi trebuit să-i spună mai întâi lui Darman, dar nu era prea sigură cum.

Iar Skirata era *Kal'buir*. El era *tatăl* tuturor.

— Îți mulțumesc că ai fost atât de înțelegător în privința mea şi a lui Dar, spuse ea.

Skirata îşi frecă fruntea.

— Îmi pare rău că ți-am ținut morală. Sunt foarte protector cu ei toți. Dar sunteți amândoi fericiți şi mă bucur să văd asta.

— Atunci sper că te vei bucura că voi avea un copil.

Urmă un moment de tăcere.

— Ce? spuse Skirata.

— Sunt însărcinată.

Îi privi fața cum se întăreşte.

— Însărcinată?

Nu se aşteptase la asta. O răceală neplăcută i se răspândi din stomac în piept.

— Al cui este? întrebă Skirata.

Vocea îi era calmă, controlată, distantă. Era vocea unui mercenar, şi o duru.

— Al lui Darman, bineînțeles.

— Atunci, el nu ştie. Mi-ar fi spus dacă ar fi ştiut.

— Nu, nu i-am spus.

— De ce?

— Cum ar putea face față la asta? E destul de greu pentru un om normal…

— El nu este anormal. Este ceea ce voi l-ați făcut.

— Am vrut să spun… Etain se chinui. Am vrut să spun că nu are experiența care să-i permită să se descurce cu ideea de a fi tată într-un moment ca acesta.

— Nimeni nu a avut-o vreodată.

— Am vrut ca el să aibă un fel de viitor.

Fața lui Skirata nu se schimbă.

— Tu ai plănuit asta? Cum poate avea un viitor dacă nu ştie că are un fiu? Genele nu contează în toate situațiile.

— Dacă află cineva că aştept un copil, voi fi dată afară din Ordinul Jedi şi nu voi mai putea sluji. Trebuie să continui. Nu pot să-i dezamăgesc pe oamenii mei.

Skirata era furios. Îl simțea. Îl şi putea vedea. Şi dacă lui i se părea ceva rău, nu era nimic în comparație cu modul în care va reacționa Consiliul Jedi. Ar fi fost dată afară din Ordin. Nu va mai fi General, nu va mai putea să-şi joace rolul în război. *Dar ştiai deja asta. Ar fi trebuit să te gândeşti la asta.*

Realitatea părea foarte diferită. Şi totuşi, nu regreta deloc, şi de aceea nu se gândise la reacția Consiliului Jedi. Avea dreptate. Forța o ghidase până în acel punct.

— Şi cum plănuieşti să maschezi acest fapt? întrebă Skirata, tot cu un calm rece. Va fi destul de vizibil.

— Pot să intru într-o transă de vindecare şi să accelerez sarcina. Pot naşte acest copil în cinci luni. Îşi puse mâna pe burtă. Este băiat.

Acesta era probabil cel mai rău lucru pe care i l-ar fi putut spune Skirata. Etain ar fi trebuit să îi cunoască mai bine pe Mandalorieni până acum. Legătura tată-fiu era primordială. Fiecare fărâmă de căldură pe care i-o arătase vreodată se

evaporase: şi asta o devasta. Ajunsese să-l iubească şi ca tată.

Şi un bun tată *Mando* îşi punea fiul pe primul loc.

— În acest plan măreț al tău, acest plan de a-i oferi un viitor băiatului meu, ce credeai că ar putea deveni fiul lui? Un Jedi?

— Nu. Doar un bărbat. Un om cu o viață normală.

— Nu, *ad'ika*. Mâinile lui Skirata erau înfipte în buzunare acum. Putea să vadă cum se ridică şi coboară pieptul lui, în timp ce respirația îi era îngreunată de furia reprimată. Un mic vortex negru în Forță se deschise în jurul lui. Nu, fiul lui Darman va fi Mandalorian, sau nu va avea niciun fiu. Nu înțelegi? Dacă puştiul nu are cultura lui şi ceea ce îl face Mandalorian, atunci el... nu are suflet. De aceea a trebuit să-i învăț pe toți băieții mei ce înseamnă să fii *Mando*. Fără asta sunt oameni morți.

— Ştiu cât de important este.

— Nu, nu cred că ştii. Noi suntem nomazi. Nu avem o țară. Tot ce avem pentru a ne ține împreună este ceea ce suntem, ceea ce facem, iar fără asta suntem... *dar'manda*. Nu ştiu cum să explic... nu avem suflet, nu avem viață după moarte, nu avem identitate. Suntem *veşnic morți*.

Etain repetă *dar'manda* pentru ea însăşi.

— Aşa şi-a primit numele, nu?

— Da.

Începu să înțeleagă de ce Skirata şi Vau erau amândoi atât de obsedați de a-i învăța pe cursanți despre moştenirea lor. Nu le ofereau doar o identitate culturală: le salvau literalmente viețile, chiar sufletele.

— Va fi un utilizator al Forței. Asta îl va face...

— Eşti nebună? Ştii cât de mult valorează pentru creaturi precum Kaminoanii? Ştii cât de interesați vor fi de materialul său genetic? E în pericol, *di'kut*!

Valoarea moştenirii genetice unice a fiului ei nu-i trecuse niciodată prin minte lui Etain. Fu îngrozită. Se strădui să facă față pericolelor care se iviseră în jurul ei ca de nicăieri.

— Dar cum îl poate creşte *Dar*?

— Nu ți-ai pus această întrebare când ai început? Îl iubeşti cu adevărat?

— Da! Da, ştii că îl iubesc. Kal, dacă nu am copilul lui şi el moare...

— *Când* va muri. E conceput să *moară tânăr*. Eu voi trăi mai mult decât el. Şi tu eşti făcută să trăieşti mult timp.

— Ai spus-o chiar tu – sunt doar o *generație crescută* de oameni. Apoi, în cele din urmă nu va mai rămâne nimic din clone, nimic care să arate că au trăit, au servit şi au murit. Cu toții merită mai mult decât atât.

— Dar, din nou, lui Darman nu i se dă de ales, spuse Kal. Nu are de ales în ceea ce priveşte lupta. Nu are de ales în privința faptului că va fi tată.

El căzu în tăcere, mergând spre partea îndepărtată a balconului şi sprijinindu-se de el, la fel cum o făcuse când ea îl văzuse chinuindu-se să se întrebe dacă fusese un monstru, un om care transformase băieți mici în soldați şi îi trimisese să lupte în războiul unor *aruetiise*.

Etain aşteptă. Nu avea rost să se certe cu el. Avea dreptate: ea luase alegerea din mâinile lui Darman, aşa cum făcuse orice General Jedi.

— Kal, spuse ea.

El nu se întoarse. Ea puse o mână precaută pe spatele lui şi îl simți încordat.

— Kal, ce vrei să fac ca să îndrept lucrurile? Nu vrei ca măcar unul dintre oamenii tăi să lase ceva în urma lui, cineva care să-şi amintească de el?

— Îți poți aminti doar ceea ce știi.

— Voi ține copilul în siguranță...

— Ai un nume pentru el, nu-i așa? Știu sigur asta. Știi că aștepți un băiat, așa că te-ai gândit deja la un nume. Așa fac mamele.

— Da. Eu...

— Atunci nu vreau să aud. Dacă vrei să te ajut, am niște condiții.

Ea știa asta. Ar fi trebuit să știe. Skirata își asumase rolul de părinte în mod obsesiv, iar el era un om dur, un mercenar, un om al cărui instinct fusese perfecționat să lupte și să supraviețuiască încă de când era un băiețel.

— Am nevoie de ajutorul tău, *Kal'buir*.

— Nu-mi spune așa.

— Îmi pare rău.

— Ai nevoie de ajutorul meu? Atunci iată care sunt condițiile mele. Lui Darman i se va spune că are un fiu atunci când va fi sigur pentru el să știe, nu când îți convine ție. Și dacă asta nu se întâmplă până se naște copilul, atunci îl voi numi pe băiat în stilul *Mando'ad*. Tații își numesc fiii, așa că dacă *Dar* va putea face asta, atunci mă voi asigura că o va face.

— Deci nu am de ales.

— Ai putea să pleci din oraș pe oricare o mie de planete dacă ai vrea.

— Și tu m-ai găsi.

— Oh, da. Eu găsesc pe oricine. Asta e meseria mea.

— Și ai spune Ordinului Jedi. Mă urăști.

— Nu, de fapt, te plac, *ad'ika*. Doar că îi disprețuiesc pe Jedi. Voi, cei care folosiți Forța, nu puneți niciodată la îndoială dreptul vostru să modela galaxia. Iar oamenii obișnuiți nu realizează niciodată că au această șansă.

— Cred... cred că ar fi foarte potrivit ca fiul lui *Dar* să-și cunoască moștenirea.

— Va face mai mult decât atât. Dacă Darman nu-l poate crește ca un *Mando*, atunci o voi face eu. Am destulă practică. Destulă.

Etain era neputincioasă. Singura ei alegere era să fugă – și știa că nu era corect față de nimeni, cu atât mai puțin față de copil. I-ar fi confirmat că tot ce-și dorea era un copil, ceva de care să se agațe, pe care să-l iubească și de care să fie iubită la rândul ei, indiferent de modul în care l-ar fi obținut.

Toate astea trebuie să fie pentru Darman. Fiul lui nu putea crește ca un om obișnuit. Iar Etain habar n-avea cum să crească un fiu *Mando*. Skirata știa. Dacă îl refuza, știa exact cât de departe ar fi mers el pentru a obține ceea ce voia.

— Cum te vei descurca cu un copil care folosește Forța? întrebă ea.

— În același mod în care am crescut șase băieți care au fost atât de tulburați și afectați de faptul că au fost plasați în simulări de luptă cu focuri reale când erau copii mici, încât nu au avut nicio șansă să fie normali. Cu multă dragoste și răbdare.

— Chiar vrei să faci asta, nu-i așa?

— Da, vreau. Mai mult decât orice. Este datoria mea absolută ca *Mando'ad*.

Deci acesta era prețul lui.

— Pot ascunde sarcina...

— Nu, vei avea câteva luni liniștite și plăcute sub acoperire pe Qiilura, cu unul dintre semenii lui Jinart care să te supravegheze. Și privește-mă cum voi face asta să se întâmple. Apoi te întorci cu copilul, iar eu îl cresc aici. Un nepot. Având în vedere istoria familiei mele, nimeni nu-i va întoarce un fir de păr.

— Cum îl vei numi?

— Dacă Darman va fi în măsură să ştie când se va naşte copilul, va fi alegerea lui. Până atunci, îmi voi păstra ideile pentru mine.

— Deci eşti de acord ca Darman să nu ştie încă.

— Dacă îi spun eu sau tu, atunci va pleca din nou la război şi nu se va mai gândi la siguranța lui? El pleacă din nou în câteva zile. La fel şi tu. Asta nu e ca şi cum i-ai spune unui băiat obişnuit că a lăsat o fată însărcinată. El este o clonă fără drepturi şi fără nicio idee despre lumea reală, şi care şi-a lăsat Generalul Jedi însărcinat. Trebuie să îți fac un desen?

Etain nu înfuriase niciodată pe nimeni cu adevărat. Jedii care o crescuseră şi o instruiseră toată viața ei fuseseră mult dincolo de această emoție. Îşi permiteau puțină nerăbdare sau iritare, dar niciodată furie. Iar pe Qiilura, când responsabilitatea pentru patru soldați din trupele de comando îi fusese impusă pentru prima dată într-o misiune disperată şi periculoasă, mânia lui Jinart față de lipsa ei de experiență fusese departe de furie.

Dar Skirata se îneca acum în ea. Îi simțea furia oarbă şi cum o ținea în frâu. Putea vedea tonul cenuşiu al feței lui, secată de sânge. Îi auzea tensiunea din voce.

— Kal, tu, dintre toți oamenii, ar trebui să ştii cât de mult contează. Propriii tăi fii te-au renegat pentru că ți-ai pus soldații clone înaintea lor. Trebuie să ştii cum e să rişti ura şi disprețul pentru a face ceea ce e corect pentru cei pe care îi iubeşti. Şi de ce ai face acelaşi lucru din nou.

— Dacă tu ai fi fost Laseema spunându-mi că poartă copilul lui Atin, lucrurile ar fi stat cu totul altfel, şuieră el.

Se auzi o mişcare în spatele lor.

— *Kal'buir?*

Etain se întoarse. Ordo stătea în pragul uşii. Ea nu-l simțise apropiindu-se; în comparație cu tulburarea pe care o genera Kal în Forță, Ordo era invizibil.

— E în regulă, fiule. Skirata părea stânjenit şi îi făcu semn să vină. Reuşi chiar să simuleze un zâmbet. Deci, Căpitanul Maze şi-a făcut singur dreptate?

Ordo, atent la reacțiile lui Skirata, o privi pe Etain cu suspiciune. Se simțea ca un strill în Forță în acel moment, doar că nu exista sentimentul bucuros al unui copil sălbatic care se juca, ci doar ferocitate.

— Onoarea i-a fost satisfăcută, se poate spune. Mă întrebam dacă vrei să *ni* te alături la o băutură. Besany este nerăbdătoare să te revadă.

— Ah, acest *noi* pare să arate că vă înțelegeți foarte bine.

Skirata zâmbi, şi era un zâmbet real: Besany Wennen nu era, desigur, o *jetii* – o Jedi. Ea era acceptabilă.

— Mi-ar face plăcere, *Ord'ika.* Oricum, eu şi Etain tocmai am terminat discuția.

Skirata plecă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Etain se sprijini de balustradă, cu fruntea pe brațele încrucişate, şi se simți aproape complet strivită. Dar Skirata avea dreptate în tot ceea ce spusese: şi îşi va onora promisiunea de a o ajuta. Prețul era inevitabil, dar ea avea să-l plătească. Se concentră asupra bucuriei care îl înconjura pe fiul ei în Forță. Oricât de grele ar fi devenit lucrurile, era o bucurie pe care nimeni nu i-o putea lua – nici măcar *Kal'buir.*

Capitolul 25

Bineînțeles că am plănuit o cale de ieşire. Am fost mercenar de când aveam şapte ani. Întotdeauna plănuieşti ce se va întâmpla după ce se va termina războiul actual. Se numeşte strategie de ieşire, iar a mea a fost planificată de foarte mult timp.

Kal Skirata către Jaller Obrim, discutând despre viitor într-o galaxie incertă

Clubul Social al Forţelor de Securitate de pe Coruscant, ora 00:15, la 389 de zile după Geonosis

— Ei bine, a fost distractiv, spuse Jaller Obrim, ridicându-se pe un scaun de bar. Clubul era aproape pustiu acum. Nu prea beau, băieții tăi, nu-i aşa?

— Compensează cu mâncarea.

Skirata se gândea cum va face față crizei actuale. Gurlanina Jinart dispăruse în acel mod în care numai Gurlaninii care îşi schimbau forma puteau face asta. Nu avea un comunicator, iar el nu avea să dea peste ea mâncând un mic dejun prăjit la *Kragget*. Trebuia să găsească o altă modalitate să o chema.

— Apetit uriaş. Îmbătrânirea accelerată e cea care le stimulează metabolismul.

Obrim îşi scărpină obrazul, părând stânjenit.

— Ştiu, prietene. Nu am trecut prin ceea ce ai trecut tu cu ei, dar oricine din jocul nostru înțelege exact cum te simți.

— Da. Dar Darman are un fiu acum. Sunt supărat că Etain a lăsat să se întâmple asta fără să-l întrebe măcar, dar are un fiu. *Chiar dacă nu voi reuşi niciodată să pun mâna pe acea Kaminoană momeală-de-aiwha Ko Sai, el are acum un fel de viitor*. Îmi pare rău dacă uneori mă descarc pe tine.

— Să nu-ți faci niciodată griji pentru asta.

— Mulțumesc.

— Ce ai face dacă ai putea conduce galaxia acum, Kal? Vreau să spun *orice*.

Skirata nici măcar nu se opri să se gândească.

— Aş opri războiul chiar acum, spuse el. Apoi m-aş întoarce pe Kamino şi i-aş apuca pe ciudații ăia cenuşii de gâturile lor putrede şi slăbănoage şi i-aş face să *inventeze* o durată de viață normală pentru fiecare dintre băieții noştri. Apoi aş lua întreaga armată acasă, pe Mandalore, şi mi-aş petrece restul vieții asigurându-mă că au soții şi familii şi un scop care să fie al lor, nu o duşmănie privată a vreunui *aruetii*.

— M-am gândit că ai putea spune asta, zise Obrim. Ar trebui să mă duc acasă acum. Ultimele câteva zile au fost cam dure pentru soția mea. Ştii tu, niciodată acasă. De ce nu vii la cină cândva?

— Mi-ar face plăcere.

— Pot să te las undeva?

— Îl aştept pe Ordo. Vorbeşte cu Besany.

— Am observat. Obrim doar zâmbi. E un băiat deştept.

Skirata rămase contemplând un viitor care nu părea mai încurcat decât fusese cu doar câteva ore în urmă, dar care acum era total răsturnat. Se ridică în picioare şi

își aruncă de câteva ori cuțitul în sculpturile din jurul barului, gândindu-se la contul său bancar de pe Aargau și la faptul că Mereel era foarte aproape de a o găsi pe Ko Sai. Skirata simțea că acum era la mică distanță de izbânda de a face o viață mai bună pentru o mână de soldați clonați – un număr mic dintre ei, dar era tot ce putea face. Trebuia să fie de ajuns.

Și acum avea o țintă și mai mare. Darman avea un fiu, și va avea grijă ca Darman să fie prin preajmă pentru a-l vedea pe băiat crescând.

— Îmi pare rău că te-am reținut, *Kal'buir*. Ordo veni la bar și încercă să zâmbească, dar tresări din cauza buzei sale despicate. Putem pleca acum.

— Totul merge bine cu Besany?

— Da.

— Doar *da*?

— Ummm... cred că da.

— Bine. Rezistă impulsului de a iscodi. Am o întrebare pentru tine. Trebuie să dau de Jinart. Cum aș putea face asta?

— Ușor. Este spioană. Monitorizează mișcările trupelor Marii Armate către și dinspre Qiilura. Pot introduce un mesaj în sistemul logistic care să-i atragă atenția. Ceva subtil. Dă-mi o oră și un loc de întâlnire și lasă restul în seama mea.

Skirata trebui să zâmbească. Aproape totul era ușor pentru Ordo.

— Întoarce-te la cazarmă atunci.

— Am și eu o întrebare pentru tine, *Kal'buir*.

— Bine.

— Este adevărat ce a spus Etain? Fiii tăi te-au renegat pentru că ai rămas pe Kamino cu noi?

Ordo nu era prost și nici surd. Rușinea familiei Skirata era singurul lucru despre care nu voia să afle niciunul dintre ei, și nu numai pentru că i-ar putea face să se simtă vinovați. Nu voia ca ei să se teamă că i-ar putea abandona cu aceeași ușurință.

— Este adevărat, *Ord'ika*.

— De ce te-ai gândi să plătești un preț atât de mare pentru noi?

— Pentru că aveați nevoie de mine. Și nu am regretat nici măcar o secundă. Relația mea cu... fosta mea familie era ca și moartă înainte să mă gândesc la voi. Să nu te mai gândești niciodată la asta, pentru că aș face-o din nou într-o clipă. Fără îndoială.

— Dar aș fi vrut să fi știut.

Am dreptul să mai păstrez vreun secret?

— Îmi pare rău.

— Deci, în afară de fiul nenăscut al lui Darman, mai e ceva ce ne ascunzi?

Îl auzise certându-se cu Etain. Skirata simți cea mai chinuitoare rușine pe care o experimentase vreodată în viața lui. Întreaga lui existență se baza pe încrederea absolută dintre el și familia sa de clone. Nu putea suporta să o piardă.

— Deci știi ce am de gând să-i cer lui Jinart. Am auzit vestea când ai auzit-o și tu, *Ord'ika*. Și nu, nu există nimic altceva. Am jurat că nu vă voi minți niciodată și nu am făcut-o. Skirata arătă spre blasterele gemene ale lui Ordo. Dacă o voi face vreodată, aș prefera să le folosești pe alea împotriva mea. Pentru că a fi alături de voi a fost singurul lucru decent pe care l-am făcut în viața mea. Ai înțeles?

Ordo se holbă la el. Skirata își ridică ambele mâini pe umerii lui și le ținu acolo în tăcere.

— Bine, fiule, spune-mi ce ar trebui să fac în legătură cu Darman şi o voi face.

Ordo avea în continuare acea privire de apreciere goală, expresie pe care o adopta atunci când demonta un puzzle nou şi fascinant.

— Nu cred că este momentul potrivit. Trebuie să facem ce e mai bine pentru fraţii noştri.

Era lucrul pragmatic de făcut. Skirata îşi încheie jacheta şi verifică dacă avea cuţitul la locul lui, ritualul său pentru a părăsi orice clădire şi a ieşi în noaptea necunoscută.

— De acord, *Ord'ika*. Acum tot ce trebuie să fac este să am o mică discuţie cu Generalul Zey.

* * *

Cazarma *Companiei Arca*, Cartierul General al Forţelor Speciale, Coruscant, la 395 de zile după Geonosis

Era un ordin operaţional ca multe altele pe care le primiseră. Niner aruncă o privire la datapad şi ridică din umeri.

— Ei bine, asta va fi interesant, spuse el. Nu am mai lucrat niciodată cu puşcaşii marini galactici.

Skirata se aşeză pe masa din sala de şedinţe, legănându-şi picioarele. Echipa Delta plecase în acea dimineaţă pentru a pregăti *câmpul de luptă* – un eufemism militar frumos pentru a merge înaintea asaltului principal şi a sabota ţinte strategice – pe Skuumaa. Omega trăgea paiul puţin mai lung şi avea o sarcină similară de îndeplinit pentru puşcaşii marini.

— Toată lumea e bine? Întrebarea îi era adresată lui Darman la fel de mult ca şi celorlalţi. Aveţi întrebări?

— Nu, sergent. Fi părea puţin gânditor. Atin părea de fapt mai vesel decât Fi, ceea ce era o inversare interesantă de atitudini. Va fi plăcut să îl revăd pe Comandantul Gett.

— Gett vrea să vă îmbarcaţi pe *Neînfricatul* până mâine la ora 07:00. Aşa că, dacă vrei să faci ceva, fă-o astăzi. Skirata băgă mâna în buzunarul de la haină, scoase patru jetoane de credit de valoare mare şi le împărţi. Continuaţi. Acum ştiţi cum să vă plimbaţi prin părţile interesante ale Coruscantului. Vor trece câteva luni până când vă veţi întoarce aici.

— Mulţumesc, sergent. Atin se ridică pentru a pleca. Vei mai fi aici când ne întoarcem astăzi?

— Întotdeauna vă conduc atunci când plecaţi, nu-i aşa?

— Da, sergent. Aşa e.

Fi îşi luă cipul şi îl apăsă înapoi în mâna lui Skirata.

— Mulţumesc. Trebuie să fac o calibrare a afişajului căştii mele. O să rămân prin barăci astăzi.

— A devenit complet sobru, spuse Niner. Nu ştiu ce l-a apucat.

— Sunt un erou necunoscut, zise Fi. Trebuie să-mi protejez imaginea publică.

Băieţii din Echipa Omega, ca toate echipele, erau foarte bine adaptaţi la sensibilităţile celorlalţi. Ştiau că Skirata stătea prin preajmă pentru a vorbi cu Darman de unul singur. Niner îi împinse pe Atin şi Fi spre uşi.

— Ne vedem mai târziu, sergent.

Nu se punea problema ca Darman să li se alăture pentru o ultimă zi în oraş. Ei

ştiau unde ar fi vrut să-şi petreacă timpul. Skirata aşteptă ca uşile sălii de şedințe să se închidă şi alunecă de la masă pentru a ajunge în fața scaunului lui Darman.

— Acum, fiule, te deranjează ceva?

— Nu, domnule sergent.

— Etain va pleca pe Qiilura pentru câteva luni, pentru a începe să facă curățenie în garnizoană.

Darman chiar zâmbi.

— Este o desfăşurare sigură în comparație cu slujbele pe care le-a făcut în ultima vreme. Mă bucur.

— Te aşteaptă în cazarmă.

Darman păru uşurat. Respiră adânc şi zâmbi, dar era zâmbetul pe care Skirata îl văzuse pe fețele multor mercenari înainte să plece spre un nou câmp de luptă.

Fierfek, ar trebui să-i spun băiatului ăstuia acum? Să-i spun că va avea un copil? Dacă i se întâmplă ceva înainte să aibă ocazia să afle?

Skirata îşi asumă un risc brusc şi impulsiv. Putea să pună totul la punct cu Zey mai târziu, ca şi factura pentru operațiunea antiteroristă. *Întotdeauna e mai bine să ceri iertare decât să ceri voie.*

— Poți să mergi cu ea pe Qiilura, dacă vrei.

Darman închise ochii. Durerea i se vedea pe față.

— Am mai avut această alegere, sergent.

— O iubeşti, totuşi?

— Da.

— Pot să fac să se întâmple asta. *Poate că nu ar fi bine pentru tine, fiule. Dar e alegerea ta.* Tot ce trebuie să faci este să spui, iar Corr îți va lua locul în echipă. E încă prin preajmă. Zey mă lasă să-l antrenez.

Darman lăsă să-i iasă o respirație lungă şi îşi ciupi podul nasului, cu ochii încă închişi. Când îi deschise, erau plini de lacrimi.

— Qiilura este sigură. Echipa mea se desfăşoară în prima linie. Cum aş putea să nu fiu acolo cu ei? Puteai să pleci de pe Kamino cu o avere şi să nu te mai gândeşti la noi, dar nici tu n-ai putut s-o faci.

— A fost diferit. Eram terminat, un *di'kutla*...

— Nu. Ai fost loial.

— Eşti sigur de asta? *Bineînțeles că eşti sigur. Şi loialitatea ta este copleşitoare. Aşa se foloseşte de tine Republica asta împuțită.* Nu voi avea o părere proastă despre tine dacă pleci.

— Dar eu voi gândi tot ce este mai rău despre mine.

— Bine, atunci nu e nevoie să-i spui. A fost ideea mea, nu a ei. Şi Ordo se va asigura că voi doi puteți păstra legătura oricând doriți.

Darman îşi perie vârful nasului şi pufni cu putere.

— Întotdeauna ne pui pe noi pe primul loc.

— Întotdeauna o voi face.

— Ştim.

Da. Întotdeauna o făcuse.

— Există două moduri în care te poți gândi la femei în timp de război, fiule. Unul este să fii obsedat şi să le laşi să-ți ia gândul de la muncă, iar asta te face să fii ucis. Celălalt este să te concentrezi pe ele ca fiind persoanele pentru care lupți cu adevărat şi să îți tragi puterea din faptul că ştii că vor fi acolo pentru tine când vei ajunge acasă. Bătu de câteva ori obrazul lui Darman cu palma, ferm, dar părintesc.

Ştii pe care o să o alegi, nu-i aşa, *Dar*?

— Da, domnule sergent.

— Bun băiat.

Skirata ştia că Darman ar putea să nu mai ajungă niciodată acasă, să-şi arunce geanta cu armele pe podeaua holului şi să plângă pe umărul soției sale, uşurat şi recunoscător şi jurând că va fi ultima lui misiune. Dar avea să se asigure că îl va aduce cât mai aproape de acea dulce normalitate, atât cât putea ajunge vreodată un soldat clonat. Cel puțin Etain înțelegea prin ce trecea un soldat. Tot ce trebuia să facă Skirata era să se asigure că puştiul era în siguranță când se va naşte şi să-l educe cum trebuie. Jinart îşi respectase partea ei de înțelegere şi avea să se asigure că Etain avea să fie protejată pe Qiilura. Femela metamorf înțelegea obsesia lui Skirata de a avea grijă de tribul său. Ea însăşi făcea acelaşi lucru. Amândoi erau luptători, fără dragoste pentru Republică, ci doar cu o toleranță neliniştitoare.

— Du-te, atunci, fiule. Skirata arătă cu capul spre uşi. Du-te şi găseşte-o pe Etain. Ai o zi liberă. Fiți un cuplu obişnuit pentru câteva ore şi uitați că sunteți soldați. Fiți discreți, atâta tot.

Darman zâmbi şi păru să se lumineze. Era un băiat rezistent.

— Sergent, spuse el. Cum aş putea uita că sunt soldat? Nu ştiu cum să fiu altceva.

Skirata îl privi plecând şi se întrebă când îl va copleşi dorința de a-i spune şi de a da totul în vileag. Poate că şi lui Etain i se va părea prea mare tensiunea. Era păcat că ceva care era o sursă de bucurie pentru oamenii obişnuiți era atât de periculos pentru Darman şi Etain.

Era un război nenorocit. *Ar fi trebuit să te obişnuieşti cu toate astea până acum, prostule.* Dar se îndoia că o va face vreodată.

Skirata avea destule lucruri cu care să se ocupe în timp ce Echipa Omega era plecată – două datapaduri şi încă ceva. Respiră adânc şi îşi deschise comunicatorul.

— Ordo? Mereel? Hai să vânăm nişte *momeală-de-aiwha* Kaminoană. Avem planuri de făcut. *Oya!*

El era un vânător de recompense priceput, iar ei erau cele mai bune trupe de culegere a informațiilor din galaxie.

Nu exista niciun loc în galaxie în care Ko Sai să se poată ascunde de ei.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei. . . În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine

s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au

fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre."

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

